

BIBLIOTECA POLIROM

Kathleen Winter

Annabel

„Romanul lui Kathleen Winter anunță nașterea unui mare scriitor.“
Kirkus Reviews

POLIROM

PROZĂ XXI

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Kathleen Winter, *Annabel*

Copyright © 2010 Kathleen Winter

All rights reserved

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Olly/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WINTER, KATHLEEN

Annabel / Kathleen Winter; trad. din lb. eng. și note de Ada Tanasă. – Iași: Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-2835-3

ISBN ePub: 978-973-46-3059-2

ISBN PDF: 978-973-46-3060-8

I. Tanasă, Ada (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Kathleen Winter

Annabel

Traducere din limba engleză
și note de Ada Tanasă

POLIROM
2012

KATHLEEN WINTER s-a născut în 1960, în Anglia, însă și-a petrecut copilăria și adolescența în provincia Newfoundland și Labrador din Canada. A scris scenarii pentru serialul american *Sesame Street* și pentru CBC Television și a lucrat o vreme ca editorialistă la cotidianul *The Telegram* din St. John's. Și-a făcut debutul literar în 2007, cu volumul de povestiri *boYs*, întâmpinat cu entuziasm de către critică și de către publicul cititor și distins cu Winterset Award și Metcalf-Rooke Award. În prezent locuiește în Montréal, dedicându-și cea mai mare parte din timp scrisului.

Annabel (2010), primul roman al scriitoarei, abordează cu profunzime, sensibilitate și îndrăzneală una dintre temele cele mai controversate ale epocii contemporane: identitatea sexuală. Într-un sat pitoresc și îndepărtat de pe coasta Labradorului, unde rolurile bărbaților și ale femeilor sunt guvernate de tradiție, nașterea unui copil hermafrodit zguduie din temelii fericirea casnică a familiei Blake. Copilăria învăluită de mister a lui Wayne stă sub semnul ambiguității sexuale și al amenințării cu demascarea publică. Lucrurile se complică și mai mult în momentul atingerii maturității sexuale, când descoperă că organismul lui are capacitatea de a se reproduce singur. Kathleen Winter surprinde cu subtilitate și elocvență drama unui personaj singular, care se luptă să-și găsească locul într-o lume guvernată de tipare sexuale stricte, și în același timp frumusețea inegalabilă a peisajelor scăldate în luminile nordului din acest colț al Labradorului. Romanul a fost distins în anul apariției cu Thomas Head Raddall Atlantic Fiction Award și adaptat pentru Radio BBC.

Mamei și tatei

*Annabel, Annabel, unde-ai plecat?
Te-am tot căutat în lung și-n lat.
Te-am tot căutat...*

Kat Goldman

*Oricât de deosebite ar fi între ele cele două sexe,
ele se amestecă totuși. În orice făptură omenească se petrece
o oscilație între un sex și celălalt și, adesea, doar hainele
mai păstrează înfățișarea bărbătească sau femeiască, în timp
ce dedesubtul lor, sexul dezmințe aparența.¹*

Virginia Woolf

1. Virginia Woolf, *Orlando*, trad. de Vera Călin, Editura pentru Literatură Universală, București, 1968, p. 184.

Prolog

— Tată!
Orbul din canoe visează.

De ce-ar coborî un karibu alb până la Beaver River, unde trăiește turma din ținuturile păduroase? De ce-ar părăsi tundra arctică, unde lumina strălucește învăpăiată, ca să bântuie aceste umbre? De ce și-ar părăsi vreun karibu turma ca să meargă, singur, mii de kilometri? Turma e un reazem. Turma e o țesătură pe care n-o poți rupe sau sfâșia, străbătând ținutul. Dacă ai putea-o vedea de sus din cer, dacă ai fi un șoim sau un eider regal, ți-ar apărea ca un abur ce plutește ușor peste fața zăpezii, la fel de vaporos ca un nor. „Suntem blânzi“, șoptește turma. „Nu avem nici un dinte sus. Nu sfâșiem carnea. Nu sfâșiem nici o fărâmă de viață. Suntem blândețea întruchipată. De ce s-ar rupe vreunul dintre noi de turmă? Ruptură, izolare, separare, astea sunt cuvinte grele. Nimeni dintre noi n-are motiv să devină unul, și nu parte din turmă, decât dacă s-ar rătăci.“

Canoea, plutind într-un ochi liniștit din mijloc, unde râul e adânc, e înconjurată de apă neagră, domoală, cu clăbuci plutind la suprafață de la spuma din jur, de deasupra și de dedesubt. Karibuul alb stă nemișcat, într-un petic de lumină dintre trunchiurile întunecate ale copacilor, uitându-se la bărbatul și la fata din barcă. Mușchiul de sub copitele sale e alb și pare din aceeași substanță ca și animalul, ale cărui contururi abia se zăresc, din pricina luminii de deasupra și de dedesubt. Ar fi putut fi revărsat chiar de lumină, făcut din lumină, de parcă Graham Montague și fiica lui l-ar fi adus la viață visând.

— Tată?

Annabel se ridică în barcă. I s-a spus, înainte chiar de-a învăța să meargă, să nu facă asta, dar o face. O clipă canoea stă nemișcată, apoi fata întinde brațele către miraj, karibuul acesta care, abia acum vede, poartă o mantie de chiciură scânteietoare în jurul umerilor și pieptului splendid. De fapt, are scânteieri de chiciură prin toată blana și nu-i vine să creadă că taică-său e și orb, și adormit. Nu-i vine să creadă că viața ar putea fi atât de nedreaptă încât un om să piardă o asemenea priveliște și întinde mâinile, care sunt lungi, și pe care tatăl ei le-a iubit și pentru a căror sânge și împlinire adevărată a trudit și a sperat, iar canoea se răstoarnă în inima liniștită, adâncă, a râului. Se răsuțește ușor, preț de-o clipă. Pușca se duce la fund, proviziile plutesc sau se duc la fund, după cât de ușoare sunt și după cât de repede pune apa stăpânire pe ele.

Graham Montague n-a trebuit niciodată să înoate și nu știe cum, și nici Annabel, fiica lui, nu știe.

PARTEA ÎNTÂI

Lumea Nouă

Wayne Blake s-a născut la începutul lui martie, la vremea primelor semne de dezgheț ale primăverii – o vreme de mare însemnătate pentru locuitorii Labradorului care vânau rațe pentru hrană –, și s-a născut, precum cei mai mulți copii din acel loc în 1968, înconjurat de femei pe care mama sa le cunoscuse toată viața ei de femeie măritată: Joan Martin, Eliza Goudie și Thomasina Baikie. Femei care știau să pescuiască la copcă, să coasă mocasini din piele de karibu și să stivuiască lemnele într-o grămadă care să nu se prăbușească în lunile când bărbații lor erau plecați la vânat. Femei care știau, la orice naștere normală, exact de ce era nevoie.

Satul Croydon Harbour, de pe coasta de sud-est a Labradorului, are acel pământ magnetizat pe care îl împărtășește întregul Labrador. Simți o striatie, o pulsație, căci pământul absoarbe lumina și tremură înfiorat. Uneori se vede cu ochiul liber, fâșii de lumină desprinzându-se de pământ. Nu orice călător o poate simți, numai cei care o caută fără odihnă în alte locuri și nu o găsesc decât în deșert și în podișuri. Călătorul poate să vină de la New York și să o simtă. Exploratori, profesori, oameni care cunosc cafeaua tare și fierbinte și ziarele cu litere înghesuite, dar care își doresc ceva mai profund, o transfuzie cu Lume Nouă în sângele lor. O Lume Nouă adevărată, nu un mit care a dus la autostrăzi, tot mai multe autostrăzi, și la clădirile joase, radioactive, care oferă clătite și hamburgeri și benzină de-a lungul acelor autostrăzi. Călătorul poate să vină în Labrador și să-i simtă sau nu energia magnetică. Trebuie să existe o disponibilitate

înăuntrul individului. Vizitatorul trebuie să fie un circuit deschis, receptiv la forța generată de pământ, și nu toată lumea e așa. La fel se întâmplă și cu cineva născut în Labrador. Unii știu, din naștere, că ținutul lor are un sistem respirator, că absoarbe energia din stânci, munți și ape sau din forța gravitațională de dincolo de Pământ și că emană energie în schimb. Iar alții n-o știu.

Wayne s-a născut într-o cadă plină cu apă, în casa părinților săi, Treadway și Jacinta Blake. Treadway era din Labrador, însă Jacinta nu. Treadway mergea la vânat pe aceleași meleaguri unde și tatăl său își întinsese capcanele și era fascinat de stânci, pe când Jacinta venise din St. John's la optsprezece ani ca să predea la mica școală din Croydon Harbour, fiindcă se gândea, înainte de a-l întâlni pe Treadway, că va fi o aventură și că îi va da posibilitatea să predea la o școală din St. John's după ce va avea în spate trei-patru ani de experiență.

— Aș mânca pâine cu gem la prânz în fiecare zi, le spuse Joan Martin Elizei și Thomasinei în timp ce Jacinta trecea prin cele mai cumplite chinuri ale facerii în cadă.

Fiecare femeie din Croydon Harbour vorbea la un moment dat despre cât i-ar plăcea să trăiască singură. Femeile se lăsau în voia acestui vis când bărbații întorși de la vânătoare stăteau prea mult pe-acasă.

— Nu mi-ar mai trebui nimic la cină, doar vreo două ouă fierte, și aș citi o revistă în pat în fiecare seară.

— Aș purta aceleași haine o săptămână întreagă, zise Eliza. Pantalonii albaștri de lână și bluza mea gri, cu cămașa de noapte îndesată pe sub ele. Nu mi-aș mai da jos deloc cămașa de noapte din septembrie până-n iunie. Și mi-aș lua o pisică în locul câinilor noștri, și aș strânge bani pentru un pian.

Femeile nu-și doreau ca bărbații lor să fie plecați din dușmănie – doar că în iernile neîndurătoare nu pridideau să care lemne, să economisească fiecare fărâma de energie și să tânjească după intimitatea de care își închipuiau că o să se bucure când aveau să se întoarcă bărbații lor acasă, știind tot timpul că intimitatea aceasta va rămâne doar o închipuire. Apoi veneau scurte explozii văratice, când zburătoare, cănișoarele și roua-cerului de prin smârcuri se deschi-

deau și dădeau aerului un nou suflu, o boare înmiresmată și ispititoare ce anunța că viața putea să înceapă, dar n-a început. Plantele erau carnivore. Acel moment al verii închidea în el dorință, rodnicie și moarte, toate într-o singură înghițitură lacomă, și femeile nu se grăbeau. Așteptau ca vremea verii să se desfășoare în jurul lor, să se desfășoare îndeajuns încât să le cuprindă viețile, dar nu se întâmpla niciodată.

Când nu gemea în agonia năucitoare de a-și vedea oasele pelviene dislocate de copilul care ieșea, Jacinta se lăsa și ea în voia acestui vis.

— Nu cred c-aș sta aici deloc, le spunea prietenelor sale turnând cafeaua fierbinte din micul ibric smălțuit, cu pânțele mare cât un pui de focă sub șorțul albastru presărat cu floricele albe. M-aș muta înapoi în Monkstown Road și, dacă n-aș reuși să-mi găsesc un post de profesoară, mi-aș relua vechea slujbă de la spălătoria Duckworth, înălbind așternuturi pentru Hotelul Newfoundland.

Thomasina era singura femeie care nu se lăsa în voia visării. Nu avusese tată și îl privea pe soțul ei, Graham Montague, cu mare respect. Nu uitase niciodată că putea să repare orice, că nu lăsa frigul să intre în casă, că era ultimul bărbat care pleca la vânătoare și primul care se întorcea la ea, că era orb și avea nevoie de ea sau că i-o dăruise pe Annabel, o fiică roșcovană căreia îi spunea „bucuria și albinuța mea” și care îl ajuta pe taică-său să manevreze canoa, acum că împlinise unsprezece ani și avea o minte la fel de matură și de chibzuită ca a Thomasinei însăși. Ca toți vânătorii din Croyden Harbour, Graham ieșise acum pe râu cu canoa lui albă, iar Annabel era cu el. Stătea la provă și îi spunea pe unde să cârmească, deși el știa fiecare mișcare pe care trebuia s-o facă cu vâsla înainte să-i spună Annabel ceva, căci dinainte să se nască ea străbătea râul bizuindu-se doar pe auz și putea simți fiecare piatră, sloi de gheață sau bulboană. În canoa îi spunea povești, iar preferata ei era o istorie adevărată despre un karibu alb care se alăturase turmei din ținuturile împădurite și pe care tatăl ei îl întâlnise o singură dată, în copilărie, înainte să aibă accidentul în urma căruia orbise. Annabel se uita după

karibuul alb în fiecare expediție, iar când Thomasina îi spunea că s-ar putea să nu mai fie în viață sau să se fi întors la tribul său arctic, bărbatu-său întorcea fața spre ea și o pre-venea tăcut să n-o oprească pe fiica lor să viseze.

Când copilul ei își iți capul, baia Jacintei se umplu de o lumină de nea. Scoicile-brici de pe pervaz căpătară o stră-lucire albă, la fel și plăcile de faianță, porțelanul, bluzele și pielea femeilor, iar albeața pulsa prin perdelele transparente, astfel încât fața și părul copilului deveniră un focar de culoare pură în încăperea albă; păr castaniu-auriu, față roșie, gene micuțe și negre și o gură roșie.

Ceva mai departe de-a lungul holului de camera de naș-tere a Jacintei, bucătăria dogorea și duduia de căldura focului de lemne. Treadway aruncă două bucăți de carne de karibu în grăsimea de porc încinsă, opări pliculețul de ceai și tăie o bucată de vreo cinci centimetri de tartă de merișor. N-avea deloc de gând să tândălească prin casă în timpul nașterii – venise să ia cina și într-o oră avea să plutească iar pe Beaver River în canoa lui albă. Căciula îi era albă, la fel și haina din blană de focă, și pantalonii de pânză groasă, și cizmele. Așa vânaseră generații întregi de locuitori ai Labradorului primăvara.

O rață nu putea deosebi canoa albă a unui vânător de un sloi de gheață. Cu vânătorul întins în ea, barca aluneca primejdios prin apa întunecată, apropiindu-se înceată și tăcută de stol, fie că păsările zburau pe deasupra sau își odihneau pânțelele grase pe oglinda apei. Treadway trăia pentru alb și tăcere. Nu putea să vadă cu urechile, cum făcea Graham Montague, dar putea să audă, când se golea de orice dorință, șiroirea dezghețului primăvăratîc departe pe uscat. Putea să simtă mirosul medicinal al rozmarinului sălbatic, cu frun-zele lui tari pe dosul cărora creștea un puf portocaliu, și să urmărească numeroasele feluri în care zburau rațele și care îi spuneau vânătorului ce să facă. Scufundările, întoarcerile, schimbările de viteză și ezitățile îi spuneau exact când să ridice pușca și când s-o ascundă. Reperele lor erau înscrise pe cer la fel de limpede ca lumina zilei și Treadway înțelegea perfect cum putea Graham Montague să nimerească rațele

cu precizie chiar dacă era orb, pentru că observase el însuși relația matematică constantă dintre poziția rațelor și sunetele dogite, fășâitoare pe care le scoteau aripile lor, un altfel de sunet pentru fiecare fel de întoarcere, și țipetele lor ce sfâșiau tăcerea ținutului. Mișcările rațelor erau caligrafia vânătorului alb.

Era genul de mesaj pe care tinerii îl pierduseră, însă Treadway îi deprinsese fiecare rând și nuanță. Existau cuvinte pentru orice mișcare a rațelor, iar Treadway învățase toate aceste cuvinte de la tatăl lui. Oameni cu cinci ani mai tineri decât el știau doar jumătate, însă Treadway le știa pe toate, în vorbirea și în trupul lui. Așa trăia, din umbrele păsărilor sălbatice pe pământ și ape, și din urmele animalelor și dărele crengilor pe zăpadă în drumul său de la o capcană la următoarea, iar acea parte din el care înțelegea aceste limbaje detesta timpul petrecut în casă. Ceasurile ticăiau și milieurile stăteau pe mobile, iar aerul închis îi pătrundea cu iuțelă în pori și îl înăbușea. Nici măcar nu era aer, ci o ceață înăbușitoare înșesată de fire de praf, și era întotdeauna prea cald. Dacă femeile care visau cum ar fi viața fără soții lor ar fi putut ști ce simțea, nu și-ar fi închipuit că numai ele simțeau o asemenea bucurie. Treadway nu le spunea lucrul ăsta altor bărbați, când stăteau și râdeau împreună la cafea, împărțind pâinici calde, totuși visa la el. Visa să-și trăiască din nou viața, ca străunchiul lui, Gaetan Joseph, care nu se însurase și avusese o căbănuță la 160 de kilometri pe traseul lui vânătoresc, aprovizionată cu pesmeți, făină, mazăre uscată, ceai, și dotată cu o masă făcută dintr-o buturugă de molid cu două sute de inele, un divan din piele de focă și o sobă mică. Treadway ar fi citit și ar fi meditat, ar fi prins animale în capcană și le-ar fi sărat pieile și ar fi studiat. Gaetan Joseph îi studiasse pe Plutarh și pe Aristotel și *Cugetările* lui Pascal, iar Treadway încă avea câteva dintre cărțile lui vechi în cabana sa de vânătoare, iar pe deasupra mai avea și altele, pe care le citea până târziu în nopțile când era binecuvântat cu singurătate, plecat să pună capcane în pădure. Mulți vânători făceau la fel. Plecau de-acasă, puneau capcane, meditau și studiau. Treadway era unul dintre ei, un om

care nu studia numai cuvintele, ci și drumurile sălbăticiunilor, pulsațiile luminilor nordice, traiectoriile stelelor. Dar nu se pricepea să studieze femeile ori să înțeleagă legăturile vieții de familie, ori să atingă orice fel de fericire reală în casă. Erau momente când își dorea să nu se fi lăsat niciodată sedus de cămășile de noapte drăguțe pe care le purta Jacinta, făcute dintr-un voal atât de subțire și de imaterial, încât n-ar fi avut destulă putere să susțină o lostriță. În lumea lui de afară cel mai mult semăna cu aceste cămăși de noapte nimbul de lumină ce atârna ca un văl în jurul Pleiadelor. Avea o Biblie în biblioteca lui de vânător și își amintea de frumusețea nevestei sale când citea versetul *Poți tu să legi cataramele Pleiadelor sau să deznozi lanțurile Orionului?*¹. Citea versetul ăsta pe divanul lui tare când era departe de ea de luni de zile și așa își amintea de frumusețea ei. Dar îi spunea vreodată asta? Nici gând.

Întors acasă de la vânătoare, lecuit de singurătate, Treadway își iubea nevasta pentru că așa promisese. Dar miezul sălbăticiei îl chema și iubea acel miez mai mult decât orice promisiune. Miezul acela sălbatic era o stare de spirit, însă avea și un punct geografic. Punctul era un lac fără nume. Cartografiilor canadieni îi puseseră un nume lacului, dar oamenii care locuiau în interiorul Labradorului îi dăduseră alt nume, un nume ce rămâne secret. De la un vârtej din mijlocul aceluia lac, apa curge în două direcții. Spre sud-est până la Beaver River, prin fiordul Hamilton și pe lângă Croydon Harbour, vărsându-se în Atlanticul de Nord, iar un alt braț curge la nord-vest de mijloc, spre golful Ungava. Mijlocul învolburat era locul nașterii anotimpurilor, al smeltului, al turmelor de karibu și al cunoașterii adânci la care omul nu putea ajunge în viața de familie. Treadway părăsea locul acesta la sfârșitul sezonului de capcane și se întorcea credincios la casa lui, pe care o construise cu plăcere pe când avea douăzeci de ani, dar socotea casa ca aparținându-i soției,

1. Cartea lui Iov (38:31) în *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, p. 561.

în timp ce locul unde apele își schimbau cursul îi aparținea doar lui și avea să-i aparțină oricărui fiu pe care l-ar fi avut.

Iar acum capul celui dintâi copil al lui și al Jacintei strălucea minunat în baia albă, fără ca el să fie martor, la fel și umerii, pânțelele cu cordonul lui, penisul, coapsele, genunchii și degetele de la picioare. Thomasina pescui un dop de mucus din gura copilului cu degetul mic, își trecu mâna mare peste fața, pânțelele și fundul copilului ca și cum ar fi întins untul pe una dintre pâinile ei aburinde și i-l înapoie mamei. Abia când copilul se agăță de pieptul Jacintei, zări ceva micuț, ca o floare; unul din testicule nu coborâse în scrot, dar mai era ceva. Așteptă preț de acea clipă eternă cât așteaptă femeile când o grozăvie le sare în ochi. E o clipă pe care bărbații n-o folosesc ca să aștepte, o clipă care deschide o ușă vieții sau morții. Femeile privesc prin deschizătură pentru că ar putea fi ceva viu înăuntru. Ceea ce a înțeles Thomasina privind de data asta prin deschizătură a fost că poate să meargă ceva prost nu doar cu copilul din fața ta, copilul altei femei, ci cu propriul tău copil, în orice moment, oricât l-ai iubi.

Thomasina se aplecă asupra Jacintei și a copilului ca o moașă, un arc ocrotitor, și înfășură o pătură în jurul bebelușului, o pătură de bumbac ce fusese spălată de mai multe ori. Nu credea că e bine să atingi ceva nou sau sintetic de pielea unui nou-născut. Potrivind pătura, mișcă discret singurul testicul micuț și văzu că pruncul avea de asemenea labii și vagin. Își dădu seama de asta pe când Treadway, într-o altă încăpere, își arunca pliculețul de ceai în coș, îi dădea coaja de pâine câinelui și închidea cu zgomot ușa de la intrare, ieșind la ultima vânătoare perfectă de rațe din viața lui; îl lăsa să plece.

Thomasina le rugă pe Eliza și pe Joan să aducă prosoape calde pentru Jacinta. Ea îi întinse un tampon gros de vată ca să absoarbă sângele postnatal și o ajută să îmbrace capotul de frotir pe care avea să-l poarte în următoarele zile.

Apoi spuse:

— Am să le rog pe celelalte să plece, dacă n-ai nimic împotrivă. Trebuie să vorbim.

Beaver River

Dacă Wayne nu s-ar fi născut în 1968 într-un loc unde lichenul renilor se întinde într-un covor alb-verzui, unde fumul se ridică în rotocoale din coșurile caselor și unde nisipurile aurii sunt atât de departe, încât nu se înghesuie nimeni – nisipul e o întindere solitară sub luminile nordului –, poate lucrurile ar fi mers altfel. Treadway nu era un om rău. Vecinii lui spuneau că ți-ar da și cămașa de pe el – și dacă n-ar fi fost learcă de sudoare de la căratul lemnului, jupuitul animalelor și sfredelitul gheții, poate ar fi făcut-o într-adevăr. Era un om îngăduitor față de toți cei înzestrați cu mai puțin talent pentru lucrurile practice decât el, iar aceștia erau mulți. Ajuta oamenii să taie lemne, să construiască o casă ori să dea o gaură în cel mai potrivit loc pe gheață, nu ca să facă paradă de marea lui pricepere, ci pentru ca aceștia să economisească timp. Făcea toate lucrurile astea pur și simplu din dorința de-a fi de folos, cu multă bunătate.

Însă adevărata bunătate o păstra pentru câinii săi. Într-o expediție de vânătoare, îl împușcase din greșeală în ochi pe bătrânul lui setter englez, un câine blajin, care ținea cu binișorul între fălcile tremurânde fiecare pasăre pe care stăpânul său îl punea s-o care. Treadway a pus capăt expediției, deși asta însemna că va fi nevoit s-o reia mai târziu, tocând o grămadă de provizii și de timp, ca să aibă destule rațe puse la păstrare pe iarnă. A cărat câinele 160 de kilometri pe sania lui și i-a plătit lui Hans Nilsson, veterinarul, 100 de dolari ca să se trezească în toiul nopții și să îngrijească rana, iar când Hans i-a spus că animalul avea să-și piardă

ochiul, Treadway a plâns, pentru că era vina lui, și n-a mai mâncat nici el până n-a început să mănânce și câinele, nici măcar când Jacinta făcea plăcinte cu carne umplute cu bucăți de slănină albă de porc și semințe de ienupăr. Credea că vederea era un lucru pe care câinele îl iubea, îl prețuia și de care chiar se bucura, și îl mârșea adânc că îi răpise posibilitatea de a-și exersa talentul pentru care sunt făcuți câinii de vânătoare. A păstrat câinele, cu toate că nu mai putea vâna, deși nimeni dintre strămoșii lui Treadway nu păstrase vreodată un câine doar ca animal de companie, până a îmbătrânit de tot. Abia când a ajuns atât de măcinat de artrită, încât fiecare pas era un chin, s-a îndurat să-l omoare, iar în ziua aia s-a dus la râu și a privit apa mai bine de un ceas, gândindu-se cât de rău își dezamăgise câinele, dar mai ales că ar putea fi un om mai bun dacă ar acorda mai multă atenție fiecărui detaliu și n-ar lăsa să-i scape nimic din ce era neobișnuit.

După ce a rămas fără câine, Treadway a cărat, a jupuit, a asudat și, în felul lui, a iubit. O iubea pe Jacinta pentru că era cuviincioasă și drăguță cu el; în ruptul capului n-ar fi vrut s-o rănească. Juca diverse jocuri cu ea, în acea parte a anotimpului când stătea acasă, jocuri care îi plăceau ei, precum *cribbage*, pe care îl învățase de la ea pe vremea când erau proaspăt căsătoriți. Trebuia să se silească s-o facă, să-și abată gândul de la cum plănuia să-și ascută tălpilele saniei sau să ungă fălcile capcanelor cu ulei de focă, dar își scotea astfel de lucruri din cap, pentru ca ea să nu-l simtă cu mintea în altă parte când erau împreună. Simțea pentru ea o tandrețe care era, în parte, un soi de compătimire, fiindcă trebuia să stea acasă și să ducă o viață liniștită, fără legătură cu tot ce era grandios și sălbatic, și nu izbutea să-nțeleagă cum de îi plăcea așa ceva. Știa, când jucau *cribbage* și când luau vreo cină intimă la masa luminată doar de lampă, că ea și-ar fi dorit ceva mai mult, dar nu știa ce. Nu știa că acel lucru era orașul din care venise, că era ploaia răpăind pe acoperișurile de ardezie ale magazinelor de pe Walter Street din acel oraș, că era un bărbat care să citească poezie și filosofie, dar fără să se ascundă

de ea, care să așeze cartea chiar acolo pe masă, lângă pâine, resturile copanului de rață friptă și vin, și să vorbească despre asta cu ea.

Zile întregi după naștere, în tradiția secretelor ascunse de lumea bărbaților, lui Treadway nu i se spusese adevărul despre copilul lui. Jacinta își cerceta pruncul cu degete grijulii când el nu era în încăpere, iar când era sau când vecinii veneau în vizită aducând plăcinte cu mere, tarte de merișor, tocană caldă de karibu coaptă sub o crustă groasă, cu sosul clocotind prin găurile făcute cu cuțitul, își privea copilul cu întreaga ei putere de concentrare și nimic nu putea să frângă acea privire. Vecinii se mișcau și vorbeau în jurul ei și era ca și cum ea s-ar fi aflat sub apă și ei nu, iar asta nu părea prea diferit de felul cum se petreceau lucrurile cu o proaspătă mamă și copilul ei. Nimeni nu aștepta de la ea să lege o conversație banală.

Thomasina se îngrijea de vorbit. Thomasina care, prin digresiuni de-a dreptul miraculoase, izbutise să lase nespus primul lucru care se spune despre orice nou-născut. Lui Treadway i se părea cea mai cu judecată dintre prietenele nevesti-sii.

„Eliza Goudie“, îi zisese odată Jacintei, „cheltuie prea mulți bani pe sandale albe și pe rochiile alea de catalog, alea acoperite cu gălme.“

„Din bumbac gofrat.“

„Și sandale albe. Lucruri de nepurtat într-o asemenea climă.“

Și nu-și mai revenea din uimire când Joan Martin îi interzisese bărbatului ei să stivuiască lemnele lângă casă numai ca să poată ea planta nu știu ce soi de lalea extravagantă care ar trebui să crească doar la grădina botanică.

„Imperiale“, spusese Jacinta. „Se numesc lalele imperiale.“

Faptul că reușise să stea opt zile în casa lui Treadway fără ca el să protesteze era o dovadă a puterilor Thomasinei. Nici măcar mama Jacintei nu fusese în stare de o asemenea ispravă, pe când trăia. Treadway nu dădea afară pe nimeni fățiș, dar avea un talent de-a se purta atât de rece și de ostil cu orice musafiră care rămânea mai mult decât era

bine-venită, încât nici una, nici măcar cea mai impasibilă, nu putea suporta așa ceva. Era un om care nu voia să-i urmărească străinii obiceiurile zilnice, nu că ar fi fost ieșite din comun. Pur și simplu îi plăcea să locuiască în casa lui, atunci când era nevoit, și să-și urmeze drumurile obișnuite prin ea fără să-l privească sau să-i vorbească cineva, în afară de nevasta lui, care nu i se părea că s-ar supăra când nu lua în seamă faptul că se afla acolo.

„Dacă nu i-aș zice nimic“, le spunea Jacinta uneori Elizei și lui Joan, „cred c-ar putea s-o ducă un an întreg fără să vorbească cu altcineva decât cu câinii lui“.

Spunea asta, deși se simțea lipsită de loialitate când era prinsă în discuțiile sarcastice despre bărbați în care se lansau femeile. Și pentru că știau astfel de lucruri despre el, Joan și Eliza îl priveau într-un fel anume, pe care Treadway îl sesiza imediat, cu un ușor amuzament parcă, și de aceea nu suporta să le vadă pe-acolo, așa că atunci când era acasă, nu veneau aproape niciodată. Dar fiindcă era mai serioasă decât ele și fiindcă nu făcea nimic pentru ea și totul pentru Jacinta și copil, Thomasina izbuti să stea acolo opt zile fără a stârni nemulțumirea lui Treadway, deși asta însemna că nu rămânea singur cu nevasta lui decât în jumătatea de oră dinainte de culcare.

— Totul e în regulă? o întrebă pe Jacinta în cea de-a opta zi, în timp ce mâna lui uriașă, mângâietoare îi încălzea pânțele, căldura ei cuprinzându-i pielea, grăsimea de dedesubt, uterul, trompele uterine, ovarele și ajungând până la șale.

Nu le povestise prietenelor despre căldura lui liniștitoare sau despre încrederea deplină pe care o avea în puterea lui de a-i oferi un cămin sigur. În casa Elizei erau multe probleme. Soțul ei bea, iar ea se îndrăgostea mereu de cineva – anul ăsta era noul profesor de geografie al copiilor ei, un bărbat cu zece ani mai tânăr decât ea, care venise din Vermont și locuia într-un apartament de la subsolul administrației silvice locale. Pasiunile Elizei erau întotdeauna unilaterale, însă o însuflețeau într-un fel în care viața ei nu reușea și, drept urmare, casa ei părea tot timpul nelocuită de ea, iar copiii și bărbatul ei se învârtteau pierduți între pereți. Joan era

mai puțin înclinată să se îndrăgostească, spre deosebire de bărbatul ei. Tot satul Croydon Harbour știa că avea o nevastă Innu pe continent și că, în timp ce Joan nu-i făcuse nici un copil, cealaltă nevastă a lui avea trei fete și un băiat.

— Totul e perfect.

Jacinta nu-l mințea niciodată pe Treadway. Acesta mânca boabe de ovăz tocate în fiecare dimineată la micul dejun, cu sare presărată pe deasupra. Lenjeria lui de corp era din lână de oaie. Când făceau dragoste, ea avea orgasm de fiecare dată, iar când avea, el își dădea seama. Dacă era frântă de oboseală, el o mângâia pe frunte și pe păr până adormea. Dacă făcea ceva care o enerva, de pildă să-și pună șosetele murdare pe cuvertură, îl ruga să nu mai facă asta și el nu se supăra. Era de acord cu el în privința sandalelor deloc practice ale Elizei, dar nu-i împărtășea părerea în legătură cu lalelele imperiale.

„N-o să i se-ntâmples nimic lui Harold Martin“, spunea ea, „dacă își taie și-și stivuiește lemnele jos lângă gard ca să aibă și ea o bucurie“, iar Treadway nu se certa cu ea și n-o lua ca pe-o insultă la adresa soților.

Dar în privința propriului lor copil nou-născut, Jacinta a mințit într-adevăr.

La știri au apărut niște gemeni siamezi, uniți atât de puternic în zona craniului, încât doctori din întreaga lume își pierduseră orice speranță de a-i separa, iar mama – Jacinta o văzuse la televizor – iubise copiii aceia și hotărâse, cu înfocare, că nu conta dacă erau uniți. Avea să-i aducă pe amândoi pe lume pur și simplu, orice s-ar întâmpla, și Jacintei nu-i păruse rău de ea. Avea destulă minte ca să nu-i pară rău de nimeni. Era unul dintre lucrurile pe care le învățase. Dacă-ți pare rău de cineva, nu-i ești de nici un ajutor. Oamenii ar trebui să se împace cu lucrurile. În sinea ei credea că femeia avea să-și vină în fire într-o bună zi și să-i lase pe copii să moară.

Dar când ești mamă, treci ușor peste toate. Când ești mamă, treci ușor peste părul albinos. Când ești mamă, nu cineva care se uită la ea, treci ușor peste ochii de culori diferite. Treci ușor peste o mână lipsă, la fel și peste Sindromul

Down, și peste ruptura de coloană, și peste apa la creier. Ai trece ușor și peste aripi sau peste un plămân în afara corpului, sau peste lipsa limbii. Penisul și singurul testicul micuț, labiile și vaginul erau la fel pentru Jacinta. Bebelușul Wayne dormea în leagănul lui, sub plăpumioara verde și păturica albă. Buricul îi ieșea în afară și Jacinta îl curăța cu un tampon cu alcool, așteptând să dea înapoi. Se juca cu piciorușele lui roșii și se simțea apropiată de el când îi prindea sfârcul cu gura și suga ridicând încet-încet ochii către clavicula ei, către tavan, uitându-se la Thomasina sau la sobă sau la pisică, apoi iar la clavicula ei, apoi sus, sus, până îi întâlnea privirea și stăruia asupra ei, iar asta era ca și cum ai fi zburat, ca și cum ai fi zburat prin luminile nordului sau printr-un cer nocturn pictat de Chagall, cu o căpriță albă care să-ți dea o binecuvântare. Căci exista o legătură binecuvântată între Jacinta și copil și erau momente când uita cu desăvârșire ce anume ascundea de bărbatul ei.

— Totul e în regulă, îi spuse lui Treadway și credea că lucrul ăsta era pe cale să devină realitate.

„Încă un pic“, îi zisese ceva mai devreme Thomasinei, „și totul se va lămurii. Totul se va îndrepta. Copilul va fi, într-un fel pe care trebuie încă să-l aflăm, cât se poate de bine“.

Treadway stăruia.

— Copilul e sănătos?

Jacinta știa că el nu vorbea niciodată fără rost și că nu vorbea fără rost nici acum, ci îi cerea un răspuns sincer. Dar care era cel mai sincer răspuns?

— Da.

Încercă s-o spună cu glas normal, dar îi ieși mai mult o șoptă. Forța glasului ei, a tonului ei adevărat, care era atât de firesc, precum ploaia, și care lui Treadway îi plăcea, dar nu-i zisese că-i place, nu se simțea în șoapta aceea. Și-ar fi dorit să poată da totul înapoi și să spună din nou da. Mâna lui Treadway încă răspândea o căldură ce îi pătrundea adânc în pânțele.

— E un băiat mare, zise Treadway și căldura încetă brusc.

Jacinta ar fi vrut să strige: „De ce spui *un băiat*? Aștepți să mărturisesc?“. Dar n-o făcu. Zise *da*, mai tare ca de obicei

de data asta, pentru că nu voia ca vreo altă șoaptă s-o trădeze. Da-ul ei era un strigăt în camera liniștită. Dormitorul lor era întotdeauna liniștit. Lui Treadway îi plăceau un loc de odihnă și un somn tihnit sub o cuvertură albă, fără muzică sau vorbărie la radio, iar ei la fel. Stătea întinsă acolo, așteptând ca mâna lui să-i încălzească din nou pânțele, dar nu se mai întâmplă. Oare și-o retrăsese conștient? Treadway era un bărbat a cărui căldură o încălzea mereu, dacă nu stătea vreo ceartă între ei.

Dimineată Jacinta îi spuse Thomasinei:

— Am încremenit ca un iepure. Ce-o să ne facem?

De fiecare dată când norocul îi surâdea – acceptarea coșurilor ei de iarbă la comisia pentru meșteșuguri, înflorirea unui trandafir persan în această zonă în care nimeni nu reușea să crească vreun trandafir, nici măcar vigurosul trandafir agățător John Cabot –, Thomasina știa că fericirea era doar o față a monedei, iar moneda se întorcea mereu. Fusesse singură până la aproape patruzeci de ani, când Graham Montague îi spusese că nu-i pasă dacă avea șira spinării strâmbă și se simțea bătrână – voia să se însoare cu ea, dacă și ea voia să se mărite cu el. Annabel se născuse în anul următor și Thomasina avea toate motivele să fie fericită, însă își ținea inima în frâu, așa cum făcea întotdeauna, fiindcă n-avea încredere în sentimentele extreme. Acum îi spuse Jacintei, pe când întindeau un strat subțire de gem pe pâinea prăjită, cum le plăcea amândurora, astfel încât culoarea ei aurie să se vadă prin el:

— O să iubim acest copil al tău și al lui Treadway exact așa cum s-a născut.

— Oare alți oameni o să-l iubească?

— Copilul e bine așa cum este. E destul loc în lumea asta.

Așa vedea Thomasina lucrurile și asta avea nevoie Jacinta să audă.

În zilele de după naștere, Treadway a știut că exista un secret și că nu trebuia decât să-și concentreze atenția așa cum era deprins s-o facă doar când cutreiera ținutul pentru ca adevărul despre copil să i se dezvăluie. Nu avea nevoie

să cerceteze cu mâinile sale sau să se apropie când nu-l vedea nimeni. În sălbăticie, concentrarea atenției era o deschidere spirituală, un fel de-a vedea cu întreaga ființă, și îl ajuta să zărească păsările, renii și peștii care erau invizibili pentru oricine nu vâna și nu-și deschisese a doua pereche de ochi. Simțea secretul din casă întocmai cum simțea prezența unei potârniche albe îndărătul lui în zăpadă înainte să se întoarcă și s-o vadă. Știa că copilul lui era și băiat, și fată și își dădea seama că trebuia luată o hotărâre.

De unde venise copilul lor? Nu exista nici o rudă în trecut, nici o poveste la care Treadway s-ar fi putut raporta. Nu exista decât întrebarea care dintre organele sexuale era cel mai evident, pe care ar fi cel mai practic să-l recunoști, care ar fi viața cea mai ușoară pentru toți cei implicați. Pentru că, dacă exista vreun lucru pe care Treadway Blake îl avea în vedere la fiecare pas, acela era cum anume afecta o hotărâre de-a lui nu numai pe el, ci pe toată lumea. Înțelegea intimitatea, dar nu reușea să înțeleagă egoismul practic. Fiecare părticică a sa știa că e legată fizic de fiecare părticică a tuturor celorlalți oameni de pe coastă, și nu doar de oameni, ci și de cer, de pământ și de stele. Era deopotrivă scoțian și Inuit și cum nu se poate mai corect. Pământul era pentru el o pâine universală, fiecare parte hrănind pe toată lumea și fiind hărăzită tuturor.

Lui Treadway nu i-a trecut nici măcar o dată prin minte să facă lucrul pe care și-l doreau Jacinta și Thomasina: să-și lase copilul să trăiască așa cum se născuse. Asta, în mintea lui, n-ar fi fost o hotărâre. Ar fi fost nehotărâre și ar fi pricinuit numai rău. Nici nu voia să-și imagineze răul pe care l-ar fi pricinuit. Nu era un om al imaginației. Vedea până în adâncul lucrurilor, însă nu voia să întrețină posibilități care nu se manifestaseră încă. Voia să știe ce era, nu ce-ar putea fi. Așa că refuză să-și imagineze ce rău i se pregătea unui copil care nu era nici băiat, nici fată, ci amândouă. Puse într-o raniță pâine, carne și niște ceai și ieși. Plecă fără pușcă și merse până la o culme de unde putea să privească vulturii și vulpile și să-i lase să-l învețe calea celei mai practice înțelepciuni.

Thomasina a muncit în bucătăria casei lui în acele prime opt săptămâni, frământând aluat pentru turte de pâine, punând fasole la muiat, storcând scutece și având grijă de mamă, fiindcă fără companie Jacinta ar fi răătăcit printr-un noian de griji. Tot ce Treadway refuza să-și imagineze, Jacinta își imagina în amănunt cât pentru amândoi. În timp ce el își muncea creierii de unul singur pentru a hotărî cum să înlătore ambiguitatea înspăimântătoare a copilului lor, ea se vedea trăind cu el așa cum era. Și-o imagina pe fiica ei mare și frumoasă, îmbrăcată într-o rochie stacojie de satin, cu părțile masculine bine ascunse sub veșminte pentru vremea când ar fi putut avea nevoie de forța unui războinic și de agresivitatea virilă a unui bărbat. Apoi și-l imagina pe fiul ei ca pe un vânător mitic înzestrat, cu sânii strânși într-o vestă de camuflaj, cu hainele în nuanța de verde a mersului înainte, cu inima unei femei care i-ar putea călăuzi în taină pașii pe calea intuiției și pătrunderii psihologice. Ori de câte ori și-l imagina pe copilul ei ajuns om în toată firea fără amestecul lumii moralizatoare, își imagina cele două jumătăți ale lui, masculină și feminină, completându-se cu o putere tainică, aproape magică. Ce nu voia să-și imagineze era partea cu crescutul. Partea socială, partea cu mersul la școală în Labrador, partea cu glumele răutăcioase, partea cu *ce le vom spune celorlalți*, partea care întreabă cum vom reuși să-i oferim acestui copil atâta dragoste încât să nu-l atingă reacțiile crude ale oamenilor care nu vor să înțeleagă.

Thomasina abătea mintea Jacintei de la aceste gânduri prin compania ei devotată. Ținea frâiele bucătăriei, focul trosnind, zumzetul și căldura vieții palpitând, iar sentimentul ascuns al activităților ei casnice obișnuite era unul de acceptare deschisă. Jacinta simțea clar, când Thomasina lua copilul în brațe pentru ca ea să poată mânca sau merge la toaletă sau să se poată odihni o jumătate de oră pe divan, că aceasta avea convingerea că ciudățenia pruncului era o stranie binecuvântare ce trebuia ocrotită. Că era un avantaj amenințat, un soi de putere chiar. Thomasina ascundea acest sentiment îndărătul unor treburi aparent atât de normale, încât nici măcar cel mai vigilent adversar al farmecelor nu-și

dădea seama că ea exista. Când Treadway se întoarse din excursia lui pe culme, Thomasina fierbea merișoare cu zahăr, iar bucătăria era plină de aroma lor înțepătoare, ca de mușchi, mai degrabă gust și miros de regret decât de dulceață.

Când vorbi în sfârșit, Treadway nu stârni nici o dramă. Se așază la masă, mestecând îndelung în ceai. Thomasina se afla într-o stare vecină cu rugăciunea, însă nu la fel de neajutorată. Făcând față situației, împăcându-se cu ea.

În timp ce Treadway își privea farfurioara albastră Royal Albert, Thomasina își dădu seama că știa ce se petrece cu copilul pe care Jacinta îl dezmiarda pe divanul de lângă sobă, sub o pătură croșetată.

— Fiindcă nici una dintre voi nu are de gând să ia o hotărâre într-un fel sau altul, spuse, am s-o fac eu. O să fie băiat. O să-l numesc Wayne, după bunicul lui.

Jacinta continuă să dezmierde copilul. O expresie de ușurare îi trecu peste chip. Nu datorită hotărârii sale, ci a recunoașterii faptului că copilul lor se născuse așa cum se născuse. Thomasina se ridică și se uită la Treadway, zicând:

— Ai grijă.

— O să chemăm doctorul, răspunse el, și o să vedem.

După ce Treadway vorbise, o pace sfântă se înstăpânise peste casa în care el și Jacinta se îngrijeau doar unul de altul și de copil, fără nimeni care să-i privească și să-i sfătuiască și fără să schimbe ei înșiși prea multe cuvinte. Treadway îi dădea cu tandrețe părul peste umăr Jacintei ca să poată vedea copilul sugând și niciodată nu-l examina sau nu se purta urât cu el. Se vedea clar că-l iubea. Nu era nimic în neregulă cu copilul, în afară de sexul său ambiguu. Sugea, gângurea și dormea, iar pielea îi era fragedă și caldă, și când bucătăria se încingea prea tare, părinții săi lăsau focul să se stingă în sobă ca să nu-i apară pete roșii în obraji, iar dacă se răcorea prea tare, îl înveleau bine. Treadway stătea și-l legăna, adesea îi îngâna câte un cântec. Cântatul era unul din lucrurile frumoase despre care alte femei în afară de Jacinta nu știau. Îngâna cântece de-ale lui, pe care le născocea când se afla singur în sălbăticie, dar și vechi

cântece din Labrador, trecute din generație în generație de vânători și nomazi care auziseră renii vorbind. Copilului îi plăceau tare mult; își începea viața trezindu-se la căldură, cântec și culoare și lăsându-se în voia viselor țesute în cântecele părintești.

După două săptămâni Treadway plecă la vânătoare. Era una dintre ultimele zile în care se mai putea merge la vânătoare albă. Când gheața se topea până la un anumit punct, când albeața lumii naturale scădea până la o limită pe care orice vânător o cunoștea după un sistem de măsură lăuntric, vânătoarea albă nu se mai practica. Nu fiindcă devenise nefructuoasă – gheața exista încă pe porțiuni mari în jurul țărmului și vânătorul putea rămâne bine ascuns –, ci pentru că nu era corectă; păsările migratoare se întorceau în număr mare să cuibărească și multe dintre ele aveau pui sau trebuiau să-și păstreze ouăle calde. Cursele păsărilor erau călătorii de vânătoare, zboruri scurte ca să găsească mâncare pentru pui, iar vânătorii din Labrador știau ce era în joc. Vânătoarea din anul următor, asta era în joc, dar și existența stolului, iar vânătorii respectau asta de la sine, dincolo de orice interes întemeiat al lor.

Așadar în această zi, spre sfârșitul sezonului de vânătoare, Treadway își lăsa familia acasă și la fel făcură toți ceilalți bărbați din Croydon Harbour. La fel făcură și fiica Thomasinei și soțul ei, Graham Montague, pentru a merge cu canoa albă pe Beaver River.

Thomasina lângă biserică

Thomasina nu intră în biserică la înmormântarea soțului ei Graham și a fiicei sale Annabel, fiindcă pe-afară zbura fluturile albastre, țâșnind și afundându-se în trestiile care se ițeau din zăpadă în colțul însorit ce dădea către mare. Stătea în colțul acesta, mic și sudic și fără ferestre, rezemându-se de șindrilă cu fața de nepătruns ridicată către soare. Jacinta nu încercase s-o convingă să intre. Dar toți ceilalți spuneau că Thomasina își pierduse pe moment mințile, căci cum altfel s-ar fi putut explica faptul că o femeie nu voia să găsească alinare în candelile de sticlă roșii și albastre ce împrăștiu lumină, în vitraliile în care Apostolul Marcu vorbea cu un porumbel cafeniu, în *Cartea de rugăciuni obștești* și rânduielile sale pentru îngroparea morților, în adunarea întregii comunități, în solemnitatea celor opt purtători de sicriu, în cele două coșciuge făcute din scândurile pe care Graham Montague le geluise cu mâna lui, vrând să-i facă un scrin soției?

Thomasina nu îmbrăcase o rochie neagră. Nu purta pălărie neagră, nici măcar o pălărie de duminică din fetru verde sau liliachiu cu o bandă neagră de satin. Era îmbrăcată cu haina ei obișnuită, o haină de lână albastră cu nasturi mari ce fusese a mamei sale, iar pe dedesubt purta haine obișnuite: o rochie gri cu verde care nu avea cordon, fiindcă ura cordoanele, și nici mâneci, pentru că îi plăceau rochiile în care puteai lucra fără să fii stânjenită de cusături sau tăieturi strâmte, cheutori și copci pretențioase. Îi plăceau rochiile pe care puteai să le tragi peste cap și apoi să uiți cu totul de ele.

Interiorul bisericii i se părea de nesuportat în ziua aceea. Îi plăcea să cânte acolo în celelalte zile și făcea parte din micul cor, purtând chiar robă de corist ca toată lumea. Dar astăzi nu putea să intre. Nu voia să-și închidă gândurile despre Graham și Annabel între pereții bisericii, care nu lăsau să pătrundă lumina zilei de primăvară și între care se amestecau mirosul stranelor vechi din lemn și mireasma hârtiei vechilor cărți de rugăciuni, mirosurile de săpun și parfum ale oamenilor care se spălaseră îndeajuns cât să vină la o slujbă religioasă. Nu putea suporta ca viețile soțului și fiicei sale să fie reduse la această slujbă când aici afară soarele și văzduhul erau fără margini, iar gâzele începuseră să năpădească din nou locul după iarna lungă și răsunau, chiar dacă Graham și Annabel se înecaseră, triluri vesele de păsări. Aceasta era litania pe care voia s-o audă. Nu o înțelegea, dar voia s-o audă și n-ar fi auzit-o dacă ar fi intrat.

Prin pereții bisericii putea să deslușească ce se întâmpla înăuntru dacă se lăsa pe spate și atingea șindrila – un murmur scăzut, notele unui cântec trist la orga cu pedale pe care Wilhelmina Simpson o adusese de la Boston și la care avea să cânte curând *Domnul Cristos s-a înălțat astăzi*, căci duminica Paștelui urma să cadă devreme anul ăsta, fiindcă era aproape lună plină și martie nu se încheiase încă. Oamenii din biserică nu înțelegeau că Thomasina va fi în stare să cânte imnuri de înviere când venea Paștele. Nu știau că ideea ei despre înviere era diferită de cea a Bisericii, precum și ideea ei despre Cristos, despre lumină, despre nemurire și sfințenie. Pentru ea, Cristos nu era atât o ființă, cât un sălaș în iarbă, un petic de soare, un locșor cald în singurătate. Nu fusese niciodată genul care să respecte vitraliile sau altarele. Aripioarele plăpânde ale aceluia fluture erau vitraliile ei. Peticul acela de pământ care se ițea de sub zăpada topită era altarul ei. Maică-sa nu o botezase degeaba Thomasina. „Dacă erai băiat“, îi spusese maică-sa în tinerețe, „aveam de gând să te botez Toma Necredinciosul, după discipolul care voia să vadă urmele de piroane ale lui Isus cu ochii lui. Așa că te-am botezat Thomasina Necredincioasa.“

După înmormântare, la care Wilhelmina Simpson cântă *Oile pot paște liniștite* de Bach, imnul pe care îl interpreta de fiecare dată în asemenea ocazii, oamenii coborâră dealul către cimitir și groparii, Simon Montague și Harold Pierson, lăsară încet sicriile în morminte, iar Thomasina privi partea procesiunii care se vedea din colțul ei însorit. Stătea acolo în picioare, în timp ce vântul îi flutura haina, o nălucă rău prevestitoare abia deslușită, o siluetă care pășise dincolo de hotarele a ceea ce era normal pentru oamenii acestui loc. Cei care aruncau o privire înspre ea simțeau că cineva ar trebui să facă ceva, cineva ar trebui să meargă la ea, să o cuprindă cu brațul și s-o călăuzească spre grup; la urma urmei, trebuiau să jelească împreună cu ea. Se gândeau că cineva ar trebui să facă asta, dar nimeni n-o făcea. După ce se aruncară pumnii de pământ peste sicrie, mulțimea urcă spre micul centru comunitar de peste drum de biserică, întocmai cum coborâse, de-a lungul pereților estic și nordic, nu al celor sudic și vestic, la colțul cărora stătea Thomasina – toți în afară de Jacinta, care îi dădu copilul lui Treadway.

— Intră să-ți iei un sendviș și ceai, îi spuse soțului ei. Vorbește cu Harold Pierson să spargă cu lopata gheața de pe acoperișul Thomasinei înainte să cadă toată odată și s-omoare.

Jacinta își croi drum cu grijă printre scaieții de anul trecut. Zăpada i se strecura în ghetete până la glezne pe când stătea lângă Thomasina, ridicând fața spre soare așa cum făcea ea, rezemându-se de peretele bisericii la câțiva centimetri de locul unde un păianjen cu dungi albe țesea o pânză irizată. Nu erau multe locuri care să capteze o asemenea căldură în Croydon Harbour. Jacinta văzu fluturile albastre – de fapt o molie micuță, o molie de noroi, însă una frumoasă, de un azuriu ca al cerului de primăvară – și își dădu seama ce făcea Thomasina. Jacinta nu o credea nebună și nu încercă s-o târască la praznic sau s-o smulgă din această clipă de liniște. Femeile nu aveau parte de multe clipe ca asta în viață, soarele să le mângâie pleoapele într-un colț ferit și nimeni să nu le ceară nimic. Nimeni să nu le ceară să caute sarea ori să aștepte un bărbat care s-ar putea să

vină acasă peste trei luni sau s-ar putea să nu vină. Femeile din Croydon Harbour știau ce lucru se aștepta de la ele în orice moment și îl făceau, iar bărbații aveau la rândul lor lucruri de făcut și le făceau, așa că nu mai rămânea timp pentru altceva.

Jacinta ținu ochii închiși, încât oboseala să se scurgă din ei. Nu toată, ci doar o parte. Câte un pic din fiecare ochi. Dacă cineva ar fi putut să stea așa cât simțea nevoia, dacă soarele ar fi putut să rămână așa și nu s-ar fi stârnit vântul, iar obligațiile nu s-ar fi strâns la coadă.

Tot ce voia Thomasina acum era să meargă acasă. Nu să discute cu prietenii. Nu să adune caserole pline cu sarmale, cârnați de elan sau Rice-A-Roni cu carne de karibu tocată. Cine să le mănânce? Thomasina mânca, dacă reușea să mănânce, numai biscuiți cu lapte și ceai. Vântul își schimbă direcția și clipa de liniște sub mângâierea soarelui se destrămă, celor două femei le era acum frig. Thomasina se îndreptă spre casă și Jacinta o însoți. Nu vorbiră, ci intrară împreună în bucătărie, o bucătărie obișnuită, curată, doar cu o cutie de biscuiți pe blat. Thomasina puse ceainicul pe foc și scoase biscuiți, apoi stătură amândouă acolo în tăcere până când ea întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu copilul?

— Treadway vrea să fie băiat.

— Și tu ce vrei?

— Nu știu cum să discut cu el. Mi-ar spune că ce gândesc eu n-are nici o noimă.

— Nici o noimă? (În toți anii de căsnicie cu Graham Montague, acesta era un lucru de care soțul ei n-o acuzase niciodată pe Thomasina.) Ce gândești?

— Mă gândesc că, dacă am aștepta doar, poate totul s-ar schimba.

— S-ar putea.

— Dar totul se schimbă întruna în imaginația mea. Alte lucruri. Complet diferite. Urechile copilului. Sau fața lui. Mă gândesc: ce-ar fi dacă lucrurile astea sau altele s-ar schimba? Nu vreau să se schimbe nimic. Nu vreau să-i fac nimic copilului. Nu vreau să fac vreo greșală.

— Vrei să faci totul cum trebuie de prima dată? Asta are noimă pentru Treadway?

— Nu știu.

— Dacă noima e o potârniche printre sălcii, trebuie s-o urmărești. Nu știi unde te poate duce. Îi spui vreodată copilului „fetiță“?

— Nu.

— Ai încercat?

— Nu cu voce tare.

— Poate că ar vrea s-o audă. Poate că ar vrea să te audă spunându-i „Fetița mea“.

— Thomasina..., șopti Jacinta punând jos cana cu dama de caro pe ea, îmi pare rău că ai pierdut-o pe Annabel.

Thomasina își bău ceaiul. Netezi mușamaua, care avea cute permanente. Apoi spuse:

— Ai grijă ce-l lași pe Treadway să facă cu copilul.

Pe perete era o oglindă și Jacinta putea vedea fețele amândurora în ea. Își dădu seama că, dintre cele două, fața ei nu mai avea nici un pic de vigoare, pe când a Thomasinei era plină de rezerve. Venise aici gândindu-se că o va consola pe cealaltă femeie, dar Thomasina nu avea nevoie de consolare.

— Dacă ar intra un străin acum, zise Jacinta, ar crede că eu mi-am pierdut bărbatul și fiica.

— N-o să-l pierzi pe Treadway decât dacă vrei tu. Treadway e un soț pe viață.

— Știu.

— Dar mi se pare că nu sunt singura care și-a pierdut fiica.

— Am crezut întotdeauna, spuse Jacinta, că „fiică“ e un cuvânt minunat.

Primul lucru pe care îl făcu Thomasina după înmormântare a fost să scape de mâncarea din casă care nu-i plăcea. Cârnați de vânat, hălci de elan, păsări de mare pe care Graham le prinsese în plasă. Lucrurile astea îi ocupau jumătate din frigider, asta voia soțul ei să mănânce la cină, iar pe ea n-o deranja să i le gătească. Jumătate din timp își gătise singur. În căsnicia lor rolurile nu fuseseră bine definite. Bărbații din

golf erau în general regi în afara casei – regi ai grădinilor, șoproanelor și gardurilor –, iar femeile erau reginele încăperilor dinăuntru, ale pervazurilor vopsite, ale galeriilor pentru perdele și aspiratoarelor de covoare. Thomasina și Graham veneau și plecau după placul lor, fiecare știind cum să folosească un cuțit pentru curățatul peștelui sau pentru tăiatul pâinii, cum să măture podelele, cum să repare o poartă sau să curețe hornul. Thomasina avea un dram de judecată, spuneau oamenii din golf, și umbla îmbrăcată în pulovere descheiate, maro, cu părul îngrijit, dar nu coafat. Nu avea nici o pereche de pantofi cu care să nu poată merge șaisprezece kilometri pe teren accidentat.

Spre deosebire de Eliza Goudie, cu bumbacul gofrat și sandalele ei albe, sau de Joan Martin, cu săditorul ei de bulbi pentru lalelele imperiale, Thomasina n-avea să fie distrusă de pierderea soțului. Cu toate că se plâneau de bărbații lor, primele două ar fi privit un robinet care curge, un tavan din care picură apa sau un copac căzut ca pe niște dificultăți insurmontabile, asupra cărora nu aveau nici un control. Erau genul de femei despre care apostolii scriseseră că trebuiau ajutate de la o distanță sigură. Nu ținuseră în rezervă, în timpul căsniciei, nici o parte a lor. Când se întâlneau, spuneau în glumă că viețile le-ar fi mult mai ușoare dacă n-ar trebui să le gătească soților lor, însă dacă femeile astea și-ar fi pierdut vreodată soții, ar fi fost la fel de neajutorate ca puii de focă.

Thomasina nu era un pui de focă neajutorat; era o femeie în toată firea, energică și cărunță, care își cruțase puterile tocmai pentru o astfel de zi. Jacinta, simțea ea, se situa undeva între acele alte femei și ea însăși: autonomia era pe jumătate înfiripată înăuntrul ei, avea anumite profunzimi de gândire pe care le-ar fi putut folosi, dar în care nu se încredea pe deplin. O parte a sa, însă nu întreaga ei ființă, se lăsa în voia judecății soțului. Jacinta, simțea Thomasina, n-o să fie niciodată pe deplin împăcată cu o hotărâre asupra căreia ea și Treadway aveau păreri diferite. Thomasina și Graham se căsătoriseră târziu. Poate tocmai de asta nici unul nu se gândise vreodată să pună la îndoială judecata celuilalt.

Thomasina nu pusese niciodată la îndoială vânătoarea pe orbește a soțului ei ori faptul că o lua pe Annabel cu el în canoe sau în orice alt fel de barcă, iar el nu îi pusese întrebări când pleca, singură sau cu Annabel, în călătoriile ei pe continent, lucru pe care nu-l făcea nici o altă femeie albă. Pericolul îi pândea în egală măsură pe Graham, pe Thomasina și pe fiica lor la fiecare cotitură, la fel și revelația, iar asta era ceva ce fiecare înfrunta singur sau singură. În nefericirea ei, Thomasina nu-l învinuia pe Graham.

Nici unul dintre oamenii din sat nu știa cât de mare era durerea Thomasinei, pentru că ea nu claca de față cu ei. Nu claca nici când era singură acasă. S-a așezat pe un divan de sub o fereastră ce dădea spre curtea din dos și spre golfuleț și a privit afară preț de vreo jumătate de ceas în dimineața de după înecul lui Graham și al lui Annabel, și a făcut același lucru în seara aceea, și în dimineața următoare. Se așeza pe divan pentru că locșorul acela era un spațiu de trecere, nu un living sau o bucătărie unde se desfășuraseră scene ale vieții de familie. Era un pasaj unde fiecare se mișca și părea de nepătruns, căci astfel vedea Thomasina oamenii. Nu era o persoană care să-și fixeze caracterul cuiva în minte, spunând că acesta este egoist, celălalt nu îndeajuns de încrezător și altul sincer sau nesincer. Pentru Thomasina oamenii erau ca niște râuri, întotdeauna gata să treacă de la o stare la alta. Nu era corect, simțea ea, să tratezi oamenii ca pe niște ființe finite. Fiecare se schimba și se preschimba neconținut. Era de neîndurat că îi pierduse pe Annabel și pe Graham, dar mai îndurase lucruri de neîndurat și știa cum să meargă mai departe. Avea felul ei de-a le spune adio celor dragi pe care îi pierduse și le-o spunea în taină. Apoi își vedea de treabă, aceea de-a fi alături de cei care trăiau încă. Mai ales, hotărî ea, de copilașul Jacintei, Wayne, căruia nimeni nu voia să-i spună „fiică“.

Falometrul

Jacinta îl lăasă pe pilotul Obed Wilson pe pistă și intră pe ușile spitalului de parcă și-ar fi dus copilul la o cântărire și măsurare de rutină la asistenta de sănătate publică. Străbătu coridorul de la primul etaj până la ieșirea din spate, își dădu seama că aceasta n-o să se deschidă fără să declanșeze alarma, se îndreptă spre o ieșire laterală pe care o foloseau lucrătorii de la cantină pentru pauza de țigară, deschise ușa, ce dădea spre un teren viran plin de scaieți uscați și sunătoare, și fugi. Alergă spre gardul ce împrejmuia spitalul și se opri când ajunse la împletitura lui de sârmă, înaltă de vreo doi metri și jumătate, de parcă femeile ar fi încercat mereu să fugă cu copiii lor. Dincolo de gard era un șanț, apoi un maidan: pietriș și țevi ondulate acolo unde oamenii săpaseră ca să instaleze un nou sistem de canalizare în jurul spitalului. Erau fulgi de nea rătăcitori și nici o culoare în afară de maro, alb, cenușiu și un verde atât de închis, încât ar fi putut foarte bine să fie negru. În pădure, Jacinta știa, dacă ar fi reușit să descopere o cale de-a trece dincolo de gard, ar fi găsit corturi Innu, înmiresmate de crengi, de fumul de lemn și de aburul ce se ridica din ceaiul cu zahăr, bărbații vânând, iar femeile jumulind găște și săpând vetre ca să perpelească tuleiele. Bunicii se odihneau pe paturile lor de crengi și copiii se jucau pe-afară cu ciocuri de rață sau găscă, oase și gheare, făcându-și păpuși din orice parte a păsării care nu era mâncată. Odată, Jacinta cutreierase printr-o tabără ca asta pe când culegea fructe

prin pădure și zărise o mamă cu un copil mic într-un cort, iar copilul acela nu era ca toți ceilalți.

Se născuse cu o anomalie genetică, dar maică-sa îl ținea în brațe și îi cânta un cântec de leagăn în Innu-aimun¹ și nimeni nu încercase să ducă acel copil la Spitalul General Goose Bay și să-l schilodească sau să-l omoare în vreun fel pe masa de operație. Nimeni nu-i găsisese nici un cusur, toată lumea îl iubise așa cum se născuse. Tabăra fusese la Mud Lake, unde se ridica o mică școală pentru copii, și primăvara nu puteai ajunge acolo decât cu elicopterul, pentru că gheața era prea groasă pentru bărci și prea subțire pentru sănii. Jacinta mersese până în locul acela cu canoa și se simțise înfricoșată de izolarea sa, însă în același timp mângâiată de moliciunea și ocrotirea lui, ca într-un pânțec. Dar se dusesse acolo în perioada culesului fructelor de pădure: o zi caldă și frumoasă, când soarele întregii veri rămânea impregnat în fiecare fruct și fiecare frunză. Puteai să-ți faci o idee greșită despre un loc toamna, înainte de căderea zăpezii. Puteai să-ți faci ideea că te va întâmpina mereu cu bucurie. Dacă Jacinta s-ar întoarce acolo acum, când gerul îngheța pământul, cine ar întâmpina-o cu bucurie? Cei din tribul Innu îi dăduseră ceai și pâine în ziua aceea, însă acum ar avea nevoie de mai mult de-atât.

Jacinta fusese întotdeauna înclinată spre fugă, puternic tentată să o ia la goană când se simțea copleșită. Se imagina fugind în deșertul din New Mexico și găsind un adăpost nelocuit. Se imagina întorcându-se la St. John's, locuind într-o garsonieră și gătind un terci de ovăz cu morcovi dulci pentru copilul ei. Însă avea treizeci și patru de ani, nu douăzeci, și știa că dincolo de aventura evadării, dincolo de primul avânt euforic, exista o a doua zi care aducea o întoarcere a grijilor obișnuite, griji de care credeai că ai scăpat. Acum, cu copilul în brațe, stătea lângă gardul de sârmă și nu putea suporta că nu exista nici o ieșire, nici un loc în care ea și copilul să fugă. Se așeză pe pământ și culese câteva

1. *Innu-aimun* sau *montagnais* este limba vorbită de populația amerindiană din Labrador și Québec.

fire de dafin de munte, făcând un fel de buchețel de prins la corsaj pe care în copilărie îl făcea din trifoi. Sărută capul copilului și îi cântă același cântec de leagăn Innu pe care îl auzise în cort. Cel puțin, copilul acela și al ei ar auzi același cântec.

La fereastra spitalului, la etajul al treilea, se zărea o pată – o asistentă care privea afară. Jacinta auzi elicopterul lui Obed Wilson ridicându-se și dispărând în zare. Dacă asistenta n-o observase, ar fi putut sta pe pământ până când totul ar fi înghețat bocnă deasupra ei și nimeni n-ar fi știut unde pieriseră ea și copilul. Cântecul de leagăn avea acel gen de melodie pe care tuturor li se pare că au mai auzit-o înainte, dar nu reușesc să-și amintească unde. O melodie ca asta plutește tot timpul prin aer și uneori o prinzi din zbor.

— Îți place melodia, copilașule? întrebă Jacinta sărutându-l pe Wayne pe nas. Se uita încrezător la ea cu ochii lui negri, care își schimbau culoarea. Nimic la tine nu e cum o să fie, îi spuse ea. Nimic n-o să rămână la fel.

Asistenta ieși pe ușa pe care o descoperise Jacinta. Era scundă, cu părul negru, la vreo treizeci de ani. Păși peste șanțurile pline cu noroi și zăpadă și peste scaieți cu sabotii ei albi străpunși de sute de găurele de aerisire.

— Ești bine?

Jacinta se uita doar la copilul ei.

— Eu sunt Tana. Ești aici pentru vaccinul ei de la trei luni?

— Nu.

— Ești bine? Vrei s-o iau eu? Vrei să vii la o ceașcă de cafea până o înregistrez?

Jacinta se ridică și se îndepărtă împreună cu Tana de gardul de sârmă, de pământul acela pe care nu era nimic altceva decât buruieni, pietre și conducte de canalizare. Nu era frumos, dar avea întindere și un aer nedefinit. Toată lumea se chinuia să definească totul atât de minuțios, simțea Jacinta, voia să spulbere orice întrebare. Pe când se apropiau de ușă, avu senzația că pereții spitalului se aplecau înainte și veneau spre ea și se opri brusc.

— De ce-ai venit astăzi? o întrebă Tana de parcă ar fi fost nevoită să iasă în fiecare zi pe terenul viran și să adune mamele fugare. Cum te cheamă? La ce doctor ai venit?

— La doctorul Simon Ho.

— Chirurgul?

Jacinta stătea pe o mică movilă de pietriș cu scaieți, iar Tana o cuprinse cu brațul.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu știu.

— Pot să vin.

— Bine.

Jacinta o lăsă pe Tana s-o conducă pe un coridor cu urme de pași albastre ce duceau spre nord și altele galbene îndreptate spre sud. Trecură prin secția de investigații cu raze X, apoi printr-un labirint de culoare înguste unde femei și bărbați matusalemici zăceau fără să se ocupe cineva de ei, cu gurile știrbe deschise, după care intrară pe o ușă portocalie într-un loc unde erau din nou o mulțime de culori, miros de cafea și pâine prăjită și birouri de informații viu luminate.

— Care e numele tău de familie? întrebă Tana de parcă ea și Jacinta ar fi împărtășit un secret neștiut de nimeni.

— Blake.

— Așteaptă aici, mă duc să mă asigur că n-o să ai de stat în sala de așteptare.

Tana merse în spatele biroului de informații și vorbi cu femeia care lucra acolo, iar aceasta își ridică ochelarii și se uită în partea cealaltă a holului, spre Jacinta. Tana căută prin fișele din cartotecă, puse mâna pe un telefon și vorbi câteva secunde, apoi ieși de după birou, o conduse pe Jacinta la cantină și îi aduse o cafea, după care o însoți într-o sală mică de așteptare, unde erau mai multe fotolii.

— Pot să plec, îi spuse ea, sau pot să aștept aici cu tine. Vrei să aștept aici cu tine?

Jacinta se uită la piatra verde pătrată de pe inelul Tanei. Era o piatră mată. Îi plăcea mai mult decât una strălucitoare.

— Doctorul Ho te-a programat la zece și jumătate, zise Tana. Din fericire, face doar trei operații pe zi, una dimineața

și două după-amiaza, așa că nu ești niciodată nevoit să aștepti.

Jacinta se uită la un număr din revista *Pediatrics Today* care se afla pe masă. Pe copertă era o fotografie cu un bebeluș cu tuburi ieșind din nas, brațe și cap. De ce credeau spitalele că oamenii care veneau cu copiii acolo ar vrea să se uite pe astfel de reviste? Un televizor micuț stătea înclinat pe un braț metalic aproape de tavan și un crainic anunța că patruzeci și șapte de mineri chinezi se sufocaseră într-o explozie mai devreme în cursul acelei zile. Era și un filmuleț cu familiile lor țipând și izbindu-se de poarta minei, pe care oficialitățile o încuiaseră pentru propria lor protecție. Peretele de sub televizor avea o urmă adâncă pe el și Jacinta se întrebă dacă îl lovise cineva cu piciorul. O ușă pe care n-o observase se deschise și o asistentă cu buzele gelatinoase de la gloss strigă „Jacinta Blake?” cu o voce prea stridentă. Tana îi puse mâna pe umăr, iar mâna îi era atât de caldă, încât Jacinta nu voia să și-o mai retragă. Dar trebuia s-o urmeze pe cealaltă asistentă. Vocea Tanei o liniștise. Așa erau vocile. Puteai să pierzi sau să salvezi o viață cu sunetul unei voci. Coridoare albe, o încăpere mare albă și argintie, doctorul Simon Ho lângă cele patru cărucioare cu multe rafturi și instrumente așezate pe bucăți de pânză albă. Jacinta observă seriozitatea doctorului Simon Ho. Îi plăcea că o privea ferm, că era tânăr, zvelt și deloc agresiv.

Lamele străluceau pe cărucioare și Jacinta se gândi cât i-ar plăcea lui Treadway să pună mâna pe câteva dintre ele pentru peștii și focile lui, pentru jupuirea porcilor spinoși și a scoarței de copac sau doar să le aibă la el pentru orice împrejurare în care ar fi fost nevoie de o lamă cu două tăișuri cu o curbă grațioasă ori de o pilă din inox ascuțită, cu un mâner bun și gros. Îi trecu prin minte să fure una, deși nu furase nimic în viața ei.

Sala de așteptare pentru părinți se afla în spatele unei uși laterale și avea canapele confortabile și pe perete un tablou cu o moară veche, sălcii plângătoare și niște rațe, însă Jacinta nu vru să meargă acolo.

— O să stau cu copilul meu.

Asistentei nu-i plăcu lucrul ăsta, însă doctorul Ho o privi pe Jacinta cu respect și zise că putea să rămână în sala de operații. Asistenta încercă să ia copilul.

— Vreau să văd. Ce aveți de gând să faceți exact?

— Ideea e, spuse doctorul, să-i creăm o anatomie masculină credibilă. Îl puteți așeza chiar dumneavoastră pe masa de operație, vă voi arăta procedura exactă. Vă vom arăta cum să vă spălați mâinile și brațele, apoi puteți să vă puneți o mască și să priviți până trecem la operația în sine, dacă dumneavoastră credeți că sunteți în stare să suportați.

Jacinta observă că asistenta mesteca gumă.

— Ce vreți să spuneți prin *credibilă*?

— Vreau să spun că încercăm să facem copilul să se simtă în largul lui ca bărbat în mintea sa și în mințile altor oameni care fac parte din viața lui acum sau vor face parte în viitor.

Asistenta mesteca de parcă ar fi vrut să-și facă dinții praf.

— Îmi plăcea cealaltă asistentă, zise Jacinta. Nu asta.

— Asistenta de-acum se numește Alma Williams, spuse doctorul Ho cu blândețe.

— Mestecă gumă. Are o voce stridentă și nu-mi place de ea. Îmi plăcea cealaltă asistentă. Cea care m-a condus aici. A venit până în spatele spitalului ca să mă întrebe dacă mă simt bine. Mi-a adus o cafea. Are mâini calde. Îmi place de ea și o vreau pe ea în locul ăsteia. Chiar n-o vreau pe asistenta asta aici când aş putea-o avea pe cea drăguță. Îmi place înfățișarea dumneavoastră și că sunteți serios și cred că veți fi sincer cu mine, dar dacă asistenta asta rămâne aici, îmi iau copilul și plec, fiindcă nu-mi place de ea.

— Alma, poți să suni, te rog, la etajul al treilea și să le spui s-o trimită pe Tana jos, iar apoi să fii atât de drăguță să respecti cerința doamnei Blake?

— E o cerință destul de ciudată.

— Mulțumesc, Alma.

— Având în vedere că eu sunt asistentă de pediatrie autorizată.

Alma pronunță cuvântul *pediatică* de parcă s-ar fi pregătit să-l explice unor copii de grădiniță.

— E în regulă, Alma.

— Iar Tana este...

— Aș aprecia dacă ai aduce-o aici, Alma.

Aceasta îi lăasă pe Jacinta, pe copil și pe doctor singuri în încăpere și abia atunci ea i-l dădu pe Wayne. Simțea că în prezența doctorului Ho fiecare gând, fiecare temere sau dorință erau de înțeles. N-o să-i închidă gura.

— Credeți, spuse ea, că sexul unui copil trebuie să fie credibil. Credeți că copilul meu... așa cum este el acum, așa cum care este ea... e incredibil? Ca o creatură dintr-un film SF de groază? Și vreți s-o faceți credibilă. Ca o ființă umană reală.

— Vrem să-i dăm o șansă. Cât mai curând posibil după naștere.

— Ați mai făcut așa ceva?

— Doamnă Blake, adevăratul hermafroditism apare o dată la optzeci și trei de mii de nașteri. Nu am mai făcut așa ceva. Dar ceea ce facem noi astăzi este răspunsul medical normal.

— Normal?

— Și cred că este cel mai plin de compasiune. Încercăm să decidem sexul adevărat al copilului.

— Cel adevărat și nu cel fals.

— Folosim falometrul acesta.

Luă o bară mică și argintie de pe cărucior. Avea numere negre pe ea.

— E o riglă micuță.

— Așa e. Vedeți? spuse doctorul arătând spre un marcaj aflat la trei sferturi în josul falometrului. Dacă penisul atinge sau depășește această lungime, îl considerăm un penis real. Dacă nu satisface această măsurătoare, îl considerăm un clitoris.

Jacinta se întinse să vadă marcasele micuțe. Un centimetru și jumătate?

— Exact.

— Ce se întâmplă dacă are mai puțin de-atât?

— Când un falus are mai puțin de un centimetru și jumătate, plus sau minus șapte sutimi de centimetru...

— Șapte sutimi?

— Da. Când are mai puțin de-atât, îndepărtăm reprezentarea aspectelor masculine și mai târziu, în timpul adolescenței, modelăm aspectele feminine.

— Dar dacă e chiar la mijloc? Exact acolo, tocmai în centru? Un centimetru și jumătate, fără șapte sutimi.

— Atunci facem o apreciere bazată pe experiență. Efectuăm câteva teste endocrinologice, dar de fapt, la un nou-născut, atât cât stă în puterea endocrinologiei, facem cea mai bună estimare. Mărimea penisului la naștere este criteriul de bază în stabilirea sexului.

— Măsurați-o atunci.

Doctorul Ho i-l luă pe Wayne din brațe cu atâta grijă, încât Jacinta se gândi că probabil iubea copiii, chiar dacă le făcea lucruri cumplite. Probabil că are coșmaruri. Probabil că se trezește în toiul nopții, chiar înainte de acea parte a visului în care operează copilul. Soția lui, dacă are, e nevoită să se scoale și să-i aducă un coniac. Dar poate că nu. Poate că nu-i păsa. Poate doar arăta ca și cum i-ar fi păsat.

Tana, prima asistentă, intră în sala de operații. Tanei îi păsa. Oricine putea să vadă lucrul ăsta.

— Falusul..., zise doctorul Ho trăgând de penisul lui Wayne.

— Ce naiba faceți?

— Și chiar este un falus, are...

— Trebuie să-l întindă puțin, zise Tana, ca să-i poată măsura lungimea. Nu-l poate măsura dacă e contractat.

— O doare!

— Ba nu. Vezi? Nu plânge.

— Are lungimea necesară..., spuse doctorul Ho arătându-i instrumentul de măsură. Abia atinge un centimetru și jumătate.

— Nici măcar nu pot să văd numerele. Sunt așa de mici.

— Copilul poate fi crescut ca bărbat.

Jacinta rămase tăcută. Apoi spuse încet:

— Asta își dorește și tatăl lui.

Botezul

Treadway era scund și deloc chipeș, în timp ce Jacinta avea un gât lung și bucle care se încrețeau când erau ude, o talie grațioasă și membre lungi, puternice, de dansatoare. Îl acceptase pentru că nu simțea nici o atracție pentru bărbații care erau conștienți că arată bine, bărbații înalți și versați, care se uitau la o femeie cu o privire veselă și sfidătoare ce spunea: *Pot avea orice femeie doresc, însă îți dau o șansă deocamdată*. Mulți bărbați de genul ăsta se îndrăgostiseră de Jacinta și o ceruseră în căsătorie, dar ea îl așteptase pe Treadway, care n-avea nici un metru optzeci, era timid și trebuia împins de la spate ca să meargă la dans sau să se înscrie la concursul de tăiat bușteni din timpul sărbătorilor de iarnă. Când se punea pe dansat, dansa bine, plutind pe valurile muzicii ca un caiac, iar dacă se înscria la un concurs de tăiat bușteni, tăia mai puțini decât câștigătorul, dar mai bine și mai îngrijit. Îi plăcea cum părea să șovăie când era vorba de noroc, de parcă nu l-ar fi așteptat. Îi plăcea cum alegea o haină bună și o purta vreme de cinci ani, iar apoi alegea alta asemănătoare. Îi plăcea negrul părului său, și mirosul de curat al pielii sale, și faptul că n-ar fi mințit-o niciodată. Îi plăcea să iubească un bărbat de care erau puține șanse să se îndrăgostească alte femei, fiindcă nu voia să-și istovească inima făcându-și griji în privința infidelității soțului. Fusese destul martoră la așa ceva între tatăl și mama ei.

Totuși Jacintei îi lipsea orașul în care crescuse. Ce-i lipsea cel mai mult era Cinematograful Majestic de pe Henry Street.

E adevărat că avea clar în minte celelalte plăceri ale orașului St. John's: piramidele de portocale din piața Stokes; acoperișurile de ardezie și coșurile de fum sclipind de ploaie și coborând din Lemarchant Road până jos în port; faptul că puteai să ieși din casă și să vezi în orice moment oameni pe care îi cunoșteai, prinși în viețile lor reale; străzile pline de viață; copiii sărind coarda; pe Șpriț, pisica neagră a Emmei Rhodenizer, stând între mușcată și perdelele ei din dantelă la colțul dintre străzile Gower și Cathedral; și turlele de pretutindeni. Toate lucrurile astea, Jacinta le păstra la îndemână, înăuntrul ei; erau amintirile sale cele mai palpabile. Chiar și porumbeii care trăiau în O-ul magazinului universal Bowring – le vedea gâturile violacee, gulerele de un indigo irizat, mișcările fluide și totuși pline de salturi puternice și tresăriri – îi aparțineau încă în Croydon Harbour. Monocromul Croydon Harbour, unde pentru a vedea culoare trebuia să înveți să deslușești roșul ascuns înăuntrul verdelui, portocaliul ascuns înăuntrul albastrului. În oraș, culoarea, viața, țâșnea zgomotos. Viața oamenilor. În Croydon Harbour, viața oamenilor venea pe locul doi după cea a marelui ținut și nimeni nu părea deranjat de lucrul ăsta. Nimeni nu părea deranjat că era doar un figurant în povestea ținutului.

Dar cinematograful domnea peste toate amintirile din St. John's ale Jacintei. Îi plăcuseră frânghia roșie de catifea care delimita balconul și coloanele vopsite în auriu cu caneluri de ipsos răsucite, frunze, chipuri romane și patru lei deasupra. Deși era doar niște vopsea aurie și se vedea ipsosul unde vopseaua sărise, îi plăcuse. Așa cum îi plăcuseră cortina din catifea roșie și faptul că pe un pedestal suplu din foaier era o condică de oaspeți, cu un stilou prins de un șnur auriu. Îi plăcuseră cărucioarele dreptunghiulare înalte, cu roți uriașe și delicate, pe care băieții ce vindeau înghețată și pop-corn le împingeau încet înăuntru înainte de film, și îi plăcuse filmul, din clipa în care lumina sa pâlpaia îndărătul cortinei trase, cu fiecare literă și virgulă din titlu și generic, până la drama sfâșietoare, luminată din lateral, din spate și din față de reflectoare ce creau câmpuri de lumină și zone întunecate misterioase, și îi plăcuse să privească de aproape

fețele, gesturile, emoțiile starurilor de pe ecran, care nu aveau nici cea mai vagă idee că ea, Jacinta Hayden, se afla acolo.

În Croydon Harbour nu era nici un loc unde puteai să scapi de strălucirea unei zile de iarnă sau de luminozitatea uneia de vară. Nu era nici un loc unde puteai să stai în umbră, ascuns și tainic, cu visurile tale. Iar dacă rămâneai fără visuri sau ți le pierdeai, nu era nici un ecran argintiu care să ți le regăsească sau să te călăuzească pe șoptite spre unele noi. În Croydon Harbour erai pe cont propriu. Pe tărâmul imaginației erai lăsat la bunul tău plac și asta voiau cei mai mulți oameni din Croydon Harbour. De asta și veneau aici, dacă veneau din alte locuri precum Scoția, Anglia sau chiar America; veneau aici ca să lase în urmă visurile colective ale unei lumi bătrâne și ca să se laude cu urmele lăsate de ei pe un pământ pe care l-au cutreierat doar aborigenii și renii karibu sălbatici. Iar dacă erai Innu sau inuit la vremea aceea, nu aveai nevoie de cinematograf. Cinematograful era una dintre iluziile omului alb pentru a-și compensa orbirea. Un om alb, de pildă, nu avea idee despre viața dinlăuntrul pietrelor. Închipuți-vă.

Dar Jacinta tânjea după cinematograf. Dacă ar fi trebuit să facă o listă cu lucrurile pe care le pierduse când se stabilise în Labrador, Cinematograful Majestic de pe Henry Street s-ar fi aflat în capul ei. Nu clădirea în sine, care pe dinafară era acoperită cu șindrilă albastră obișnuită și avea ferestre mici de lemn, ci interiorul, ridicat la gloria romană, și ecranul, unde chemările fără răspuns ale inimii puteau trăi o clipă într-un element care le înțelegea.

Când ieșeau din Cinematograful Majestic și coborau pe Henry Street – care străbate colinele cu pante domoale din St. John's, dând spre Duckworth Street și spre treptele ce duc în Water Street și în portul înțesat de traulere, cargouri și bărci cu pânze și de oameni care stivuiesc paleți cu pepeni și încarcă lăzi cu vin –, orașul arăta ca un loc unde visurile deveneau realitate. Simțeai izul smoalei încinse pe care muncitorii o întindeau pe acoperișul de la Bowring și mirosul trabucului cu aromă de vin al unui bărbat în drum spre biroul lui de avocatură și dulceața vagă a pepenilor ce căzuseră

și plesniseră pe cheiul de lângă bărci, și parfumul unei femei care tocmai dispăruse după colțul unde vânzătorul de ziare stătea pe sacul lui la soare, mâncându-și sendvișul cu crenvurst și ceapă. Te simțeai tânără – erai tânără, pentru că n-aveai încă optsprezece ani și nu plecaseși să muncești în Labrador, și nu-l întâlnești încă pe bărbatul pe care urma să-l iubești, dar care n-avea să înțeleagă niciodată decât o mică parte din sufletul tău, și nu partea care trăia din astfel de fărâme de romantism și care pălea când acestea se retrăgeau.

Nu te gândeai încă la faptul că romantismul ce sălășluia în fiecare dintre aceste elemente – pepenii, parfumul, bogătașul cu trabuc, săracul cu ziarele lui – nu trăia de unul singur, ci trebuia să se strângă laolaltă cu celelalte pentru a exista. Romantismul stătea în imaginea de ansamblu și fiecare dintre părțile sale era doar o poveste izolată, iar povestea era adesea tristă și lipsită de orice alinare sau răspunsuri, sau poezie, sau noimă, sau iubire.

Acum Jacinta stătea în bucătăria ei din Croydon Harbour ținându-și în brațe copilul, pe Wayne. În loc să tânjească după tinerețea ei, după cinematograf și după străzile pline de viață pe care le cunoscuse, se trezi lipsită de vechea nostalgie, iar absența sa era mai greu de îndurat decât prezența. Când exista o altă lume de care să-și amintească, o lume pierdută, își putea închipui că o vedea iarăși. Își putea închipui mângâierea de-a fi acolo o săptămână, apoi de-a se întoarce să dea piept cu viața ei adevărată. Însă acum viața ei adevărată, viața adevărată a copilului ei, se preschimbase în ceva căruia nu știa cum să-i țină piept. Nu era nici vreun cărucior cu înghețată, nici muzică, nici vreun plasator care să te conducă la cel mai bun loc rămas liber cu o lanternă.

Jacinta nu era hotărâtă dacă să-l boteze pe Wayne la biserica anglicană St. Mark din Croydon Harbour. O biserică, după mintea ei, nu era ceea ce se pretindea a fi. Frumusețea ei nu stătea pentru ea în semnificația dată de Crezul Apostolic sau de liturghie, sau în bannerele cu roșu, auriu și albastru făcute de Asociația Femeilor Anglicane ce declarau EL E CU NOI. Frumusețea clădirii stătea în spațiul și arhitectura

sa, iar Jacinta simțea că această frumusețe era mai aproape de perfecțiune în marea catedrală din St. John's decât în această bisericuță de țară, deși încerca să o invoce aici, forțându-și imaginația până la limită.

Catedrala din St. John's avea gargoie, o criptă și ferestre splendide, aduse în Newfoundland tocmai din Anglia în butoaie cu melasă, pentru ca sticla să nu se spargă. Ferestrele aveau pictate pe ele miei albi pe ceruri de safir, zeițe egiptene în chip de imagini creștine ale feminității, pelerini cu toiege și mantii stacojii desprinși direct din Tora sau din tarot, porumbelii ai speranței și corbi ai damnării și heralzi cu trâmbițe. Vulturul amvonului, înălțându-se deasupra congregației cu privirea meditativă și ciocul lui rapace, o speriasc când, copil fiind, se dusesse la binecuvântarea animalelor cu mătușa ei Myrtle, sau aranjase fânul pentru scena nașterii pruncului Isus împreună cu ceilalți copii, sau mirosoase crinii de Paște, al căror parfum se contopea cu penumbra și atmosfera zidurilor înalte de piatră pentru a crea un potir unde fiecare copil stătea uimit, ca o albinuță isteată și durdulie ce sorbea nectarul tainic și amețitor, tulburător și puternic.

În Croydon Harbour, vulturul de pe amvon fusese sculptat în lemn de pin de tatăl soțului ei și avea fațetele și liniile domoale ale sculpturilor în piatră Inuit, care Jacintei i se păreau în același timp deschise și închise. Nu putea să pătrundă liniile acelea, mitul și furia, elanul spiritual și povestea acelui vultur din Croydon Harbour, și nu-i plăcea să-l privească. Era auriu, fiindcă pinul nu fusese finisat, iar lucrul ăsta i se părea și el nefiresc pentru un vultur, îmbietor și fals, nu ca textura vieții ei.

Jacinta știa că Treadway nu privea vulturul din Croydon Harbour cu aceiași ochi ca ea. Vedea alte lucruri în el, lucruri ce aveau de-a face cu călătoriile sale prin ținut, lucruri pe care el și Graham Montague și alți bărbați din golf, dar și multe dintre femei, le recunoșteau ca fiind însuși spiritul lor, făcut din energia emanată de ținut. Există o energie în vulturul englezesc și cu totul alta în cel din Labrador. Erau atât de diferite, încât toată lumea știa – Treadway și chiar Jacinta în felul ei – că vulturul de pin nu avea ce căuta

deloc într-o biserică anglicană. Dar era acolo și la fel erau stranele de molid, ferestrele simple, nava de lemn, și covorul de casă obișnuit, și cânilor de sticlă pentru florile culese de pe peticele de pământ rămase din grădinile delicate, dar deplasate, plantate de misionarii moravi de-a lungul acestei coaste pe la începutul secolului. Erau pansele, maci și părăluțe, flori pe care falezile, apele oceanului și cerurile mănioase le făceau să crească pipernicite, dar de care inimile primelor nemțoaice și scoțiene avuseseră nevoie pentru a nu se frânge de stâncile Labradorului. Toată această religie, se gândea Jacinta – iar Treadway o știa fără să se gândească –, depindea de oameni mai mult decât depindeau oamenii de ea. Nu aveai nevoie de ea decât dacă nu păstrai ținutul în inimă; ținutul era propriul său Dumnezeu.

Numele reverendului era Julian Taft – un nume atât de englezesc. Avea o față mică și pătrată, iar trupul lui, ascuns sub roba albă, era lipsit de rotunjimi. Jacintei îi trecu prin minte: „E făcut din lemn. E un mic reverend de lemn“ și cumva se bucură că acesta nu putea vedea în inima ei. Nu știa secretul copilului ei, așa cum nu știa secretele nimănui din Croydon Harbour. Nu putea vedea în trecut, nici în viitor. Nu știa că copilul ei făcuse o operație la spitalul din Goose Bay, sau că prietena ei Eliza avea să-și înceapă aventura cu profesorul de geografie după următorul picnic al comunității, sau că el însuși avea să se îndrăgostească de aceeași Eliza peste câțiva ani, după ce profesorul de geografie se va fi mutat temporar la Assumption High, în peninsula Burin. Așadar se înțelegea de la sine, spera și se ruga Jacinta, că micul reverend de lemn nu vedea nici în prezent. Se minuna de stola violetă, de firul auriu al țesăturii, de rigiditatea lui, de bogăția stofelor și de faldurile lor drepte.

Dar iată-i deja aici, pe ea, pe Treadway și pe micuțul Wayne, și întreaga comunitate adunată, crezând oarecum în puterea reverendului de a-i binecuvânta. Jacinta voia ca biserica să fie altfel: o casă gălbuie, cu pervazuri albastre și ușa deschisă. Voia ca o femeie masivă să fie stăpâna casei, să se afle înăuntru. O femeie care să nu deschidă la pagina 254 a *Cărții de rugăciuni obștești* și să recite: „Iubiți

credincioși, întrucât toți oamenii sunt zămisliți și născuți în păcat...“. Ce fel de cuvinte erau astea pentru începutul vieții unui prunc? Știa că Treadway nu avea nici o legătură cu cuvintele alea, totuși era acolo. Toată lumea din port era acolo, lumina ferestrelor căzând pe creștetele lor și întunericul din biserică ascunzând totul vederii, în afară de tâmples și frunți. Acolo era întuneric și reverendul era făcut din lemn, iar razele soarelui străluceau mai să te orbească dincolo de ușa deschisă, unde libertatea se întindea atât de luminoasă și de înfricoșătoare.

După slujbă, Jacinta, Treadway, unchii și mătușile și Thomasina trecură în baptisteriu, iar reverendul Taft îi rugă pe părinți să rostească numele copilului.

— Wayne, răspunse Treadway.

„E ultima clipă“, se gândi Jacinta, „din viața fiicei mele“. Se uită către ușa. Unde era fetița ei în rochie însoțită? „Fuga la mine, repede!“ Dar în ușa nu se ivi nimeni. Jacinta închise ochii și vorbi în gând cu Isis de pe vitraliul catedralei din St. John's. Nu cu Maria, ci cu Isis, al cărei fiu, Horus, era deopotrivă prunc și șoim.

— Te botez..., zise Julian Taft luând puțină apă rece și trasând o cruce pe fruntea copilului, ...Wayne Blake.

Thomasina stătea în spatele lui, îmbrăcată în roba ei de cor, atingându-i ușor umărul cu pieptul, răsuflându-i în ureche, și șoptea ceva.

Julian Taft știa să-și țină buzele nemișcate și glasul atât de scăzut, încât numai Thomasina putea să-l deslușească. Își ascundea adevăratul glas de oameni cu mare iscusință.

— Ce-ai spus?

Cu o iscusință și mai mare, Thomasina șopti „Annabel“, atât de încet încât nu reuși s-o audă. Thomasina credea că fiecare nume are o forță a lui.

Numele Annabel se așternu peste copil la fel de ușor precum polenul, împreună cu cel dat de Treadway.

PARTEA A DOUA

Plăcinte cu carne

Încă de la început, Thomasina și Treadway l-au tratat amândoi pe Wayne ca pe o persoană, nu ca pe un copil. Jacinta îl puse pe Wayne în cărucior pentru a merge să mănânce pâine prăjită împreună cu Thomasina pe mica ei verandă din spate. În timp ce Jacinta înmuia pâinea prăjită în lapte și-l hrănea pe Wayne, Thomasina îi arătă deosebirea dintre podbal și pădăie. Îi puse o bucată de cuarț în palmă și îl lăsă s-o țină strălucind în soare, apoi o bucată de labrador.

— Vezi? îi spuse ea. Poți să vezi copacii și cerul în el. Și apa, și luminile nordului.

— Am senzația, zise Jacinta, că vara n-a venit deloc. Mi-e tot timpul teamă că o să aflu cineva.

Căruciorul lui stătea printre florile de podbal. Avea un acoperământ de pânză tare, cu dungi verzi și albe, care-i amintea Jacintei de cupola pieței de fructe Lar din St. John's, chiar cum urcai pe Barbers Hill.

— De ce-ar afla?

— Picnicul a fost un chin. (Jacinta își luase copilul la picnicul de Sărbătoarea Tuturor Sfinților și îl etalase printre fețele de masă, jamboanele și limonadele întinse pe iarbă.) M-am temut tot timpul că cineva o să-și dea seama clar.

— A fost așa de rău?

— Eram sigură că cineva o să se uite de aproape la el și o să spună: „O, dar e fetiță, Jacinta! Tu și Treadway nu v-ați dat seama?”

— Dar n-a zis nimeni nimic.

— Nu. Eliza Goudie și Grace Montague l-au tratat ca pe orice copil normal. Nici măcar Kate Davis nu i-a găsit vreun cusur.

Kate Davis nu avea copii, dar fusese asistentă-șefă la spitalul din Goose Bay până ce ieșise la pensie și știa tot ce se putea ști despre boli. Kate Davis se apropiase de Jacinta la masa de ceai și spusese cu glasul ei aspru și autoritar: „Ei, pare un copil sănătos“, iar Wayne se uitase la ea așa cum se uita la toți străinii, cu o privire directă care spunea: „Nimeni nu s-a purtat urât cu mine până acum, așa că până și în tine trebuie să am încredere“.

— Te obișnuiești cu ceva ieșit din comun când ți se întâmplă ție, zise Jacinta. Dacă Wayne ar avea două capete, m-aș obișnui cu asta în câteva luni și m-aș întreba de ce ar vrea cineva să-l schimbe. Poți să spui ceva în orice situație. Așa văd eu lucrurile.

Dar nu așa, știa bine, le vedeau ceilalți și nici Jacinta nu le-ar fi văzut așa dacă vreo altă femeie din golfuleț ar fi avut un copil hermafrodit. Uneori trebuia să fii cine erai și să înduri ce ți se întâmpla ție și numai ție, înainte de-a înțelege ceva despre asta. Prin urmare, faptul că Wayne fusese odată și fată, și băiat era ascuns și îngropat sub tăcere, nimeni din Croydon Harbour neștiind lucrul ăsta în afară de părinții săi și de Thomasina.

În cea de-a doua vară a lui Wayne, Jacinta o lăsă pe Thomasina să stea cu el cât spăla ea rufele sau îl ajuta pe Treadway să cojească ulucile pentru un gard nou. Thomasina îi arătă lui Wayne cum poți auzi sute de omizi negre ronțâind urzici – dacă îți apleci capul destul de aproape, ronțăitul lor e cel mai puternic zgomot într-o zi de vară.

— Vezi, Annabel? Fiecare dintre ronțăitorii ăștia de frunze se preschimbă într-un fluture amiral roșu.

Wayne credea că-i spune Amble. Credea că Amble era cuvântul special al Thomasinei pentru el, așa cum Jacinta îi spunea Lassiebun pentru că îi plăceau pâinea și melasa

sau cum Treadway îi spune Littleman¹ când făceau mingi din fibre în magazia lui.

Treadway avusese grijă să-l ia pe Wayne în magazie mai devreme decât ar fi luat o fată. Îl lua după el în părți ale casei care erau doar ale bărbaților: pivnița, cu piroanele ei de treizeci de centimetri de care atârnavă fierăstraie pentru tăiat oasele și rame de potcoave, și încăperea dosnică unde întindea și usca pieile; magazia, cu sania, topoarele, materialele pentru tălpile de sanie și stâlpii pentru gard și porțiunea din spate pentru atârănarea vânatului. Nu-l lua acolo cu drag, căci era un efort să ia un copil atât de mic la locul lui de muncă și în mod normal ar fi așteptat până când fiul lui împlinea patru sau cinci ani înainte de a-l învăța cum să devină bărbat. Dar cu copilul ăsta Treadway nu voia să riște. Îl trata cu seriozitate și îi spunea cu o față aspră cum să taie pieile, să cojească lemnul și să aleagă capul de șurubelniță potrivit pentru treaba potrivită, așa încât, când ajunse aproape de vârsta grădiniței, Wayne știa mai multe despre lucrurile astea decât oricare alt copil din golfuleț.

Când lui Wayne îi ieșiră toți dinții de lapte, Thomasina îi dădea portocale reci tăiate bucăți și pâine cu gem de tran-dafir și rubarbă pe o farfurie pe care acesta o ținea pe genunchi. Mânca pe podelele ei, făcute din ienupărul pe care Graham Montague îl tăia și îl adusese cu vaporul din Lewisporte. În nopțile de la începutul toamnei se uita printr-un telescop pe care Thomasina îl comandase dintr-un catalog. Era un telescop Polar Star 140X, un model pentru începători care măsura constelațiile de zece ori.

Când împlini cinci ani, Thomasina îi arată cum să lege stelele una de alta. „Constelațiile sunt povești scrise pe cer“, îi spunea ea. Orion era un vânător care avea un câine, exact ca Treadway. Cele Șapte Surori își pierduseră mezina, pe Merope, care căzuse pe Pământ.

— Unde-a căzut? întrebă Wayne.

— Nu știu. Uite, aia e Cygnus.

1. *Lassiebun* este o chiflă cu melasă, iar *Littleman* înseamnă „omuleț“ sau „bărbătel“.

Thomasina i-o desenă pe hârtie.

— O rață?

— O lebadă. În orașul St. John's, de unde e mama ta, sunt lebede. Poți să le hrănești cu cireșe și semințe.

— Lebedelor le plac cireșele?

— Le adoră. Mama ta mi-a povestit că le dădea câte un pumn de cireșe în ziua de Crăciun, când era mică. Cireșe congelate, din cele care se pun în tortul de Crăciun. Vezi cum Lebadă e la marginea cerului? Se pregătește să se ascundă pe timpul iernii. Dar în China nu e o lebadă. E un pod.

— Ca ăla care o să se construiască peste North West River?

Se vorbea întotdeauna despre poduri în acea parte a Labradorului, unde oamenii trecuseră sute de ani râurile și mlaștinile folosind plute, bărci cu fundul plat, canoe, chiar și un funicular.

— Podul chinezesc e făcut din coțofene.

— Ce sunt astea?

— Coțofenele sunt niște păsări, Annabel. Sunt doi îndrăgostiți, Niu Lang și Zhi Nu, care stau pe malurile opuse ale unui râu. Sunt sortiți să fie împreună, dar nimeni nu-și dă seama de asta în afară de coțofene. Ele zboară peste râu și fac un pod din aripile lor.

— Desenează-mi!

— Poate reușești să desenezi singur, zise ea dându-i un creion. Când o să mergi la școală, o să trebuiască să desenezi singur și să citești.

— Am blugi noi și un ghiozdan. Mama spune că pot să mai vin să te văd după școală.

— Trebuie să-i spun ceva mamei tale, Annabel. Dar mai întâi am să-ți spun ție. Mă duc și eu la școală.

— Vii la școală?

— Mă duc la liceul pedagogic.

— Ce-i ăla?

— Te duci acolo și înveți să devii profesor. Mă duc acolo patru ani, iar pe urmă s-ar putea să călătoresc. Mi-am dorit mereu să văd lumea. Când trăia soțul meu, spuneam întruna că o să călătorim, dar n-o făceam niciodată. O să-mi vând casa, Annabel. O familie care are o fetiță vine aici de la

Deer Lake. Tatăl ei lucrează în Québec și face naveta. Familia Michelin. Ei o să-mi cumpere casa.

— Mai vii înapoi?

— Dacă reușesc să fac rost de o slujbă la școala de-aici, după ce-mi închei cursurile și călătoriile, vin înapoi.

— O să stai din nou aici?

Lui Wayne îi plăcea casa Thomasinei.

— O să mă gândesc atunci la asta. O să-ți trimit vederi și poze cu lucrurile interesante din toate țările în care mă duc.

— În China?

— Poate nu chiar așa departe.

— Ai putea să vezi podul coțofenelor.

— Podul ăla e pe cer, Annabel. Nu e adevărat. Nu există poze cu el.

— Nu țin minte adresa mea.

— Adresa ta e Căsuța Poștală 43.

— Ar fi bine să-mi spui Wayne în vederi.

— Da, așa cei de la poștă o să știe sigur că sunt pentru tine.

— I-am spus tatei că-mi spui Amble și-a zis că nu-i place.

— Nu-ți face griji. O să-ți spun Annabel doar când nu-i nimeni prin preajmă.

După plecarea Thomasinei, Wayne făcea șireturi pentru rachetele de zăpadă și legături pentru cuțite împreună cu taică-său și mânca plăcinte cu carne la masa părinților săi, știrile din pescuit și buletinul meteo urlând neconținut la radioul și televizorul de pe blatul de bucătărie. Banda de prins muște atârna din tavan cu muște-bețive pe ea, agitându-și piciorușele, dar nu și aripile. O încordare stranie stăruia în aer când Wayne, mama și tatăl lui erau împreună, Treadway punând întrebări de genul: „Ah, Wayne, ai mai coborât în pivniță în ultima vreme să verifici dacă s-a uscat catgutul?”.

Copilul știa că taică-său așteaptă de la el o atitudine hotărâtă și practică și învăța cum să afișeze o asemenea atitudine, fără să fie deranjat că așa stăteau lucrurile, dar acesta nu era eul său autentic.

Eului său autentic îi plăcea să plieze colile de hârtie în jumătate și să decupeze forme bilateral simetrice: spirale, motive geometrice, planuri arhitecturale ce aveau postamente elaborate și ajungeau la creste somptuoase. Unele forme aveau părți subțiri, pe care orice copil de cinci ani le-ar fi putut tăia de tot din greșeală, dar Wayne era coordonat și meticulos. Tăia încet și cu grijă, iar maică-sa îi păstra lucrările într-un dosar și îi cumpăra foarfeci din plastic pe care îi dădea voie să le țină în camera lui, unde tăia un sfert de oră seara, după ce se spăla pe dinți, până când Treadway striga: „Stinge odată lumina!“.

Pentru Wayne, Croydon Harbour și tot ce era în el avea o împărțire curioasă între port și așezare. Drumurile erau de pământ și era mult praf, iar acesta i se părea aspru la atingere. Mestecenii, prin comparație, erau incredibil de catifelăți, iar umbra lor avea un verde răcoros, foșnitor, care stingea pârjolul de pe drumuri. Motoare zgomotoase de camioane și snowmobile se întreceau cu trilurile presurilor care-și făceau cuiburile în pământ. Un avânt și un fâlfâit de aripi, apoi pocnetul puștii. Dragostea pe care o simțea pentru tatăl lui, apoi precizia rece cu care Treadway îl învăța cum să îndeplinească sarcini precum îndepărtarea ruginii de pe capcane cu vârful unui cuțit. Ceaiul auriu sub un nor de aburi la vânătoare, apoi mersul pe jos kilometri întregi până făcea bășici la glezne. Când ajungeau la cortul de vânătoare, tatăl lui îl ungea cu un amestec de seu din but de karibu și rășină de molid negru, pe care Treadway o adunase pe lama cuțitului de vânătoare după ce făcuse o gaură în trunchiul copacului. Treadway îi administra unguentul în tăcere. Nu spunea: „Trebuia să-mi zici mai înainte că te doare“.

Când ajungeau acasă și Jacinta îi vedea rănila, Wayne o auzea șoptindu-i printre dinți: „Aveai de gând s-aștepți să i se sfâșie pielea până la os? A mâncat ceva? Uită-te la pieptul și la umerii lui plăpânzi. Stau să-i iasă prin piele. Și mai și tușește“.

Era adevărat. Treadway putea să meargă treizeci de kilometri pe un ger de -20° fără să-i pese. Purta lână direct pe piele, iar trupul îi era compact și dens, inima i se încolăcea

în sine. Erau nopți când dormea sub cerul liber, înfășurat într-un sac de dormit căptușit cu piele de karibu, și dimineața se trezea învigorat de aerul grozav de rece și de lumina stelelor. Nu-l pusese pe Wayne să doarmă sub cerul liber, însă erau nopți când nu se ostenea să întrețină focul în soba din adăpostul de vânătoare, fiindcă el nu simțea nevoia, iar aerul dinăuntru se făcea umed și rece, de la respirațiile lor și de la vaporii condensați emanați de propriile corpuri, și până ajungeau acasă pe Wayne îl chinuia o tuse care suna ca un geamăt ascuțit când trăgea aer în piept. Maică-sa nu-l ducea la școală și fierbea toată ziua apă în ceainicul ei mare ca să facă abur în casă, îl înfofolea bine pe fotoliul tatălui său și împreună mâncau pâine prăjită și ascultau radioul.

Prima și a doua vedere de la Thomasina sosiră împreună, din sudul Franței: una avea o reproducere după *Domnișoarele din Avignon* de Picasso pe ea, deoarece Thomasina stătea la un hotel din Avignon.

„A trebuit să iau o pauză de la liceul pedagogic, Wayne“, scria Thomasina. „E atât de plictisitor. Trebuie să studiem statistica. Aș prefera să studiez oamenii și istoria. Cred că ai putea absolvi fără să știi măcar unde se află toate țările. Am hotărât să fac două semestre odată și apoi să călătoresc. Aici și-a găsit Picasso modelele pentru faimosul tablou de pe vedere.“

Treadway, ieșind și intrând în bucătărie cu brațele încărcate de lemne, întrebă:

— Asta-i o vedere de trimis unui copil? O luă în mână și o cercetă. Femei dezbrăcate?

— E Picasso, zise Jacinta.

— Sunt măcar femei? Ce poartă pe fețe?

— Ce-i aia statistică, tată?

— Statistica, fiule, se referă la fapte. Fapte asociate cu numere. De exemplu, populația din Croydon Harbour este de 217 locuitori. Adugi sau scazi un număr pe ici, pe colo pentru fiecare naștere sau înmormântare, dar cu o aproximație de vreo șase unități, știi cam cum stai. Știința are alte aspecte mai interesante, însă Thomasinei Baikie nu i-ar strica să stea locului și să învețe o statistică sau două.

Cea de-a doua vedere era o fotografie cu Podul din Avignon.

„Podul ăsta a fost construit pe la 1100“, scria Thomasina. „N-a mai rămas decât o parte din el, însă închipuie-ți cât timp a rezistat atâta vreme. Nu e podul coțofenelor, Wayne, dar tot aripile au ajutat la construirea lui. Aripile de îngeri. Era un băiat de vârsta ta. Nu-i țin minte numele, însă îngerii i-au spus să construiască podul. Era în stare să ridice bolovani grei și l-a construit. Există un cântec faimos despre podul ăsta – poate o să-l înveți într-o zi la ora de franceză.“

— Ce încearcă femeia asta să-i bage în cap lui Wayne?

Treadway era plin de așchii de molid. Un strat din aerul rece și dulce de afară se ținea de el.

— Poate ar trebui să pui astea deoparte, îi spuse Jacinta lui Wayne. Vrei o cutie de tablă?

Îi dădu o cutie de biscuiți Peek Freans și Wayne puse vederile de la Thomasina în ea.

— Thomasina s-ar putea să rămână în curând fără un sfanț și să se împotmolească într-unul din locurile alea, spuse Treadway. Unii oameni o țin pe-a lor, chiar dacă sunt grozav de caraghioși.

Elizaveta Kirilovna

Lui Wayne îi plăcea simetria, așa că îi plăcea și clasa a III-a, când învățătoarea le predă despre forme geometrice tridimensionale. Într-o seară, când Jacinta punea rubarbă în borcane, o întrebă:

— Mai avem chestii din alea de sârmă cu hârtie pe ele cu care legi sacii de gunoi?

— Bride răsucite?

— Legi sacii de gunoi cu ele.

Jacinta pescuia capacele de borcane Mason din oală cu un clește.

— Uită-te în cutia cu saci de gunoi.

— Ai cumva niște pâine care nu-i făcută în casă?

— De-a lui taică-tău.

Treadway folosea pâine de la magazin pentru prăjit în fiecare seară la nouă.

— Am nevoie de câteva felii.

— În spatele salamului.

Jacinta aștepta să audă pocnind capacele de pe două duzini de borcane. Îi plăcea când capacele pocneau. Îi plăcea sunetul acela sec, clar, care însemna că nimeni din familia ei n-avea să facă botulism. Îi plăceau borcanele lucioase de pe blatul de bucătărie, umăr lângă umăr. Realizarea ei. Treadway putea să se rătăcească pe coclaurii unde-și puneă capcanele. Dacă i se întâmpla cumva să nu aibă carne, avea borcane întregi cu mâncare. Umplu și aranjă borcanele, spălă oala cu rubarbă și puse la loc zahărul, cuișoarele și stafidele rămase. Când se uită la el, Wayne stătea pe podeaua livingului, înconjurat

de decaedre, cuburi și hexagoane de la raftul cu reviste *Reader's Digest* al lui Treadway până la televizor. Jupuise bridele până la sârmă. Apoi luase pâinea și modelase bucățile în cocoloașe de chit, după care legase sârmele între ele cu ajutorul chitului. Formele erau fragile și impresionante.

— Sunt frumoase.

— Domnișoara ne-a spus să folosim scobitori și argilă pentru modelaj. Dar nu am argilă pentru modelaj. Iar scobitori nu avem niciodată.

— Astea sunt deosebite. (Jacinta îngenunche și se uită la forme. Erau ca dintr-o altă lume. Din ceruri.) Îmi amintesc de planete. Și orbite. Și stele. Și de liniile ce unesc stelele în constelații. Cum ți-a venit în minte să folosești bride și pâine?

— Așa își mănâncă Gracie Watts pâinea la prânz. O scoate din sendviș și face pitici și câini. Poți să faci orice. Când își mănâncă morcovii, face alt lucru grozav. Mama ei îi dă felii de morcovi. Scoate miezul portocaliu deschis, așa că îi rămâne doar cercul portocaliu intens, cu o gaură în el.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? spuse Treadway când se întoarse din magazia lui și văzu podeaua celestă, simetrică, a livingului.

— E o temă pentru acasă, îl lămurii Jacinta. La științe.

— La matematică, mami. E la matematică, nu la științe.

— Dacă asta e matematică – zise Treadway ridicându-și punga cu pâine de pe podea; se făcuse ora nouă și tot ce mai rămăsese în pungă era un colț – profesorii de la școala aia trebuie să-și facă un examen la cap.

La televizor se difuzau Campionatele Mondiale de Natație și Wayne le urmări împreună cu Jacinta. Văzu pentru prima oară probele de înot sincron. Echipa Rusiei alcătui un crin, iar crinul se răsuci pe dos și se transformă într-un decaedru. Căștile înotătoarelor din Rusia erau turcoaz și aveau o stea făcută din paiete în creștet. Costumele aveau arabescuri imprimate. Wayne era fascinat.

— Mamă, fac forme, cu trupurile.

— Am avut o prietenă care făcea asta, spuse Jacinta. În St. John's. Dar nu chiar așa de bine. Eleanor Furneaux.

Wayne își privi mâinile și picioarele, dorindu-și să fi avut mai mult de două din fiecare. Nu putea să uite echipa Rusiei. Era grozavă. Mult mai grozavă decât echipele Angliei, Statelor Unite sau Canadei. Echipa Rusiei avea o simetrie care depășea puterea imaginației lui. O visă toată noaptea, iar a doua zi o întrebă pe maică-sa în ce înotaseră.

— Ce fel de loc era ăla?

Voia să meargă acolo.

— Ce vrei să spui?

— Apa. Avea aceeași culoare ca și căștile lor. Ce fel de apă era aia?

— Era o piscină. Asta vrei să spui?

Prin împrejurimile Croydon Harbourului nu exista nici o piscină.

— De unde-au luat o piscină ca aia?

— Piscine ca aia există în toată lumea, Wayne.

Toată săptămâna se difuză înot sincron. Semifinala și apoi finala. Wayne se uita fără întrerupere. Observa detaliile costumelor, alegerea melodiilor. Sublinia orice abatere de la perfecțiune din partea înotătoarelor, chiar dacă era singur în încăpere, doar cu televizorul.

Când Treadway intră și se așează cu ceaiul și sendvișul dinainte, Wayne îl întrebă:

— De unde vine muzica lor?

Se gândea la asta de ceva vreme. Nu se zărea nici o orchestră pe marginea piscinei. Totuși bucățile muzicale includeau trompete, pian, tobe și tot soiul de instrumente, chiar și voci.

— De ce vrei să te uiți la asta?

— Tată, de unde iau muzica?

Muzica răsună tare, învăluind înotătoarele întocmai ca apa, și avea ecou.

— Păi, e doar pentru numărul lor.

— Dar de unde vine?

— De undeva din aripile clădirii. Wayne, ar trebui să te uiți la alergări. La cursa de o sută de metri. Așa ceva e într-adevăr interesant. Sau la sărituri în lungime ori în înălțime.

— De unde știi în ce loc să-și pună brațele după aceea?
De unde știi cum să facă totul exact la fel, tată?

— Numără, zise Jacinta din ușă. E o chestie de coregrafie.

— Asta explică totul, spuse Treadway cu gura plină.

— Ce-i aia „coregrafie“? întrebă Wayne. Mie îmi plac graficele.

Făcea grafice la școală. Le colora pe ale sale cu dungi, puncte mici și nuanțe diferite. Învățătoarea îi scrisese în carnetul de note că ar fi bine dacă și-ar putea termina sarcinile mai repede.

— Repetă luni în șir, zise Jacinta. Ani chiar. „Coregrafie“ înseamnă că cineva se gândește la toate mișcările, le pune pe hârtie și înotătorii repetă mișcările alea iar și iar. Și când sunt sub apă, numără.

— Aha! Deci dacă le intră apă în urechi sau nu aud muzica nu contează?

— Exact. Numără și ies toate la suprafață în aceeași clipă, în felul ăsta toate mișcările sunt identice și se armonizează perfect.

— Păi, și-ar folosi mai bine timpul, spuse Treadway, dacă ar merge la școala de secretare și ar învăța stenografia.

— De fiecare dată e un model, nu-i așa, mami?

— Așa e. Un model complicat.

— Cine hotărăște care? Cine face coregrafia?

— Au diferiți coregrafi. Nu prea știu. Însă pentru exercițiul ei solo, când aveam paisprezece ani, Eleanor Furneaux era nevoită să-și facă singură coregrafia.

— Solo? zise Treadway. Credeam că esențialul e să te faci de râs împreună cu alți opt sau zece oameni care fac exact același lucru. Nu poți să fii sincronizat dacă ești singur. Închipuie-ți cum ar fi să-ți potrivești ceasul la ora exactă dacă ar fi singurul ceas din lume.

Se ridică, își puse cana și farfurioara în chiuvetă și se duse la baie. Nu închise ușa băii, așa că-l auziră făcând pipi, apoi hârâind din gâtlee și scuipând în vasul de toaletă.

Noaptea, Treadway stătea întins pe spate în pat lângă soția sa. Nu încerca să facă dragoste cu ea, lăsându-i ei inițiativa. Era unul din lucrurile care îi plăceau Jacintei la

soțul ei, mai ales acum, când nivelul de hormoni din corpul ei se modificase. Urmase sfatul Elizei Goudie și își comandase de la Eaton's trei furouri de satin cu bolerouri de dantelă. Își cumpăraseră chiar ea trei sutiene de calitate și purta câte unul în fiecare noapte, pentru că îi ridicau sânii de parcă i-ar fi oferit în dar. Eliza o sfătuisese să-și spună, singură și cu voce tare, de-a lungul zilei: „Sunt extrem de sexy“. Nu numai hormonii, îi zisese Eliza, scădeau apetitul sexual al femeii. Nici faptul că soțul ei chelea sau făcea burtă. Ci neglijarea propriului trup. „Dacă nu vrei să iei Valium“, îi spusese Eliza, „cel puțin cumpără-ți niște lenjerie drăguță și câteva neglijeeuri și convinge-te că ești cea mai apetisantă femeie pe care a cunoscut-o vreodată soțul tău.“

— La patinaj sunt și bărbați, spuse Treadway.

— La patinaj?

— La patinajul olimpic. Sunt și bărbați.

— La patinajul artistic?

— Chiar dacă arată ca... ei, cum îl cheamă?

— Toller Cranston.

— Mda. Și nu toți arată ca el. Sunt și patinatori artistici normali.

— Dar Toller Cranston e cel mai bun.

— Asta ține deja de părerea personală. A câștigat medalia de aur? Ce vreau să spun e că ar fi fost bine dacă Wayne alegea măcar să fie înnebunit după patinaj. Dar nu. A ales singurul sport din toată lumea pe care trebuie să fii femeie ca să-l practici. Nu există bărbați la înot sincron, nu-i așa?

— Nu m-am gândit la asta.

— Scormonește-ți puțin mintea.

— Nu prea știu.

În patul lui, Wayne se uita la caseta de tavan spartă, despre care știa că are doar 209 găuri în loc de 224, ca toate celelalte, lucru pe care îl descoperise pe la șapte ani, când avusese angină și fusese silit să-și petreacă nouă zile în pat. Stătea întins acolo, închipuindu-și costumul Elizavetei Kirilovna, concurenta la solo a echipei Rusiei. Era prima oară când își dorea să trăiască în altă parte decât în Croydon

Harbour. În toată lumea, îi spusese maică-sa, existau piscine. Chiar și în St. John's.

— Mamă? o întrebă pe Jacinta dimineață. Încerca să facă diferența dintre „mamă“ și „mami“. Maică-sa freca săpunul întărit de pe săpuniera din porțelan englezesc. Unde e prietena ta Eleanor Furneaux acum?

— Cred că locuiește în Brampton, Ontario.

— Și ce face?

— Cred că s-a căsătorit cu un tip care are o fabrică de cauciucuri.

— Dar ea ce face?

— Nu știu.

— Mai face înot sincron?

Jacinta ștergea striatiile. Săpuniera era unul dintre puținele lucruri rămase de la mama ei.

— Trebuie să aibă vreo patruzeci de ani acum, Wayne. Ca mine.

Wayne tăie de jur împrejurul gălbenușului. Dacă tăiai cum trebuie cu vârful cuțitului puteai să mănânci albușul și să lași gălbenușul întreg.

— Dar mai face înot sincron din când în când?

— S-ar putea să mai fie încă interesată. S-ar putea să fie antrenoare sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să fii tânăr ca să faci înot sincron?

— Nu neapărat. Dar o mulțime de lucruri din astea se bazează în parte pe frumusețe. Și pe tinerețe.

— Elizaveta Kirilovna e frumoasă, nu-i așa, mami?

Împărțiseră o cutie de limonadă, turnând-o în pahare de vin, și o urmăriseră împreună pe concurenta la solo din Rusia, cu un castron de chipsuri ondulate dinainte. Elizaveta Kirilovna alesese *Șeherezada* de Rimski-Korsakov. Suna ca zăpada ce plutește în văzduh înainte de furtună. Wayne ascultase cu atenție explicațiile comentatorului despre elementele coregrafice ale Elizavetei Kirilovna. Acesta etichetase și descompusese poezia magică a exercițiului ei, dând părților nume și numere care îi plăcuseră atât de mult lui Wayne, încât le notase pe marginile paginii 176 a Cărții de telefon din Labrador. Punte opt. Grupare în covrig doi. Călcarea

apei dreapta stânga, dreapta stânga opt. Mișcare diagonală. Cadă doi. Răsucire înainte cu fluturare. Barcă cu pânze. Glastră. Șurub vertical.

— Da, Wayne, e frumoasă. Dacă n-ai de gând să mănânci gălbenușul ăla, nu-l lăsa să-l vadă taică-tău.

Jacinta îl aruncă în castronul în care ținea resturile de mâncare pentru câinii lui Treadway și îl acoperi cu o bucată de pâine prăjită.

— Mi-aș dori să fiu ca ea.

Jacinta puse castronul pe blatul de bucătărie și rămase întoarsă cu spatele la el.

— Nu poți să-ți dorești asta, Wayne.

— Dar mi-o doresc. Aș fi grozav la așa ceva. Dacă am avea o piscină. Dacă am putea cumpăra o piscină. Unii oameni au piscine în curțile din spate. Le comandă din catalog. Cum fac apa atât de albastră?

— Costă o mie cinci sute de dolari. Și nu sunt deloc practice în Labrador. Abia dacă sunt practice oriunde în Canada. Două luni pe an. Apoi iarna le distruge. Le distruge, Wayne.

— Pun vopsea albastră în ea?

— Trebuie să pună mult clor în ea.

— Dacă aș fi în locul Elizavetei Kirilovna, mi-aș lua un costum portocaliu. Portocaliu aprins. Și o cască aurie. Îmi plac mult portocaliul și auriul. Și mi-ar plăcea să fac chestia aia cu călcarea apei. Arată grozav. Aș putea să fac asta aici, în râu, vara. Mamă?

— Ce e, Wayne?

— Ar fi în regulă dacă mi-aș lua un costum de baie drăguț, ca al Elizavetei Kirilovna, însă portocaliu la culoare, în locul șortului de înot?

— Nu.

— N-ar fi în regulă?

— Nu, Wayne.

— Băieții nu poartă costume de baie?

— Ar putea purta, dacă i-ar lăsa lumea.

— Dar lumea nu vrea să-i lase?

— Nu.

— Chiar dacă l-aș purta când nu mă vede nimeni?

— Nu știu ce să spun, Wayne. Nu cred.

— M-ai lăsa? Întrebă aruncându-i o privire îndârjită care îi frânse inima. Știu că tata nu m-ar lăsa. Dar tu? Tu înțelegeți, nu-i așa, mami? Cât de nemaipomenită e Elizaveta Kirilovna? Aș putea să fiu ca ea.

— Wayne, taică-tău m-a luat deja la întrebări în legătură cu asta. Nu crede că există vreun băiat care să practice înotul sincron.

— Poate că există câțiva și nu i-am văzut încă la televizor. Poate că băieții sunt pe alt canal.

— Taică-tău nu crede.

— Dar nu știe sigur.

— E destul de sigur.

— Doar pentru că tata n-a văzut nici unul nu înseamnă că nu există.

— E adevărat.

— Sunt multe lucruri pe care tata nu le-a văzut, dar asta nu înseamnă că nu există. N-a văzut niciodată o girafă. N-a văzut niciodată un hipopotam. Nu l-a văzut niciodată pe Bobby Orr¹ în persoană. N-a văzut niciodată Entire State Building.

— Empire.

— Așa-i?

— E Empire State Building, Wayne.

— Chiar?

— Da.

— Ai putea să-mi cumperi un costum de baie ca al Elizavetei Kirilovna și să nu-i spui tatei?

— Nu cred.

— Asta înseamnă poate?

— Nu cred, Wayne.

— Chiar dacă îmi doresc mult, mult, mult, mult de tot unul și nu-i suflu o vorbă despre el și nu află niciodată și îl cumpăr din banii mei?

— Nu știu dacă pot să fiu complice la așa ceva, Wayne.

— Ce-i aia „complice“?

1. Fost jucător canadian de hochei pe gheață.

Jacinta puse la loc capacul borcanului cu unt de arahide Skippy.

— „Complice“ înseamnă că ești de acord cu ceva în secret și ascunzi acel ceva de altă persoană.

— Ăsta e neapărat un lucru rău?

— Ar putea fi, dacă ascunzi ceva important de cineva pe care-l iubești.

— Dar ar putea fi și bun?

— Ar putea fi, dacă-l faci ca să-ți salvezi viața.

— Ar putea fi undeva la mijloc?

— Deja mă doare capul, Wayne.

— Ar putea fi când ascunzi ceva important de cineva pe care-l iubești ca să-ți salvezi viața într-un fel?

— Wayne.

— Pentru că îmi doresc mult, mult, mult, mult, mult, mult...

— Încetează.

— ...un costum de baie ca al Elizavetei Kirilovna. Mai mult decât orice pe lume.

— Am ceva pe care s-ar putea să-ți placă să-l vezi, zise Treadway stând în ușa bucătăriei și golindu-și ceașca.

— Ce e, tată?

Treadway își puse ceașca în chiuvetă și ieși misterios din încăpere.

— Dacă vrei să vii, vino.

— Dar ce e?

Însă Treadway nu voia să-i spună. Avea un adevărat talent de a-l ademeni pe Wayne afară din casă, cu momeli nelămurite. Odată ca să pescuiască împreună capelin la copcă în Bear Island. Altă dată ca să-l vadă pe vărul său Lockyer cătrânind îmbinările unei bărci cu fundul plat. Wayne știa că orice-ar fi fost de data asta avea să fie afară, unde era cald și bătea vântul. Și că avea să dureze mult. Și că înainte să se termine avea să-și dorească să nu fi venit. Totuși era ceva irezistibil în felul în care Treadway pornea într-o misiune. Dincolo de misterul ei, era promisiunea intangibilă că Treadway îl va iubi și va fi de acord cu Wayne dacă venea. Dar înainte

ca astfel de excursii să se sfârșească, promisiunea aceasta se preschimba deja în dezamăgire. Poate că de data asta avea să fie altfel.

— Tată, unde mergem?

Treadway trecu cu jeepul pe lângă magazinul Hudson's Bay, care era clădirea cea mai vestică din toată așezarea, și prin pădure până în locul unde începea șoseaua pe care toată lumea o numea autostrada Trans-Labrador, deși nu era terminată decât pe jumătate și, în cea mai mare parte, era doar un drum de țară cu un singur sens. Jeepul ridica o grămadă de praf și, oricât de bine ar fi închis Wayne geamul, acesta pătrundea înăuntru, intrându-i între dinți printre buzele strânse și în ochi, făcându-l să lăcrezeze. Ura praful.

— Mergem la cortul familiei Penashue?

Indienii Innu își aveau corturile în desișurile ce se întindeau de-a lungul șoselei. Folosiseră drumul ăsta cu mult înainte să se gândească cineva să construiască o șosea. Nu Treadway îl dusesse pe Wayne la cortul familiei Penashue. Jacinta și Joan Martin merseseră cu el până acolo pe jos ca să ia ceaiul cu Lucy Penashue. Femeia îl servise pe Wayne cu niște ceai negru fiert pe o sobă de tablă și niște pâine pe care o frământase, o întinsese pe sobă și o rupsesse.

— Nu.

Jeepul se hurduca.

Wayne ar fi vrut un pahar cu apă, dar nu-i spuse lui taică-său că îi era sete.

— Ai luat vreo loțiune împotriva insectelor?

Duse mâna în dosul urechii și degetele i se umplură de sânge uscat.

— DEET.

Wayne scoase flaconul de DEET din compartimentul pentru mânuși și își dădu puțin în dosul urechilor, pe gât, pe frunte și prin păr. Ura duhoarea lui.

— Vrei și tu, tată?

— Am ajuns deja.

Jeepul coti într-o fundătură uriașă, un loc de pe șosea în care bărbați cu excavatoare săpau pământul din coasta

unui deal și făceau grămezi de-a lungul drumului pentru greder. Șoseaua asta trebuia reconstruită după fiecare iarnă. Într-o zi, spuneau politicienii din Newfoundland, va face legătura între Labrador și Québec cu cele două benzi ale sale și în globurile lor de cristal o vedeau chiar asfaltată, astfel încât nimeni să nu fie silit să-și petreacă vara reconstruind-o. Dar acum muștele, căldura și praful îi făceau pe oameni să transpire și să se murdărească. Stăteau cocoțați în mașinile lor și beau cu lăcomie apă din sticle de plastic sau mâncau sendvișuri cu salam și muștar care aveau urme de degete murdare pe pâine. Era amiază, iar bărbații păreau fericiți să vadă un puști, glumeau cu Treadway că ar fi bine să-l pună pe copil la treabă. Treadway era genul de bărbat care, deși tăcut în satul lui, râdea și glumea fără rețineri cu muncitorii de la drumuri și cu orice alți bărbați dintr-un grup. Era genul de bărbat tocmai bun să muncească din greu în echipă, cu câinii pe gheață sau cu mașinile în noroi. Acolo se simțea în largul lui. Nu trebuia să se gândească ce să spună. Acolo nu vorbea un singur om, ci întreaga gașcă. Ce spunea unul dintre ei putea foarte bine să spună altul. Aruncau vorbele dintr-o parte în alta prin soare ca niște jucători de baseball pasându-și în glumă mingea. Verile erau scurte în Labrador și nu erau prea multe zile în care un bărbat putea să piardă vremea cu prietenii îmbrăcat doar în cămașă și să simtă sudoarea șiroindu-i pe tot trupul.

— Hei, Treadway, zise Clement Brake. Puștiul ăla e pregătit?

Treadway încuviință din cap, se așeză pe o tufă de dafin de munte, scoase din buzunar un pachet de gumă Wrigley's Doublemint și îi oferă o lamă lui Wayne.

— Pregătit pentru ce, tată?

— Stai jos, fiule. Ți place înotul sincron? Așteaptă să vezi.

Wayne se așeză lângă taică-său. Oamenii își puseră excavatoarele în funcțiune. Acestea ieșiră hurducăindu-se din gropile lor și se îndreptară spre mijlocul porțiunii cu pământ bătătorit.

— Hei, îi strigă Clement Brake lui Otis Watts. Domnu' DJ, te rog!

— Drept înainte, țipă Otis și puse Creedence Clearwater Revival la maximum în cabină.

Excavatoarele se aliniară.

— Ce fac, tată?

Treadway își mesteca guma.

— Fii atent, băiete.

Excavatoarele își ridicară brațele. Își legănară cupele spre dreapta, apoi spre stânga. Își coborâră brațele și le ridicară din nou. Wayne își dădu seama că toate astea trebuiau să se sincronizeze cu muzica. Aceasta le-o lua înainte, însă nu părea să le deranjeze. Cu jumătate de măsură în urma muzicii, excavatoarele descriau un cerc complet, dădeau înapoi, își ridicau și își coborau brațele mecanic. Treadway mesteca cu gura deschisă și se uita admirativ la muncitori. Wayne observă că surâdea așa cum nu-l mai văzuse surâzând niciodată. Taică-său se uită la el. Wayne își dădu seama că trebuia să-i întoarcă zâmbetul și încercă, dar era un chin. Avea praf în ochi și ura excavatoarele. Melodia se termină cu câteva secunde înainte ca mașinile să se oprească. Wayne zări dinții bărbaților pe fețele pământii prin geamul fiecărei cabine. Erau așa de mândri de ei, că nici nu puteau vorbi. Treadway îi făcu din mână lui Otis, care preluase conducerea. Era un semn de genul „bate palma“, un gest la care Wayne nu știa niciodată când să se aștepte.

— Ei, băiete? Ți-a plăcut?

Wayne știa că ar trebui să spună „daa“, însă nu reuși. Văzu încrețiturile din jurul ochilor tatălui său dispărând. Treadway mesteca acum o scobitoare.

— Nu ți-a plăcut.

Wayne nu reuși să protesteze.

— Băieții au repetat toată săptămâna. Sunt chiar buni. Credeam că o să-ți placă. I-am convins să dea o reprezentație specială numai pentru noi. Se aplecă înainte. Ridică-te și spune-i lui Otis că ți-a plăcut.

— Tată.

— Spune-i măcar că băieții au făcut treabă bună. Haide.

— Nu vreau.

— Atunci vino măcar cu mine cât le-o spun eu.

Treadway îl trase pe Wayne de cot, ridicându-l în picioare. Wayne îl urmă la mașina lui Otis.

— Ei, Otis, fiu-meu n-a vrut să-ți spună cu gura lui, dar știi ce mi-a zis?

— Tată.

— Mi-a spus că ați făcut o treabă coregrafică excelentă în baletul ăla al excavatoarelor.

Otis aruncă jos o banană și Wayne încercă s-o prindă, însă căzu în praf. Era cam lovită, iar acum se și prăfuiseră. Wayne o ridică și o ținu în mână tot drumul până acasă. De cum ajunseră, o puse pe masa din bucătărie și se duse în camera lui, așteptă până îl auzi pe taică-său trântind ușa din dos, apoi scoase catalogul de la Eaton's de sub pat și căută costumele de baie. Erau doar două pagini, iar Wayne încercuise cel mai bun costum dintre toate. Celelalte erau banale: zmeurii cu o dungă crem, verzi cu clini galbeni și multe albastre. Wayne încercuise unul portocaliu ca focul, cu o bordură de paiete ovale la gât, de culoarea ochilor de pe o pană de păun: smarald și sulfat de cupru. Costumul costa 26 de dolari și el strânsese 19.

Wally Michelin

Jacinta nu asculta posturile comerciale sau talk show-urile unde oamenii puneau în discuție politica zilei, starea gropilor de pe șosele sau bolile plantelor de apartament. Lăsa radioul reglat pe un post care difuza muzică de Chopin, Ceaikovski sau Schubert.

„Știu că radioul nu-ți ține într-adevăr companie“, îi spunea lui Wayne, „dar tot e ceva. O voce mângâietoare care-ți dă de știre că nu ești complet singur pe lume. Am nevoie de asta.“

Toți copiii, se gândea ea urmărindu-i, puteau fi fete sau băieți, cu obrații lor învăpăiați, cu buclele lor umede. Wayne o privea atât de încrezător, încât își dorea cu ardoare să se așeze lângă el, să se uite la el și să-i explice deschis tot ce i se întâmplase de la naștere. La nouă ani, se gândea ea, copiii au o aptitudine pentru adevăr. Pe la zece ani, au crescut deja și s-au deschis, au ieșit din pruncie, din copilărie, și au o franchețe pe care adulții au pierdut-o. Puteai să te uiți în ochii lui Wayne și să rostești orice adevăr, oricât de dificil, iar ochii aceia îți susțineau privirea și îl acceptau cu o frumusețe științifică ce îți amintea de muzica lui Schubert.

Treadway spusese că-i place muzica clasică pe când el și Jacinta erau proaspăt căsătoriți. Și chiar îi plăcuse. Simțise că radioul înfrumuseța încăperile casei sale. Îi plăcuse felul în care muzica plutea dintr-o cameră în alta prin ușile deschise. Dar Jacinta îl ținea deschis tot timpul și Treadway tânjea din când în când după liniște. Însă în casa lui nu era liniște. Radioul mergea tot timpul. Acum se gândea la

el ca la un clămpănit neîntrerupt de plane și arii de operă aiuristice și îl scotea din sărite. Dar n-o ruga să-l închidă. Treadway avea lumea lui de-afară, magnifica lui sălbăticie, și putea să evadeze acolo de câte ori poftea, dar avea și rețineri.

Pentru că Treadway nu era un bărbat care să poată vorbi cu soția lui, iar Jacinta avea propria ei lume interioară, amintirile ei din oraș și năzuința chinuitoare la o lume în care copilul ei să nu fie silit să se limiteze să fie ceva mai puțin decât cine era, cei doi s-au înstrăinat de-a lungul copilăriei lui Wayne. Fiecare a devenit mai tăcut la suprafață și mai independent, dar mai însingurat înlăuntrul lui. Din afară arătau ca multe alte cupluri între două vârste. Amândoi erau niște modele de cumpătare și bună purtare. Treadway era considerat un soț atât de bun, încât multe dintre prietenele Jacintei își doreau să se fi măritat cu un bărbat ca el în loc să se lase păcălite de umor, grație, pasiune sau de o față drăguță. Soții lor nu aduceau atâtea lemne câte aducea Treadway înainte să plece la vânătoare. Nu se întorceau acasă la fel de devreme sau la fel de neabătut. Nu-și pregăteau cu atâta grijă pieile și blănurile și de aceea munca lor nu aducea la fel de mulți bani, iar banii pe care-i aduceau nu-i cheltuiau la fel de cinstit pe nevoile gospodăriei, ci cumpărau țigări, coniac și bere. Faptul că bărbații lor vorbeau cu ele, le scoteau la dans și erau intimi cu ele în feluri nostim-drăgăstoase, în coduri cunoscute doar de membrii fiecărui cuplu, celorlalte femei li se părea ceva de la sine înțeles. Nu-și dădeau seama că Treadway și Jacinta se înstrăinaseră, deși la suprafață fiecare ținea firul aurit ce arăta ca o căsătorie.

În ce-o privea, Jacinta socotea că numai ea era vinovată de însingurarea ei. Dacă n-ar fi crescut dincolo de hotarele Labradorului, se gândea ea, ar fi fost mult mai mulțumită să trăiască în izolare sub propriul ei acoperiș. Așa că-și înăbușea însingurarea, care stăruia în inima ei împreună cu convingerea înăbușită că, în timp ce Wayne era crescut ca băiat, o parte din el era la fel de feminină ca ea însăși. În zilele în care Wayne era bolnav și nu mergea la școală, jucau jocuri de cuvinte, cântau și desenau împreună lucruri

caraghioase alese la întâmplare: pantaloni cu buline, umbrele zburătoare, câini de circ despre care citiseră în cărți, piramidele de fructe din vitrine pe care Jacinta și le aducea aminte din copilărie.

„Putem să scoatem cutia cu vederile Thomasinei?” întreba Wayne după ce făcuseră pagini întregi de desene. „Vreau să mă uit la podurile alea.”

Thomasina trimisese o vedere ce avea pe ea un desen cu vechiul Pod al Londrei. „Pentru ăsta n-au făcut nici un fel de planuri. Pur și simplu au tot adăugat câte o nouă parte de fiecare dată când au ajuns acolo. Podul era atât de greu, încât fluviul trebuia să lupte ca să treacă de piloni. Iar apa trecea așa de repede printre arcade, că oamenii se izbeau cu bărcile de pod.”

Multe dintre podurile de pe vederile Thomasinei nu erau întregi. Fuseseră distruse de trecerea secolelor ori dispăruseră cu totul și acum existau doar în forma fragilă a unor desene sau vederi. Jacintei îi plăcea lucrul ăsta. Rămășițele o linișteau. Propria ei viață i se părea plină de asemenea rămășițe ciuntite. Asta îi amintea de povestea aceea din Biblie în care Isus aduna coji de pâine și resturi de pește și nu se știe cum le reîntregea, cât să hrănească mii de oameni. Îi plăcea să se gândească la rămășițe mai mult decât îi plăcea povestea posibilului miracol. Era ceva sacru în ele, în foamea însăși, în podurile neterminate sau în cele năruite. Nu-i plăcea vederea ce înfățișa un pod englezesc din epoca de piatră aflat în Somerset, unde oamenii neolitici târăseră lespezi masive pe blocuri de piatră ce erau încă în picioare. Trăinicia lor avea parcă ceva brutal, care o speria, și își dorea ca Thomasina să nu fi trimis vederea aia.

— Unde e cea din Turcia?

Jacintei îi plăcea mult podul acela turcesc arcuit, care era cel mai vechi pod de piatră arcuit rămas în picioare din lume.

Dar lui Wayne îi plăcea unul italian. Ponte Vecchio din Florența. „Nu știam că un pod poate să aibă clădiri pe el, și magazine pline cu aur.” Îi plăcea că locuiau oameni în clădirile aflate chiar pe pod, iar luminile ferestrelor se reflectau

în apă. Nu știuse că puteai să trăiești pe un pod, dar Thomasina îi scria că puteai.

— Vreau să locuiesc pe un pod ca ăla, îi spunea Wayne maică-sii. Vreau să atârî o undiță la fereastră și să prind un pește.

„Era muzică pe Ponte Vecchio“, îi scrisese Thomasina. „I-am dat violonistului câteva monede și a cântat o melodie pe care spunea că o compusese el.“

Jacinta se așeza împreună cu Wayne în fotoliul lui Treadway și își citeau unul altuia din cărțile de A.A. Milne și Lewis Carroll pe care le adusese în Labrador într-un colțișor al cufărului ei. Jacintei i se părea că toate astea erau ca și cum ar fi avut o fată, însă păstra sentimentul ăsta zăgăzuit în adâncul ei și nu știa ce-ar fi fost mai rău: să-l lase să se prefacă într-un râu ce curge nestingherit sau să scadă treptat până când într-o zi ar seca de tot.

În clasa a V-a, Wayne își luase obiceiul să tacă până când îi vorbea cineva, fiindcă așa învățase să se poarte cu taică-său. Profesorii se biziiau pe el să tragă firul care desfășura harta lumii sau să curețe filtrul acvariului cu pești neon și salamandre cu burta de foc. Nu știau că nu-i plăcea să curețe filtrul, iar dacă îl prindeau citind romane în spatele manualului de matematică deschis dinainte nu spuneau nimic, pentru că își făcea temele și reușea să ia 70 de puncte din 100 la teste. Nu știau că era îndrăgostit de o fată din prima bancă, Wally Michelin, și că ar fi făcut absolut orice ca să fie prietenul ei.

Wally Michelin se născuse pe 3 iunie, fapt pentru care mama ei o botezase după Wallis Simpson, cu care Edward al VIII se căsătorise chiar la acea dată, după ce renunțase la tron. Wally Michelin declarase lucrul ăsta la grădiniță, când educatoarea, domnișoara Davey, o întrebase de unde venea numele ei, și îl spusese pătrunsă de mândrie, cu părul ei negru, fața albă ca laptele plină de pistrui și cizme înalte în picioare, desprinsă parcă dintr-un catalog american. Wally Michelin trecuse prin grădiniță și prin clasa I și a II-a cu o siguranță pe care Wayne o găsea fascinantă. Din ziua în

care Wally începuse să poarte ochelari cu lentile groase, aceștia deveniseră imediat un lucru cool, nu unul ridicol. Când își rupsese mâna căzând de pe tobogan la locul de joacă, primise mai multe semnături pe ghips decât văzuse vreodată cineva din Croydon Harbour la un loc. Tatăl ei o dusesse în excursie în Québec și, de fiecare dată când se opreau să facă poze, toate chelnerițele și toți camionagiii se semnavă pe ghipsul ei, una dintre semnături era chiar cu pastă multicoloră. Wally era prima din clasă care făcuse oreion, vărsat de vânt sau pojar și singura care avusese tuse măgărească, o chestie în stare să te omoare. Avea o verișoară primară care locuia în Boston, iar sendvișurile ei cu salam erau întotdeauna de la Maple Leaf. Era campioana Școlii Primare Croydon Harbour la jocul de bile și avea un dragon verde uriaș și niște pantaloni evazați portocalii închiși rari. Wayne se îndrăgostise de ea din clipa în care îi auzise vocea fragilă. Era atât de îndrăgostit, încât și-ar fi dorit să poată deveni Wally. Dacă ar fi existat vreo cale să se preschimbe într-un spirit fără trup – o umbră – sau străveziu ca momelile pe care tatăl lui le folosea ca să prindă păstrăvi arctici aurii, ar fi făcut-o. S-ar fi preschimbât într-una din momelile tatălui său, s-ar fi strecurat sub pielea divin pistruiată a lui Wally Michelin și ar fi trăit înăuntrul ei, uitându-se prin ochii ei.

Wally Michelin nu era deloc frumoasă, dar nimeni nu observă lucrul ăsta o bună bucată de timp. Lui Wayne îi era clar că nimic n-o putea face pe Wally să se îndoiască de ea însăși, nici măcar apariția Donnei Palliser.

Aceasta venise la școala lor pe la mijlocul clasei a V-a. Aruncase o privire atentă în jur și hotărâse cine trebuia eliminat și cine putea să rămână. Avea un fel aparte de-a întoarce încet capul și de-a arunca priviri otrăvite celor pe care îi elimina. Uneori doar o simplă privire era de-ajuns ca să elimine persoana în chestiune și s-o facă să se retragă din peisaj, însă alteori Donna Palliser trebuia să treacă la acțiune, lucru pe care îl făcea pe terenul de joacă, atunci când profesorii nu erau atenți. Nu avea o constituție solidă, impunea mental, nu fizic, iar prima și cea mai importantă

persoană pe care voia s-o pună la locul ei era Wally Michelin, care fusese regină înainte de sosirea ei și care, după cât își dădea seama Donna, era genul de regină ce domnea prin noblețe naturală și nu prin viclenie sau cruzime sau hotărâre abilă. Wally era ușor de detronat, pentru că nu-i păsa dacă era sau nu regină. Wally n-avea de gând să se clintească. Dar celelalte fete ar fi făcut-o. Celelalte fete i-ar fi jurat credință noii regine, s-ar fi format o ierarhie și nimănui nu i-ar mai fi păsat de dragonul verde al lui Wally sau de pantalonii ei portocalii, pe care îi admiraseră sincer. În schimb, tuturor le-ar păsa de pantofii Hush Puppies și balerinii cu talpă de crep Mary Jane, de bolerourile din angora, pixurile cu mină roz și de parfumul Sweet Honesty comandat din catalogul Avon.

La o lună după ce venise în oraș, Donna dădu o petrecere de casă nouă și împărți invitații de la Magazinul Universal de Accesorii și Decorațiuni din Goose Bay. Împărți invitații tuturor sub privirile domnișoarei Davey, dar în pauză le spuse anumitor fete că nu erau invitate. Băieții erau toți invitați, dar își retrase invitația pentru anumite fete. Își retrase invitația pentru Gracie Watts, care purta în fiecare zi același sarafan de lână, pentru Agatha și Marina Groves, gemenele roșcate care erau prea grase ca să încapă pe ușa autobuzului școlii și pe care tatăl lor trebuia să le aducă la școală cu camionul, și pentru Wally Michelin, spunându-i că maică-sa îi dădea voie să invite doar optsprezece persoane, iar ea era a nouăsprezecea.

Wayne nici măcar nu-și băgă invitația în rucsac. Era roz, cu margini zimțate, și pe față scria cu litere în relief EȘTI INVITAT. O strecură în bancă, iar când se sună de pauză o aruncă la gunoi.

Petrecerea era peste trei zile, iar până a doua zi fetele din clasă se împăcaseră deja că ideea că era în regulă că ele fuseseră invitate, iar Gracie, gemenele Groves și Wally nu. Își spuseră una alteia și lor înseși că lui Gracie, gemenelor și lui Wally nu le păsa oricum, iar toți cei cărora le păsa fuseseră invitați, așa că era în regulă. Întreaga clasă vorbea despre petrecerea Donnei Palliser, chiar și băieții, pentru

că aceasta le spusese că părinții ei nu vor sta în încăperea unde se dădea petrecerea. Părinții aveau să stea la etaj, lăsând-o pe Donna să se ocupe de toate, și urma să se bea puncte, despre care Donna spunea că era făcut cu șampanie adevărată din barul părinților ei.

Lui Wayne nici nu-i trecea prin gând să meargă la petrecere, dar chiar în seara aceea Treadway îl luă cu el la magazinul Hudson's Bay să cumpere capcane pentru șoareci. Stăteau lângă raft, descoperind că nu mai rămăsese decât o singură capcană ca lumea, când Roland Shiwick se apropie pe culoar împreună cu fiul lui, Brent, și luă niște șmirghel și câteva cutii de spray lubrifiant WD-40.

— Hei, Treadway, cum merge treaba?

— Tată.

Brent se grăbea să ajungă la petrecere și să bea puncte.

— Destul de bine.

Treadway se uita dezgustat la capcanele pentru șoareci lipicioase care se găseau din plin în stoc. Șoarecele se lipea de o astfel de capcană vreo douăzeci de secunde și după aia nu-l mai prindeai niciodată.

— Ai șoareci.

— Nu am. Dar îmi place să mă asigur că n-o să am nici pe viitor și nu vreau să fiu silit să-mi iau o pisică.

Lui Treadway nu-i plăceau pisicile. Se detesta pentru că îi dădea de înțeles lui Roland că și-ar putea lua una. Nu-i plăcea Roland. Pentru că era Cavaler al lui Columb¹ și de fiecare dată când se întâlnea cu Treadway îl saluta cu un semn tainic, pe care el se prefăcea că nu-l cunoaște. Graham Montague, care nu era nici el catolic, îi arătase într-o seară, după câteva beri, semnul acela învățat de la cine știe ce trădător, însă Treadway nu voia în ruptul capului să-l lase pe Roland Shiwick să afle. Îl scotea din sărite că Roland făcea lucrul ăsta de fiecare dată, că nu voia deloc s-o lase baltă, că avea un soi de obsesie copilărească.

1. Membru al ordinului Cavaleriei lui Columb, cea mai mare organizație catolică internațională de binefacere, înființată în Statele Unite în 1882 de preotul Michael J. McGivney.

— Poți să iei una dintre pisicile noastre, zise Roland cu însuflețire. Era un bărbat plăcut și prietenos și nu avea nici cea mai vagă idee ce simțea Treadway față de el. Melba are mai bine de zece în pivniță. Pisica noastră a fătat iarăși.

— Tată, spuse Brent, o să întârzii.

— Se duce la o petrecere, îl lămurii Roland pe Treadway.

— Înțeleg.

— Probabil că și Wayne se duce tot acolo. La familia Palliser.

— Da, așa e.

— Nu, tată, nu mă duc.

Treadway nu-l băgă în seamă.

— Ei, cred că e timpul să mergem acasă și ne pregătim, zise el îndepărtându-se de cei doi Shiwack.

— Nu mă duc la petrecerea aia, spuse Wayne în camionetă.

— De ce nu?

— E o petrecere stupidă. O chestie stupidă cu niște invitații absolut oribile. La fata cea nouă. Nu vreau să mă duc acolo.

— Ceilalți băieți se duc?

— Nu știu.

— Cum de nu știi?

— Ce?

— Cum de nu știi ce fac ceilalți băieți?

— Pur și simplu nu știu. N-au decât să facă ce vor, tată.

— Wayne, băieții din Labrador sunt ca o haită de lupi. Trebuie să fiți ca membrii unei familii de câini. Trebuie să știți ce face fiecare dintre voi. Așa supraviețuiți.

— Păi, bănuiesc că se duc. Dar nu știu dacă vor neapărat sau nu.

— Dacă se duc, nu mai contează ce vor, băiete. E o chestie de ordine.

— O să lucrez în pivniță. O să lucrez la catgut.

Pe Wayne nu-l deranja să lucreze la catgut. Se numea catgut, dar în realitate erau fibre de karibu. Luai stomacul animalului, îl uscai, după care, folosind un cuțit cu lamă foarte subțire făcut în casă, îl tăiai în spirală într-un fir lung, îngust, util la multe lucruri în pădure sau pe apă. Lui Wayne îi plăcea decuparea meditativă a fibrei cu cuțitul.

Îi plăcea culoarea fibrei și se simțea plin de mândrie când o tăia exact atât de lată cât să fie și subțire, și rezistentă.

— E o vreme pentru catgut, Wayne, și una pentru petreceri. Iar în seara asta trebuie să mergi la petrecerea aia. Chiar dacă nu-ți place. Într-o zi o să-mi mulțumești.

Jacinta era în bucătărie, întinzând foaia de aluat, ungând-o cu pastă de karibu și bulgări de grăsime deasupra, acoperind-o și tăind-o în bucăți în formă de plăcinte pentru ca Treadway să le poată lua la râu. Făcu o plăcintă pentru Wayne și pe aceea modelă bulgării de grăsime în formă de inimă. Nimeni nu știa asta, fiindcă o altă foaie de aluat îi acoperea. Wayne nu știa, iar Treadway cu atât mai puțin. Făcea asta și cu muștarul din sendvișurile pentru școală ale lui Wayne, dar cu cuvinte. Îi scria mesaje subliminale fiului ei, mesaje pe care acesta avea să le mănânce. Scria „Băiatul meu scump“ și „Fii curajos“. Le scria ca să-i ofere copilului ei un sprijin secret. Odată scrisese „Fetița mea“, dar nu reuși să se hotărască să pună sendvișul în cutia cu prânzul lui Wayne. Dacă sendvișul se desfăcea și cuvintele mai erau încă lizibile, iar cineva le citea? Așa că mănă ea sendvișul înăuntrul căruia scria „Fetița mea“.

Ori de câte ori Treadway și Wayne intrau în casă certându-se, pieptul i se contracta și încerca să nu intervină. Încerca să lase cearta să-și urmeze cursul. Oricum era întotdeauna aceeași. Întotdeauna aceeași ceartă sub mii de înfățișări diferite. Aceea despre cum să te porți ca un băiat adevărat. Pentru Jacinta, partea cea mai grea era să știe că Wayne nu avea nici cea mai vagă idee că taică-său i se împotriva doar din teamă.

Pe când era încă în clasa a V-a, Wayne începu să împrumute cărți de la biblioteca școlii și să le citească în timpul orelor, mâncând pe furiș chipsuri sau sticksuri cu nuci hickori, după cum își luase obiceiul. Profesoara lui, domnișoara Davey, nu observa niciodată. Dar într-o zi clasa a avut un profesor suplinitor, domnul Henry, care îi urmărea cu atenție pe toți elevii. Wayne a turtit o pungă de chipsuri cu pui la rotisor în bancă cu podul palmei. Făcuse o gaură mică în pungă

ca să lase aerul să iasă. O pungă cu chipsuri dura mai mult când conținutul ei era strivit într-o pulbere pe care o lingeai, câte un strat pe rând, de pe deget. Profesorul suplinitor mirosea ca săpunul maro cu sfoară înmiresmat pe care mătușa lui Wayne i-l trimisese lui Treadway odată, de Crăciun. Săpunul arăta ca un ou turtit și avea nisip prin el. Mirosul lui îi întorcea lui Wayne stomacul pe dos. Era la pagina 174 din *The Railway Children*¹ și tocmai se întindea după niște pudră de chipsuri când îl izbi un damf de săpun, ca atunci când maică-sa își vopsise părul în chiuvetă și apoi plânse. Wayne își dădu seama că domnul Henry vedea clar romanul ascuns în spatele manualului de matematică, însă nu despre asta voia să discute.

— Îți dai seama, spuse el tare ca un actor, în ce hal îngrașă chipsurile din cartofi?

La cuvântul „îngrașă” zâmbi cu toți dinții, dar limba i se răsuci ca un țipar. Wayne își împinse punga cu chipsuri în fundul băncii, continuând în același timp să-și țină mâna înăuntru. Avea pudră de chipsuri pe tot degetul.

— Îngrașă, repetă domnul Henry. Nu vrei să te îngrași, nu-i așa?

Donna Palliser și fetele din clubul ei de admiratoare râseră. Băieții nu. Brent Shiwick grava în lemnul băncii conturul insulei Newfoundland cu un compas.

— Vrei, stăruie domnul Henry, duhnind tot mai coplesitor a parfum, să te îngrași?

Fetele din clubul Donnei Palliser așteptau, iar Wayne se simți prins în lumea lor într-un fel în care alți băieți nu erau. Și ceva din domnul Henry era prins în lumea lor, dar Wayne nu-și dădea seama ce anume. Nu-i plăcea felul în care domnul Henry și fetele se uitau la el. Stânjeneala aceea îl urmări toată ziua.

Gheața atârna de lâna mânușilor lui și, cu toate că elevilor li se interzicea să-și lase hainele pe caloriferul din vestiar, toată lumea o făcea. Lucrurile se ardeau. Wayne îi spuse

1. Roman pentru copii al scriitoarei britanice Edith Nesbit (1858-1924), publicat inițial în foileton și apoi în volum în 1906.

domnului Henry că trebuia să se ducă la toaletă, dar nu voia decât să scape de mirosul lui de săpun și să-și salveze mânușile. Tocmai le îndesa în buzunarul hainei când intra domnul Henry. Wayne simți că domnul Henry n-avea să se supere pe el din pricina mânușilor. Simți că se gândea la altceva și avu dreptate.

— Simțeau nevoia să fii singur?

Glasul domnului Henry era mai moale decât ar fi trebuit. Lui Wayne îi venea să fugă din vestiar, însă acesta era mic și strâmt, așa că ar fi fost silit să fugă chiar pe sub subsuoara domnului Henry. Stătea lângă fereastră, care era în întregime înghețată. În vestiar abia dacă pătrundea un firicel de lumină. Un bec cu lumină galbenă atârna din tavan. Înăuntru stăruia un miros de lână udă și de șosete transpirate, pe care îl acoperea acum parfumul de săpun de care Wayne voia să scape. Domnul Henry se apropie de el, îi puse un deget pe bărbie și trasă o linie de-a lungul feței lui, până la ureche și – insuportabil, dureros, nespus de ușor – pe după ea, un loc în care nu-l mai atinsese nimeni înainte. Pielea era atât de sensibilă, încât lui Wayne îi era teamă că ar putea plesni. Flori i se deschideau între picioare, dar erau niște flori urâte și nu-i plăceau. Nu avea loc să se tragă înapoi. În spatele lui se afla caloriferul. Dacă îl atinge, îi ardea pielea prin cămașă. Și așa simțea bumbacul încingându-se, exact ca atunci când maică-sa îi călca rufe. Domnul Henry nu trebuia să se întoarcă în clasă? Unde își închipuia toată lumea că era?

— Voiam doar să iau ceva din buzunarul hainei.

— Și eu simt uneori nevoia să fiu singur.

Domnul Henry apucă o șuviță din părul lui Wayne, iar el își jură să se tundă de îndată ce ajungea acasă, dacă scăpa vreodată de-acolo și ajungea acasă, dacă învățătorul nu dădea jos din cuier toate hainele clasei a V-a și nu-l sufoca. Domnul Henry ținea bucla din părul lui Wayne așa cum maică-sa ținea delicat bulgării reci de grăsime presărați cu făină ce curgea pe jos când făcea pateuri, folosindu-se doar de vârfurile degetelor ca să nu încălzească amestecul lucios, apoi îi dădu drumul.

— Dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva despre lucruri aparte, lucruri despre care nu vrei să știe nimeni – glasul domnului Henry era nimicitor de scăzut, de parcă ar fi sugerat că Wayne putea să omoare pe cineva și să-i spună, iar el avea să-l ajute să ascundă crima – poți să vii la mine.

Țârâitul soneriei izbucni dintr-odată, atât de tare și de ascuțit încât Wayne simți că-i sare inima din piept, și coridorul de-afară se umplu de copii care țipau și-și deschideau zgomotos vestiarele. Mirosul de plăcinte cu pui – din cele ieftine, precongolate și ambalate în cutii, încălzite la 220° timp de patruzeci de minute – pluti în jurul tocului ușii și în clipa aceea tandrețea domnului Henry se risipi, spre norocul lui Wayne. Domnul Henry se răsuci pe călcăie și se grăbi spre cancelarie fără să-i spună măcar la revedere băiatului pe care-l dorea. Wayne știa că domnul Henry îl dorea. Nu își dădea seama prea clar cum anume, dar știa că era ceva care avea de-a face cu pofta de mâncare și evită să mai rămână vreodată singur cu bărbatul acela. Orice-ar fi făcut domnul Henry ca să-l prindă singur, era întotdeauna cu un pas înaintea lui, chiar dacă trebuia s-o ia la fugă. Așadar scăpă de domnul Henry, însă nu putea scăpa de faptul că un bărbat îl dorise și că trupul lui îi răspunsese cu o dorință proprie secretă. O tulburare profundă, nedorită, involuntară și misterioasă. Un copil de unsprezece ani simte cum se trezește în el dorința sexuală și păstrează lucrul ăsta pentru sine, crezând pentru o clipă că el, sau ea, e singurul din lume căruia i s-a întâmplat așa ceva. Pentru scurtă vreme dorința sexuală a lui Wayne a rămas ascunsă, ca un boboc de floare, în străfundul lui.

— Tata parcă ar fi tot timpul supărat pe mine. De ce?

Wayne stătea pe un scaun lângă blatul de bucătărie, vorbind cu maică-sa în timp ce ea tăia ceapă.

— Nu e supărat pe tine.

— Ba da.

— Probabil e doar obosit. Vrea să ai parte de tot ce-i mai bun. Toți tații vor tot ce-i mai bun pentru copiii lor.

Vrea doar să-ți treacă ție talentele de care ai nevoie ca să-ți clădești o viață bună. Vrea ca fiul lui să fie fericit.

— E supărat. Se vede după vocea lui.

— Tatăl tău nu ridică vocea.

Era adevărat. Mama și tatăl lui Treadway ținaseră unul la celălalt toată copilăria lui, iar el îi spusese Jacintei din primele zile ale căsătoriei că nu voia să ție la ea și nici ca ea să ție la el.

„Totul iese la iveală într-un fel sau altul“, îi spusese Jacinta mai târziu surorii sale la telefon, dar ea stătea într-un cartier din Mount Pearl și n-o putea ajuta.

Treadway nu avea idee cum să rezolve tensiunile. Casa lui era la fel de liniștită pe cât făgăduise că va fi, dar țițele lăuntrice erau ceva nou pentru el și, când începeau, pleca de-acasă și se ducea cu barca pe insulă sau la pus capcane.

Sendviș cu salată verde

Puteai să treci nonșalant pe lângă gardul de scândură al lui Wally Michelin și să dai impresia că te îndrepti spre scurtătura pe care toată lumea o folosea ca să ajungă la magazinul Hudson's Bay. Wayne și-ar fi dorit să poată intra pe poarta casei lui Wally și să bată la ușa ei, dar nu putea. Și-ar fi dorit să poată culege imortele perlate, din acelea care creșteau pe stânci, să le înfășoare tulpinile în fire lungi de iarbă și să strecoare buchetul în cutia ei de scrisori, anonim și totuși în așa fel încât ea să știe imediat că nu poate fi decât de la el, dar nici asta nu putea să facă. Trecea pe lângă gardul ei fără să-i arunce vreo privire și se simțea ca un idiot sadea.

Un pistol roșu cu apă era atârnat în vitrina magazinului Hudson's Bay. Trecuse de vârsta pistoalelor cu apă. Nici măcar un radio de plastic nu-l mai interesa. Toate obiectele din vitrină arătau de parcă ar fi stat acolo de-o veșnicie. De parcă ar fi fost trimise în Labrador pentru că oamenii de prin alte locuri nu mai aveau nevoie de ele. Era tocmai unul din lucrurile de care se plângea maică-sa.

„Au coacăze în cutiuțe de un sfert de kilogram la doi dolari“, spunea ea, „când noi ni le culegem singuri în găleți de douăzeci de kile la doi pași de ușa din dos.“

Coacăzele de la magazin erau de două ori mai mari decât cele de prin partea locului și aproape putrezite. Însă lapte proaspăt nu găseai cu nici un chip. Jacinta era singura persoană pe care Wayne o auzise vreodată pomenind de așa

ceva. În Labrador ceaiul se bea simplu, cu zahăr. Iar zahărul nu lipsea niciodată din magazin.

În cea de-a cincea zi de când Wayne trecea nonșalant pe lângă gardul ei, Wally Michelin ieși din casă.

— Vrei un sendviș cu salată verde?

Wayne nu auzise în viața lui ca un sendviș să conțină numai salată.

— E chiar bun cu o cutie de Sprite. Îmi fac întotdeauna unul când mama pleacă să-și vândă produsele Avon.

Wayne își amintea casa de pe vremea când era a Thomasinei Baikie. Acum arăta altfel. Tatăl lui Wally montase ferestre mari la bucătărie, prin care se revărsa lumina din golfulețul Hamilton, și tocmai în această lumină Wally așeză patru felii de pâine Holsum. Cu o spatulă, întinse pe pâine niște Miracle Whip, care acoperi găurile albe.

— Lucrul cel mai important e maioneza.

— Mama etanșează pâinea cu margarină.

— N-am mai auzit niciodată de etanșarea pâinii.

Rupse câteva frunze de salată dintr-o căpățână, le mărunți și le răsfiră pe pâine, apoi presără sare peste ele. Wayne se aștepta ca sendvișul să n-aibă nici un gust. Își închipuia că va avea același gust ca și când cineva ar fi uitat să pună carnea presată înăuntru. Mușcă.

— Vezi?

Salata verde era proaspătă, rece, crocantă. Cumva simțea că numai un sărăntoc ar putea crede că salata are un gust minunat. Însă avea, într-adevăr, iar asta îl făcu să descopere că puteai renunța la mult mai multe lucruri decât renunțaseră părinții lui: o chestie ca salata putea să te întărească. Toate grijile care îl copleșeau pe taică-său, toate eforturile pe care le făcea un bărbat pentru supraviețuirea lui și a familiei lui erau oare prea complicate?

Maică-sa era și ea complicată. Aici, în locuința pustie a lui Wally Michelin, fără părinții ei, fără carne și în lumina orbitoare de la care casa lui își întorcea fața, Wayne simțea o exaltare pe care nu era în stare s-o numească.

După episodul sendvișului cu salată verde, Wayne și Wally deveniră prieteni. El o iubea pe Wally în felul acela în care

se iubesc copiii în scurtul răgaz când nu se mai joacă cu jucăriile, dar nici nu au ajuns încă la maturitatea sexuală. Mama și tatăl ei o lăsau adesea pe Wally singură acasă, pentru că era isteată și aveau încredere în ea. Îi dădeau voie să facă ceai, pe care îl pregătea cu sirop de arțar din Québec. Îl beau stând pe o grămadă de perne stivuite pe veranda ce dădea spre sudul însořit și spre munți. Spațiul acela le permitea să discute despre lucruri care aveau nevoie de viziune și nu intrau să se uite la *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* sau la *Jeopardy*.

— Trebuie să ai un țel.

Wally era la fel de sigură de viziunea ei cum fusese de sendvișurile cu salată verde. Asta îl uimi pe Wayne, ai cărui părinți se ocupau cu ceea ce el începea să considere un mic segment al vieții. Bucătăria: maică-sa, tigăile ei cu ficat prăjit, inimă, cotlete de karibu și alte animale pe care vâna taică-său – asta era tot? Mai era și ceea ce Jacinta numea muzică bună: Brahms, Chopin. Dar muzica ajungea până la ei prin radio și nu exista nici o poartă spre exterior prin care maică-sa să poată părăsi tărâmul banalului. Wayne știa că Jacinta venise dintr-o altă lume, că își amintea un altundeva, însă acum era aici. Stătea aici și muzica de la radio putea s-o viziteze, dar ea nu putea să evadeze. Nu putea să iasă și s-o întâlnească. Viața tatălui său era și ea mărunță în felul ei. Treadway iubea sălbăticia, dar sălbăticia lui nu-l atrăgea pe Wayne. Nu-l cucerea și nu-și dorea să petreacă mai mult timp acolo decât petrecea deja. Wally Michelin se învărtea într-o cu totul altă lume, iar Wayne o simțea aici, la soare, pe veranda casei ei.

— Dacă nu ai un țel – spinările lor atingeau zidul, care era cald, cu toate că se mai zăreau încă petice de zăpadă – poți foarte bine să te legi la ochi și să vezi unde ajungi.

Tatăl lui Wally Michelin își cheltuia salariul de șofer de camion pe materiale de construcție de câte ori avea ocazia și îmbrăcase pereții casei într-o tencuială de culoarea teracotei cum nu mai avea nimeni din Croydon Harbour. Păstra căldura întocmai ca argila. Treadway nu fusese de acord.

„O să se dărâme în cinci ierni“, spusese el în timp ce Gerald Michelin și cumnații lui veniți în vizită întindeau tencuiala cu mistrii grațioase. Dar nu se dărâmasese, iar Wayne o auzise pe Jacinta spunându-i Elizei Goudie că invidia felul în care ghivecele cu mușcate ale lui Ann Michelin o stropeau cu roșu, de parcă ar fi fost o vilă italiană.

— Am un țel.

Wally îi dădu lui Wayne niște biscuiți Oreo cu vanilie. Familia Michelin mânca numai produse de firmă. Wayne era obișnuit cu mâncarea făcută din materiale brute.

— Care?

— Să cânt în germană.

— Ca Lydia Coombs?

— I-am scris o scrisoare și, închipuie-ți, Lydia Coombs mi-a răspuns. Mi-a trimis și un cadou. Un cadou important. Vrei să-l vezi?

Lydia Coombs venise la Școala Primară Croydon Harbour într-un turneu național al școlilor periferice ca să le dezvăluie copiilor viața și munca unei cântărețe de operă adevărate. Ea le povestise că, pe când avea zece ani, în orașelul ei de pe malul nordic al râului St. Lawrence din Québec, una dintre călugărițe, sora Angelica, îi îndemnase pe copiii din clasa lor să plece de-acolo. Le spusese că, dacă ea, sora Angelica, ar fi plecat de-acolo la timp, ar fi putut să meargă la Viena și să-și clădească o viață de contraaltistă profesionistă. Le mărturisise lucrul ăsta copiilor din clasă în secret. „Plecați de-aici, înainte să fie prea târziu.“ Când maica stareță ieșea să mulgă vaca școlii în fiecare dimineată la unsprezece și se afla prea departe ca s-o audă, sora Angelica le cânta copiilor din Schubert. „Pentru noi devenise deja o obișnuință să ascultăm Schubert“, spunea Lydia Coombs, „și nici un lucru din viața mea n-a fost vreodată mai frumos decât vocea aceea, așa încât mi-am promis că o să plec de-acolo și o să-nvăț să cânt așa.“ Apoi Lydia Coombs cântase ceva pentru clasa lui Wayne și Wally.

— Ce era chestia aia în germană pe care-o cânta? întrebă Wayne.

— Nu era în germană, zise Wally. Era un poem franțuzesc de Jean Racine, pe muzică de Gabriel Fauré.

Wayne nu credea că altcineva din clasă își mai amintea lucrul ăsta. După ce Lydia Coombs le cântase, se sunase de pauză. Donna Palliser se rezemase de perete, lingând siropul din bomboana ei Cherry Blossom până când nu-i mai rămăsese decât o cupă mică de ciocolată cu o cireașă înăuntru. Ronțăise pereții cupei de ciocolată și băgase cireașa așezată pe discul ei de ciocolată în gură, în timp ce celelalte fete reparau liniile de la șotron, iar Bruce McLean și Mark Thevenet râcăiau pământul, căutând chiștoace de țigări Export A destul de lungi ca să le aprindă. Lydia Coombs le-ar fi putut vorbi la fel de bine despre îngrijirea dinților sau despre guvernarea responsabilă.

— I-ai copiat adresa de pe tablă.

— Da.

— Ce i-ai spus în scrisoare?

— Că mi-ar plăcea să-mi trimită o copie a poemului de Racine. Și mi-a trimis. Mi-a mai trimis și asta.

Wally îi arată un plic dintr-o hârtie neobișnuit de moale, care nu semăna cu nimic din raionul de papetărie al magazinului Hudson's Bay. Înăuntru se aflau scrisoarea Lydiei Coombs, scrisă cu cerneală neagră, și o broșură crem.

— Sunt foile cu partitura lui Fauré.

Wally o ținea cu grijă în mână. Notele, portativul, titlul și prețul în franci erau tipărite cu un scris încântător, misterios. Și la școală aveau partituri, dar fuseseră copiate cu un șapirograf Gestetner vechi și notele erau împrăștiate pe o coală albă de hârtie ca niște urme de presură pe zăpadă. Foile astea erau acoperite cu note de coloratură, șaisprezecimi, diezi, bemoli și accidenti; nu erau urmele unei singure păsări, ci notele trilurilor acelei păsări într-o întâlnire glorioasă cu surorile, prietenele și verișoarele ei.

— Uau!

— Trebuie să le studiez în fiecare seară când mă bag în pat. Într-o seară o părticică o să capete sens, iar apoi părticica aia o să crească și într-o zi o să înțeleg totul.

Mama lui Wally nu asculta muzică, așa cum făcea Jacinta. În casa ei nu exista nici un instrument muzical. Atunci cum avea să învețe bucata aia? Cum avea să învețe orice altceva? Pe Wayne îl cuprinsese disperarea. Nu cunoscuse pe nimeni care să aibă un asemenea țel și se simțea tulburat de încrederea lui Wally în ceva care lui i se părea sortit să moară.

— Îmi amintesc o parte, zise Wally fredonând notele. Dacă studiez notele cu mare atenție, o să le găsesc pe partitură și atunci o să știu unde sunt.

Wayne și Wally rămaseră prieteni de-a lungul clasei a VI-a și, cu toate că-și dorea ca fiul lui să fie prieten cu un băiat, Treadway nu luă nici o măsură. Spera ca prietenia lor să se sfârșească de la sine. Dar nu-i plăcea deloc când îi vedea pe Wayne și pe Wally întâlnindu-se dimineața și mergând împreună la școală.

— Tată.

— Ce e, băiete?

Îl rugase pe Wayne să-l ajute să strângă sforile vechi și frunzele de varză din șopron. Treadway atârna verzele de gât cu aceeași sfoară de nailon pe care o folosea ca să-și facă rachetele din lemn pentru zăpadă, care erau mai puțin trainice și mai grosolane decât rachetele pentru vânătoare pe care le făcea din fibre. Creștea între cincizeci și șaptezeci și cinci de verze în fiecare an, în funcție de vreme și de moliile de varză, și le atârna deasupra butoaielor cu merișoare și coacăze, care înghețau și care aveau fiecare o cană deasupra pentru plăcinte și gem. Foile din afară ale verzelor se zbârceau și înghețau, iar primăvara trebuia să cureți frunzele bătrâne care căzuseră peste tot pe jos.

— Știi buștenii ăia de peste pârâu?

— Da.

— Pot să-i iau eu?

— Ce vrei să faci cu ei?

— Nu vreau să-i iau de-acolo. Vreau să-i acopăr cu niște lemn mai bun. Lemnul cu care sunt acoperiți acum putrezește.

— Asta pentru că nu mai aduc lemne de foc din partea aia de pădure. Nu poți să aduci întruna lemne din același

loc, altfel n-o să mai ai păduri. Ar fi trebuit să iau buștenii ăia de-acolo anul trecut.

— Dar ai putea să-i lași acolo și aş putea să-i iau eu? Vreau să-mi fac un adăpost.

— Vrei să-ți faci un fort peste pârâu?

— Așa cred. Mda.

— O ascunzătoare.

— Cam așa ceva.

— Și noi aveam ascunzători. Ne petreceam toată vara în ele.

— Chiar așa?

Lui Wayne îi plăcea când taică-său își amintea de tinerețe.

— Chiar așa. Mâncam și dormeam în ele. Eu, Danny Fortescue, Jim Baikie și o întreagă gașcă de băieți. Dar de ce vrei să-ți faci un fort peste pârâu? De obicei îți faci o ascunzătoare în pădure, nu în câmp deschis.

— Cred că o să fie grozav peste apă.

— Bănuiesc că multe forturi aveau intrări dinspre apă. Ai putea vedea dușmanii venind pe-acolo, cu barca.

Wayne nu se gândea la dușmani.

— Pot să folosesc lemnul ăla din colț?

— Voiam să repar șopronul cu el, răspunse Treadway cântărind stiva din ochi. Dar cred c-ai putea lua o parte. Pârâul nu e foarte lat. Dar ai vreo idee cum o să construiești un fort peste el?

Wayne avea ceva în minte, însă nu știa dacă îi putea explica lui taică-său.

— Are o învelitoare. Ca un acoperiș. Dar și găuri prin care să te uiți.

— Nu vorbesc despre acoperiș, zise Treadway. Acoperișul îl faci într-o clipită, hocus-pocus. Poți să pui orice fel de acoperiș pe fort. Vorbesc despre fundație. Cum o să faci fundația? La asta trebuie să te gândești mai întâi.

— De asta te-am rugat să-mi dai mie buștenii care sunt deja acolo. Am putea să punem pur și simplu niște scânduri peste ei?

— Sunt doar niște tălpige de lemn. Treci pe-acolo din an în Paști cu sania. Buștenii sunt alunecoși și pe jumătate

putreziți. Nu sunt buni pentru un fort. Pentru un fort ai nevoie de ceva care să intre în albia râului.

— Tată, n-am deloc nevoie de așa ceva. Vreau doar să-mi fac un locșor al meu.

Treadway se opri din descurcatul sforilor. Scoase un creion din buzunar, găsi un pachet de sârmă de lipit care nu avea nimic scris pe spate și îi desenă lui Wayne o schemă. Trasă două cercuri concentrice.

— Așa făceau romanii. Nu poți să gândești fortul de la acoperiș în jos. Țsta e un baraj provizoriu. Făceau un cerc din stâlpi înfiți adânc în albia râului. Apoi ridicau un alt cerc înăuntru. După care umpleau cercul exterior cu un fel de argilă.

— Tată.

— O chestie cu adevărat etanșă. Apoi, apa prinsă înăuntru, în cercul interior, puneau sclavii s-o scoată cu gălețile. Oamenii mureau adesea striviți. Dar goleau cercul interior. Făceau un loc uscat chiar în mijlocul albiei râului. Construiau pilonul central al unui pod sau o parte din pod acolo.

— Tată, eu vreau să fac ceva foarte simplu.

— Nimic nu e foarte simplu, Wayne. Nu în viața asta. Nu dacă e să fie bun de ceva. Țți spun, dacă vrei să construiești ceva peste pârâul ăla, chiar și un pârâu mic ca ăla, trebuie să te gândești la fundul albiei. Să-l măsoari și să-l studiezi. Dacă nu faci lucrul ăsta, podul tău o să se dărâme, cu tine pe el. Ce fel de tată ar lăsa să i se întâmple așa ceva fiului său?

— Tată, apa pârâului are doar vreo douăzeci de centimetri.

— Ce vreau să spun, Wayne, e că trebuie să studiezi ce e sub cei douăzeci de centimetri de apă. E noroi? E piatră? E nisip? O să fie luat de curent? Trebuie să știi pe ce construiești. Dacă faci asta, dacă studiezi cu mare atenție, bagă la cap, poți să iei lemnul, băiete. Iar eu o să te-ajut să pornești construcția. Putem să ne-apucăm chiar în după-amiaza asta dacă vrei.

Wayne voia lemnul, dar nu era sigur că voia ca taică-său să-l ajute să facă un pod peste pârâu.

— O să terminăm de curățat verzele?

— Așa le spune maică-ta. Verze. În loc să spună varză. Așa îți dai seama că nu s-a născut în Labrador.

Wayne știa că taică-său avea dreptate. Toată lumea din Labrador folosea singularul când vorbea despre legume. Varză. Nap. Cartof. Nu conta câte exemplare individuale erau, toți vorbeau despre ele ca despre o entitate. Își dădu seama că Treadway se gândea la oameni în același fel. Bărbații, pentru el, erau cu toții un singur bărbat.

Foile de varză din afară izolau partea de dinăuntru, pe care o împărțea în porții care să ajungă până la jumătatea lunii iunie, două săptămâni mai încolo, când aveau să fie napi proaspeți și păpădii. Verzele atârnav grele și reci, iar Wayne se lovea cu capul de ele când maică-sa îl trimitea să aducă fructe din butoaie și îl durea. Trebuia să lovești fructele cu cana, după care se rostogoleau în toate părțile, zornăind ca niște bile reci. Magazia era întunecoasă. Trebuia să găsești fructele și legumele pe băjbăite. Alimentele se transformau de îndată ce Jacinta le fierbea în bucătărie: culorile și aromele lor se trezeau la viață ca și cum dogoarea focului ar fi fost căldura soarelui, iar Treadway spunea că, într-un fel, chiar era. Mare parte a Labradorului era astfel. Lipsită de viață, înghețată și întunecoasă, apoi debordând de arome acrișoare și dulci, de nuanțe de roșu și verde de cum făceai ceva cu ea. Labradorul era un loc în care atingerea umană însemna totul.

— Ce vrei tu să faci peste pârâul ăla, zise Treadway în bucătărie, e doar o simplă punte suspendată.

Rupse partea de sus a cutiei cu fulgi de porumb și ridică ciotul de creion.

— Tată, nu trebuie să fie nimic complicat.

— Așa n-o să mai fii nevoit să te încurci cu fundul albiei. Vezi? zise arătându-i lui Wayne o schiță. Fixezi fiecare capăt de câte o fundație de pe malul râului și ele se întâlnesc în mijloc.

— Dar la mijloc e o spărtură. O să se dărâme.

— Ba nu. Bucățile de la capăt o s-o susțină. Mai am niște ciment, niște bare de armătură și niște piroane vechi rămase de la debarcaderul lui Graham Montague. Ce trebuie

să facem e să punem fiecare mâna pe câte o lopată și să ne apucăm să săpăm fundațiile pentru piloni.

— Tată, nu vreau să pun mâna pe-o lopată. Am teme de făcut la matematică.

— Ce fel de teme la matematică?

— De măsurat triunghiuri. Trebuie să aflăm lungimea segmentelor lipsă.

— Perfect. Scoate-ți tema la matematică și o s-o includem în proiectul nostru de construcție.

— Tată.

— Haide, o să fie distractiv.

Era sâmbătă, iar sâmbăta Jacinta făcea pâine, așa că stăteau cu toții în bucătărie cea mai mare parte a zilei. Radioul era deschis. Ploaia bătea în ferestre și afară era ceață, iar familia se simțea fericită. Până când Jacinta frământă zece pâini și le lăsă la crescut, masa se umplu de desene. Treadway se concentra asupra podului de parcă ar fi fost al lui, iar lui Wayne îi plăcea să facă copii îngrijite după schițe cu o linie de metal de 15 centimetri și un creion de tâmplărie pe care taică-său îl ascuțise cu o lamă. Îi plăcea creionul acela turtit și gros.

— Pot să păstrez creionul ăsta, tată?

— Da, băiete, poți să-l iei.

Dimineață Treadway îl luă la râu să ridice buștenii vechi, să sape găuri și să construiască cofraje pentru piloni. Îi arătă lui Wayne cum să folosească un târnăcop și cum să amestece cimentul. Lui Wayne îi plăcea sunetul pe care îl scotea cimentul când îl udai și când îl amestecai cu lopata: un fel de gâlgăit sau de pleoscăit, care însemna că făceai ceva grandios. Taică-său îi arătă cum să amestece pietrele cu cimentul și cum să așeze barele de armătură înăuntrul cofrajelor. Le luă trei weekenduri să ridice patru piloni.

— Când o să fie gata, tată? Școala s-a terminat deja. Eu și Wally Michelin vrem să folosim podul și până acum n-am ridicat decât pilonii.

— Tu și Wally Michelin?

— Da. Chiar vrem să folosim podul.

— Credeam că vrei să te joci pe pod cu niște băieți, Wayne. Cu Brent Shiwick și alți puști.

— Nu! Vreau să-l trec împreună cu Wally.

— Mă gândeam c-ar trebui să construim podul în așa fel încât să poți trage o parte dacă nu vrei să-l treacă cealaltă echipă. E o tactică foarte, foarte veche, folosită de mii de ani pe timp de război.

— Tată, vreau să stau pe pod cu Wally Michelin. N-o să fie nici un război. Și până acum n-am ridicat decât pilonii. Durează mult prea mult.

— Pilonii sunt totul, Wayne. Fundația oricărui lucru este lucrul în sine. Acum, că i-am ridicat, restul e simplu. Potrivim scândurile, le fixăm cu piroane și treaba-i gata. Dacă s-ar căra o încărcătură grea peste el, am ridica cele două părți și le-am strânge bine. Vorbesc de o încărcătură cu adevărat grea, ca un tren.

Treadway construise întotdeauna lucrurile mai solid decât era nevoie. Sania lui era mai grea decât a oricărui alt vânător cu capcane din port, lucru care o făcea mai greu de cărat, dar nu se dezmembra niciodată. Wayne își dădea seama că podul ăsta era ca toate celelalte proiecte ale tatălui său. Era rezistent și trainic, ca Treadway însuși. Podul avea cam un metru și jumătate lățime și trei metri lungime și Wayne trebuia să recunoască deschis că putea să-i facă aproape orice fără să se dărâme.

— Dar ce fac cu parapetele?

— Trebuie să le proiectezi. Scoate-ți creionul. Poți să pui orice fel de parapete vrei la podul ăsta. Uite, punem câte trei stâlpi pe fiecare latură și poți să prinzi de ei ce vrei tu. Poți să folosești lemn sau sârmă sau frânghie sau orice vrei.

— Vreau să fie acoperit. Vreau ca eu și Wally să putem vedea afară, dar nimeni să nu poată vedea înăuntru. O să-i cer mamei niște perdele.

— Perdele?

— Mda, are mama o chestie pe care voia să mi-o dea.

— Draperii? o întrebă Treadway pe Jacinta după ce Wayne se duse la culcare. Vase de porțelan? Un covor?

— E doar niște material vechi pe care n-am apucat să-l folosesc.

Brocartul zăcea pe un raft dinainte să se nască Wayne. Firul strălucea pe fondul mat.

— Wayne s-a gândit că are un aer regesc și demodat.

— Noi n-aveam așa ceva în forturile noastre. Le foloseam ca să păstrăm lucruri pe care nu voiam să le vadă mamele noastre.

— Ai prefera să țină acolo bere și muniție?

Treadway își scoase șosetele. Le trăgea întotdeauna din picioare și le lăsa întoarse pe dos pe dușumea.

— Nu aveam prăjituri. Nu aveam cești înflorate.

— Sunt doar câteva căni crăpate.

Treadway ținea un fel de judecată în trupul lui. Își mișca trupul cu o precizie inutilă, cu fața voit rigidă. Deveni de neatins, dar trupul lui vorbea și Jacinta ura lucrul ăsta. Voia să audă cuvintele ieșindu-i din gură, însă parcă îi ieșeau din oase. Iar oasele lui spuneau: „Tu poți să fii îngăduitoare sau oarbă, dar eu nu sunt nici una, nici alta“.

Wayne și Wally Michelin înjghebară un acoperiș provizoriu pentru pod din sfoară, pături și prelată impermeabilă. Podul nu semăna deloc cu cazematele de zăpadă pe care le făcuse Wayne până atunci. Cazematele de zăpadă erau tot timpul în construcție. Nu erau niciodată gata. Imediat ce scobeai un morman de zăpadă și îi făceai ferestre și intrare, îl legai printr-un tunel de unul nou – un complex nesfârșit de interioare înghețate, legate între ele, în care se revărsa o lumină albăstrie fără strălucire. Acolo erai îngropat sub zăpadă, în timp ce pe pod erai suspendat peste apa pârâului. Wally își aducea partiturile și își exersa gamele, iar Wayne își aducea hârtie și făcea schițe pentru alte feluri de pereți și grilaje și acoperișuri pentru podul în sine. Aducea vederile Thomasinei, în cutia lor de biscuiți Peek Frean, și studia podurile din Londra, Edinburgh, Paris și Florența. Podurile aveau aceeași simetrie care îl încânta la înotul sincron. Wayne se uita la arcadele și îmbinările lor și le copia pe hârtie.

Wally Michelin avea un radio micuț și asculta tot timpul muzică la el, apoi cânta ce auzise.

— E un mijloc de a-ți antrena memoria. Asculți o melodie doar o singură dată, apoi o reproduci. Trebuie să-ți aduci aminte fiecare notă.

— Dar de unde știi că ai reținut-o corect?

— E ca și cum ai căuta noi soiuri de ciuperci sălbatice. Tata spune că trebuie să-ți ascuți simțurile. Nu trebuie să lași nimic să-ți stea în cale, altfel mori.

— N-o să mori dacă nu reții corect muzica.

— Am s-o rețin corect.

— Dar dacă n-ai face-o, n-ai muri.

— Dacă ai fi pe scena unei săli de concerte și ai greși o notă ar fi ca și cum ai muri. Așa că eu o să mă ocup de partea cu muritul acum, înainte să mă poată auzi altcineva în afară de noi.

Wally șterpeli xilofonul fratelui ei Tyrone și îl aduse pe pod.

— Cântă șase note. Eu o să le reproduc și tu o să-mi spui dacă le-am reținut corect. După aceea o să încercăm cu douăsprezece și pe urmă cu șaisprezece note.

— Nici eu nu știu care sunt cele corecte. Până să te-apuci de cântat am să uit care erau.

— O să aduc casetofonul mamei și-o să le imprim pe casetă. Atunci o să avem o înregistrare.

Wayne îi spuse lui taică-său că voia să facă partea de sus a podului asemenea celei de pe Ponte Vecchio.

— Îmi place că tot timpul se petrece ceva pe el. Oamenii nu-l traversează pur și simplu. Au magazine pline cu aur acolo. Stau pe el și cântă.

— Tot ce trebuie să faci ca să construiești arcade, băiete, este să unești capetele stâlpilor și să le legi strâns. Apoi îi acoperi cu panouri de lemn sau cu plăcile alea din fibră de sticlă ondulată care mi-au rămas de la seră. Dacă le folosești drept acoperiș, lumina o să pătrundă înăuntru. Vino.

Căută două ciocane și o cutie cu șuruburi și îi arătă lui Wayne cum să folosească un burghiu și să monteze șuruburile drept. Făcu un compas mare dintr-o sfoară și o mătură veche

și îl puse pe Wayne să-și deseneze arcadele pe plăcile de lemn, apoi îi arătă cum să taie cu un fierăstrău mecanic.

— Arată perfect, tată. Arată exact ca podul din vederea Thomasinei.

— Arată destul de bine, băiete. Nu e tocmai ce-aș pune eu pe fundația aia dacă l-aș construi pentru mine, dar asta ți-ai dorit.

— Așa e, tată, e grozav. Putem să împrumutăm prelun-
gitorul tău cel lung?

— Ce să faceți cu el?

— Să punem lumini deasupra.

Wayne întinse beculețe de Crăciun de-a lungul arcadelor. Citea tolănit pe crengi și perne în timp ce Wally Michelin își făcea exercițiile vocale și scria în jurnalul ei. Mâncau sendvișuri cu salată și beau Sprite la cutie. De fiecare dată când Wally învăța câte o măsură din *Cantica lui Jean Racine* de Fauré, o sublinia cu un pix cu pastă verde. Wayne era uimit să vadă cât de încet, dar de sigur, creșteau liniile verzi. Jurnalul lui Wally era verde; îl comandase din catalogul Avon și avea un lacăt cu cheiță. Când scria în el sub beculețe sau cânta în timp ce Wayne își desena schițele, podul căpăta farmecul unei caravane zburând prin văzduh, ceva desprins dintr-un vis.

Treadway îi privea și nu-i plăcea deloc toată treaba asta.

— Noi nu cântam niciodată în forturile noastre. Nici nu citeam, îi zise Jacintei.

— Citeai John Donne în cabana de vânătoare. Citeai Poe și Stevenson. Toți vânătorii citeau la lumânare un capitol sau un poem, cel mult două, înainte să cadă morți de obo-seală. Citeai *Cugetările* lui Pascal.

Treadway se duse la culcare la nouă și jumătate. Dar cântecele lui Wally Michelin nu-l lăsară să doarmă. Le îndură până când se uită la ceas și văzu că era aproape miezul nopții. Se duse să-și ia un pahar cu apă. Fereastra era deschisă și stătu dinaintea ei ascultând, apoi clăti paharul și intră în living, unde Jacinta cosea vârful unui papuc de casă din piele de iepure cu un ac lung.

Jacinta asculta și ea.

— Cântă bine.

— De ce îl lăsăm să stea treaz până la orele astea târzii împreună cu fata aia?

Pielea de iepure era mai greu de cusut decât mocasinii pe care Jacinta învățase să-i lucreze când abia venise în Labrador. Pielea de iepure are o mulțime de încrețituri micuțe și e greu s-o întinzi exact la fel la amândoi papucii. Jacinta ar fi stat trează până la trei, dacă nu l-ar fi deranjat pe Treadway. Se trezea întotdeauna când se băga ea în pat și nu mai reușea să adoarmă.

— E vară, răspunse Jacinta.

— Știu în ce anotimp suntem, zise Treadway privind încrunțat covorul.

Știa că e vară. Dar la nici o vârstă nu-și dorise să stea treaz până după miezul nopții vorbind cu o fată. Dacă nevastă-sa nu-și dădea seama că era ceva în neregulă cu asta, nu avea rost să-i mai explice.

Jacinta îl înfruntase mai demult și pierduse. Podul florentin de peste râu i se părea minunat și își dorea să se poată întinde acolo împreună cu copiii.

— Dacă chestia asta s-ar întâmpla prin vecini, zise Treadway, m-aș întreba ce fel de părinți lasă un băiat și-o fată să-și petreacă jumătate de noapte singuri afară.

— Sunt în clasa a VI-a.

— Au terminat clasa a VI-a. Sunt surprins că Ann și Gerald Michelin o lasă să stea atâta afară. Dacă aș fi taică-său, aș veni aici la nouă și mi-aș lua fiica acasă.

— Wayne?

Se ivise luna și Wally Michelin stătea întinsă pe scândurile podului, privind-o printr-una din arcade.

— Ce-i?

— Îți amintești ce-a spus domnul Ollerhead despre lună?

— Îmi amintesc cămașa lui.

Domnul Ollerhead purta o cămașă cu dungi roz și argintii. Își aducea chitara la școală.

— A spus că, dacă te uiți la lună destul de mult, o să descoperi ceva.

— Ce anume?

— Asta n-a spus niciodată.

Domnul Ollerhead frânsese inimile tuturor fetelor din clasă, Wayne știa asta. Nu voise să le frângă, nici măcar nu știa c-o făcuse, prin urmare nu avea cum să împiedice lucrul ăsta.

— Îți place domnul Ollerhead? întreabă Wayne.

— Ca profesor?

— Nu. Vreau să spun, îți place de el?

— Vrei să spui dacă îmi sărut perna prefăcându-mă c-ar fi el, ca Gracie Watts?

— Mda.

— Nu. De câte ori cânt, cânt pentru cineva. Nu știu cine e, dar nu e domnul Ollerhead.

Altista

— Roland Shiwick, îi spuse Treadway lui Wayne, are o barcă Rplină cu creveți care trebuie curățați.

Wayne amesteca încet laptele Carnation în ciocolata caldă. Treadway nu voia să cumpere lapte la cutie sau orice fel de lapte, pentru că era groaznic de scump în Labrador și nimeni nu-l punea în ceai. Dacă aveai nevoie de lapte, Davina Thevenet avea șase capre și îți dădea cât lapte voiai în schimbul unor stâlpi pentru gard sau al câtorva sarcini de fân. Oare din cauza cutiei cu lapte era Treadway așa de supărat acum? Jacinta se mărginea să cumpere doar două cutii pe săptămână, din considerație pentru dezaprobarea soțului ei. Când Treadway dezaproba vreun lucru, Wayne simțea o greutate în piept. Nu era vorba de lapte, așa-i?

— Poți să lucrezi pentru el?

— Să curăț creveții?

— Îți dă opt dolari.

— Voiam să lucrez la altceva azi.

— Cu Wally Michelin?

Era prea târziu pentru ca taică-său să mai stea prin bucătărie. Oare îl așteptase?

Wayne nu voia să recunoască în fața lui că Wally îl învăța acordurile altistei din cantica lui Fauré sau că copia vederile Thomasinei într-un caiet de exerciții Hilroy, asemănător cu cele pe care le folosea la grădiniță – jumătate liniate, jumătate neliniate.

Treadway mănca o felie de pâine unsă cu un strat gros de aspic de rață și amestecă cinci cuburi de zahăr în ceai.

Mâinile îi erau negre, pentru că umpluse rezervorul drujbei. Orice-ar fi spus Treadway n-ar fi putut egala apăsarea nimicroitoare a tăcerii sale.

— Aș putea să curăț creveții, zise Wayne în cele din urmă.

Știa că taică-său nu-l suporta pe Roland Shiwick.

— Îți amintești cum se face?

Mâncau adesea creveți în familie: rupeai capul, despicai cochilia cu unghia degetului mare, o desfăceai și desprindeai evantaiul de coadă. Nu trebuia să pierzi nici o bucățică de carne. Scoteai vena neagră ca un fir din șanțulețul ei și clăteai carnea în apă rece.

— E mult mai mult decât am curățat noi aici, îl avertiză Treadway. O barcă încărcată o să-ți ocupe o bună parte din zi.

— În regulă.

— Ia un sac. Și adu niște cochilii acasă pentru compostul meu.

Roland Shiwick nu avea grădină, încă un motiv pentru care Treadway îl disprețuia.

— În regulă. Tată?

Taică-său căuta sub chiuveță niște bureți de sârmă ca să-și frece mâinile. Ce nu reușeau să curețe bureții de sârmă avea să răzuiască cu cuțitul. Nu-i răspunse fiului său. Nu era un lucru neobișnuit, însă Wayne simți că făcuse ceva groaznic de rău. Îi era rușine și nu știa de ce. Se temu că n-avea să curețe creveții cum trebuie, că Roland Shiwick, dintre toți oamenii, avea să-i spună lui Treadway că rupsese prea multe cozi sau că scăpase capete în carnea clătită sau că îi trebuiseră opt ore ca să facă o treabă care putea fi făcută în cinci. Putea să dea greș în atâtea feluri. Nu era nevoie să-l întrebe pe taică-său de ce nu putea să facă fiul lui Roland lucrul ăsta. Brent era plecat într-o tabără pentru cadeți din New Brunswick. Cel puțin Treadway nu-l îboldea pe Wayne să facă asta.

— Da, băiete.

— Dacă trece Wally pe-aici, spune-i că mă întorc după cină și putem merge atunci pe pod.

Roland Shiwick instalase un scaun sub plopul tremurător din curtea din spate. Îl echipă pe Wayne cu două butoaie

pline cu creveți fierți, unul cu saramură pentru clătît, cu un furtun legat la robinetul exterior și opt găleți de câte douăzeci de litri ca să pună creveții curățați. Wayne se simțea recunoscător pentru plopul tremurător. Creveții erau atât de mulți, cu ochisorii lor negri, că atunci când închidea ochii, îi vedea desenați în lumină verde pal. Îi făcu plăcere să-i curețe în prima jumătate de oră. Era ceva definitiv în felul în care le desfăcea învelișul fragil și îi plăcea tăria cărnii, chiar mânca vreo câțiva. Doamna Shiwick îi aduse limonadă rece, pe care o ținea într-o mână plină de sare, cu așchii de carapace roz și antene prinse de ea. Limonada era acră, exact cum îi plăcea. Nu-i plăcea să fie prea dulce. Care mai era rostul lămâii dacă nu puteai să salivezi și să te strâmbi. După vreo oră, Wayne se plictisi de creveți și se simți recunoscător pentru răpăiala care le rupse monotonia. Când doamna Shiwick îl întrebă dacă i-ar plăcea să intre și să urmărească *Prețul corect* până stătea ploaia, îi răspunse că ploaia nu-l deranja.

Pe ploaie, Treadway se îndreptă cu drujba spre pod. Dădu jos brocartul și îl împături ca să-l pună alături de grămada cu lucruri de cusut a Jacintei. Nu avea de gând să distrugă nimic. Voia doar să dezmembreze ceea ce vedea ca pe-o piedică în calea dezvoltării normale a fiului său. Nu era bine să ai o obsesie care făcea din tine un copil sedentar când ar fi trebuit să umbli, să lucrezi, să te plimbi prin ținut, să pescuiești, să vânezi, să înveți lecțiile pe care sălbăticia le avea de dat unui tânăr. „Dacă Wayne ar renunța la obiceiul de-a tândăli pe lângă pod împreună cu fata aia“, își spunea Treadway, „s-ar bucura de vară așa cum ar trebui s-o facă un băiat.“ Nici măcar nu era un pod: nu era ceea ce-și închipuise Treadway pe când el și Wayne construiau baza. Aceasta era acoperită acum cu material de perdele, flori, o mulțime de hârtii, culori și fleacuri. Wayne și Wally aduseseră șnururi aurii și ciucuri, așa că fiecare latură a podului era împodobită pe dinăuntru ca un soi de cort de carnaval. Treadway ura chestia asta. Nu puteai să-i vezi structura; osatura lui simplă dispăruse. Era voalată, cum îi plăcea lui Treadway să spună. Așa cum se îmbrăcau unele femei când mergeau la un picnic, cu bucăți

de stofă drapată atârănând de peste tot, încât abia reușeai să-ți dai seama cu cine vorbeai.

Treadway dădu jos învelitorile și zorzoanele. Unele erau legate cu noduri pe care se văzu nevoit să le taie. De ce nu putea băiatul ăla să facă niște noduri practice în loc să încâlcească șnururi și panglici de tot felul în asemenea încurcături ineficiente? De ce nu folosisse nodurile pe care îl învățase să le facă? Imediat ce îi trecu lucrul ăsta prin minte, Treadway hotărî: „O să-l învăț din nou cum se fac nodurile adevărate și o să-l dezbar de obiceiul de-a crea o asemenea harababură voalată, întortocheată și dezordonată“.

Luă caietul de exerciții Hilroy și se uită la schițele lui Wayne. Dădu peste un desen cu Podul din Avignon, iar alături peste o diagramă cu două cercuri intersectate și unul mai mic sus în mijloc. Pe celelalte pagini erau mai multe desene legate de schițele altor poduri. Wayne copiasse geometria arcadelor de la marii constructori de poduri ai lumii. Ploaia continua să cadă. Treadway stătea pe podul lui Wayne cu caietul de schițe în mâini și se întreba dacă nu făcuse o greșală. Însă dăduse deja jos plăcile din fibră de sticlă ondulată ce alcătuiau acoperișul. Erau și alte hârtii care se udau. Pe unde putea fi capacul de la cutia cu vederile Thomasinei Baikie? Mai era și jurnalul verde al lui Wally Michelin, cu cheia prinsă de lacăt cu un șnur roșu. Ce scria oare în el? Treadway se așeză și-l luă în mână. Nu avea de gând să-l deschidă, însă tentația se dovedi mai puternică decât el. Înainte ca simțul onoarei să intervină, răsfoise deja vreo zece pagini. O rafală de vânt suflă hârtiile în rău. Treadway încercă să adune totul. Îndesă jurnalul într-o cutie și începu să lucreze cu druja în ploaie. Se apucase să dezmembreze chestia aia. Dacă făcea o greșală, atunci avea să și-o răscumpere într-alt fel. Avea să se ducă la Nansen Melville chiar după ce dădea jos ultima scândură de 2x4 și să-i ia lui Wayne câinele ăla. Cățelușii făceau șase săptămâni marțea viitoare, spusese Nansen. Era timpul să fie despărțiți de mama lor.

Treadway scoase cu grijă fiecare șurub din scândurile de 2x4. Le puse pe toate într-un borcan și stivui lemnele lângă magazie, pentru ca el și Wayne să poată face altceva mai

târziu. Pentru început, puteau face o cușcă mare și frumoasă. După ce stivui lemnele, adună cutia cu hârtii și alte nimicuri și o duse în casă. Erau vreo douăzeci de metri de sfoară acolo, distrusă toată. O aruncă în sobă împreună cu hârtiile pe care le udase ploaia. Ieși să aducă materialul de perdele pe care îl lăsase pe prag, alături de ceștile de ceai cu smălțul sărit.

Jacinta se ivi în poartă. Ducea în mână niște ceapă. De ce cumpăraseră ceapă, se întrebă el, când a lor se făcuse aproape în grădină? De ce erau toți atât de ineficienți?

— Ce faci?

Jacinta puse ceapa jos și ridică brocartul. Era cât se poate de clar ce făcea, așa că Treadway nu răspunse. O privi cum ridică încet ceștile și le învelea în brocart. Se întoarse în bucătărie, gândindu-se că avea să-l urmeze, dar ea nu intră. Ieși în prag, însă ea nu era în grădină, iar plasa cu ceapă zăcea pe jos.

De fiecare dată când Treadway făcuse ceva fără să țină seama de dorințele ei, Jacinta îi spusese ce simțea. Îi respectase hotărârile, dar îi spusese care era poziția ei. Wayne putea să facă o grămadă de lucruri folositoare cu șuruburile și scândurile de 2×4 recuperate de pe pod, își zise Treadway. Avea să se ducă la Nansen Melville chiar acum și să cumpere cățelușul ăla de rasă. Un câine de vânătoare, nu unul de companie.

— Ai un soț minunat, dacă-l compari cu toți bărbații nesinceri din lumea asta, zise Eliza Goudie. Un bărbat modest și sincer e demn de toată admirația.

Era un punct de vedere nou pentru Eliza. În cele din urmă îl lăsase pe doctorul ei să-i prescrie medicamente anti-depresive și devenise o persoană complet diferită.

— Nu erai deloc deprimată înainte, spuse Jacinta. În cea mai mare parte a timpului erai euforică.

— Tocmai asta era problema. Eram atât de euforică, încât nu puteam să stau locului. Acum sunt mult mai echilibrată.

Prietenii Jacintei din Croydon Harbour erau influențate de faptul că venise din St. John's, cu toate că se afla aici de zece ani. Mai erau influențate și de firea ei, care, ca și a lui Treadway, era destul de retrasă. Nu-i stătea deloc în

obicei să coboare dealul, așa cum făcuse acum, să bată la ușa Elizei și să-i spună prietenei sale că avea de gând să-și părăsească bărbatul. Nu putea mărturisi că adevăratul motiv era că Treadway refuza să-l lase pe Wayne să se poarte ca o fată. Nimeni n-ar fi înțeles în afară de Thomasina, iar ea se afla în Londra. În ultima vedere spunea că-i place mult Londra și că nu vrea să plece de-acolo. Erau destule teatre ca să te poți duce la altă piesă în fiecare seară din an, fără să vezi de două ori același lucru. Shakespeare, Oscar Wilde, Agatha Christie și o grămadă de scriitori tineri care nu erau cunoscuți încă decât în Londra. Thomasinei îi plăceau toate astea și stătea la o pensiune pentru tineret ca să poată rămâne cât mai mult și să vadă câte piese de teatru voia.

Așa că Jacinta fugi la Eliza Goudie. Dintre toate prietenele ei din Labrador, Eliza i se destăinuia cel mai mult. Îi spusese Jacintei totul despre Edward, soțul ei, și îi povestise idila cu Tony Ollerhead, profesorul de geografie, cu lux de amănunte. Jacinta știa acum lucruri pe care nu-și dorise niciodată să le știe, de pildă culoarea chiloților lui Tony Ollerhead – maro precum ciocolata caldă – și faptul că erau mulați pe trup, spre deosebire de boxerii cadrilați ai lui Edward. Domnul Ollerhead se dădea cu Old Spice și avea o dungă subțire de păr mătăsos care mergea de la buric până la osul pubian și care bătea în auriu în lumina lumânărilor. Jacinta auzise tot ce era de știut în timp ce încerca să sigileze două duzini de borcane cu gem de merișoare.

— Dacă-mi amintesc bine, zise Jacinta după ce-l lăsase pe Treadway și plasa cu ceapă, acum o lună nu prea te dădeai în vânt după soții sinceri. Erai în stare să-i târâști până pe Shag Rock și să-i împingi peste margine.

În punctul ăsta Eliza și-ar fi venit în fire, se gândi Jacinta, dacă n-ar fi fost îndopată cu medicamente. Ar fi râs cu lacrimi, căci la asta erau buni prietenii. Jacinta nu-și îngăduise la fel de mult ca prietenele ei să vorbească despre prostia soților, totuși o făcuse în clipele când presiunea devenea prea mare. Nu se așteptase ca Eliza să-i ia apărarea lui Treadway. Dar, pe de altă parte, nici ea nu-i spusese întreaga poveste.

— Nici măcar nu încearcă să înțeleagă frumusețea.

— De când te așteptai la așa ceva?

— Eu pot să-mi născocesc propriile fantezii. Dar Wayne e doar un copil. Cum a putut Treadway să distrugă un lucru atât de draguț?

Îi povestise Elizei că podul fusese distrus, însă când îi povestise nu mai părea să fie cine știe ce mare tragedie. Nu mai părea să fie ceea ce era pentru ea: un soi de anihilare, de către Treadway, a unei părți din sufletul propriului copil.

— Treadway e pădurar și vânător, zise Eliza. E un bun cap de familie. Nu te-a dezamăgit și n-o să te dezamăgească niciodată. Ai putea să pleci de una singură zece ani întregi și după aia să te întorci acasă, iar Treadway Blake te-ar primi înapoi. Orice s-ar întâmpla, te poți baza întotdeauna pe el.

— Nu cred că m-ar primi înapoi. Cred că și-ar găsi altă femeie după numai trei luni de zile. Cred că pot fi foarte bine înlocuită.

— Ba nu poți. Și o să-ți spun de ce. Treadway Blake e un bărbat inteligent și e în stare să recunoască o femeie extraordinară când o vede, iar el te adoră.

— Dacă aș adora pe cineva, eu, una, i-aș spune-o, în cea mai clară engleză.

— Ei, el n-o va face, fiindcă nu se pricepe la așa ceva și-ar fi trebuit să te obișnuiești cu asta până acum. Du-te la doctor și ia-ți niște Valium. Mie mi-a schimbat întreaga viață. Îmi iubesc soțul. Îl văd în sfârșit în lumina potrivită.

— Adică nu mai simți că-ți vine să vomități de fiecare dată când intră în casă?

— Nu. De fapt, viața noastră sexuală e fenomenală. Am comandat trei portjartiere pentru mine și două suspensoare negre pentru Edward dintr-un catalog pe care îl am de la Montréal. Ar trebui să te uiți prin el. Sar în pat cu soțul meu. Sar, îți spun. Nu știu cum m-a suportat mai înainte. E parte din bunătatea lui firească. Și soțul tău e bun din fire. Mi-aș dori să-ți poți da seama de asta, de dragul tău. Du-te la doctor și ia-ți niște Valium. Îți promit că n-o să regreti. Eu sar în pat.

Fără să vrea, Jacinta o văzu cu ochii minții pe Eliza sărind în pat, cu o mișcare înaltă și nefiresc de lentă, cu portjartierul ei, și pe Edward așteptând-o, îmbrăcat doar

cu suspensorul din Montréal. Nu era o priveliște plăcută, iar Jacinta își dori – nu pentru prima oară – să fie mai sinceră cu prietenele ei. Și-ar fi dorit să-i poată spune Elizei să nu mai ia medicamentul ăla care denatura adevărul de dragul comodității. Își dorea să le fi spus tuturor prietenelor sale, în ziua în care venise pe lume Wayne, că se născuse hermafrodit. Își dorea să nu fi îngropat secretul adânc înlăuntrul ei, de unde striga să fie lăsat să iasă. Treadway ar fi fost pur și simplu silit să-i facă față. Podul acela frumos ar fi încă în picioare, cu copilul ei pe el, cântând și desenând împreună cu cea mai bună prietenă a lui – o fată. Copilul ei n-ar fi nevoit să vină acasă diseară și să descopere că podul dispăruse.

— De ce lui Treadway nu-i trece prin cap că n-are dreptul să distrugă un lucru care nu-i aparține?

Dar prietena ei rămase neînduplecată.

— Lucrul acela e proprietatea lui Treadway. E pe pământul lui, iar pământul unui om nu-i aparține decât lui.

Jacinta se gândi la toate dățile în care o ascultase pe Eliza. Oricât de scandalos ar fi fost felul ei de-a vedea lucrurile, Jacinta încercase s-o înțeleagă. Nici acum n-o contrazise în privința Valiumului, deși simțea că noua perspectivă a Elizei era o iluzie indusă de medicamente. „Asta e problema cu mine“, se gândi Jacinta. „Sunt nesinceră. Nu spun niciodată adevărul despre nimic important. Prin urmare, înlăuntrul meu se întinde un ocean de adevăruri nemărturisite. Chipul meu e doar o mască și mi-am ucis propria fiică.“

Roland Shiwick îi dădu lui Wayne cei opt dolari, iar el se întoarse acasă pipăind bancnotele din buzunar. Putea să cumpere provizii pentru pod: niște batoane Caramel Log, niște snackuri Cheezies și câteva cutii de Sprite. Ar fi grozav dacă el și Wally ar avea niște provizii de culori în loc să le care tot timpul încolo și-ncoace. În catalogul Eaton era o lunetă. Putea să strângă bani pentru ea ca să vadă constelațiile. Putea să se întindă pe podul lui și să caute podul coțofenelor din ceruri. Putea să strângă bani pentru un nou caiet de desen.

Erau atâtea libelule, gărgărițe și gândaci ciudați, turtiți, ale căror carapace arămii străluceau minunat. Dacă aveai

o lunetă, puteai să urmărești viața secretă de pe pârâu și să-ți iei notițe științifice sau să faci schițe precise. Da, avea să pună banii deoparte, să vadă ce mai reușea să găsească de lucru și să cumpere luneta. Dacă păstra toți cei opt dolari și renunța la mâncarea nesănătoasă, mai avea nevoie de numai șapte zile de muncă la Roland Shiwick. Iar Wally putea să contribuie și ea. O ajuta pe Gertie Slab la temele ei de clasa a IV-a pentru trei dolari și uneori mai lucra și ca babysitter.

Lucrul cel mai grozav, când te întorceai acasă cu opt dolari în buzunar, era că-ți puteai imagina că-i cheltuiești, iar și iar, pe o grămadă de chestii diferite pe care ți le-ai fi putut dori, și era distractiv să ți le închipui pe toate.

Până să urce dealul, Wayne își cheltuise deja în minte banii pe batoane Caramel Log, pe lunetă și pe lucruri pentru alții. Era o răzătoare italienească de brânză pe care maică-sa și-o dorea, însă nu voia s-o comande din catalog. Avea deja una, dar era urâtă. Răzătoarea italienească era și pentru brânzeturile tari, și pentru cele moi. Partea de sus avea un buton care se potrivea perfect cu forma mâinii și nu ruginea niciodată. Mai era o unealtă la magazinul Hudson's Bay la care tatăl lui se uita ori de câte ori trecea pe-acolo. Era un drug lung de fier, numit *pince-monseigneur*, pe care puteai să-l folosești ca să muți aproape orice obiect greu dintr-un loc într-altul. Treadway folosise o simplă rangă ca să multe toți bolovanii din curtea din față, în afară de unul singur, o bucată de granit roz ce zăcea lângă trandafirii demodați ai maică-sii. Pentru bucata aia de granit ar fi fost nevoie de un *pince-monseigneur*, însă Treadway nu voia să cheltuiască 35 de dolari pe ceva care i se părea un capriciu.

„Aș putea să-i fac o surpriză“, hotărî Wayne apropiindu-se de casă. „Aș putea să plătesc o parte din bani ca să mi-l rețină, apoi să-l duc acasă și să-l las pe tata să-l găsească sprijinit de ușa magazinei.“

Wayne văzu scândurile de 2x4 stivuite cu grijă, însă nu-și dădu seama de unde apăruseră. Văzu borcanul cu șuruburi, dar nu le recunoscă nici pe acelea. Intră în casă, se uită în jur și se întreabă unde era toată lumea. Taică-său nu era acasă, nici maică-sa, și nu era nimic pe foc, lucru destul de

neobișnuit, pentru că la ora cinci întotdeauna sfârâia ceva în tigaia de fontă sau fierbea în oală. Așa că ieși în curtea din spate și se uită împrejur, iar atunci își dădu seama că scândurile de 2x4 erau de la podul lui și știu imediat că nu fusese distrus de vreun animal sau de vânt sau de ceva accidental. Fugi înăuntru și văzu sfoara, descălcită și strânsă cu grijă, atârând pe un scaun. Ieși pe ușa din dos și se uită către pârau, cu stâlpii lui golași, pe care el și taică-său avuseseră nevoie de săptămâni întregi ca să-i toarne și să-i ridice. Pârâul se învoldura în jurul stufului și al pietrelor. Pârâul nu se gândea la el. Îl lăsase singur.

Treadway intră în casă cărând o cutie de mandarine portocalie în care, pe o bucată de brocart de la pod, stătea ghemuit un pui de labrador auriu. Așeză cutia lângă soba cu lemne și Wayne își dădu seama ce făcuse.

Nu fusese niciodată sfâșiat de două sentimente atât de contradictorii: dragoste pentru cățeluș, care scheuna și încerca să scoată capul peste marginea cutiei, și cea mai cumplită și mai dezolantă senzație că fusese trădat. Treadway se uită o clipă la Wayne și apoi la cățeluș. Era cel mai sigur să privești într-acolo. Puteai să te uiți toată ziua la cățeluș și să-ți îngropi toate sentimentele în el, iar cățelușul n-avea să-ți facă nici un reproș.

Wayne nu era în stare să-l întrebe pe taică-său despre pod, iar Treadway nu spuse nimic. Era ora cinci când Jacinta intră pe ușă cu o plasă dată de Eliza. Înăuntru avea o pâine caldă. Eliza frecase coaja cu unt până când începuse să strălucească și se crăpase. Jacinta o puse pe masă. Scoase niște unt, o conservă de stridii, niște carne de vită sărată, muștar, o ceapă pe care o tăie în felii subțiri, lapte și niște sfeclă murată, apoi desfăcu conservele și tăie carnea și nimeni nu suflă o vorbă despre cățeluș.

Wayne urcă în camera lui și se uită pe fereastră, de unde putea zări colțul din spate al casei lui Wally, bănuind că va trebui să coboare până acolo dimineată și s-o vadă. Nu-i venea să creadă că taică-său se dusesse și căutase un cățeluș ca să se răscumpere pentru ce distrusese. Asta îi dădea lui Wayne o nouă perspectivă asupra caracterului tatălui său, una pe

care regreta din toată inima că o cunoscuse. Ar fi fost mai bine, își zicea, dacă taică-său ar fi făcut pur și simplu ce voia să facă fără să încerce să se răscumpere. Tocmai răscumpărarea asta, cu un câțeluș viu, i se părea lui Wayne de neiertat.

La șase dimineața, Wally Michelin bătu la ușa din dos, iar Treadway îi deschise, cu scrumbia afumată și unsă cu muștar Keen's aburind pe masă. Se gândi că Wally arăta ca un copil puternic, așa cum stătea în prag, cu părul îngustându-i fața, cu tenul palid și pistruii ei fără număr. Începea să se înalțe și era foarte slabă; umerii îi ieșeau prin piele și umbla cu capul împins ușor înainte, de parcă s-ar fi ferit tot timpul de niște stropi de ploaie. Îl urmărise cum demonta podul de la fereastra băii și venise după cel mai important lucru de-acolo.

— Sunt douăsprezece pagini. Hârtia e galbenă.

— Nu-mi amintesc de ele.

Treadway era sincer încurcat. Își amintea caietul de desen Hilroy al fiului său. Îl păstrase. Stătea acum pe scaunul pe care se așezau musafirii. Jurnalul verde al lui Wally se afla sub el și ea îl luă, uitându-se tot timpul în jur să vadă dacă nu cumva *Cantica lui Jean Racine* se zărea de sub programul TV sau se ițea din spatele prăjitorului de pâine.

— Erau la un loc, zise ridicând jurnalul, care încă mai avea cheița. Mi-ați citit jurnalul?

Treadway căutase să vadă dacă spunea ceva despre Wayne. Acum se ura pentru asta, mai ales că cele mai multe dintre fragmentele pe care le citise erau despre muzică. Erau despre luminile nordului – despre cum le cântase și ele îi răspunseseră la fel –, despre cum aflate numele unui lucru ce i se întâmplase ei și care nu i se mai întâmplase nici unuia dintre prietenii ei, nici măcar lui Wayne. Se numea muzică fantomatică – unii oameni auzeau bucăți muzicale cântate în capul lor, distingeau clar fiecare notă. Putea să fie o melodie pe care o auziseră înainte, la radio sau altundeva, ori putea să fie o bucată muzicală pe care n-o mai auzise nimeni niciodată. Asta se întâmpla când Wally era obosită, mai ales dacă se afla într-un vehicul sau dacă ceva se mișca în preajma ei, precum pârâul sub pod.

Prima oară auzise muzica fantomatică atunci când fuseseră în excursie în Tabăra din Sălbăticie Pinhorn, pe drumul de întoarcere, după ce autocarul școlii oprise la localul Mary Brown's Fried Chicken din Goose Bay și apoi continuase să meargă pe șoseaua ce ducea spre Croydon Harbour. Uneori reușea să prindă o bucățică și să tragă de ea până când restul i se desfășura în minte, dar de obicei nu avea nici un fel de control asupra muzicii fantomatice. Îi plăcea și și-ar fi dorit s-o poată auzi tot timpul. Treadway citise toate astea.

Orice părinte e în stare să arunce o privire peste ceva scris, chiar dacă scrisul îi este complet necunoscut, și să distingă numele propriului copil, iar Treadway tocmai asta făcuse. Wayne adusese ciocolată caldă pe pod. Wayne cântase melodia pentru ca Wally să-și poată repeta acordurile. Wayne citea în timp ce ea exersa cum se scriu cheia sol, doimile, notele întregi, bemolii, cheia do, pauzele și accidentii. Wayne copia triumphiurile podului ridicat de Andrea Palladio peste Cismone dintr-o vedere de-a Thomasinei. Nici un fiu normal din Labrador n-ar fi făcut lucrurile astea, însă nimic nu-l speriasse pe Treadway mai rău decât partea din jurnal în care Wally povestea în amănunt visul recurent al lui Wayne.

„Wayne a visat din nou că era fată azi-noapte“, scrisese Wally dedesubtul unei liste de provizii. Sfoară. Biscuiți Oreo. O cutie de pantofi. Foarfecă. O căpută dintr-o pereche de ciorapi vechi. O cană de untură rece cu semințe de floarea-soarelui prin ea.

— Dacă mi-ați văzut jurnalul, mi-ați văzut și partiturile, zise Wally.

— Mai erau niște foi ude. Nu mi s-a părut că ar fi fost partituri.

— Pot să le văd?

— Le-am aruncat.

— Vreau să mă uit în coșul de gunoi.

— Au ars.

Treadway nu arunca niciodată hârtii în coșul de gunoi. Le pune pe foc. Nu-i plăcea să umple coșul cu ceva care putea fi ars. Îi părea rău pentru partituri, dar nu spuse nimic.

O veche iubire

Jacinta și Treadway se purtară politicos unul cu celălalt în zilele tot mai scurte de după distrugerea podului. Jacinta făcu patul așa cum îi plăcea lui Treadway – soțului ei nu-i plăcea să-l tragă curentul la picioare, iar ea nu putea să doarmă dacă picioarele nu-i respirau printr-o deschizătură în așternuturi. Nu-l mai trezea când sforăia, iar el strângea și spăla cămile de ceai pe care ea le lăsa prin iarbă. Politețea era insuportabilă. Evitau să se atingă, prudenți ca niște străini într-un tren. Dar era un lucru pe care-l făcuseră întotdeauna și pe care nu încetară să-l facă nici acum, fiindcă asta ar fi însemnat să recunoască destrămarea căsniciei lor și nu se simțeau în stare de așa ceva. Și anume că, de câte ori unul dintre ei făcea baie, după ce se termina de muiat, celălalt lua buretele care atârna de capul dușului, îl săpunea cu un calup de Ivory și îi freca umerii și spatele. Nu se gândiseră niciodată la asta ca la un gest de iubire. Era un lucru pe care începuseră să-l facă în primele zile de căsătorie, iar acum pur și simplu continuau. Îl făcuseră întotdeauna fără să-și vorbească, așa că tăcerea nu era nimic neobișnuit.

O familie poate să funcționeze ani de zile fără iubirea ce-o lega odinioară, întocmai ca un zid vechi și frumos care rămâne în picioare multă vreme după ce ploaia a măcinat mortarul. Unde avea să se ducă Jacinta? Înapoi în St. John's? Îi era ciudă pe ea fiindcă nu avea curajul. E uimitor cum reușesc lucrurile mărunte să te țină ancorat într-un loc – calupul de săpun pe suportul lui micuț cu ventuze de cauciuc, cabina de duș din plastic stratificat. Dulapul de baie cu

aspirine, aparate de ras albastre și unguent Tiger Balm înăuntru. Traversa de plastic ce proteja de urme covorul crem din hol. Televizorul cu antena lui de cameră și reluările din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* și *Get Smart* care îți oferă ceva previzibil la ora 4.30 în fiecare zi din săptămână. Jacinta nu îndrăgea nici unul dintre aceste lucruri, nici măcar nu-i plăceau, dar putea conta pe ele, așa cum nu putea conta pe ce s-ar fi întâmplat dacă îl părăsea pe Treadway și se întorcea în St. John's, mai ales dacă îl lua pe Wayne cu ea. Lucrul care o împiedicase să fugă de la spitalul din Goose Bay în ziua când Wayne fusese operat exista încă înlăuntrul ei, mai întins și mai puternic decât era pe-atunci. Lucrurile materiale erau importante. Papucii ei de casă. Coșul ei de cusut plin cu fibre și ace cu urechi potrivite pentru cusutul pieilor. Tabla de *cribbage* și pachetul de cărți ce avea pe el un toreador care își rotea capa splendidă în arena de lupte cu tauri. Toate aceste lucruri, Jacinta știa bine, le-ar fi putut găsi la mai puțin de doi dolari bucata în St. John's sau în oricare altă parte din America de Nord unde ar hotărî să fugă.

Dar exista oare vreun loc unde ar fi putut să trăiască înconjurată de adevăr și nu de minciuni? *Adevăr sau consecințe* era o altă emisiune de la televizor. Putea să se raporteze la titlul ăsta. Fie spuneai adevărul, fie trebuia să trăiești cu urmări ca acestea. Dacă ascundeai adevărul, n-aveai cum să câștigi. Dacă înghițeai adevărul, acesta ți se înăcrea în stomac și te otrăvea încetul cu încetul.

Era o pastilă de un verde pal, pe care Wayne o tăie în jumătate cu cuțitul mic și greu pe care maică-sa îl folosea ca să curețe cartofi. Mai erau două capsule albe pline cu un praf despre care știa că era alb, fiindcă desfăcuse una ca să vadă. Și încă două pastile mici și plate, de culoare galbenă, despre care maică-sa, când o întrebuse, îi spusese că erau contra ametelei.

— Sunt diabetic?

Kevin Slab era diabetic și lua pastile, dar ale lui erau portocalii.

— Nu.

— Am leucemie?

În clasa a IV-a, Joey Penashue se îmbolnăvisese de leucemie și își pierduse tot părul.

— Nu.

— Am o tumoare pe creier?

Anul trecut Stevie White, care stătuse cu două bănci în fața lui Wayne, făcuse o tumoare pe creier și murise.

— Nu, răspunse Jacinta pe un ton mai enervat decât avusese de gând.

— Pe care pot să nu le mai iau în clasa a VII-a, când încep să le iau pe cele noi?

Mai purtaseră de nu știu câte ori discuția aia. Voia să se lămurească, își închipui Jacinta, acela fiind singurul lucru legat de pastile pe care îl știa sigur.

— Poți să nu le mai iei pe cele albe. Dar o să iei patru galbene în loc de două și s-ar putea să trebuiască să faci și-o injecție.

— Nu știm încă dacă o să trebuiască să fac vreo injecție până nu mă consultă doctorul Toumishey.

— S-ar putea să nu fie doctorul Toumishey. S-ar putea să fie alt doctor pe care nu-l cunoști.

— O să fie doctorul Hedgehog?

Specialiștii se schimbau întruna. Odată fuseseră la doctorul Edgecombe, care voia să se uite în gâtul lui Wayne cu un apăsător de limbă foarte lat, ce arăta de parcă ar fi fost făcut din șmirghel. Wayne refuza să deschidă gura, iar doctorul Edgecombe îi spusese Jacintei să-i imobilizeze brațele și să-l țină de nas ca să nu poată respira. „Atunci o să deschidă sigur gura“, zisese el. Wayne avea vreo șase ani la vremea aia.

— Nu. Doctorul Edgecombe s-a întors în St. John's.

— Poate că de data asta n-o să trebuiască de fac nici o injecție.

— Mi-aș dori să aștepți și să vezi.

— Dacă ar trebui să faci o injecție și tu ai vrea să știi mai întâi despre ea.

— Asta-i adevărat.

— O să trebuiască să mai fac altă injecție după prima?

— S-ar putea.

— Dacă aș ști câte sunt, atunci aș putea afla când se termină totul.

— Da, am ști cum stai.

— Eu. Nu noi.

Chestia asta era nouă. Acum, că împlinise doisprezece ani, Wayne cerea exactitate și dreptate.

— Așa e. Tu. Tu ai ști cum stai.

— Dar dacă o să trebuiască să fac patru injecții?

— S-ar putea. S-ar putea să trebuiască să faci mai mult de patru. Dar s-ar putea și să nu trebuiască să faci nici una. N-avem cum să știm până când nu te consultă doctorul.

— Îți aduci aminte când am plecat, mamă? Îți aduci aminte ce scria pe geam?

Pe un afiș de carton prins de geamul de la recepție scria: VĂ RUGĂM SĂ ANUNȚAȚI DACĂ PLECAȚI FĂRĂ SĂ VĂ VADĂ CINEVA. Wayne privise îndelung. Avea opt ani pe-atunci. Se uitase cu atenție la toți oamenii din sala de așteptare, apoi spusese:

— Mamă, oamenii invizibili vin aici?

— Da, răspunsese Jacinta. S-au perindat o grămadă pe-aici de când am venit.

— De unde știi?

— Nu le vezi urmele ude pe jos? Și toți au pojar.

— De unde știi?

— Am citit în ziar. O epidemie de pojar afectează comunitatea oamenilor invizibili din Goose Bay și de pe coastele Labradorului.

Wayne chicotise.

— Mamă, ce vrea să spună de fapt afișul? Întrebasese, iar ea îi explicase.

— Dar aveai dreptate să-ți pui întrebări. E destul de neclar.

În ziua aceea specialistul îi prescrisese primele pastile galbene.

— Boala asta pe care o am eu, întrebă Wayne acum, se cheamă cumva?

Nu-i plăcea să sufere de ceva care nu avea nici un nume. Nu mai auzise de nimeni din clasă care să aibă o boală fără nume. Până și lucrurile care te omorau aveau nume. Nu fusese la înmormântarea lui Stevie White, însă în ziua aceea întreaga clasă avusese liber și domnul White își dusesse mașina la Spălătoria Techni-Tone din Goose Bay, iar surorile și mătușile o împodobiseră cu șase sute de garoafe de hârtie, și sicriul lui Stevie fusese negru strălucitor, îmbrăcat cu satin alb și roz pe dinăuntru și cu o fotografie cu Cina cea de Taină.

— Dacă aş avea o tumoare pe creier, mi-ai spune?

Jacinta ştia că asta era ultima întrebare. Era întotdeauna ultima, iar Jacinta răspundea întotdeauna la fel:

— Nu ai nici o tumoare pe creier. Îți promit.

— Mamă?

— Ce e?

— Mi se jupoaie pielea de pe picioare.

— Nu-ți mai face griji pentru toate.

— În pat. Le-am pipăit. Pielea se jupuia. Am tras puțin de ea și s-a desprins un strat întreg.

— Așteaptă câteva zile și dacă lucrurile nu se îndreaptă, adu-mi aminte.

— Mamă, așa zici întotdeauna despre orice.

— S-ar putea să știi deja lucrurile astea.

Glasul lui Treadway era pe jumătate acoperit de zgomotul drujbei în timp ce tăia ultimul buștean.

— Care?

Wayne își închipui că taică-său voia să-i explice cum să lege sfoara care fixa buștenii pe sanie. Taică-său făcea nodurile în diferite feluri, care trebuiau urmate în funcție de sarcină. Izul înțepător de benzină ajunsese la nasul lui Wayne. Îi plăcea. Îi plăceau mirosul de sevă al lemnului, munca fizică, zgomotul. Taică-său era fericit când Wayne îl ajuta să încarce lemnele. Căratul lemnelor începea în diminețile reci de toamnă, când dădea primul îngheț, chiar înainte de prima zi de școală. Trebuia să faci un foc, să fierbi ceai și să mănânci crenvurști vienezi din conservă, cu pâine de casă și margarină.

— Realitățile vieții, răcni Treadway.

— E OK, tată.

— Ce?

— E OK.

Treadway opri motorul. Nu era bucuros de tăcere. Strigătele lor pluteau peste lichenii renilor, în spațiile dintre molizi.

— Adu crengile alea uscate și pune-le la bază.

Cercul de pietre era cel pe care-l folosiseră toamna trecută. Tot ce trebuia să facă Treadway era să mute două dintre ele, care se rostogoliseră în afară. Aduseseră niște coajă de mes-teacăn și niște numere vechi din *Labradorian*, iar Treadway îi întinse lui Wayne bricheta lui.

— Probabil că auzi despre realitățile vieții la școală. Dar unui tată îi place să vorbească deschis despre ele. Ca să se asigure că fiul lui nu înțelege totul pe dos.

— Tată, e OK. Nu trebuie să vorbim despre asta. Pe bune.

Dar nu era chiar adevărat. Wayne pusese cap la cap unele lucruri, însă existau lacune pe parcursul procesului, așa cum îl înțelegea el.

Treadway aprinse bețele. Traseră în piept fumul dulceag. Erau transpirați după căratul lemnului, așa că își dezbrăcară salopetele până la brâu și se așezară pe perne din lichenii renilor înghețați numai în maiouri. Fărâme de licheni, ace și sevă li se lipiseră de clavicule și de umeri.

— O să termin imediat cu asta și așa o să expediez repede partea mea de datorie. Maică-ta mi-a adus aminte.

— Tată.

— Și are dreptate. Probabil că observi uneori acum, când te trezești, că cearșafurile sunt umede.

— Ce?

— Probabil te-ai gândit că ai făcut în pat. Probabil că ți-ai făcut griji.

— Tată, nu fac în pat.

— Tuturor băieților li se întâmplă.

— Mie nu.

— Asta înseamnă că ai ejaculat și nu trebuie să-ți faci griji. Următorul lucru pe care probabil l-ai observat este că din când în când ai erecție.

— Tată.

— Așa se spune când ți se întărește.

— Tată!

— Dar numele adevărat este erecție și n-ai de ce să-ți fie rușine. Nimeni nu-și poate da seama.

— Tată, încetează.

— S-ar putea să crezi că ceilalți pot, dar nu-i deloc adevărat. Ți se poate întâmpla oricând, nu numai atunci când te gândești la vreo fată.

— Bine, tată. Am priceput.

Wayne se uita la bacele care se rostogoliseră sub lichenii renilor. Auzi fâsăitul unei conserve desfăcute și pocnetul unui capac deschis când taică-său trase de inelul cutiei cu crenvurști. Simți mirosul de carne și saramură. Avusese erecție doar o singură dată. Dar nu se gândise la o fată. Taică-său îi întinse conserva și mănă treii crenvurști, apucându-i direct cu mâna, în timp ce Treadway ungea niște unt pe pâine. Avusese alte sentimente, mai profunde și mai devoratoare decât o erecție.

— Trebuie să fi observat schimbările din corpul tău.

— Mi se jupoaie pielea de pe picioare, zise Wayne, și mă doare stomacul.

— De pe picioare?

— Mda.

— Ce vrei să spui?

— Că mi se duce pielea.

— Scoate-ți ghetetele.

Wayne își scoase ghetetele și își afundă piciorul gol în lichenii renilor.

— Pe tălpi.

Treadway ridică piciorul fiului său.

— Te doare?

— Nu.

— I-ai spus maică-tii?

— Mi-a zis să-i aduc aminte dacă nu-mi trece. Așa zice întotdeauna.

— Poate știe mai bine. Eu n-am mai auzit de așa ceva. Dar trebuie să termin ce-am început să-ți spun.

Treadway oftă. Nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Tată, e OK.

— Crezi că știi totul despre realitățile vieții, îmi închipui. Și poate că știi. Însă nu-ți strică să auzi lucrurile astea încă o dată. Poate că ai înțeles greșit unul sau două, iar dacă-i așa, o să-ți spun exact cum stau lucrurile. Asta-i tot. Nu-i cine știe ce. Dar trebuie să știi povestea adevărată. Și-apoi n-o să mai vorbesc niciodată despre asta. OK?

— OK.

— Ei, când te căsătorești, dormi în același pat cu o femeie. Femeile au un vagin. Când bărbatul și femeia sunt împreună în pat, penisul intră în vagin. Pare de necrezut că așa ceva s-ar putea întâmpla, dar se întâmplă. Intră acolo. Și atunci sămânța bărbatului, care se află în penis, se eliberează și pătrunde în trupul femeii. Așa se formează embrionul unui copil și, bineînțeles, copilul crește în pântecul ei, iar nouă luni mai târziu se naște.

Wayne nu știuse asta. Nu-și dădea seama ce știuse. Într-o zi, Brent Shiwick își păstrase crenvurstul de la prânz și, în timp ce toată lumea desena triunghiuri isoscele, îl agitase prin șlițul blugilor spre Gracie Slab, gâfâind cu limba scoasă. Davina White din clasa a IX-a rămăsese gravidă și unii oameni spuneau că e curvă, iar alții spuneau că nu, că asta li se întâmplă numai celor care nu sunt curve. Davina White venea în curtea școlii la ora prânzului, cu bebelușul în cărucior, ca să mănânce chipsuri și să bea Pepsi cu prietenele ei, iar când pauza de prânz se termina, cobora din nou dealul împingând căruciorul și lui Wayne îi era milă de ea. Unii oameni spuneau că Davinei n-ar trebui să i se dea voie să vină în curtea școlii cu bebelușul, fiindcă asta le-ar putea face și pe alte fete să-și dorească unul.

Treadway își îndeplinise repede datoria, dar se simțea extrem de încurcat și își dorea să fi așteptat, așa cum făcuse tatăl lui, până când el și fiul lui se nimereau să fie de față la împerecherea vreunui karibu din turmă. Fusesse o scenă frumoasă, parcă derulată cu încetinitorul, fulgii de nea așternându-se peste animale, iar Treadway înțelesese imediat aproape tot ce era de știut despre apropierea dintre mascul

și femelă, întreaga ei mecanică. Tatăl lui nu fusese nevoit să-i vorbească despre paturi nuptiale și părți ale corpului. Nu fusese nevoit să folosească pentru asta cuvântul *embriion* sau vreun alt termen medical. Însă Jacinta stăruise ca el să deschidă discuția. Simțea că nu făcuse lucrurile cum trebuia. Că le făcuse să pară nefirești. Și nu se putuse abține să se uite la trupul fiului său și să vadă lucruri pe care nu voia să le recunoască. Fiul lui arăta ca o fată. Vorbea ca o fată, părul îi era exact ca al unei fete, la fel și gâtul și pieptul. Când își trăseseră salopetele până la brâu, Treadway observase că fiului său îi înmugureau sânii, micuți și fragezi sub materialul maioului, iar asta îl îngrozise. Se întreba dacă Wayne observase sau dacă băieții de la școală îl tachinaseră din cauza asta. Sânii erau foarte mici, totuși existau. Dar dacă creșteau? Ce era în neregulă cu doctorii?

Împături cu grijă punga în care fusese pâinea și o îndesă în cutia goală de crenvurști împreună cu pliculețele de ceai folosite, apoi înfășură totul în coaja de mesteacăn rămasă și puse pachetul în rucsac. Wayne se sui în spatele lui pe snowmobil și se prinse zdravăn de mânerul pentru pasager, fiindcă drumul era plin de hârtoape și i se părea că, dacă nu se ținea din toate puterile, avea să fie aruncat jos la vreo ridicătură, iar tatăl lui n-avea să observe până acasă. Atât de zgomotos era motorul și de neabătut în avântul lui pe drumul din pădure. Aveau o încărcătură de lemne bunicică, de-ajuns cât să încălzească întreaga casă vreme de două săptămâni. Încă vreo câteva încărcături ca asta și terminau, iar Treadway putea să plece liniștit la vânătoare.

Unii băieți plecau împreună cu tații lor. Lipseau pur și simplu de la școală pentru asemenea lucruri și nimeni nu spunea nimic. Wayne se temea de ziua când taică-său avea să-i sugereze asta. Aștepta cu nerăbdare să înceapă școala. Se întorcea Thomasina Baikie. Ultima vedere pe care i-o trimisese era din Wales. Avea pe ea podul de fier construit de Thomas Telford peste Strâmtoarea Menai.

„A stabilit recordul mondial pentru cel mai lung pod suspendat din lume“, scria Thomasina. „Îmi place atât de mult

aici, Wayne, că urmez ultimele două cursuri la Harlow. În septembrie o să mă întorc în Croydon Harbour să predau. O să predau la clasele a VII-a, a VIII-a și a IX-a.“ Wayne trecea în clasa a VII-a. Era nerăbdător s-o aibă pe Thomasina drept profesoară. Era încântat de creioanele, riglele și manualele noi și îi plăcea să stea seara acasă, studiind, desenând și ascultând muzică.

Dar taică-său putea să meargă kilometri întregi fără odihnă sau mâncare, fiindcă pe Treadway nu-l deranja deloc ceea ce lui Wayne i se părea plictisitor: kilometri după kilometri de păduri de molid, un rucsac greu în spinare, pașii care ți se afundau printr-o crustă de zăpadă întărită și moartea frumoaselor animale.

Stând în pat, Wayne se gândi la ce-i spusese taică-său. Își imaginează un bărbat și o femeie în pijamale, stând alături în patul de nuntă. Bărbatul adormi. La fel și femeia. În timp ce dormeau, penisul bărbatului ieși cumva din pantalonii de pijama și își croi drum, agitându-se precum crenvurstul lui Brent Shiwack, spre femeie. Probabil că ea purta o cămașă de noapte scurtă, nu una lungă ca a maică-sii, sau niște pantaloni largi de pijama. În orice caz, penisul – care avea probabil un simț al direcției și o capacitate de-a explora proprii – pătrunse prin hainele femeii și își găsi pe dibuite drumul în vaginul ei. Asta îl uimi pe Wayne. Nu știuse că se putea întâmpla așa ceva, dar simțise că penisurile aveau ceva puternic și pe undeva sinistru, așa că îl crezu pe taică-său. Partea amuzantă era că, deși toată povestea asta – realitățile vieții, după spusele lui Treadway – se baza pe activități involuntare ale părților corpului, fără ca posesorii lor adormiți să-și dea seama de ceva, știința acestui fapt stârnea în pânțele lui Wayne o dorință adâncă și chinuitoare. Se întinse în pat și își atinse penisul. Nu simți nimic neobișnuit, însă simți ceva în locul din spatele lui, de sub el, în locul acela îngropat între picioare. Dacă își atingea pielea de sub testicule și o freca ușor, dorința creștea dintr-odată și devenea răscolitoare. Apăsă și împunse încet locul acela, gândindu-se la penisuri care intră în vagine, și în câteva clipe dorința

dintre picioarele sale deschise gura și îl înghiți cu o serie cutremurătoare, delicioasă și încântătoare de șocuri electrice care îi desfătau întreg trupul.

Treadway se duse la culcare devreme și visă un pui de vulpe prins într-una din capcanele lui. Voia să-l salveze, fiindcă era prea mic pentru ca blana lui să aibă vreo valoare și avea labe fine și se uita la el cu ochi rugători.

În timp ce el dormea, Jacinta curăță toate suprafețele din casă. Treadway nu-i spusese nimic despre discuția lui „ca de la tată la fiu“, dar știa că făcuse lucrul ăsta, așa cum îl rugase, pentru că făcea întotdeauna ce-l ruga, dacă-l ruga într-un anumit fel. Într-un fel care îi dădea de înțeles că conta pe el să se ocupe de un lucru care era în principiu de datoria soțului și pe care nu-l putea face ea însăși. Știa că se achitase de discuția „ca de la tată la fiu“ și își dădea seama că aceasta îl tulburase atât de tare, că nu voia să vorbească despre ea. Când era epuizat emoțional, Treadway se ducea la culcare chiar mai devreme decât de obicei, folosind somnul ca pe-o moarte temporară și comodă.

Jacinta mătură podelele și șterse blaturile din bucătărie, apoi turnă niște apă fierbinte cu detergent Pine-Sol într-o găleată și spală cu un mop podelele din bucătărie și din hol. Aruncă apa în vasul de toaletă și umplu din nou găleata, apoi își puse niște mănuși de cauciuc, luă o cârpă și o perie de curățat, se așează în genunchi pe o pernuță veche și frecă fiecare pată de murdărie de prin colțuri și de la baza dulapurilor, după care spală treptele cu cârpa, lustrui prăjitorul de pâine și frigiderul și șterse urmele de degete de pe pereți, din jurul fiecărui întrerupător, de pe uși, din jurul clanțelor și de pe telefon. Ieși din casă și intră din nou ca să-și dea seama dacă mirosea a curat, apoi se băgă în pat lângă Treadway, care dormea dus, și se gândi cât de bine o să fie când o să plece să-și pună capcanele și cum o să fie mai puține urme de curățat.

PARTEA A TREIA

General Electric

Când se întoarse în Croydon Harbour, Thomasina închirie o cameră la Casa de Oaspeți, clădirea mare și albă construită de misionarii moravi și cumpărată apoi de Societatea Sir Wilfred Grenfell pentru a închiria locuințe profesorilor și doctorilor noi. Nu avea de gând să-și construiască altă casă. Terminase cu construitul, cu prinsul rădăcinilor sau cu planurile pentru viitorul îndepărtat. Apropiindu-se de cincizeci de ani, știa că pentru foarte puțin timp există un viitor îndepărtat în viața fiecăruia, apoi încetează să mai existe. E o stâncă de pe care cazi și viața ta ia sfârșit, iar în cel mai bun caz ai avut o viață în care ai modelat alte vieți cu un fel de tandrețe constructivă.

Colegii lui Wayne din clasa a VII-a nu știau ce părere să-și facă despre noua lor profesoară. Unii dintre părinții lor aveau câte ceva de povestit despre Thomasina Baikie la masa de seară. Cum se apucase să umble aiurea după ce soțul ei, Graham Montague, se înecase împreună cu fiica lor roșcovană. Nu mai arăta ca înainte. Părul îi încărunțise și îl tunsese scurt, purta ochelari cu rame de sârmă și blugi. Îți dădea sentimentul că se putea întâmpla ceva radical când era prin preajmă.

— De ce stă în locul ăla? zise Brent Shiwick în pauză. Tata spune că e nebună dacă plătește chirie acolo. E numai pentru turiști.

La ore, Thomasina nu le vorbea elevilor ca unor copii și nici nu căuta să-l pună în evidență pe Wayne.

— Când voi erați abia născuți, le spuse ea, soțul meu a murit.

Wayne știa lucrul ăsta. Își amintea încă fotografia cu Graham Montague de pe bufetul ei.

— Voiam să văd lumea, iar el mi-a spus că nu avea nimic împotriva, doar să mai aștept un an. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Și apoi a murit.

Elevii din clasă nu știau ce să priceapă din toate astea.

— Nu se zice „a murit“, șopti Donna Palliser. Se zice „a plecat dintre noi“.

Toți cei din clasă se simțeau stânjeniți. Cei care nu zâmbeau compătimitor încercau să pară plini de respect. În fond, murise un om.

— Așa că acum pot să plec unde vreau eu.

Thomasina le dădu fiecăruia câte o pietricică albastră, prinsă pe o bucată de elastic. Fiecare pietricică avea pictat pe ea un ochi ce privea cu severitate. Wayne era precaut cu ochiul. Fetele își legară pietricelele la încheietura mâinii, iar băieții le puseră pe bănci. Ochii erau din Grecia. Thomasina le arătă un opaiț de lut, care nu era nimic mai mult decât un castronel ce-ți încăpea în palmă și pe care îl umpleai cu ulei de măsline, iar apoi aprindeai un fitil mic ce plutea la suprafața uleiului și așa aveai lumină. Folosind proiectorul, cu roțile lui care huriau și trosneau, al cărui sunet îi plăcea grozav lui Wayne, le arătă un dans grecesc în care toată lumea făcea pași ce păreau ușor de executat, dar nu erau deloc așa.

— De ce trebuie să ne uităm la chestia asta? întrebă Brent Shiwick. E ciudat.

Wayne văzu dansul ca pe un nod complicat, dar nu-și rosti gândul cu voce tare. Semăna cu nodurile pe care le făcea taică-său la capcane și frânghii. Îl văzu ca pe un model geometric interesant și își dori să-i poată trasa liniile cu trupul.

— Cum de nu locuiți într-o casă normală? întrebă Brent Shiwick. Cum de stați la Casa de Oaspeți?

— Am locuit într-o casă normală. Am locuit în casa în care stă acum familia Michelin.

Toată lumea se uită la Wally Michelin, care se făcu mică în banca ei.

— E o casă drăguță. E o casă frumoasă pentru familia Michelin. Dar dacă aş sta acolo, m-aş uita pe fereastră şi l-aş vedea pe soţul meu Graham intrând pe poartă cu o găleată cu apă pentru calul lui. Aş vedea-o pe fiica mea, Annabel. Aş simţi mirosul ploii pe hainele ei. Avea obiceiul să se furişeze în spatele meu şi să mă îmbrăţişeze. Răsuflarea ei era ca petalele reci.

Când Thomasina rosti numele lui Annabel, Wayne îşi dădu seama că aşa îi spunea şi lui cu mulţi ani în urmă.

Crezuse că îi spunea Amble, care era un nume fără sens, îşi dădu seama acum, dar în copilărie i se păruse la fel ca oricare alt nume de alint. Dar nu era Amble. Era Annabel. De ce îi spunea Thomasina aşa pe-atunci?

În timpul pauzei toată lumea vorbea despre profesoara cea nouă. Profesorii nu se apucau să-ţi vorbească despre răsuflarea rece a fiicelor lor moarte. Nu-ţi dădeau ochi de piatră. Wayne era bucuros că Thomasina nu spusese în faţa clasei că îl cunoscuse pe când era mic sau că-i trimisese vederi cu poduri din toate locurile prin care călătorise.

Thomasina aşteptă să vină Wayne să-i vorbească. Şi îi vorbea în timp ce ea corecta lucrările la matematică şi el hrănea tritonii din acvariul clasei. Sunase de ieşire şi toţi elevii ţipau prin faţa ferestrelor. În curte erau ciori, iar pe tufele de aster se pusese chiciura.

— Am făcut un pod, începu Wayne cu voce slabă, de parcă ar fi încercat să-i vorbească Thomasinei prin straturi întregi de hârtie îngălbenită. Am scos toate vederile de la tine şi mi-am făcut un pod numai al meu.

Nu-i spuse că taică-său îl ajutase să-l construiască sau că mai târziu i-l demontase.

— Adevărat?

— Semăna cu cel din Florenţa. Cel pe care nemţii nu l-au distrus în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ponte Vecchio.

— Era grozav. Eu şi Wally Michelin ne-am distrat pe el toată vara. Acum nu mai e, dar aveam lumini şi tot ce trebuie acolo. Păstrez toate vederile într-o cutie de tablă.

Thomasina o urmărea pe Donna Palliser și clica ei. Observase curenți de adâncime normali pentru o clasă a VII-a; învățase la Harlow să-i recunoască și în plus avea propria intuiție. Thomasina avusese întotdeauna intuiție. Graham Montague spunea că e ca un al doilea văz, însă ea știa că nu-i deloc așa. Tot ce făcea era să se retragă pur și simplu din cadru și să lase straturile sale să i se dezvăluie. Nu trebuia să se retragă prea departe sau să aștepte prea mult ca să vadă dincolo de suprafața vieții lui Wayne Blake.

— Annabel îmi spuneai, nu-i așa? Când eram mic.

Thomasina văzu că puștiul pe care îl numise în secret „Annabel“, în amintirea fiicei sale pierdute, devenise grațios și misterios. Văzu cum stătea în fundul clasei, desfășurând pe tăcute harta mare sau citind cărți de la bibliotecă, ascunse înăuntrul manualelor. Văzu cum mergea pe lângă pereții culoarelor, ai sălii de sport sau ai curții. Nu avea nici cea mai vagă idee despre împrejurările nașterii sale, și totuși în ochi i se citea o maturitate pe care ceilalți copii, în afară de Wally Michelin, nu o aveau. Era firea pe care ar fi putut-o avea un poet, sau un om de știință, sau oricine vede lumea nu așa cum i s-a spus să o vadă, cu lucruri denumite și etichetate deja. Wayne-Annabel, cum îi spunea acum în mintea ei, vedea totul de parcă abia s-ar fi ivit. Privea fiecare lucru de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată: creta, harta Argentinei, ierburile strânse pentru ora de științe sau pașii dansului grecesc pe care încercase să li-l prezinte. Când mergea, Wayne Blake plutea. Era Wayne, își dădea seama acum, dar era și Annabel. Era amândoi în același timp, dar nu știa lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, Wayne, răspunse ea. Ar fi trebuit să-ți spun cum îți spunea tatăl tău. Dar nu gândeam prea limpede. Ar fi trebuit să țin în mine durerea pricinuită de moartea lui Annabel.

— Fiica ta care s-a înecat. Mă strigai cu numele ei?

— Ar fi trebuit să țin în mine.

— Probabil că erai foarte tristă. Îmi spuneai așa doar când eram singuri, îți aduci aminte? Poți să faci asta în continuare dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Ești drăguț, Wayne. Foarte drăguț.

Serile, Thomasina își pregătea lecțiile în bucătărie, care în mod normal era comună pentru toți cei ce închiriau camere la Casa de Oaspeți, dar nu mai era nimeni acolo acum. Nu trase jaluzelele, deși orice femeie din Croydon Harbour trăgea perdelele când se-ntunea. Thomasina nu avea nimic de-ascuns. Bucătăria de la Casa de Oaspeți era modernă și văruiată în alb, cu o masă din plastic laminat și un aragaz General Electric, și era dotată cu strictul necesar. Avea blaturi pe care le păstra întotdeauna curate, fiindcă nu-i lua mult să strângă puținele firimituri de pâine prăjită pe care le făcea sau să curețe urmele lăsate de vreo linguriță. Exista o mașină de spălat într-o nișă, dar nu și un uscător, așa că își întindea hainele ude pe caloriferul de sub fereastra bucătăriei, ca să se usuce în timp ce ea lucra.

Avea pe masă o grămadă de desene cu contururi îngroșate: arcași, lire, sandale înaripate, mere de aur din grădina Hesperidelor. În mod normal, nu le-ar fi dat unor elevi de clasa a VII-a planșe de colorat, însă era doar ca să facă broșuri cu zeii Greciei și găsisse desenele într-un muzeu atenian. Erau informative într-un fel care ar spune fără cuvinte o bună parte din istoria fiecărui zeu. Unii dintre elevii ei puteau să citească urmele de pe o cărare ce șerpuia prin sălbăticie 130 de kilometri, dar nu erau în stare să citească manualele de engleză. Fiecare elev trebuia să se informeze despre un singur personaj: Artemis, Hera, Dionysos, Apollo, Hermes, Demeter, Ceres. Fiecare zeitate reprezenta o caracteristică umană, iar Thomasina le descoperise pe toate în clasa ei, deși elevii nu știau lucrul ăsta, de la controlul și manipularea lui Artemis, reflectate în Donna Palliser, la muzicala Euterpe, în Wally Michelin, și la prezența unui descendent al odraslei lui Hermes și-a Afroditei, Hermafrodit, în Wayne Blake.

Thomasina nu venera religia vechilor greci mai mult decât creștinismul protestant al coloniștilor din Croydon Harbour sau decât legendele băștinașilor pe care soțul ei mort, Graham Montague, le cunoștea. Vedeă fiecare tradiție ca pe-o metaforă. În mintea ei, totul era legat de mit, caracter, suflet. Nu voia să le propovăduiască nici o religie elevilor ei. Știa

că puteau să îmbrățișeze orice fel de dogmă. Ce o atrăgea pe Thomasina la studiile grecești era faptul că nu exista nici o pretenție că zeii trăiseră cu adevărat. Toată lumea știa că reprezentau o fațetă a personalității umane. Nu voia să le spună asta elevilor ei, avea doar de gând să-i lase să se distreze jucând rolurile pe care în mod normal le tănuiau. De pildă, Donna Palliser ascundea de adulți felul în care le dirija și le clasifica pe fete. Wally Michelin își îngropase atât de adânc înlăuntrul ei pasiunea pentru muzică, încât doar cineva cu o intuiție formidabilă putea s-o perceapă. Iar Wayne Blake n-avea nici cea mai vagă idee că în trupul lui zăcea ghemuită o fată pe deplin formată.

Pentru a colora planșele, Thomasina avea creioane profesionale. Filmulețul cu dansul grecesc cu acompaniament de tobe îl cumpăraseră de la muzicanții de pe străzile din Atena. Un bărbat mărunțel cântase la un instrument care semăna cu niște foale și pe care voia ca elevii ei să-l asculte, fiindcă suna exact ca armonicile la care cântau tații și bunicii lor când se întorceau de la vânat.

Își luă pantalonii și jachetele de pe calorifer și își pregăti niște pâine prăjită cu gem de căpșuni făcut în casă. Fierse fructele întregi. În Croydon Harbour nu exista nici un loc din care să culegi căpșuni. Erau niște fructe delicate, niște fructe văratice, iar în Croydon Harbour vara era prea scurtă pentru ele. Thomasina le adusese în bagajul ei în avion, congelate și învelite în ziare, laolaltă cu casetofonul și casele ei, cu puținele ei haine, săpunul ei Pears, un săculeț de vreo patru kilograme și jumătate cu boabe de cafea și o râșniță mică. Oare nu puteai să-ți croiești o viață așa cum îți doreai și în orice loc îți doreai?

Nici un bărbat din Croydon Harbour n-ar fi bătut într-o seară cu lună la ușa unei femei care nu era nevasta lui decât dacă ar fi trebuit s-o anunțe că îi murise soțul sau dacă ar fi fost doctor și ar fi venit să salveze viața ei sau a copilului ei. Dar în seara în care descoperi că tema pentru acasă a lui Wayne era să coloreze un desen cu Hermafrodit – un tânăr cu barbă și brațe de gladiator, dar cu sâni și șolduri

de femeie –, Treadway simți că nu are de ales decât să bată la ușa Casei de Oaspeți și s-o întrebe pe Thomasina Baikie ce Dumnezeu își închipuia că face. Nu putea suferi oamenii ipocriți sau necinstiți, care se foloseau de diverse stratageme ca să-i nesocotească dorințele.

Urcă treptele verandei de la Casa de Oaspeți și bătu insistent în ușa până când Thomasina apărură în lumina becului de-afară. Orice om din oraș putea să-l vadă acolo și să-și dea seama cine era și că nu era deloc în toane bune. Era atât de furios, încât nici nu mai realiza că s-ar putea da în spectacol, însă Thomasina realiza prea bine și se trase câțiva pași înapoi, rugându-l să intre din noaptea de-afară, care era nespus de frumoasă. Orion se trezise din somnul lui văratic și luminile nordului unduiau verzi și rozalii la marginea cerului.

Era ger și în aer se simțea mirosul dulceag de putregai răspândit de crenguțele purtate de vânt și de lichenii renilor, miros care anunța întotdeauna că prin unele locuri merișoarele erau deja coapte și că venea vremea ca bărbaiții să plece la vânătoare. Asta era problema cu Treadway. Tocmai când se pregătea să-și părăsească gospodăria pentru luni de zile, Thomasina Baikie părea că vrea să pună toată clasa lui Wayne să studieze deschis un subiect care ar fi trebuit, după părerea tuturor, să rămână bine ascuns. La întins de capcane, să știi să te ascunzi era totul. Iar Treadway știa la perfecție cum să meargă împotriva vântului ca să nu-l simtă vulpile, nurele și urșii. Existența lui și a întregii sale familii depindea de asta. Nu ieșea în câmp deschis și-ți făceai cunoscută prezența, secretele, viața privată. Nu lăsa animalele sălbatic să-ți simtă frica ascunsă. Treadway se pricepea ca nimeni altul să țină un secret. Acum, pe când stătea în holul Thomasinei, lângă ușa bucătăriei, frica lui era atât de bine înăbușită, atât de adânc ascunsă, încât nu găsea o cale directă să-i dea glas, așa că o luă pe ocolite.

O dată, una singură, înainte ca Jacinta să sosească în port și ca Graham Montague să decidă că-și dorea o soție, se organizase o serată, iar Thomasina dansase cu Treadway mai bine de două ceasuri. Amândoi erau niște oameni liniștiți

și singuratici și fiecare dintre ei se întrebase ce puteau să-și șoptească, râzând, celelalte perechi la adăpostul muzicii cântate de orchestră. Fusesse atâta seninătate în dansul lor și fiecare se gândise la celălalt după aceea, dar când Treadway o trimisese pe sora lui s-o invite pe Thomasina să meargă cu el la următoarea serată, ea refuzase. Acum, după atâția ani, amândoi își aminteau atingerea trupului celuilalt și între ei exista o încordare din cauză că erau singuri. Povestea lor era în același timp a oricărui bărbat și a oricărei femei din golfuleț. Într-o comunitate mică toți ajung să danseze unii cu alții într-o seară de iunie sau alta. Treadway n-ar fi trebuit să vină.

— Ești bine? îl întreabă Thomasina.

Dar nu părea să fie bine deloc. Dintr-odată era la fel de timid pe cât era de furios, așa că ea îi spuse:

— Vrei să stai jos?

Treadway nu-i răspunse, plecă doar privirea, iar atunci ea îl conduse în bucătărie. Nu mai fusese niciodată acolo. Casa asta nu ținea cu adevărat de Croydon Harbour și toată lumea cunoștea destul de bine povestea ei ca să nu simtă nevoia să intre. Avea un aer distant și era mai înaltă decât casele coloniștilor, mai impozantă, de parcă cei care o construiseră ar fi știut mai multe decât coloniștii.

Așa trebuie să arate toate casele misionarilor, se gândi Treadway acum, oriunde în lume s-ar afla. Soțiile misionarilor moravi făcuseră straturi și brazde în jurul laturilor și părții din spate a casei și cultivaseră plante pe care nici un om întreg la minte din Labrador nu s-ar fi gândit să le cultive. Pătrunjel, mazăre păstăi, cimbru, castraveți și salată creastă, chiar și roșii. Se străduiseră să transforme peticul lor de Labrador cât o batistă într-un colț de Europă și aproape reușiseră, folosind clopote de sticlă și răsadnițe sau alte dispozitive fragile și complicate. Plantaseră flori de sângele-voinicului – pentru numele lui Dumnezeu –, care făceau niște păstăi fără nici o utilitate culinară, și le legaseră cu panglici pe araci de doi metri. Treaba mersese atâta vreme cât femeile morave fuseseră prezente și vigilente.

Când preluaseră casa, misionarii de la Asociația Grenfell puseseră capăt cultivării plantelor medicinale și florilor de sângele-voinicului. Bărbații se îngrijiseră de grădini cu ceva mai multă judecată, după părerea lui Treadway, decât femeile morave. Plantaseră morcovi, varză, sfeclă și cartofi, însă apoi aduseseră o vacă, gândindu-se că o sursă locală de lapte i-ar face să crească mai sănătoși pe copiii din Labrador. O vacă în Labrador! Ai putea la fel de bine să duci o vacă la Polul Nord și să te-aștepți să supraviețuiască. Din nou, cu sticle cu apă caldă și păături și cine știe ce alte prostii, misionarii de la Asociația Grenfell reușiseră să țină în viață vaca și vițica ei vreme de cinci sau șase ani, dar apoi forța brutală a adevăratului Labrador își reintrase în drepturi. Locul ăsta nu fusese numit degeaba „ținutul întins”¹. Era întins într-un fel pe care oamenii ce veneau acolo fie îl respectau și îl urmau, fie îl desconsiderau pe riscul lor. Puteai să trăiești ca un rege în Labrador dacă știai să te supui ținutului, iar dacă nu știai, puteai să mori ca un neghiob, cum li se întâmplase multora. Ce căuta Thomasina în casa asta de oaspeți Treadway n-avea nici cea mai vagă idee. Își începuse viața destul de rezonabil, ca o femeie din partea locului care știa cum respiră acest ținut întins, însă ceva – Treadway bănuia că era vorba de moartea soțului și fiicei sale – o făcuse să uite totul, să se poarte ca o străină.

— Ferestrele sunt înțepenite din cauza vopselei, zise el. Nici un om care trăiește într-o casă normală n-ar putea suporta așa ceva.

— N-am observat.

— Nu e sănătos.

— N-am sobă cu lemne, ca voi.

Treadway avea o șurubelniță în buzunarul cămășii și se apucă să îndepărteze stratul de vopsea.

— Ai un cuțit cu lama subțire?

Thomasina deschise sertarul cu tacâmuri și căută printre cuțitele și furculițele lăsate acolo de cei de la Asociația Grenfell.

1. În engleză, *The Big Land* – denumire dată Peninsulei Labrador și Newfoundland datorită vastității sale.

Nu erau de aceeași calitate cu cele pe care ți le-ai fi cumpărat singur, dar îi găsi până la urmă un cuțit. Desprinse vopseaua, dar cuțitul alunecă și se tăie ușor. Băgă în gură degetul însângerat și se așează.

Nu era în stare să-i spună un cuvânt despre zeii greci cu sâni și bărbi, mai degrabă ar fi încercat să-i vorbească despre propria goliciune.

— Camera asta e îngrozitor de goală, zise în cele din urmă.

Zări o sticlă de scotch pe unul dintre rafturi, iar Thomasina o dădu jos și turnă în două pahare. După ce băură încă un pahar, ea îl întrebă:

— Jacinta știe că ești aici?

— Probabil că și-a dat seama până acum. Am venit pentru tema aia. Tema lui Wayne pentru acasă. E... of, Doamne, Thomasina. Ce... nu știu dacă nu încerci să-i dai un indiciu sau așa ceva...

— Nu vrei să aibă nici cea mai mică idee cine e.

— Ai rămas cu sechele?

— Ce?

— Cu niște probleme mintale din cauză că ți-ai pierdut familia?

— Dacă vii la școală și te uiți în programă, ai să vezi că tot ce predau este cuprins în ea. N-am alcătuit eu programa. N-am inventat eu mitologia greacă. Se întâmplă să fie în programa școlară, iar fiul tău este în clasa mea.

— Așa e. Numai nu...

— Ai de gând să-i spui vreodată?

— Nu. De ce-aș face-o? Nu. Lasă-mă să-ți spun ceva, Thomasina Baikie. Pentru unii e în regulă să se fâțâie de colo-colo psihologizând totul, dar noi, ceilalți, trebuie să trăim în lumea reală. Wayne trebuie să trăiască în lumea reală. Aș prefera să nu-i mai dai cărți de colorat cu tot felul de creaturi care sunt pe jumătate bărbați, pe jumătate femei. După mine, asta înseamnă că te amesteci în treburile altora. Ba chiar mai mult de-atât.

— Nu e la fel ca toți ceilalți băieți.

— Înseamnă că întreci deja măsura.

— Îți dai seama de asta?

— Nu cred... nu. Ce...

— Speri să nu-ți dai seama. Nu e deloc ca toți ceilalți, Treadway.

— Cine zice asta? I-a... i-a spus cineva ceva la școală? Băiatul lui Roland Shiwick i-a spus ceva?

— Mă gândeam că i-aș putea spune eu.

— Să nu dea dracu' să-i spui.

— Mă gândeam că i-aș putea povesti versiunea mea despre felul în care stăteau lucrurile la nașterea lui.

— De ce-ai face așa ceva?

— Pentru că are părul mătăsos și sâni abia înmuguriți. Iar mărul lui Adam nu-i iese deloc în afară.

Treadway înlemni auzind toate astea. Zărise sâni abia înmuguriți ai lui Wayne în ziua în care încercase să-i vorbească despre realitățile vieții. Dar sperase că nu-i mai observase nimeni. Era deja timpul să plece la vânat. Venise aici ca să pună lucrurile la punct, nu ca să ridice noi întrebări la care nu avea vreme să răspundă. Puse paharul pe masă și ieși din nou sub cerul nopții, pe care Orion strălucea intens, în afară de steaua roșie pe care să se stingă ce marca piciorul stâng al vânătorului.

„Învârte sticla“

Wayne se obișnuia cu jupuirea pielii de pe picioare. Hotărî că tălpile fiecăruia trebuiau să aibă o grămadă de straturi de piele, fiindcă în fiecare zi i se jupuia câte unul și nu-l durea deloc. Nu părea să conteze cine știe ce și nu-i mai pomeni nimic maică-sii. Șapte, opt, zece straturi. Probabil că straturile se refăceau la fel de repede pe cât se jupuiău, se gândi el. Se concentrează asupra altui lucru nou care se întâmpla în trupul lui: durerea de burtă. Semăna cu întinderea musculară cu care se alesese odată făcând abdomene în sala de sport, numai că era mai adâncă și nu atât de intensă. Se hotărî s-o lase să dispară de la sine, împreună cu jupuirea pielii de pe tălpi, care în mintea lui era afecțiunea cea mai importantă dintre cele două, atâta timp cât picioarele nu-i sângerău.

Wally nu venise să-l vadă pe Wayne de când Treadway îi distrusese partiturile. Lui Wayne îi era foarte dor de ea și voia să-i arate schițele sale după podul lui Thomas Telford și să-i spună că i se jupuia pielea de pe picioare. Dar n-avea curajul să se ducă s-o ia sau să-i spună că-i părea rău pentru ce făcuse taică-său. Simțea că era vina lui și nu știa cum s-o facă să-l ierte.

Până să înceapă școala, Wally Michelin îi devenise străină lui Wayne. Era mai înaltă și mai slabă. Nimeni în afară de Wayne nu părea să-și aducă aminte că până în clasa a VI-a fusese o fată puternică, independentă, curajoasă. Era ca și când ar fi fost o fată nouă și stângace. Nu avea nici o haină comandată din catalog și își prindea părul în două cozi legate

cu elastice. În prima zi din clasa a VII-a, Donna Palliser era deja regina necontestată a clasei și nimeni nu-și mai amintea de vremurile dinainte, când toată lumea o îndrăgise pe Wally.

Petrecherile Donnei Palliser deveniseră tot mai numeroase și mai fastuoase. La petrecerea ei de Halloween, maică-sa decorase casa cu lilies și pânze de păianjen. Donna venise la ușă ca să-și întâmpine invitații cu o farfurie cu biscuiți în formă de degete tăiate cu glazură roșie. Pe polița căminului era așezată o casă bătută din care izbucnea la răstimpuri un râs diabolic. Donna dădea petreceri de Ziua Armistițiului, petreceri de Crăciun, petreceri de Anul Nou, petreceri de Ziua Îndrăgostiților, petreceri de Paște și petreceri de sfârșit de an școlar, iar dacă i se părea prea liniște între toate astea, organiza petreceri în pijamale pentru fete alese de ea sau petreceri cu pizza pentru fete și băieți. Dăduse petrecerile astea de-a lungul claselor a V-a și a VI-a și nu le invitasese niciodată pe Wally Michelin, pe gemenele Groves sau pe Gracie Watts, care continua să poarte același pulover de lână în fiecare zi, iar Wayne nu-i spusese lui taică-său despre ele și reușise să le evite. Dar în clasa a VII-a, Donna Palliser își schimbă noțiunea de petrecere, iar noua ei tactică îl prinse în cursă.

La prima petrecere din clasa a VII-a, pe care ea o numea Balul Juniorilor, Donna îi invită și pe cei pe care de obicei îi lăsa pe dinafară. Wayne o văzu în pauză întinzându-i o invitație lui Wally Michelin și speră că n-o să se ducă. Oricine putea să vadă că Donna le pregătea ceva celor nepopulari. Își jură să nu meargă și aruncă invitația în coșul de la cantină. Gracie Watts îl văzu și se apropie de el.

— Donna Palliser le-a spus lui Tweedledum și Tweedledee că încerci să te hotărăști cu care vrei să ieși.

Wally Michelin și Wayne erau singurii din clasă care nu le spuneau Tweedledum și Tweedledee gemenelor Groves.

— Nu vin la petrecere.

— Le-a spus că vrei să te săruți franțuzește cu amândouă și după aia să te hotărăști.

— Slabe șanse.

— Donna o să le spună tuturor că asta dovedește că ești poponar.

— Nu mă sărut cu gemenele.

— Franțuzește. Ar trebui să le spui că nu poți să alegi nici una din ele fiindcă vrei să mergi cu Wally Michelin.

— Nu vreau să merg cu nimeni.

— Dar toată lumea știe că vrei să ieși cu ea.

Lui Wayne i se făcu rău. O iubea pe Wally așa cum iubea constelațiile, sau frunzele, sau eiderii regali.

— Wally Michelin vine la petrecere. Toată lumea vine. Iar tu trebuie să vii cu cineva dacă nu vrei să te săruți franțuzește cu Tweedledum și Tweedledee.

Gracie scoase un baton Oh Henry din cutia pentru prânz, începu să mănânce alunele din el și-i întoarse spatele lui Wayne, lăsându-l lângă coșul de gunoi.

Mama Donnei Palliser pregătise un bol de cristal cu snackuri Cheezies și altul asortat pentru punci, cu ceșcuțe prinse cu cârlige de margine. Mai erau un platou cu crenvurști vienezi cu scobitori înfipite în ei, castraveți murați și jeleu de portocale cu lapte Carnation și nucă-de-cocos rasă. Petrecerea se ținea în sala de jocuri, unde se aflau un bar, o masă de biliard și un cufăr colțar ce dădea pe dinafară de atâtea animale de pluș.

Sala de jocuri a familiei Palliser era dotată cu o tablă de darts și o masă de hochei din acelea la care trebuie să miști mânerul ca să faci jucătorii să alerge încolo și-ncoace. Mai era și un raft cu o lampă a lui Aladdin din aramă pe el, un set de pahare rubinii pentru shoturi și un corn de vânătoare din fildeș. Tavanul era decorat cu o stucatură cu fulgi de mică argintii. Familia Palliser avea un beagle, care bloca scările ce duceau spre bucătărie. Ținea în gură o minge de cauciuc portocalie, atât de băloasă și morfolită, încât cauciucul căpătase culoarea crenvurștilor vienezi.

Brent Shiwick și ceilalți băieți trăgeau cu rândul din niște țigări Rothmans, scoțând capetele pe fereastră. Fetele stăteau în jurul bolului cu punci, în care Donna pusese și rom. În bar găseai Tia Maria, Baileys Irish Cream, lichior

de mentă și un lichior de migdale pe care nu-l deschisese nimeni niciodată și despre care Donna spunea că fusese făcut de călugări. Donna dăduse drumul unui baton de înghețată roz în bolul cu puncte. Băieții discutau aprins cine erau mai buni: Pink Floyd, Jimi Hendrix sau Creedence Clearwater Revival. Wayne ținea cu Pink Floyd, deși nu asta asculta acasă. Asculta *Across the Universe* de Beatles, *Cântec fără cuvinte* de Ceaikovski și muzica difuzată seara târziu la radio.

La parter era o toaletă, o cămăruță cu zăvor pe ușă, și acolo te duceai la „Învârte sticla“ dacă sticla arăta spre tine sau dacă tu o învârtiseși. Donna anunță că era timpul pentru emisiunea Top 40 prezentată de Casey Kasem și imediat începu *The Tide Is High*, iar toate fetele cântară în falset în timp ce ea interpreta acordurile. Carol Rich se duse la toaletă cu Archie Broomfield și ieșiră amândoi în cincisprezece secunde. Bruce McLean se duse cu Donna, iar Mark Thevenet începu să numere secunde pe ceas.

— Ohoo, zise el când ieșiră. (Donna avea părul ciufulit și amândoi plecară capetele de parcă s-ar fi ferit de o ploaie de confetti.) V-au trebuit șase minute!

Foloseau o sticlă veche de vin pe eticheta căreia scria în ungurește, iar aceasta știa de minune încotro să arate – îl trimise pe Chad White la toaletă împreună cu Ashley Chalk –, alcătuiind cupluri de parcă ar fi avut o inteligență proprie. Nu punea niciodată împreună o fată populară cu un băiat nepopular sau un băiat popular cu o fată care nu era drăguță. Multă vreme nu arată deloc spre Wayne, spre gemenele Groves, spre Wally Michelin sau spre Gracie Watts. Gracie purta niște haine noi în seara aia – o pereche de pantaloni pe care nu-i mai văzuse nimeni până atunci. Erau niște pantaloni evazați, cum purtau toate fetele populare, dar Gracie nu arăta deloc ca o fată populară în ei. Arăta ca o fată nepopulară îmbrăcată cu niște pantaloni de fată populară. Arăta de parcă n-ar fi fost pantalonii ei. Restul era același ca de obicei: încheieturi osoase, un cardigan sintetic și un inel cu sigiliu din aur de zece karate. Celelalte fete erau date cu gloss și purtau eșarfe și cercei. Ashley Chalk venea în fiecare zi cu o bentiță nouă de mătase, în

timp ce Gracie Watts purta bentițe elastice, care-i stricau părul. Wayne știa dintr-odată că pe ea avea s-o aleagă sticla pentru el și chiar așa se întâmplă. Poate că Donna Palliser avea niște planuri pentru el și gemenele Groves, dar sticla se gândea la Gracie Watts. Sticlei nu-i păsa decât de planurile ei. Wayne era gata să meargă la toaletă cu Gracie Watts dacă n-avea încotro. Nu trebuia neapărat s-o sărute.

Dar când ajunseră acolo, ea părea nerăbdătoare.

— M-am sărutat cu o grămadă de lume.

Oare toți colegii lui se sărutaseră cu cineva până atunci? Era singurul care n-avea nici cea mai vagă idee despre asta? Oare băieții și fetele se sărutau în dosul tomberonului unde fumau? Dar Gracie Watts nu fuma. Lua punctaje de optzeci și nouăzeci la școală.

— O grămadă?

— Prima oară m-am sărutat când aveam patru ani.

— Patru?

— M-am sărutat cu Duncan McQueen în garajul părinților lui când aveam patru ani, iar după aia m-am sărutat cu Brent Shiwick în pădure când aveam șapte.

— Cu Brent Shiwick?

— M-am sărutat de sute de ori cu Kevin Stacey în cortul lui din curtea din spate când aveam unșpe ani.

— Eu nu m-am sărutat cu prea multă lume.

— Te-ai sărutat cu cineva?

— Nu vreau să mă sărut cu nimeni. Nu vreau să ies cu nimeni.

— Ți plac băieții?

Stătea foarte aproape, iar Wayne era interesat de buzele ei, însă nu ca să le sărute. Era interesat de faptul că cele două vârfuli ale buzei de sus erau atât de ascuțite și că în scobitura dintre ele se zăreau câțiva pistrii, trei mai exact, ca stelele de dincolo de Mealy Mountains. Ar fi vrut să ia un creion bine ascuțit și să deseneze acea parte a buzelor ei. Își dădea seama că ea nu voia cu adevărat s-o sărute. Își dădea seama că voia pe cineva cu care să poată vorbi.

Se stârni un val de huiduieli și Mark Thevenet strigă:

— Șapte minute!

Gracie și Wayne se întoarseră la locurile lor în cerc.

— Asta e din Key West, zise Donna înfășurându-și capul într-un sarong și așezând un glob de sticlă pe podea, în locul unde învățiseră sticla. Voi o să-mi povestiți visele voastre și eu o să le interpretez.

— Chestia asta e o greutate pentru plasele de pescuit, protestă Mark Thevenet.

— N-ai imaginație. Mă pricep foarte bine să interpretez visele. Am învățat cum se face dintr-un joc pe care l-am primit de ziua mea pe când stăteam în Riverside, New Brunswick.

— Eu mă bag, zise Wally.

Era prima oară când arăta interes pentru ceva de când începuse petrecerea.

— Trebuie să-ți aștepți rândul. Globul îmi spune că vrea să înceapă Tweedledee, iar apoi o să urmeze Wayne Blake și Tweedledum. Pentru prima oară în viața lor o să le despartim pe Tweedledee și Tweedledum. Așa vrea globul.

— La naiba, zise Brent Shiwick. Am chef de-o țigară.

— Care din voi e Tweedledee?

— Chiar contează? întrebă Brent.

— Cine știe care-i Tweedledee și care-i Tweedledum?

— Toată lumea știe, răspunse liniștită Wally Michelin. În afară de tine. Numele lor sunt Agatha și Marina. Agatha e mai timidă decât Marina, dar zâmbește mai mult. Vrea să se facă agent de voiaj. Marina meșterește tot felul de lucruri. Face bijuterii din țevi vechi de cupru. Agatha și Marina nu sunt identice. Toți știm asta. Cum se face că tu nu știi?

— Care dintre ele e Tweedledee? întrebă Donna ținându-l pe Wally cu privirea. Asta-i tot ce vreau să știu. Și care e Tweedledum? Poți să-mi spui chestia asta?

— Nu, nu pot, răspunse Wally. Pentru că Tweedledee și Tweedledum nu sunt numele lor adevărate. Nu se referă la nici una dintre ele. Când folosesc porecelele astea, toți se referă la gemene ca la un întreg.

— Mai sunt și alții care cred că e ceva în neregulă cu asta?

Wayne spuse:

— Cred că gemenele ar prefera să le strigi pe numele lor adevărate.

— Așa-i? întrebă Donna uitându-se la gemene, care stăteau cu bărbiile îngropate în gulerile ce se șteau de sub jachetele tricotate.

Amândouă purtau coliere făcute de Marina. Toată lumea aștepta. Agatha aruncă unul dintre zâmbetele sale timide spre inelele covorului.

— Vă deranjează – spuse Donna tare, de parcă gemenele ar fi fost surde – să vă strigăm cu poreclele astea prietenești, Tweedledee și Tweedledum?

— Nu ne pasă, răspunse Marina.

— Vezi? zise Donna, zâmbindu-i larg lui Wally. Nu le pasă. Nouă de ce ne-ar păsa, dacă lor nu le pasă? Cine te-a numit pe tine marea autoritate? Veniți încoace amândouă. Tweedledum, spune-ne ce vis ai avut azi-noapte și eu o să ți-l interpretez. S-ar putea chiar să-ți pot prezice viitorul.

Wally rămase deoparte. Restul grupului se trase mai aproape de Donna și de greutatea ei de sticlă pentru plasele de pescuit.

— N-am avut nici un vis, răspunse Agatha.

— Închide ochii, zise Donna luându-și o voce tremurătoare și misterioasă. Încearcă să-ți amintești.

— N-am avut nici un vis, fiindcă n-am dormit prea bine azi-noapte.

— Dar sigur ai visat ceva între momentele când ai stat trează. Gândește-te bine. Nu putem să lucrăm decât cu materialul pe care ni-l oferi. Nu putem să trișăm.

— Poate ar fi mai bine să trecem la altcineva.

— Ai vreodată vise în care zbori?

— Da, îmi plac la nebunie. Dar n-am avut nici unul azi-noapte.

— Ce se întâmplă în visele astea?

— Mai întâi îmi mișc mâinile, foarte repede.

— Arată-ne.

Agatha își flutură mâinile. Toată lumea râse.

— Și după asta?

— După asta îmi mișc brațele.

— Și zbori?

— Durează mult până atunci.

— Cred și eu.

— După ce-mi flutur mâinile și brațele, încep să plutesc și mă ridic deasupra străzii. Mă ridic deasupra caselor și stâlpilor de telefon. Uneori mă uit în jos și zăresc un pescăruș care zboară dedesubtul meu.

— Trebuie să fie grozav. Tweedledee e vreodată acolo sus cu tine?

— Nu. Când zbor în vis, nu am o soră geamănă. E ciudat.

— Cred și eu. Patru sute de livre zburând peste Croydon Harbour. Sper să nu fie vreunul dintre noi pe stradă când te hotărăști să cazi. Chiar, cazi vreodată?

— Nu.

— Asta-i bine. Dar cântărești patru sute de livre?

— Asistenta ne cântărește în kilograme. Ținem un regim sărac în carbohidrați. Trebuie să facem o operație de bilă.

— Uite care e interpretarea visului tău. Mai spune-mi o dată. Tu ești Tweedledum?

— Nu știu.

— Să spunem că ești. Ești singură. Te simți ușoară. Ați făcut operația de bilă, dar una dintre voi a murit. Trebuie să fie cealaltă. Trebuie să fie Tweedledee. Când e programată operația?

— În august, răspunse Agatha aproape plângând.

— Încetează! zise Wally Michelin. Las-o baltă, Donna. Agatha, nu-ți face griji. Donna Palliser nu poate prezice viitorul doar pentru că poartă un sarong stupid înfășurat în jurul capului și se uită la o bilă de sticlă pentru plasele de pescuit. Donna Palliser e o proastă.

— Sunt rezervată în privința morții. Poate că n-o să fie nici o moarte. N-am zis deloc că e o chestie sigură. Să trecem la visul lui Wayne.

Wayne știa că Donna Palliser nu putea să vadă nimic în globul de sticlă. Știa că în seara asta voia doar să fie răutăcioasă. Nu-i plăcea s-o vadă bătându-și joc de Agatha Groves și nu-l deranja să-i ofere o schimbare de subiect.

— Am visat că eram fată, zise el. Puteam să văd puloverul cu care eram îmbrăcat. Era un pulover verde, cu nasturi

scânteietori, ca lumina care se schimbă sub apă. M-am uitat la sandalele din picioare și erau albe. Mergeam pe malul unui râu. Am încercat să-mi văd fața în apă, dar n-am reușit. Nu era nimeni cu mine. Am încercat să alerg odată cu râul. Mi-am ales o creastă de val și am alergat pe lângă ea, crezând că era aceeași. Dar apoi n-am mai fost sigur. Nu mi-am dat seama că în vis eram fată până nu m-am trezit. Pe când mă dezmeticeam, mi-am amintit că eram băiat și o clipă am fost surprins, până când mi-am adus aminte că sunt întotdeauna băiat când sunt treaz.

Donna Palliser mângâie globul de sticlă și strâmbă din buze. Îl mângâie până când Wally Michelin îi trase un picior și se făcu zob de perete. Donna luă un pumn de cioburi de pe covor și le aruncă spre Wally, iar unul dintre cioburi îi intră în gură și imediat începu să i se prelingă sânge printre buze și să-i picure pe bluză. Wally era înspăimântată. Putea să respire, dar nu putea să vorbească, singurul sunet pe care îl scotea era un fel de fornăit zgomotos și sugrumat. Până și Donna Palliser își dădu seama că trebuia să cheme un adult.

Donna fugi la etaj și o aduse pe maică-sa, care chemă imediat salvarea. Aceasta o transportă pe Wally Michelin la spitalul din Goose Bay și un doctor îi scoase ciobul de sticlă din gât, dar ciobul îi secționase deja una dintre corzile vocale. Părinții își luară copii la întrebări, veni chiar și o polițistă de la secția din Goose Bay și îi rugă, pe fiecare separat și în grupuri, să explice clar ce se întâmplase. Până la urmă, adulții ajunseră la concluzia că fusese doar un accident regretabil și că nu era nimeni vinovat. Evitară cu orice preț să arunce vina asupra cuiva și căzură de acord că așa ceva s-ar fi putut întâmpla în orice grup de adolescenți. Era ceva tragic și îngrozitor, căci toți avuseseră partea lor de vină, și sperau să nu mai fie puși niciodată într-o astfel de situație, dar puteau măcar să se consoleze cu gândul că nimeni nu fusese orbit sau omorât.

Wally se întoarse la școală o săptămână mai târziu. Wayne își dorea să-i spună cineva că va mai putea cânta, că va mai putea studia *Cantica lui Jean de Racine*, dacă reușea

cineva să-i facă din nou rost de ea, că va mai putea să meargă la Viena și să se facă cântăreață de operă, ca Lydia Coombs. Dar nimeni nu pomeni nimic despre asta și Wayne trebui să se gândească bine ca să-și amintească dacă mai știa cineva despre planurile lui Wally de-a se face cântăreață de operă și își dădu seama că s-ar putea să fie singurul căruia îi vorbise despre ele. Nu izbutea să-i prindă privirea, iar ea nu-l aștepta pe hol în recreații sau în pauza de prânz. Își dădu seama că era singurul care-și amintea de planurile ei și că ea îl ura într-un fel pentru asta, că avea să-l urască mereu dacă nu uita ce știa despre ea.

Nu era decât o plăsmuire a minții sale, dar o resimțea la fel de puternic ca și când ea ar fi scris pe o pancartă: „Lasă-mă în pace și uită de planurile mele cu cântatul. Uită tot ce-ai gândit sau ai știut vreodată despre mine!“, apoi ar fi venit noaptea la fereastra lui și ar fi ținut-o sus ca s-o vadă.

Doctorul Lioukras

Wayne era destul de bun la sport, însă nu la fotbal sau baschet, care cereau reacții rapide. Brent Shiwack și ceilalți băieți parcă aveau un radar care îi anunța imediat când cineva voia să paseze mingea. Se iveau în locul potrivit înaintea mingii. La baschet, mâinile lor i se păreau lui Wayne un soi de anemone-de-mare cu ventuze invizibile ce atrăgeau mingea și o făceau să se lipească. Dacă Brent ridica o mână în aer, în orice direcție s-ar fi îndreptat, mingea își schimba traiectoria și era atrasă spre mâna lui. Dar nu era deloc atrasă de mâinile lui Wayne. Totuși nu era strigat ultimul când se formau echipele. Ultimul era Boyd Fowlow, care nu vedea mingea din cauză că maică-sa îi scrisese doamnei Baikie un bilet, spunându-i că nu avea voie să poarte ochelari la ora de sport.

Wayne reușea să evite disprețul fățiș datorită priceperii sale la sporturile individuale. Nu era un sprinter rapid și nu putea să facă tracțiuni la bară. Dar putea să alerge pe distanțe lungi, fiindcă alerga într-un ritm constant, ceea ce nu era cine știe ce chestie, dar măcar nu-și dezamăgea echipa. Era destul de bun la săriturile în lungime, dar nu și la cele în înălțime, și îi plăceau mult săriturile cu prăjina – dintr-un motiv cu totul inexplicabil, îi bătea pe toți la asta. Taică-său spunea că era mare păcat că nu făceau sărituri cu prăjina decât o dată pe an, de Ziua Sportului.

— Îmi place când te ridici pe jumătate în aer, îi spuse Wayne Thomasinei Baikie, stând în capătul tribunei de pe terenul de sport și lovind peretele cu picioarele. Te desprinzi

de pământ într-un soi de mișcare lentă și simți că te ridici mai sus decât ți-ai fi închipuit.

— Te mai doare?

Wayne dădu din cap. Durerea de stomac îl chinuise îngrozitor cât făceau ceilalți ture de relaxare. Acum erau în pauza de prânz și toți se duseseră la cantină. Își strecură mâinile pe sub tricou și le așează pe burtă, căci căldura lor îi făcea bine.

— O să-ți aduc o pernă electrică și o să te las să te întinzi în cancelarie câteva minute.

Merseră în cancelarie, unde Thomasina îi aduse perna electrică și îi dădu să bea un ceai tare cu zahăr. Wayne nu voia să-și mănânce sendvișul cu carne presată și fursecurile cu gem.

— Te doare aici? îl întreabă Thomasina pipăindu-i stomacul. Sau aici? întreabă din nou punându-i mâna pe burtă.

— Mda. Chiar aici. E cam umflată.

— De când e așa?

— De când a început să mi se jupoaie pielea de pe picioare.

— De pe picioare?

— Pe la sfârșitul verii. Mi se jupoaie pielea de pe tălpi. Nu doare, dar e ciudat. Cam atunci a început și durerea de stomac.

— Pot să-ți văd burta?

Era bombată. O pipăi și i se păru plină de lichid, însă n-o chemă pe asistenta școlii, care nu știa ce știa Thomasina, și anume că Wayne avea un uter și acesta începea să funcționeze. Singurii oameni care știau erau părinții lui și doctorul pediatru din Goose Bay.

— I-ai spus mamei tale despre durere?

— I-am spus că mă doare stomacul.

— L-a văzut?

— Nu.

Nu lăsase pe nimeni să-i vadă sau să-i atingă trupul de când cu balonarea. Thomasina se uită la micile umflături de pe pieptul lui, după care întoarse privirea.

— Când te-ai dus ultima oară la control la doctorul din Goose Bay?

— Doctorul Lioukras sau doctorul Giashuddin?

Specialiștii se schimbau întruna. Veneau în Labrador pe o perioadă de doi ani, apoi se mutau în Toronto sau în Boston.

— Cel la care ai fost ultima oară.

— Am fost la amândoi. Doctorul Lioukras mi-a dat pastilele noi, iar doctorul Giashuddin mi-a făcut altceva, însă eram sub anestezie.

— Când?

— Chiar la începutul verii.

— Și nu te simțeai umflat atunci?

— Nu. Și nici pielea de pe picioare nu mi se jupuia.

La început, Thomasina se gândi că nu se putea îndura să aducă vorba despre pieptul lui Wayne. Simțea că asta l-ar dărâma. Trebuie să fi observat și el. Oare nu-l ajutase nimeni să înțeleagă ce se întâmpla cu trupul lui? Oare se uita la ceilalți băieți și încerca să-și imagineze că piepturile lor nu erau cu nimic diferite de-al lui? Thomasina se uita să nu fie cineva în cancelarie sau pe hol, dincolo de ușă.

— Wayne, cred că ar trebui să vedem ce-i cu balonarea aia. Ți se pare că ți se umflă și pieptul?

Din ochii lui Wayne picurară lacrimi mari. Se întinsese în cada de baie și se cufundase în apă doar atât cât să vadă dacă micile umflături făceau insulițe și chiar făceau.

Thomasina îi puse mâna ei puternică pe umăr. Nu avea o voce feminină și subțire, ca alte profesoare din școală, iar Wayne se bucura. Nu se grăbi să-l consoleze pentru că vărsase câteva lacrimi, ci îl ascultă liniștită. Îi ascultă întreaga poveste, rostită și nerostită. Putea să audă părți ale poveștii despre care el nu știa nimic. Wayne simțea asta, deși n-o înțelegea pe deplin. Avea încredere în ea. Când îi spuse: „Hai s-o sunăm pe mama ta și să mergem împreună la doctor, să aflăm ce se petrece, ca să nu-ți mai faci griji“, Thomasina era furioasă cum nu mai fusese de multă vreme. Grijiile copiilor nu erau la fel ca ale adulților – îi măcinau mai puternic și adesea erau inutile. Oare de ce nu-și dădeau seama oamenii că copiii puteau să facă față adevărului? De ce insistau adulții să le umple capul copiilor lor cu aceleași minciuni pe care le auziseră de la părinți, când își aminteau cu siguranță cum era să stai întins în pat și să plângi din cauza unor spaime pe care nu te ajuta nimeni să le înfrunți.

Thomasina îl rugă pe domnul Stack să-i țină locul la ora de educație pentru sănătate. Când sună acasă la Wayne de la telefonul din cancelarie, nu-i răspunde nimeni. Treadway era în fundul grădinii, râcâind rugina de pe capcanele lui și ungându-le cu untură de focă, iar Jacinta era la magazinul Hudson's Bay, plimbându-se în sus și-n jos prin raionul cu produse de curățat și căutând un calup de săpun Sunlight ca să-i spele șosetele lui Treadway înainte să plece la vânatoare. Wayne stătea pe canapeaua de lângă cuptorul cu microunde, cu mâinile pe tricou, încălzindu-și pânțele.

— Cât de rău te doare, pe o scară de la unu la zece?

— În jur de cinci. Sunt plin de apă. Stau să plesnesc.

— Văd.

— Sunt ciudat?

Thomasina își frecă mâinile și le puse pe burta lui. Se bucura că nu mai erau alți profesori în cancelarie.

— Te deranjează dacă te duc eu la spitalul din Goose Bay să te vadă doctorul Lioukras?

— E grec?

— Ghicești care e numele lui de botez?

— Nu știu.

— Apollo.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. În Mexic sunt o grămadă de tipi pe care-i cheamă Jesus. Iar în Grecia sunt o grămadă de bărbați pe care-i cheamă Apollo și de femei pe care le cheamă Athena. Am cunoscut chiar un șofer de taxi pe care îl chema Hermes.

— Avea aripi la picioare?

— Wayne, sunt unele lucruri pe care îmi doresc să ți le fi spus cineva când erai mic. Și nu e treaba mea să ți le spun acum. Dar știi ce? Se pare că nimeni n-are de gând s-o facă. O să te duc să te vadă doctorul Lioukras. Dacă tatălui tău n-o să-i convină, atunci e problema lui. Iar mama ta...

Directoarea, Victoria Huskins, intră în cancelarie să-și caute rezerva de filtre de cafea. Thomasina Baikie amuți, iar Wayne își dădu seama că se îmbarcau amândoi într-o aventură clandestină.

— Bună, Wayne.

Domnișoara Huskins avea impresia că copiii n-o puteau auzi dacă vocea ei nu străpungea straturile minții lor obtuze. Cum ajunsese directoare, Thomasina Baikie nu știa sau mai degrabă știa și își dorea să nu fi ajuns. Lui Wayne nu-i era frică de domnișoara Huskins, cum le era elevilor mai mici, dar nu se simțea în largul lui în prezența ei. Săptămâna trecută, când inspecta băile, găsisse excremente pe podeaua din spatele unuia dintre vasele de toaletă și își anunțase descoperirea prin stația școlii. „Cineva...” Difuzoarele pâraiau și țiuiau peste capetele copiilor de grădiniță și ale celor din clasele primare. Elevii de gimnaziu auziseră și ei, cu toate că baia lor era la etajul al doilea. Când pedepsea exemplar pe cineva, domnișoara Huskins voia ca această lecție să fie transmisă tuturor. „Un elev a făcut dinadins caca pe jos lângă perete în baia de la etajul întâi. Cine a făcut lucrul ăsta?” Lăsă o pauză lungă. Elevii tăceau. „Aflu eu. Cel care se știe vinovat ar face mai bine să vină în biroul meu și să recunoască deschis. E ceva urât și greșit, iar cel care a făcut lucrul ăsta nu va scăpa nepedepsit.”

Thomasina oftase, se uitase la elevii din clasă și spusese: „Sper ca femeia asta să meargă în curând la tratament”. Tuturor, în afară de Donna Palliser și de acoliții ei, le fusese milă de copilul necunoscut care avusese clar un accident. Oare de ce nu-și dădea seama și directoarea că fusese un accident? Dar nimeni nu discutase despre asta. Tuturor în afară de Thomasina le era frică să-i ia apărarea.

Victoria Huskins își linse degetul mare, suflă peste filtrele de cafea ca să desprindă unul din teanc și întrebă:

— Deci, ești bolnav azi, Wayne?

El dădu din cap.

— Gripa stomacală face ravagii.

— Da, zise Thomasina.

— Niște Gravol ar trebui să rezolve problema până ajungi acasă. I-a sunat cineva pe părinții tăi?

— Acum încercăm să dăm de ei.

Thomasina nu pomeni nimic despre planul de a-l duce pe Wayne la spital.

Domnișoara Huskins porni cafetiera, care începu imediat să bolborosească, apoi scoase vasul și își așeză cana sub suvoiul de cafea. Stropii sfârâiau pe plita încinsă.

— Să sperăm că n-o să se molipsească întreaga clasă. Să sperăm că n-o să se pună toată școala pe vomitat. Ai grijă să te întorci la școală înainte să pierzi prea multe ore de matematică. Ce predai acum la matematică, doamnă profesoară?

— Decaedrele.

— Nu uita să-i pui pe părinții lui să semneze P-47.

Domnișoara Huskins ieși pe ușă, ținând în mână cana de la carnavalul din iarna trecută, care avea pe ea o față fericită.

Thomasina spuse:

— O să te duc cu camioneta.

— Ai voie? întrebă Wayne – îi plăcea ideea de-a scăpa de jumătate din ore, dar nu știa ce aveau să creadă părinții lui. Pot să mă duc pe jos până acasă și să-i spun mamei că te-ai uitat la burta mea în timpul orei de sport și te-ai gândit c-ar fi bine să mă vadă doctorul Lioukras, iar ea poate să meargă cu mine mâine.

Aroma de cafea umplu cancelaria. Thomasina se uită pe fereastră la norii tiviți cu auriu. Toată lumea avea o viață atât de mărunță, iar lucrul ăsta o înnebunea. Poate c-o înnebunise deja.

— I-ai spus domnișoarei Huskins că am gripă stomacală?

Thomasina se uită în podea și-și împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Am lăsat-o să creadă asta, așa e.

Wayne se gândi că Thomasina avea să oprească la casa părinților lui și să le spună că-l ducea la doctorul Lioukras. Se gândi că s-ar putea opri la restaurantul A&W din Goose Bay ca să-și ia câte un Teenburger și o bere de rădăcini. Dar Thomasina conduse repede pe șoseaua principală și nu se opriră nicăieri. Șoseaua principală era plictisitoare. Lui Wayne nu-i plăcea deloc. Dunga ei verde închis se întindea drept între Croydon Harbour și Goose Bay. Thomasina nu spunea nimic și Wayne se întreba dacă nu cumva făcea o

greșeală. Ce avea să se întâmple când domnișoara Huskins își dădea seama că luaseră camioneta școlii și că mama și tatăl lui nu semnaseră formularul acela?

— Ce înseamnă P-47?

— Birocrație – lumea Victoriei Huskins. O lume în care... Știi ce-i aia o morgă?

— Am văzut una la televizor odată.

— Fiecare cadavru are o etichetă.

— Agățată de picior?

— Trăim într-o lume în care orice om – sau plantă, sau animal, sau entitate de orice fel – are lipit pe el o etichetă explicativă. P-47 face parte din chestia asta.

— Crezi c-ar trebui să încercăm s-o sunăm din nou pe mama când ajungem la spital?

— Ți-e frică de domnișoara Huskins?

— E deja scoasă din minți din cauza chestiei ăleia cu rahatul.

— Ai senzația că te răpesc?

— Oarecum.

— Cred c-ar putea să pară așa.

— Mda.

— Pe șapte martie o să împlinești treisprezece ani.

— Știi când e ziua mea?

— Da. Deci ai doisprezece ani. Aș numi-o vârsta înțelepciunii. La fel ar numi-o fiecare mare civilizație din zorii omenirii și până astăzi. E vârsta la care te trezești, te uiți în jur și începi să înțelegi lucrurile. Știi că dacă părinții tăi ar muri în seara asta, ai fi în stare să-ți dai seama cum să te descurci în lume. Îmi amintesc când aveam eu doisprezece ani.

Thomasina avea patru riduri verticale pe față. Uneori erau riduri de râs, dar alteori nu. Wayne le găsea serioase și plăcute. Îl făceau să aibă încredere în ea, chiar dacă îl lua de la școală cu camioneta în miezul unei după-amiezi de marți.

— Îmi amintesc claritatea vârstei de doisprezece ani. Tu o simți?

Porni radioul. Datorită muzicii din cabină, șoseaua care ducea afară din Croydon Harbour nu mai părea atât de izolată.

— Nu știu.

Wayne nu știa dacă simțea sau nu vreo claritate, dar era bucuros că Thomasina îi puneă întrebări despre trupul lui, întrebări pe care hainele, părinții și școala le ținuseră ascunse până atunci. Fusesse nu demult la doctorul Lioukras, dar acesta nu-i explicase nimic. De fapt, îl adormise.

— Cum de îl cunoști pe doctorul Lioukras? L-ai întâlnit în Grecia?

— L-am întâlnit înainte de-a pleca în Grecia. Am fost să-l văd și l-am rugat să-mi dea un itinerar local. Nu voiam să fac un tur cu autocarul. El mi-a spus cum să obțin un permis ca să vizitez traseul olimpic original. Mi-a spus care e localul său preferat de luat prânzul din Atena și m-a sfătuit să comand sarmale cu orez și mentă și chifteluțe de miel. Mi-a spus ce fel de cafea să beau și în ce moment al zilei și mi-a dat adresa librăriei ținute de fiica lui. Așa am făcut rost de brățări și de muzica pentru dansul nostru.

— Nu-mi place mielul.

— N-am cunoscut nici un copil căruia să-i placă. Bănuiesc că să mănânci miel li se pare unul dintre obiceiurile cele mai barbare ale adulților.

— E ceva trist.

— Cred că e, într-un fel.

Lui Wayne îi plăcea că Thomasina putea să recunoască lucrul ăsta. Taică-său n-ar fi făcut-o, nici măică-sa. Nu recunoșteau nici că era trist să mănânci iepuri. Nu l-ar fi deranjat că mâncau aceste animale dacă ar fi fost în stare să recunoască, în adâncul sufletului, așa cum făcea Thomasina acum, că într-un fel era un lucru trist.

— Atunci de ce mănânci miel?

— Gustul lui are ceva arhaic. Oamenii mănâncă de secole carne de miel. Adulții uită că e un lucru trist, fiindcă la ei pofta e mai puternică.

— Foamea te face să uiți că e vorba de un miel?

— Pofta e regina.

— De ce?

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc la asta.

Wayne nu mai cunoștea nici un adult care să recunoască vreodată că trebuia să se mai gândească la ceva. Toți veneau imediat cu un răspuns, chiar dacă n-avea nici o noimă.

Acum se aflau pe cea mai pustie porțiune a șoselei. Wayne știa că în pădure erau animale și păsări. Treadway ar fi descoperit o poveste în ținutul care mărginea șoseaua aceea lungă și izolată și s-ar fi putut chiar să fie o poveste despre carne, poftă, foame. Însă despre carnea, pofta și foamea de zi cu zi, nu despre cele la care se referea Thomasina.

Când se zări printre copaci, Goose Bay nu avea nimic palpitant. Clădirile erau scunde și pătrate, fără vreo arhitectură. Erau utilitare și se profilau inerte pe cer. Spitalul făcea oarecare impresie, pentru că era mai înalt. Avea multe ferestre și era învăluit într-o aură de mister, dar nu unul ispititor. De fiecare dată când venise cu maică-sa acolo, Wayne simțise că ceva o speria. Nu-i era frică de spital, ci de efectul pe care îl avea asupra maică-sii. O făcea să se îndepărteze de el în zilele din preajma programărilor. Thomasina era altfel.

Cu cât camioneta se apropia de poarta spitalului, cu atât simțea mai puternic că voia să-i vorbească. Thomasina îl credea la fel de sensibil pe cât era ea. Simțea asta. Nu e greu să simți măsura în care cineva crede că știe mai multe decât tine. Thomasina s-ar fi putut să știe mai multe lucruri decât el, însă Wayne citea pe fața ei că îl credea în stare să înțeleagă tot ce înțelegea ea. Simți că mâinile îl furnicau, ca atunci când bulele din berea de ghimbir te pișcau de limbă. Însă și alte părți ale corpului îl furnicau – pielea capului, obrații. Trupul lui spumega întocmai ca un val. Așa te simțai alături de Thomasina. Mergeai cu mașina undeva și era incitant.

Opriră sub indicatorul cu un M pe el și traversară parcare.

— Toți suntem niște șerpi care-și leapădă pielea, zise Thomasina. Toată viața suntem alți oameni. Tu mai mult decât oricine. Nu ți-a spus nimeni lucrul ăsta, așa că o să te întreb: vrei să știi?

O femeie ajuta un copil să coboare dintr-o mașină și să se așeze în scaunul cu roțile. Pe jos erau bălți și Wayne plescăia cu tălpile tenișilor pe marginea lor. Spitalul fremăta de activitate și peste tot mirosea a cartofi prăjiți și a sos de friptură.

— Ce?

— Dacă ai avea de ales între a te complăce într-o minciună comodă și a afla un adevăr înfricoșător, ce-ai alege?

— Despre mine?

— Da.

— Care?

— Ai vrea să știi?

— Ce să știi?

— Aș vrea să nu fim într-o parcare. (Asistentele și voluntarele fumau la intrarea spitalului, bătând din picioare și frecându-și brațele goale.) Aș vrea ca înăuntru să nu fie coridoare verzi ca voma, cu urme de pași vopsite pe jos.

— Știi un loc grozav înăuntru.

— Chiar?

Îl descoperise ultima oară când fusese acolo, în timp ce el și Jacinta așteptau analizele. O lăsase pe maică-sa mândră când supă de mazăre cu carne de vită presată și găluște ce pluteau prin ea – Jacinta spusese că era destul de bună, pentru o supă servită într-un castron de plastic – și plecase în incursiune de-a lungul coridorului cu urme verzi de pași, departe în aripa de vest, până într-un loc unde, pe o firmă pictată de mână, scria: SALONUL DE ÎNGRIJIRE PALIATIVĂ SORA ROSITA BONNELL. La capătul salonului era o ușă albastră. Acum o conduse pe Thomasina acolo.

Înăuntru erau canapele tapițate cu un material cu peștișori albaștri. Un vitraliu înfățișa o femeie cu un o semilună și Pământul sub una dintre tălpi și un șoim pe braț. O lumânare ardea. Vitraliul era auriu cu verde. Culorile erau vii, însă nu foarte calde.

— Asta nu-i nici măcar Fecioara Maria, zise Thomasina. E Isis. Sora Rosa Bonnell trebuie să fi fost o renegată.

— E ceva ca un bandit?

— Probabil a plecat în Bolivia, unde a avut parte de o educație extraordinară, iar apoi s-a întors și a făcut lucruri pentru care Papa ar spânzura-o dacă ar ști ceva.

— Ce voiai să-mi spui?

— Eram de față când te-ai născut, Wayne. Știai?

— Nu.

— Ei bine, eram. Eram acolo și am văzut ceva.

— M-am născut acasă, nu aici.

— Știu.

— Am venit la spital după ce m-am născut.

— Știi de ce?

— Din cauza dereglării, a bolii mele de sânge. De-aia trebuie să iau o grămadă de pastile. E o chestie rară.

— N-aș spune că ce ai tu e o dereglare. Aș spune mai degrabă că e o reglare diferită. Asta înseamnă un fel cu totul nou de a fi. Ar putea fi un lucru fantastic. Ar putea fi un lucru nemaipomenit de frumos, dacă oamenii n-ar fi speriați.

— Ce-ai văzut când m-am născut?

Thomasinei îi venea să spună: „O fată. Erai fată tot atât cât erai și băiat“. Dar la ce i-ar folosi lui Wayne adevărul? Ar avea nevoie de mai mult. Ar avea nevoie de o lume care să înțeleagă. Ce fusese oare în capul ei?

— Ce era?

Ușa se deschise și o femeie tânără intră în încăpere împin-gând un cărucior cu roțile în care stătea un bărbat bărbos, cu o floare într-o mână și o perfuzie agățată de braț. Se uitară o clipă la Thomasina și la Wayne, apoi se așezară împreună dinaintea lumânării. Bărbatul era pe moarte. Părea să fi vrut ca femeia să-l iubească, însă ea arăta prea obosită ca să mai iubească pe cineva. Arăta ca și când ar fi putut să moară înaintea lui. Camera se preschimbă într-un rezervor de oboseală, așa că Thomasina îl prinse pe Wayne de umăr și îl scoase afară. Ocoliră o găleată plină cu apă cu un mop în ea, apoi un cărucior cu vase acoperite care răspândeau un miros de șuncă prăjită și cartofi instant.

— Ce era? insistă Wayne.

— Nu e momentul potrivit.

— Ar fi trebuit să-mi spui înainte să intre oamenii ăia.

— Mergem la doctorul Lioukras.

Thomasina își pierduse curajul. Prudență. Asta încerca toată lumea să arate. Asta era calitatea care ei îi lipsea.

— Ce?

Wayne se opri sub o fereastră cu geamuri șubrede. Nu mai era nimic în jur – nu tu Isis, nu tu asistentă, nu tu șuncă sau cartofi. Doar dale cu picățele și un culoar care

ducea din lumea morților în lumea celor vii. De acolo nu auzea vacarmul din restul spitalului.

— Nu merg la doctorul Lioukras până nu-mi spui.

Puse mâna pe pervazul rece și zgrunțuros, care fusese vopsit cu ani în urmă. Locul ăsta semăna cu pivnița pentru rădăcinoase pe care i-o arătase taică-său la o casă de lângă Black Cliffs. Intraseră acolo într-una din puținele zile toride din Labrador, când moliile portocalii se strângeau pe scaieți și deasupra fânului plutea un soi de abur. Pivnița pentru rădăcinoase era răcoroasă ca o baie în iazul de sub cascada mare. Dacă Thomasina voia să-i spună ceva, de ce n-o făcea pur și simplu?

Wayne încercă să vadă afară pe fereastră. Fusese făcută ca să se uite oamenii mari pe ea. Fusese făcută ca să lumineze coridorul de la înălțime. Lumina se revărsa de deasupra și îți dădea impresia că ai fi fost pe cale să înțelegi limpede ceva. Wayne închise ochii și încercă să-și dea seama dacă putea simți lumina pe cap așa cum putea simți căldura sau atingerea unei mâini. Lumina era ca o peliculă subțire de apă. Brusc, ușa din capătul coridorului se deschise cu un păcănit și cineva intră, însă nu se îndreptă spre ei. Cine era oare? Observă că Thomasina se uita ținută la persoana aceea, care se afla în umbră, și că avea o figură vinovată. Apoi persoana deschise din nou ușa – o ușă cu scânduri oblice, ca de închi-soare – și ieși repede. Zgomotul ușii închise răsună pe coridor și Wayne își dori să se întoarcă în partea nouă a spitalului. Thomasina putea să țină secret ce voia să-i spună. Nu era nevoit s-o asculte. I-ar fi prins bine un hotdog. I-ar fi prins bine o farfurie de cartofi prăjiți cu sos de friptură.

— Nu mă mai doare stomacul. Cred că mă simt mai bine. Sunt OK.

— Nu ești bolnav, zise Thomasina cu o figură învinsă. Ar trebui să vorbești cu doctorul Lioukras. Eu nu prea mă pricep la explicații. Ca să-ți spun drept, le urăsc.

Măinile doctorului Lioukras erau calde la atingere pe când palpa burta lui Wayne.

— Lichidul va trebui eliminat.

Avea un păr lung și cârlionțat, care după părerea asistentelor ar fi trebuit tuns, deși le-ar fi plăcut să-și afunde mâinile în el. Doctorul Lioukras era fascinat de Labrador. Acolo erau bace și rațe grase, vin din belșug și mai mult soare decât într-o grămadă de locuri mai calde, pentru că anticicloanele pluteau peste această regiune. Doctorul Lioukras avea un aparat micuț de fotografiat pe care îl purta tot timpul la el. Adesea întrerupea câte o operație ca să pozeze niște găște pe care le auzea gâgâind pe la fereastră. Thomasina stătea acum chiar sub fereastra aceea, pe un scaun pe care în mod normal stăteau părinții. Doctorul Lioukras le făcea poze copiilor pe care îi opera și nimeni nu se supăra, fiindcă era un mare optimist. Nimeni nu-i spunea vreodată: „Hei, doctore Lioukras, ai grijă ca părinții să semneze un formular de consimțământ“.

— Cum o să eliminați lichidul? întrebă Wayne.

— O să anesteziez zona, după care am să fac o mică incizie și am să-l drenez. O să scapi imediat de balonare.

Doctorul Lioukras reuși să dea impresia că făcea anestezii locale și drena lichide din burțile băieților în fiecare zi și că nimic nu putea fi mai firesc sau mai vesel.

— O să am burta plată?

— Plată ca o clătită.

— Dar pieptul?

— Lasă-mă să văd.

Wayne își ridică tricoul cu Trans-Labrador Helicopters. Sâniile lui arătau ca niște caise conservate care nu străpunseseră încă tensiunea de suprafață dintr-un bol cu frișcă. Nici un semn de teamă sau îngrijorare nu trecu peste chipul doctorului. Se uită la pieptul lui Wayne de parcă ar fi fost cel mai normal piept de băiat din lume. Thomasina îl aprecie pentru asta. Ea nu s-ar fi putut uita la pieptul lui Wayne fără ca acesta să-și dea seama ce simțea, anume că exista o problemă tristă și gravă. Când se uită la sâniile lui Wayne, doctorul Lioukras văzu o frumusețe egală cu aceea pe care ar fi văzut-o în trupul oricărui alt adolescent, de parte bărbătească sau femeiască. Era ca și cum ar fi văzut caisele crescând în pomul lor, chiar acolo unde le era locul.

Bufnița boreală

Cu toate predicile lui părintești despre cum băieții din Labrador trebuiau să facă parte dintr-un grup, Treadway Blake era cel mai solitar om din Croydon Harbour. Familiile oamenilor solitari nu-și dau seama întotdeauna că trăiesc alături de cineva ieșit din comun. Se gândesc că multe alte familii au pe cineva la fel de retras. Cineva care poate să-și petreacă zile întregi fără să scoată alte sunete decât hârșăitul cuțitului pe tendoane, târșăitul bocancilor pe preșul de la intrare, clinchetul unei cești puse la loc pe farfurie. Dar apoi intră în alte case și își dau seama că oamenii au soți, soții, copii care țipă și râd, se iau la bătaie și se miră de vreun lucru prostesc pe care l-a făcut pisica.

De câte ori îl frământa ceva, Treadway nu vorbea cu Jacinta sau cu Wayne, nici cu altcineva. Nu se ducea la baraca lui Ronald Shiwick să bea împreună cu ceilalți bărbați vineri seara și nu pierdea vremea pe la ușa centrului comunitar flecărind cu soții veniți să-și ia nevestele de la jocul de bingo. Dacă simțea nevoia să vorbească cu cineva despre ce-l frământa, se ducea în pădure, departe de comunitate, și vorbea acolo. Nu vorbea cu un zeu din mintea lui, precum cel din Vechiul Testament, nici nu și-l închipuia pe tânărul Isus cu plete din *Cele mai frumoase povești din Biblie*, care fusese singura carte din casa părinților lui, în afară de Biblie, pe când era copil. Când simțea nevoia să-și descarce sufletul, Treadway vorbea cu o bufniță boreală pe care o întâlnise când avea șaptesprezece ani. Între ei existau unele asemănări fizice. Amândoi erau mici pentru specia

lor. Amândoi aveau o formă compactă, rotunjită, eficientă și nu prea grațioasă în aparență. Bufnița boreală era una dintre cele mai retrase și mai modeste păsări. Sălășluia în inima pădurilor umbroase și întunecoase de molizi negri și nu atrăgea deloc atenția asupra ei. Treadway întâlnise bufnița pe când se odihnea la jumătatea drumului dintre Beaver River și cărarea înapoi spre casă. Ședea acolo de mai bine de jumătate de ceas când îi sărise în ochi bufnița aceea mică, undeva la vreo șase metri deasupra capului său. Nu știa ce-l făcuse să se uite în sus la locul acela. Un impuls tăcut de-a cerceta. Treadway descoperea adesea viața sălbatică în felul ăsta, de parcă o bulă invizibilă s-ar fi spart și te-ar fi făcut să te uiți într-acolo.

Bufnița nu făcuse nici o mișcare și nu scosese nici un sunet. Arăta ca o parte din copac. O văzuse, apoi nu mai reușise s-o vadă. Apoi o văzuse din nou. Se apucase să-i vorbească cu glas domol și îi fredonase un cântecel. Lucru pe care nu l-ar fi făcut pentru nici o altă ființă vie: nici pentru mama lui, nici pentru tatăl lui, nici pentru frații lui, nici măcar pentru el însuși. Ce-i plăcuse la bufniță era că nu-i cerea nimic și de-atunci vorbise cu ea de parcă l-ar fi ascultat, deși n-o mai văzuse niciodată. Îl liniștea să vorbească cu bufnița și acum îi vorbi despre Wayne.

— Toată lumea își închipuie că știu ce fac, îi spuse. Pentru Dumnezeu, habar n-am ce fac. Știi asta.

Bufnița îl asculta de oriunde ar fi fost – în inima pădurii, dincolo de Beaver River, dincolo de lac, chiar lacul acela de pe continent ale cărui ape își schimbau direcția și începeau să curgă ca atrase de un magnet către nord, spre Ungava Bay, lacul al cărui nume era secret.

— Ar fi trebuit să las lucrurile în pace, zise Treadway. Așa cred acum. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-aș fi lăsat pe Wayne să fie pe jumătate fată?

Bufnița îi îngădui lui Treadway să-l vadă pe Wayne ca pe-o fetiță. Stând acolo, în mijlocul pădurii, văzu o nălucă a fiicei sale. Avea părul negru și o față serioasă. Era o fată isteată și lui Treadway îi plăcu.

— Ești o copilă frumoasă, îi spuse.

Dar copila nu-l putea auzi, așa cum îl auzea bufnița. Aceasta îl asculta și, pentru prima oară de când soția lui născuse, Treadway simți durerea urcându-i din străfundul inimii și revărsându-se peste mușchi. Se afundă în mușchi și deveni o parte a pădurii. Bufnița o luă asupra sa. Așa ceva nu se mai întâmplase cu durerea.

— Aș putea să rămân aici, spuse Treadway. Ești o bufniță mică și curajoasă.

Se gândea că bufnița era singură. De fapt, se gândea la ea ca la el însuși, deși nu credea că era deloc curajos. Oamenii spun de obicei că prietenii lor sunt admirabili într-o privință sau alta – curajoși, onești, loiali –, dar nu văd aceste calități la ei înșiși, chiar dacă sunt prezente într-o mai mare măsură decât la prietenii lor. Treadway nu putea să vadă ce era bun în el. Soția lui își închipuia că poate, dar nu era așa. Știa că nu era la fel de independent sau de curajos ca bufnița, dar se identifica cu felul în care aceasta alesese să trăiască. Dacă lumea ar fi putut să trăiască aici, în adâncul pădurii, unde nu erau magazine, nici șosele, nici uși și ferestre, nici linii drepte. Liniile drepte erau problema. Ruletele și măsurătorile și liniile, și nu era nimeni care să te ajute dacă le încâlcai. Bufnița lui nu avea să iasă din adâncul pădurii. Nu avea să se apropie de gardurile și ușile din Croydon Harbour. Avea destulă minte ca să nu încerce să trăiască în lumea aia.

— Aș vrea, îi spuse Treadway bufniței, să-l pot aduce aici cu mine vreo șase luni. Chiar mai mult. Să uite de tratamentul care îl silește să fie băiat. Gata cu tratamentul din spital. Tratamentul e în copacii ăștia. În rășină. În mirosul crengilor bătute de vânt. Ce s-ar întâmpla atunci?

Unde era oare bufnița?

— Dacă l-aș aduce aici și nu l-aș mai duce niciodată înapoi? Am putea trăi aici.

Bufnița îi întorsese spatele.

Treadway rămase în pădure până se întunecă. Își găsi drumul spre casă așa cum făcea întotdeauna, orientându-se după contururile bine cunoscute ale pământului, după lună,

după stelele din trupul Vânătorului și după Ochiul-dulăului¹, care se zăreau în unele poieni. Când ajunsese acasă, pe masă îl așteptau un bilet și două farfurii cu pește afumat și unt topit. Focul din sobă se stinsese. Telefonul sună – era Thomasina.

— Am tot încercat să dau de voi.

— De ce?

— Suntem în Goose Bay. Wayne trebuia să scape de presiunea din abdomen. Avea o mulțime de lichid strâns înăuntru. Nu erai acasă. Dar, Treadway, te rog să faci ceva pentru mine.

— Ce anume, Thomasina Baikie?

— Spune-i Victoriei Huskins că te-am sunat de la spital și ți-ai dat acordul să-l duc pe Wayne acolo. Altfel îmi ia capul.

Gradele de încredere și neîncredere sunt în număr de trei. Treadway avea și mai puțină încredere în Victoria Huskins decât în Thomasina. Când cunoști un om de treizeci de ani, chiar dacă aveți personalități diferite și tratați aceeași problemă în feluri diferite, cel puțin știi de unde a pornit fiecare. Între voi există un respect adânc. Victoria Huskins nu era de bază, după părerea lui Treadway. Thomasina – da. Există o persoană de bază cu care puteai vorbi, în cel mai rău caz. Victoria Huskins, în cel mai rău caz, își zise Treadway, n-ar fi de bază. Grijile ei cele mai mari ar fi ca actele corespunzătoare să fie completate, ca cusătura de la spate a fustei sale să vină direct pe mijloc, ca orice străin sau pelerin care stătea în strana ei să fie reeducat imediat. Își dăduse seama de asta.

— Ce fel de lichid strâns înăuntru?

— Sânge.

— Sânge?

— O grămadă, Treadway.

— E rănit?

— Sânge care se scurge în mod normal din trupul unei fete când ajunge la vârsta lui Wayne. Sânge menstrual strâns înăuntru. Și mai e ceva, dar asta va trebui să-ți spun între patru ochi.

1. Vânătorul și Ochiul-dulăului sunt denumirile populare ale constelației Orion și stelei Sirius.

— Jacinta ar trebui să...? (Treadway nu era prea fericit să vorbească despre sângele menstrual. Nu știa ce să facă.) A ieșit. E cu Eliza și Joan. Unde-i Wayne acum?

— O să vină acasă dimineată. Am tot încercat să vă sun. Orele de vizită se încheie în cinci minute. Dacă vorbești cu asistenta-șefă, cei de la spital o să-mi dea voie să rămân aici cu Wayne. Pot să stau peste noapte sau poți să vii cu Jacinta. Acum doarme. Dacă vorbești acum cu ei, o să mă lase să rămân. Altfel va trebui să plec.

— Vin eu acolo.

N-avea de gând să lase pe altcineva în afară de el sau de soția lui să stea peste noapte lângă patul lui Wayne la spital. Nu o sună pe Jacinta. Își puse din nou haina groasă, cu toate că era umedă, se sui în camionetă și plecă s-o ia pe soția lui.

Una din diferențele dintre Eliza Goudie și Joan Martin era că, atunci când se strângeau la o băută între femei, Eliza aducea Piña Colada de la magazinul de băuturi, în timp ce Joan aducea o sticlă de scotch single malt din stocul soțului ei. Elizei îi plăceau băuturile gazoase, cu gust de ananas și nucă-de-cocos și cu palmieri pe etichetă, în timp ce lui Joan îi plăcea pur și simplu să se facă pulbere. Joan se trântea pe canapea, iar Eliza se așeza pe vechiul balansoar încăpător de lângă televizor, unul din televizoarele acelea mari, fiindcă soțului ei îi plăcea să stea și să se uite la el în timp ce ea era în oraș la orice oră cu profesorul de geografie sau cu amanții pe care-i avusese înainte. Îi plăcea să-l urmărească pe Bob Barker în *Prețul corect* și apoi să se uite la *Jeopardy*.

— Fredonează melodia de la *Jeopardy* în timp ce facem dragoste, le spuse Eliza lui Joan și Jacintei. *Dam da da diddle, dam, dadamda dii dii diddle diddle...* și nici nu-și dă seama. Ați putea avea orgasm pe chestia asta? Spuneți, ați putea? Pentru că eu pot. Și știți de ce? Fiindcă îmi închipui că a adormit pe placa de surfing, că de fapt sunt în pat cu Dudley Moore și că am părul împletit în spic, ca tipa aia, știți voi, cum îi zice?

— Nu știu, zise Joan bând direct din sticlă. Țsta e unul din scotch-urile alea cu gust de turbă. A fost făcut într-o

peșteră. O peșteră mică din nordul Scoției, mai izolată decât suntem noi aici. Bărbatu-meu l-a ales tocmai pentru peștera aia. Bărbatu-meu, omul peșterilor.

Jacinta avea o sticlă de Mateus¹ care stătuse în congelator jumătate de oră. Îi plăceau chiciura depusă în jurul etichetei aurii, fâsăitul și adierea aromei de fructe. Dacă se hotăra să bea, Jacinta voia băuturi spumante. Voia ceva din Spania. Voia să simtă atmosfera de sărbătoare și să audă cuvântul „rosé“.

Joan făcuse sosul cu smântână și supă de ceapă din noua reclamă Kraft și adusese un bol uriaș cu chipsuri ondulate. Eliza venise cu un platou cu snackuri Cheez Whiz pe un pat de cozi de țelină, iar Jacinta făcuse prăjiturile din beza cu fulgi de ciocolată și ceară de parafină.

— Cum îi zice? Dolores? întrebă Jacinta. Nu e Dolores, așa-i?

— Nu-mi amintesc cum o chema în film, dar numele ei real este Bo Derek, răspunse Joan.

— Nu înțeleg cum se poate duce cineva să vadă filme la cinematograful ăla vechi și mizerabil din Goose Bay, zise Jacinta. De cele mai multe ori pun ultima rolă din film în loc de prima sau proiectorul se strică de tot.

— Știi ce mă enervează de fapt la filmul ăla? întrebă Eliza.

— Hmm, făcu Joan, poate faptul că singurul lucru care se întâmplă în el e că se cântă *Boleroul* lui Ravel de nouășnouă de ori și că femeile n-au nici un fel de personalitate, doar un număr dat de bărbați, ca porcii câștigați pe la bălciuri?

Luă o gură din scotch-ul ei de Oban².

Jacinta spuse:

— Vreau să vă întreb ceva.

Al treilea pahar de vin era pentru ea magic. La petrecerile de Crăciun sau când ieșeau seara împreună cu alte familii nu bea decât două. Al treilea pahar o făcea să plutească. De regulă nu bea paharul ăla, dar în noaptea asta regula nu se aplica.

1. Vin rosé spumant produs în Portugalia.

2. Celebră distilerie situată în portul Oban, pe coasta vestică a Scoției.

— Știi că te culci din nou cu soțul tău, îi spuse Elizei. Știi totul despre cizmele din piele de leopard și despre Valium. Ce vreau să aflu e dacă și tu, Joan, iei Valium. Iei ceva care să-ți crească artificial apetitul sexual?

— Ce să-mi crească?

— Vreau să aflu un lucru: mai e cineva aici în afară de mine care se uită dintr-odată la un penis erect ca la un obiect ridicol?

Joan se uită la Jacinta de parcă ar fi înțeles în sfârșit unde bate.

— Vreau să zic, nu am nici o problemă cu Treadway. E un bărbat bun, știți și voi.

— Mda, așa-i, aprobă Joan.

— Chiar e un bărbat bun. Mă gândesc că, dacă nu sunt în stare să mă înțeleg cu el, aş putea foarte bine să mă târăsc într-o văgăună undeva și să stau singură acolo.

— Dar nu vrei să te culci cu el.

— E menopauza, nu-i așa? Vreau să zic, o lună îl întâmpinam cu: „Bună, domnu' Penis, cum îți merge astă-seară, mă bucur să te văd plin de veselie, domnu' Penis. Bună treabă, domnu' Penis, da, îmi place de tine“. Iar în luna următoare cu: „Stai așa, băiete, creatură caraghioasă, unde Dumnezeu crezi că te duci? Vrei să te apropii de vaginul meu? Să intri în el? Și de ce-ai vrea, mă rog, așa ceva? O, ce idee ridicolă!“. Dacă asta nu l-ar fi jignit de moarte pe Treadway, aş fi izbucnit în râs.

— Valiumul o să rezolve totul.

Joan se afundă în perna care avea un goblen cu o moară de vânt pe ea.

— Eu n-am avut nevoie de menopauză. Într-o noapte, pe când aveam douăzeci de ani, m-am uitat la Harold și mi s-a părut că scula lui era un nas, sfârcurile – o pereche de ochi, iar smocul lui de păr – o mustață creață.

Eliza vărsă niște Piña Colada pe jos. Harold era văzut în Croydon Harbour ca un bărbat mărunțel și îngrijit. Dacă ar fi trebuit să-i explici unui extraterestru cum arăta un om, dacă voiai să-i dai cea mai exactă și mai simplă definiție, ai fi putut să-l alegi pe Harold Martin drept exemplu.

— Din octombrie și până-n iunie, continuă Joan, nu iese din lenjeria lui izolatoare. (Le explicase deja că Harold își făcuse niște lenjerie de corp din material izolator pentru case, din acela argintiu care are un strat de bule între două folii. Harold și-o prindea în jurul bustului cu un arici.) Așa că efectul e amplificat.

— Nu vreau să-l ridiculizez pe soțul meu, zise Jacinta. Doar îmi pare rău că eu am trecut parcă printr-un soi de poartă și el a rămas încă de partea cealaltă.

— Ce e pe partea ta? întrebă Joan.

— Stau lângă poartă și mă uit în urmă la soțul meu, așteptând ca el s-o zărească măcar. Însă el crede că e doar o altă parte din gard.

— Să nu-ți pară rău de el, zise Joan. Crezi că-și pierde vremea printre pădăii pe același câmp de odinioară, dar nu-i așa. Crezi că nu-i în stare să vadă unde ești, dar nu-i așa. Poate să vadă foarte bine. Doar că nu vorbește despre asta. Totuși, fii sigură că, dacă ți-ai da duhul mâine, Treadway ar deveni dintr-odată cel mai vesel om din Croydon Harbour. O să te uiți în jos din noua ta casă și o să rămâi uimită. O să te întrebi: „Cum de n-a fost niciodată așa când eram cu el?”. Ar deveni dintr-odată tot ce ți-ai dorit să fie atâția ani.

— De ce crezi asta?

— O să slăbească cinci kile. O să înceapă să mănânce legume. O să se ducă la Clubul de Grădinărit și o să se ofere să sădească tufe de trandafiri pe lângă aleile din lemn. O să-ți vină să cobori imediat din rai și să te culci cu el pe loc.

Până când Treadway bătu la ușa Elizei Goudie, Joan și Eliza uitaseră deja cum arată un soț. Băuseră așa de mult, încât vederea lui Treadway în pragul ușii le zăpăci. O creatură extraterestră își croise drum până la casă. Doar Jacinta îl recunoscuse și, când dădu cu ochii de ea, Treadway știa că nu voia să-l însoțească la spital în starea aia.

— Trebuie să mă duc până în Goose Bay, cu treabă. În caz că ajungi acasă și nu mă găsești. Nu voiam să-ți faci griji.

— Ce treabă?

— Să iau niște valve pentru compresor. (Nu putea să-i spună despre Wayne în starea în care era, fiindcă nu voia

să străbată toată șoseaua prin sălbăticie până la Goose Bay cu o femeie isterică în camionetă. Așa că minți.) Maynard White mi-a promis că-mi dă câteva și am nevoie de ele înainte să plec în pădure.

— Dar Wayne?

— E la o petrecere în pijamale.

— Unde?

— E la o petrecere în pijamale la puștiul lui Ronald Shiwick.

Celelalte două femei făceau tărăboi în living. Își reveniseră din buimăceala în care le aruncase vederea unui soț în pragul ușii și enumerau obiceiurile pe care propriii lor soți nu le dăduseră în vileag decât după câțiva ani de căsnicie.

— Harold nu vrea să mănânce pui, zise Joan, fiindcă spune că se pișă prin piele.

— Se pișă?

— Spune că pielea lor e scăldată permanent în pișat și nu înțelege cum poate să mănânce cineva așa ceva. Spune că dacă te uiți la fundul unui pui vezi numai găinaț de pui.

— Totul e în regulă? îl întrebă Jacinta pe Treadway.

Ochiul-dulăului atârna deasupra umărului său și ea își aduse aminte că îl iubea și băgă de seamă că nu părea să fie în apele lui. Părea că ar fi vrut să spună un lucru pe care nimeni în lume în afară de ea nu l-ar fi putut înțelege.

— Soțul meu, zise Eliza în fundal, e un fin cunoscător al propriilor vânturi.

— Cum adică? întrebă Joan.

— Totul e în regulă, răspunse Treadway. Dacă te duci acasă, ai grijă pe unde calci. E cam întuneric.

— Aș putea să rămân aici.

— Atunci mai bine rămâi.

O îmbrățișă de formă pe Jacinta.

— Ai haina umedă.

— E doar umezeala nopții.

Treadway o lăsă în pragul luminat al casei și se urcă în camionetă.

Luminile nordului ofereau un spectacol de nuanțe trandafirii, turcoaz și argintii, ceea ce era destul de neobișnuit,

și în mod normal Treadway ar fi oprit camioneta pe marginea drumului și s-ar fi dat jos să le privească. Părinții și bunicii lui respectaseră misterul acelor lumini într-un fel în care oamenii de azi n-o mai făceau. Străbunii se uitau la ele așa cum copiii englezi se întindeau odată pe câmpuri și culegeau vise din nori. Pe vremea aceea coborau sunete din cer. Acum numai bătrânii le mai auzeau. Deși cu douăzeci de ani mai tânăr decât toți ascultătorii pricepuți, Treadway auzise cântecul acela murmurat. Dar în seara asta nu-l auzea. Pe când era copil își rupsese piciorul în trei locuri, iar maică-sa îl dusesse la spitalul din Goose Bay, unde i-au dat un anestezic mult prea puternic. Nu s-a trezit când trebuia. Doctorii i-au spus maică-sii că era ceva normal și au trimis-o să aștepte veștile acasă. De îndată ce-a ajuns, tatăl lui Treadway a întrebat-o unde era fiul lui, iar când ea i-a răspuns: „L-am lăsat la spital“, el s-a urcat în camionetă, a traversat două râuri, deși era trecut de miezul nopții, în loc să aștepte feribotul de dimineață, și l-a adus pe Treadway acasă, punându-l într-un pătuț de lângă sobă. De câte ori Treadway îl auzea spunând povestea asta, taică-său încheia cu următoarele cuvinte: „N-o să pricep niciodată cum a putut să-l lase acolo așa“.

Este adevărat că e greu de știut cât anestezic să-i dai unui copil. Doctorii lui Wayne nu se putuseră pune de acord și îi dăduseră o doză între cea pentru copii și cea pentru adulți. Acesta îl cufundase într-o stare între somn și trezie și amortise durerea inciziei pe care o făcuse doctorul Lioukras ca să deschidă vaginul ascuns. Carnea avea un centimetru grosime și, când făcuse incizia, doctorul Lioukras îi ceruse imediat asistentei un bol de inox de pe căruciorul cu instrumente.

Wayne nu văzuse sângele, care era foarte mult, fiindcă personalul medical ridicase un cearșaf, așa cum făceau la toate operațiile ginecologice. Le vedea fețele cu măști mișcându-se încet prin membrana translucidă și le auzea vocile ca pe un murmur tăragănat și neîntrerupt, iar din când în când prindea câte un cuvânt întreg. Auzi spunându-se *sânge* și *anomalie* și *oh*. Auzi cuvintele *afluență* și *nu* și *niciodată*. O auzi pe Thomasina spunând „Nu“, apoi pe doctori rugând-o

să se tragă mai în spate și pe ea protestând. Dar sunetele se auzeau în surdină. Ce ajungea până aproape, năpustindu-se direct spre el, era culoarea roșie. Roșul poate fi întunecat, și chiar așa era. Poate fi aprins și era și așa. Când închizi ochii pe un câmp însorit, când ești tânăr și lumea n-a lăsat încă asupra ta amintiri de neșters, e un roșu-arămiu care stăruie în spatele pleoapelor tale închise și care conține căldura tuturor verilor viitoare, iar roșul ce se năpustea năvalnic în dosul pleoapelor închise ale lui Wayne îl cuprindea și pe acesta. Îl speria lumea asta roșie involburată, dar îl și încânta, iar anestezicul îi ținuse mâinile și picioarele de un nor moale, moale de tot. Nu putea să se smulgă din lumea roșie năucitoare, orice l-ar fi privit din adâncul ei, și, precum cuvintele ce se ridică dintr-o mare de murmure, în lumea asta exista ceva pe jumătate format, uitându-se la el, dar nu-și dădea seama ce era, deși simțea că se îneca în sânge și încerca să vorbească, pentru că vârtejul roșu se rotea mult prea repede. În universul său anesteziat, un sunet se ridica din inconștient, un sunet care de obicei pătrunde în lumea reală doar prin ferestre precum luminile nordului, sau glasul unei bufnițe, sau șoaptele ce se înalță din pământ.

Wayne auzi cum sunetul devine mai puternic și îneacă vocile doctorilor și asistentelor. Lumea roșie incipientă prindea formă: un canal roșu, un tunel, o hartă a pântecelui său și un pasaj ce se desprindea din el, care fuseseră toate blocate și despre care habar n-avea că existau. Lumea roșie cunoștea tot ce se afla înăuntrul lui și îi arăta harta propriilor organe feminine, care erau colorate în cel mai viu, mai strălucitor și mai ademenitor roșu pe care îl văzuse în viața reală sau în visele sale. Se auzi căzând prin acest tunel cu un geamăt prelung care se preschimbă în țipăt. Doctorii și asistentele îl auziră – nici unul nu mai auzise așa ceva decât în camera de nașteri. Cea mai tânără dintre asistente fugi din sala de operații și nu se opri până la camera frigorifică din spatele cantinei, unde bău o cutie cu suc de grepfrut rubiniu Old South cu gheață mărunțită.

Despărțirea

Există o despărțire în toate familiile mici – familii cu o mamă, un tată și un singur copil. Există o lume nouă pentru fiecare copil, mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce fel de iubire a avut parte acasă. Iubire puternică, iubire ratată, iubire complicată, iubire care face tot ce-i stă în puteri ca să-i țină de cald unui copil prin straturi fără număr de frică și prudență. Într-o bună zi straturile prind să se destrame. Înainte de noaptea petrecută la spital, Wayne nu se desprinsese de mama sa, dar începuse să tânjească după misterul fără nume după care tânjesc toți adolescenții.

În dimineața de după operația lui Wayne, Jacinta se trezise pe canapeaua ei de-acasă, cu o mahmureală cumplită. De ce era frig în casă? Era un frig ce îi amintea de acela care se făcea iarna în casele neizolate ale prietenelor ei din St. John's. Un frig care-ți intra în oase și te chinuia. Treadway nu lăsa niciodată casa să se răcească atât de tare. Dacă se trezea la cinci și jumătate dimineața era deja târziu pentru el. În fiecare seară avea grijă să fie surcele uscate în cutia de lângă sobă. Plia niște hârtie de ziar și așeza surcelele pe ea într-o piramidă. Apoi veneau bucățile de lemn de la gaterul lui Obadiah Blake și resturile de molid negru ce răspândeau un miros plăcut din toate hornurile din golfuleț. Jacinta se ridică, îmbrăcată încă în hainele de la petrecere. Urcase poticnit dealul pe la trei dimineața și observase că mașina lipsea, dar Treadway o lăsa de multe ori la Maynard White dintr-un motiv sau altul. Acasă la Eliza îi spusese ceva despre niște valve. Și îi mai spusese că Wayne dormea la Brent Shiwick, ceea ce era

de-a dreptul ciudat. Wayne nu părea să fie cel mai popular băiat din Croydon Harbour, iar Brent Shiwick nu-i era prieten.

Jacinta coborî scările până în pivniță și aprinse singură focul. Tăie niște caise muiate într-o crăticioară cu făină de ovăz și își făcu un porridge cu fructe, apoi își pregăti un ceai, turnând apa fierbinte peste plicul din cană. Când Treadway era plecat în pădure luni la rând și Wayne, la școală, se obișnuia să stea singură. Dar astăzi se simțea stingheră și, când Treadway apăru după-amiază în cadrul ușii, se bucură să-l vadă. Însă el nu se bucură. Chipul nu i se luminează când îl îmbrățișă. Trupul lui era la fel de rece ca un buștean de lângă gard. Îi povesti ce se întâmplase – îi povesti despre sânge, despre chirurg, despre divulgarea secretului lor. Dar mai era o parte nouă despre care nu pomeni nimic.

— Thomasina Baikie i-a spus totul lui Wayne, zise el. De altfel, mi-a spus și mie mai multe lucruri.

— Unde e Wayne?

Jacinta se simțea plină de exaltare, chiar dacă își dădea seama după chipul lui că soțul ei era măcinat de griji și că s-ar putea să nu-și revină curând. Viața care se scursese de pe fața lui începea s-o învioreze pe-a ei. Treadway observă. De ce era oare așa de exaltată când el se simțea în halul ăla?

— În Goose Bay.

Deschise frigiderul, își scoase pâinea, își făcu un sendviș cu salam Maple Leaf și muștar, după care puse ceainicul la fiert. Stătea la masa din bucătărie, mâncându-și sendvișul, și aștepta să fiarbă apa din ceainic.

— E singur?

Treadway ridică din umeri, cu gura plină.

— Erau asistente cu el.

Jacinta își aruncase haina pe fotoliul La-Z-Boy al lui Treadway când venise, dar acum o îmbracă din nou. Cheile erau lângă farfurioara lui, iar ea le înhăță, își trase în picioare cei mai ușori pantofi și ieși fără eșarfă, ceea ce nu făcea niciodată. Chiar și vara Jacinta purta o eșarfă de mătase sau una subțire de bumbac în jurul gâtului, însă nu și astăzi.

Când ajunse la spital, se duse direct în rezerva lui Wayne și văzu că era atât de palid, încât pistrii lui arătau de parcă ar fi plutit în smântână. Jacinta îl îmbrățișă și el se agăță

de ea – pentru prima oară de când era mic își lăsă iubirea să curgă nestăvilită și să se reverse asupra copilului ei. Zbârâna ca linia electrică de pe vechea ei străduță lăturalnică din St. John's. Nu fusese liberă să iubească fata din Wayne, pentru că nu i se recunoscuse existența. Jacinta își sărută copilul pe frunte. Își șterse lacrimile, întinzându-le pe față, și micile rosături făcute de vânt o usturară, apoi își luă copilul acasă.

Dar despărțirea începuse deja. Când copilul se desprinde de părinții lui ca să exploreze lumea nouă, aceștia nu pot să facă decât două lucruri. Pot să se împotrivească prin reguli, rugăminți, lacrimi și furie: „De ce vrei să ieși pe un frig de minus cinșpe grade îmbrăcat în bluza aia când ai putea să porți puloverul de lână pe care ți l-am încălzit pe sobă? E așa de comod“. Sau pot să recunoască până la urmă că lumea nouă există, periculoasă și irezistibilă. Comoditatea nu e deloc ceea ce-și dorește tinerețea abia trezită. Siguranța nu e deloc ceea ce-și dorește. Nici lumea materială nu e deloc ceea ce-și dorește.

— De ce urmărește tata tranzacțiile de la bursă în fiecare seară? o întreabă Wayne pe maică-sa.

Ea curăța morcovi, iar el scrisese o poezie despre Ziua Armistițiului pentru concursul școlar anual.

— Știi de ce-mi amintesc papucii lui?

Lama curățătorului de morcovi nu era strânsă bine și zdrăngănea. Jacinta ținea robinetul deschis ca să-și spele bucățile de coajă de pe degete.

— Știi găurile din ei? Șosetele maro ale tatei se ițesc prin ele chiar acolo unde ar trebui să fie botul unei cârțițe. Îmi spun că papucii lui sunt niște cârțițe.

Treadway comanda în fiecare primăvară și toamnă o rezervă de șosete de lucru Torngat Heavy-Spun de la magazinul Hudson's Bay. „Nu te deranjează dacă pierzi vreuna când sunt toate la fel“, spunea el. „Zău dacă pricep de ce oamenii au șosete în zeci de culori și mărimi diferite. Cred că le place să-și dea singuri de lucru.“

— De ce, mamă?

— Ce?

— De ce urmărește în fiecare seară tranzacțiile de la bursă?

— Taică-tău a cumpărat niște aur și-i place să urmărească ce se întâmplă cu el.

— Tata a cumpărat niște aur?

— Foarte puțin. Cât să ne descurcăm dacă apare vreo criză mondială. Dar nu pentru multă vreme. Doar cât să ieșim din criză. Așa că îi place să se țină la curent cu fluctuațiile de preț și, dacă tot face asta, îi place să vadă ce se întâmplă cu prețurile celorlalte lucruri. Pur și simplu îl interesează. Oamenii pot fi interesați de multe lucruri.

„Dar cârțițele sunt oarbe“, se gândi Wayne. Bănuie că erau moarte. Ce folos că aveai picioare dacă nu făceau altceva decât să se poarte ca niște cârțițe moarte?

— Cum de face același lucru în fiecare seară? Adoarme în fotoliu și începe să sforăie. Nu i se pare plictisitor?

— Tocmai, răspunse Jacinta azvârlind un morcov în chiuvetă. Taică-tău își petrece șase luni din an pe coclauri la vânătoare. Nu suportă să stea acasă. Taică-tău e mult mai interesant decât crezi. Îmi închipui că-ți pui aceleași întrebări și despre mine.

Wayne se uită la ea cu o mutră vinovată. Îi venise s-o întrebe cu o seară înainte, când Jacinta citea din Evangheliile după Luca și Ioan printre tranzacțiile bursei de valori: „Speri că Dumnezeu a mai scris ceva nou acolo de seara trecută?“. Începuse să se întrebe, pe măsură ce zilele de toamnă se scurtau, de ce se mulțumeau părinții lui cu o asemenea liniște. Fără alți frați sau surori în casă, nu avea cui să-i împărtășească propria neliniște.

— Oricum – of, urăsc curățătorul ăsta, zise ea aruncându-l din mână. Unde e cuțitașul meu alb? Chestia asta face morcovii să pară scămoșați. Urăsc morcovii scămoșați.

Scotoci printr-un sertar, cu spatele la el.

— Probabil crezi că și eu sunt plicticoasă de moarte, însă asta se întâmplă cu oamenii care se căsătoresc, fac copii și cumpără curățătoare de morcovi și Mr. Proper și tot restul, care au grijă ca lucrurile să meargă bine la școală pentru copiii lor și se duc la spitalul din Goose Bay de cinci ori pe săptămână...

Se porni să vorbească mai tare. Monitorizarea medicală însemnase că amândoi se plimbaseră de nenumărate ori pe

la doctori. Lui Wayne i se scosese firele și începuse un nou tratament cu hormoni. Trebuiseră să se ducă la consultație la doctorul Lioukras și să treacă în revistă semnele și simptomele: ce să facă dacă balonarea abdominală revenea.

— Femeile se aruncă în tot felul de pasiuni, spuse Jacinta. De fiecare dată când vedeam un graur bătrân, mă uitam la dunga aurie din jurul fiecăreia dintre penele lui mici. Aur. Vedeam totul în felul ăsta. Pătrunzător. Marginile frunzelor. Sunetele. Ploaia. Îmi plăcea să merg în centrul luminat de felinare și să mă uit la pantofii din vitrinele magazinelor. La toate hublourile luminate de pe un vapor englezesc. Dar știi ce mă omoară? Acum sunt prea obosită ca să mai fac asta, chiar dacă aș putea. Chiar dacă portul din St. John's ar fi la capătul gardului ăluia unde și-a lăsat taică-tău sacul pentru cort. Femeile nu au saci pentru corturi, Wayne. Nu cele din Labrador. Bărbații au corturi. Dar nu mi-ar strica să am și eu unul. Ar fi diferit de al tatălui tău, asta pot să-ți spun sigur.

— Cum ar fi cortul tău?

Wayne se împotmolise la al doilea vers din poemul lui pentru Ziua Armistițiului, dar nu îndrăznea să-i ceară ajutorul. Maică-sa ura că școala dădea teme pentru acasă profitând de fiecare sărbătoare: Ziua Armistițiului, Crăciunul, Ziua Sfântului Valentin, chiar și cea a Sfântului Patrick. „În fiecare an e la fel“, se plângea ea. „Cred că fac așa ceva pentru că nimeni nu are o fărâmbă de imaginație în locul ăla. Dacă n-ar acoperi toți pereții cu doveci, reni și afurisiți de spiriduși, n-ar avea nici cea mai vagă idee cum să se descurce cu copiii.“

Ziua Armistițiului aproape că o scotea din minți: fiecare copil din școală încerca să-și închipuie cum era viața în tranșee și o întreba pe maică-sa cu ce rimează cuvântul „mac“¹. Poate că asta era problema cu ea acum, se gândi Wayne.

— Cortul meu? Păi... mai întâi aș avea un șir de lampioane chinezești și aș găsi o cale să ascult muzică înăuntru.

1. Ziua Armistițiului este cunoscută și sub denumirea de Ziua Macilor.

Wayne știa că nu conta ce rima cu „mac“. Făcea diferența între sentimentul real și versurile proaste pe care le scriai ca temă. De ce trebuiau neapărat să fie cuvinte? Își înfipse mai adânc dinții în capătul creionului și simți gustul de vopsea și de lemn. Denumirile lucrurilor nu făceau decât să te încurce îngrozitor. Ce era un mac dacă nu-l numeai mac? Dacă îl priveai pur și simplu și refuzai să-i dai un nume? Thomasina se pricepea de minune să denumească lucrurile într-un fel care lăsa totuși loc de întrebări. În noaptea aceea la spital, așteptându-l pe Treadway, trăsese cearșaful răcoros până sub bărbia lui Wayne și îi vorbise despre operație. Dar Thomasina n-o numise operație sau intervenție chirurgicală.

— Apele alea se năpusteau, nu-i așa? zisese răcorindu-i fruntea cu mâna. Se năpusteau pe țăr. Trupurile noastre sunt făcute în cea mai mare parte din apă, Annabel.

— Iar îmi spui așa.

— Da. E în regulă?

— Îmi plăcea când eram mic. Credeam că îmi spui Amble. (Își aminti că îi sunase ca un nume pe care i-l dai unui cățeluș abia născut sau unui copil pe care îl iubeai.) Dar nu-mi spuneai așa. Îmi dădeai numele fiicei tale. Annabel. Îmi place și asta.

— Mama ta și cu mine eram prietene bune. Au fost niște lucruri pe care amândouă le-am pierdut. Lucruri care au de-a face cu tine și cu motivul pentru care ești aici. Dar trebuie să aștepți să vină doctorul. Și tatăl tău. Nu e treaba mea.

— Cine ziceai că se năpusteau?

Era pe jumătate adormit. Glasul lui Treadway se auzea pe coridor. Thomasina ieși. „Se năpusteau... cum era?“ Larma de pe hol se întetă. „Tată?“ Treadway țipa? Dar el nu țipa niciodată. Wayne nu reuși să distingă cuvintele. Se năpusteau. Țăr. Annabel. Pierdut. Adormi.

Doctorul Lioukras făcuse tot ce-i stătea în puteri. Credea că poți vorbi cu orice copil trecut de vârsta de unsprezece ani ca și când persoana pe deplin dezvoltată dinăuntru ar fi început să se deschidă și încercase să folosească numai cuvinte adevărate. Limitările limbajului medical nu erau mai mari, în mintea lui, decât cele ale limbajului în general.

Știința, medicina, mitologia, chiar și olăritul împărtășeau, după părerea lui, un soi de grandoare. Avea două exemplare din *Dictionary of Word Roots and Combining Forms*¹ de Donald J. Borror, care fragmenta termenii din biologie în cele mai vechi părți cunoscute, și citea din el doar ca să se amuze. Dar până și lui Donald J. Borror i-ar fi fost greu să-l ajute acum.

— Iată un moment, îi spuse el lui Wayne – care stătea în capul oaselor în pat, ținând în echilibru niște cuburi de jeleu verde pe un cuțit și lăsându-le să i se topească în gură –, când știința medicală se bazează în întregime pe denumirile mitologice. Un hermafrodit adevărat – continuă de parcă starea asta ar fi fost o realizare – e mult mai rar decât toate celelalte forme. Asta înseamnă că ești dotat cu tot ce au băieții, dar și cu tot ce au fetele. Fiecare parte este aproape în întregime prezentă.

— Doar că testiculele mele nu sunt la fel cu ale altor băieți. Am văzut la ora de sport.

— Așa e. Tu ai doar un singur testicul. Și penisul. Dacă nu ți-ai fi luat pastilele...

— Pentru asta sunt pastilele pe care le iau?

— Da. Penisul tău n-ar fi atât de mare pe cât e acum.

— Dar cum ar fi?

— Hermafroditismul este extrem de rar. Nu se poate ști sigur. Ai arăta și mai mult ca o fată decât arăți acum. Pe dinăuntru ești deja fată.

— Pe dinăuntru?

Cum putea să fie fată pe dinăuntru? Ce însemna asta? Își închipui pe rând fetele din clasă stând ascunse în trupul lui. Ce fată era ascunsă înăuntrul lui? Și-o închipui pe Wally Michelin, mai mică decât era în realitate, stând ascunsă în tăcere în lumea roșie dinăuntrul lui.

— Ai menstruație. Asta era lichidul dinăuntrul tău. Sânge menstrual care n-avea pe unde să iasă.

1. *Dicționar de rădăcini ale cuvintelor și forme combinate* (1960) – lucrare destinată înțelegerii termenilor tehnici din biologie pornind de la rădăcinile lor grecești sau latinești scrisă de biologul Donald J. Borror.

— Acum a ieșit?

— L-am făcut noi să iasă.

— Dar apare din nou, nu-i așa?

— La fete, da. În fiecare lună. Dar în cazul tău nu știm cât de des.

— Acum poate să iasă? Lichidul nou?

— Sperăm că – doctorul Lioukras avea niște ochi în care puteai citi imediat stânjeneala – în urma noului tratament, o să se oprească.

— Și dacă nu se oprește o să fie prins iarăși înăuntru?

— Da, iar dacă se întâmplă asta, va trebui să vii din nou la spital, ca acum. Vei avea nevoie de o altă intervenție ginecologică.

Așadar, cu ajutorul denumirilor – „sătură“, „hermafrodit adevărat“, „sânge menstrual“, „intervenție ginecologică“ – își dăduse doctorul silința să-l familiarizeze pe Wayne cu povestea trupului său de bărbat și a trupului de femeie dinăuntru lui. Doctorul Lioukras nu era mulțumit de discuție. Și-ar fi dorit să fie despre viață și posibilități, nu despre sânge, cusături și tăieturi. Trebui să-și reamintească singur că munca unui chirurg era un fel de poezie, în care sângele este sensul și carnea – textul. Fără munca lui, își spuse, mulți oameni ar fi îngropați înainte de vreme printre pietrele de pe Crow Hill, deasupra golfulețului mort și rece, și n-ar mai simți bucuria, nici viața, nici iubirea.

Acum, după operație, Wayne simțea puterea denumirilor într-un fel cu totul nou. Taică-său își mânca pâinea prăjită de seară, uneori cu scrumbie afumată. Jacinta croșeta. Nu priveau afară noaptea. Wayne încercă să-și amintească timpul dinainte de-a cunoaște cuvântul pentru *cer*. Explicai misterul nopții, se gândi, numindu-i părțile: întunericul, Ursa-Mică, mesteacănul alb.

Maică-sa nu-și găsea cuțitașul alb. Wayne își dorea să i-l poată găsi el. Se bucură când, după cină, o văzu desfăcând cutia cu croșete. Era ovală și decorată cu o femeie îmbrăcată într-o rochie albă.

— Cum de m-ai iertat?

Desfăcu un scul nou de lână verde pentru marginea unei căciuli.

— Pentru ce?

Lui Wayne îi plăcea s-o privească lucrând. Treadway turna o găleată cu ciment în găurile de nevăstuică pe care le descoperise în pivnița pentru rădăcinoase.

— Pentru că am păstrat secretul.

Deși doctorul Lioukras îi spusese lui Wayne denumirea stării sale, nu discutaseră despre asta în familie. Se întorseseră acasă și își reluaseră vechea viață, de parcă totul ar fi fost normal.

— M-ai lăsat să-mi comand costumul de baie, zise Wayne.

— Costumul a fost un fleac, răspunse Jacinta înfigând croșeta în căciulă. Nimica toată pe lângă faptul că nu ți-am spus.

— Mi-ai dat cutia de porumb ca să-l ascund în ea. Iar acum costumul mi-a rămas mic. Tata n-a zis nimic. Câinele... (Wayne nu reușise niciodată să se atașeze de câinele pe care Treadway îl adusese acasă în ziua în care demontase Ponte Vecchio. Voia să-l iubească, însă nu era în stare și dădea vina pe taică-său pentru asta.) Câinele merita să fie iubit.

— Știu. Iubirea se blochează dacă o stăvilești. Tatăl tău construiește stăvilare în somn. Nici măcar nu-și dă seama că face asta.

Wayne avea un câine pe care nu-l putea iubi, deși își dorea să-l iubească, iar Treadway avea un fiu pe care nu-l putea iubi, deși își dorea să aibă un fiu și să-l iubească. Tatăl și fiul sufereau amândoi din cauza iubirii înăbușite, înghețate, iar asta rodea inima Jacintei.

„O să-i duc câinele lui Ronald Shiwick înainte să plec la vânat“, anunțase în cele din urmă Treadway. „Oricum tot nu-i dă nimeni mâncare și apă pe-aici în afară de mine. Roland mi-a spus că-mi oferă șaptezeci și cinci de dolari pe el. Puteți să-i folosiți cât sunt eu plecat.“

Lucrând la marginea căciulii, Jacinta zise:

— Dacă ți-aș fi spus de câte ori am simțit că aveam o fică...

— Spune-mi acum, o îndemnă Wayne cu o asemenea nerăbdare, încât uită unde ajunsese cu numărul ochilor.

Nu-i trecuse prin minte că Wayne ar vrea să asculte lucrurile acelea, de parcă ar fi fost niște povești minunate.

Nu se gândise niciodată că nenumăratele momente pierdute ar fi putut să fie recuperate vorbind despre ele.

— Spune-mi despre vremea când eram bebeluș.

— Nu știu dacă pot să-mi amintesc episoade izolate.

— Poți să-ți amintești vreunul? Măcar unul?

— Păi, te legănam în brațe, iar tu aveai o păturică verde și arătai leit ca o fetiță.

— Adevărat?

— Și îți cântam cântece de leagăn care aveau în ele cuvântul „fetiță“.

— Ce cântece?

— Nu mi le mai aduc aminte, Wayne. Mamele uită multe lucruri. Toată lumea se așteaptă să țină minte totul. Cred că-ți cântam *Dance to Your Daddy*¹. Era un cântec pe care-l știa tatăl meu.

— Cântă-mi-l.

— Păi, e așa: „Joacă pentru tăticul tău, băiețelul meu, joacă pentru tăticul tău, ascultă cum îți cântă mămica ta“. Asta dacă i-l cânti unui băiețel. Iar dacă i-l cânti unei fete, e așa: „Joacă pentru tăticul tău, fetița mea“. Restul e la fel.

— Și când cântai spuneai „fetiță“?

— Nu puteam să spun „băiețel“. Asta era problema. Însă eram singuri și nu auzea nimeni. Simțeam că, dacă nu-i cânt acelei părți din tine care era fetiță, ea o să se simtă atât de singură, încât o să se îmbolnăvească și-o să moară.

— Mai sunt și alte versuri?

— Păi, restul e așa: „O să primești un peștișor pe-o farfurioară. O să primești o scrumbioară când barca se-ntoarce din larg“. Mai întâi e o scrumbie, apoi alte soiuri de pești, iar tu cânti mai departe până când nu-ți mai rămâne nici unul și fetița adoarme.

— Ce alte soiuri de pești?

— O să primești un hering. Apoi un macrou. Erau multe soiuri de pești, Wayne. Îți înșiram toate soiurile de pești pe care nu le poți avea aici. Pești care se mănâncă în Anglia, de unde vine cântecul. Pești pe care îi știam de la tatăl meu.

1. În traducere, *Joacă pentru tăticul tău* – cântec popular englezesc, specific regiunii Northumberland.

— Când ai mai simțit că eram fată?

Treadway intră și spuse:

— Asta ar trebui să rezolve problema.

Se referea la nevăstuică. Lui Wayne îi sclipeau ochii, așteptând următoarea destăinuire a maică-sii, dar nu avu parte de ea în seara aia. Amintirea clipelor când Wayne era fată deveni subiectul unei conversații secrete, pe care o purtau în timp ce Treadway se pregătea pentru iarna petrecută la vânat.

— Picioarele tale erau subțiri, zise Jacinta pe când Treadway își împacheta sacii World Famous și tolba din piele de karibu în curte.

— Mai sunt încă? întrebă Wayne scoțându-și șosetele.

— Unele părți ale corpului tău erau atât de feminine, încât mă gândeam că oamenii o să mă oprească pe stradă și o să-mi spună că știu că ești fată.

— Cine?

— Nu știu, Wayne. Kate Davis în primul rând, bănuiesc. Ce mamă poate să-și amintească absolut tot?

— Care părți atunci?

— Ce?

— Ai spus „părți“. Ai folosit pluralul. Alte părți ale corpului meu care erau ca ale unei fete.

— Înainte de-a începe să iei toate pastilele alea.

— După aceea n-am mai fost fată?

— Nu atât de mult.

— Dar înainte de asta, care părți?

— Fața. Întreaga față. Nu știu cum de oamenii din tot orașul nu erau în stare să vadă ce vedeam eu.

— Pentru că tu erai mama mea și ei nu.

— Așa cred.

— Și nu se uitau cu atenție.

— Probabil.

— Purtam haine de băiat. Și toată lumea îmi spunea Wayne, în afară de o singură persoană.

— Thomasina era singura.

— Annabel. Era prima oară când Wayne rostea numele acela cu glas tare în fața unei alte persoane decât Thomasina. Mamă?

- Ce e?
 - O s-o lase pe Thomasina să se întoarcă și să ne predea?
 - Nu știu dacă vrea să se-ntoarcă, Wayne.
 - Pentru cât timp a suspendat-o domnișoara Huskins?
 - Nu domnișoara Huskins a suspendat-o, Wayne. A suspendat-o Consiliul de Conducere al Școlilor din Estul Labradorului.
 - Pentru cât timp?
 - O lună.
 - O să treacă repede.
 - Dar uneori, când apare o ruptură, o schimbare în felul cum stau lucrurile, chiar și pentru scurt timp, e o adevărată prăpastie.
 - Ca un rift?
 - Da. Schimbarea e doar pentru o lună sau chiar o săptămână sau o zi, însă rupe ceva. Rupe tiparul și lucrurile nu mai sunt la fel.
 - Îmi place Thomasina.
 - Știu că-ți place, Wayne.
 - Sper să se întoarcă.
 - Știu.
 - Mamă... ai putea să-mi spui pe numele meu de fată?
 - Annabel?
 - Mda.
 - Nu știu.
 - Mamă?
 - Nu pot... Ce e?
 - Îți mai amintești ceva?
 - S-ar putea să ne audă taică-tău.
 - Tata desface snowmobilul. Avem o grămadă de timp.
 - Credeam că-și face bagajele.
 - L-am auzit desfăcându-și setul de chei.
- Urechile lui Wayne erau obișnuite cu zdrăngănitul metalului pe ciment și cu toate zgomotele pe care le făcea Treadway înăuntrul și în afara casei.
- Când erai la grădiniță și ai decupat o tarantulă din *National Geographic*. Avea picioarele la fel de subțiri ca firele de păr de pe capul meu. Educatoarea a spus că nici un alt băiat nu putea să facă asta.

Dar oricât de fin i-ar fi fost auzul, Wayne nu l-a auzit pe Treadway făcând un lucru, un lucru pe care tatăl lui jurase să-l facă înainte să plece pentru luni întregi la vânat. S-a întâmplat pe când Wayne era la școală și Jacinta se dusesese să cumpere zahăr cubic, pe care Treadway îl prefera celui vărsat. Zahărul cubic costa mai mult, iar lui nu-i stătea în fire să prefere o soluție mai puțin economică. Jacinta îl întrebase, cu mult timp în urmă: „De ce vrei să cumperi zahăr cubic?”.

„Îmi plac cuburile“, spusese el. „Îmi place că se potrivesc perfect în cutie. Un cub e cantitatea potrivită de zahăr pentru ceaiul meu, întotdeauna. Cuburile nu poți să le verși. Dacă un șoarece face o gaură într-o pungă cu zahăr, pierzi tot ce se varsă. Umiditatea distruge o pungă cu zahăr, dar ca să distrugi cuburile trebuie să le arunci în râu.“

O ținuse așa o grămadă, subliniind avantajele cuburilor de zahăr și o uimise pe Jacinta cu seriozitatea lui în privința unui lucru atât de mărunț.

Prin urmare, Jacinta cumpăra zahăr cubic, iar asta i-a oferit lui Treadway prilejul să se uite în cartea de telefon, ceea ce i se părea un lucru dificil. Treadway putea să citească din Voltaire. Putea să aștepte opt ore în tăcere să apară un râs, să descifreze urmele a vreo zece specii de rațe și să le numească pe fiecare în parte. Putea să le găsească în ghidul lui Roger Tory Peterson și citise jurnalele lui James Audubon, dar cartea de telefon era un chin pentru el, ca și actele oficiale, formularele de impozite, polițele de asigurare, extrasele de cont sau facturile la telefon și curent, de care se ocupa Jacinta. Ea îi căuta numerele în cartea de telefon când era acasă, însă Treadway voia să facă lucrul ăsta fără știrea nimănui.

Mai întâi telefonă la biblioteca din Goose Bay. Cei de-acolo îi dădură numărul bibliotecii A.C. Hunter din St. John's, unde i se spuse că cel mai sigur ar fi să sune la Memorial University. Până când dădu de o femeie pe nume Augusta Furey, în biroul decanului de la Conservator, trecuse aproape o oră și era deja epuizat când își notă adresa din New York

pe care ea i-o dictă din *Catalogul Albert J. Breton de partituri pentru voci de soprană, alto, tenor și bas*.

— E posibil ca prețul să se fi schimbat, îl preveni ea. Acesta este catalogul de anul trecut. Îi rugăm întruna să ne trimită unul nou imediat ce apare. Dar nu putem controla totul.

Treadway încropi o scrisoare pentru Albert J. Breton, comandând un exemplar din *Cantica lui Jean de Racine* de Gabriel Fauré. Telefonă la oficiul poștal din Croydon Harbour și obține numărul cutiei poștale a lui Gerald și Ann Michelin.

Toată săptămâna următoare, Treadway își curăță și își reasamblă snowmobilul. Umplu portbagajul saniei și cutia cu cărți. Își luă la el *Operele complete ale lui Robert Frost*.

— Uneori, îi spuse Jacinta lui Wayne, mă priveai de parcă ai fi știut.

— Dar nu știam!

— Eu îmi închipuiam că știi. Oamenii cred tot felul de lucruri când trebuie să păstreze singuri un secret. Cred ce vor ei să creadă. Poate că mi-am închipuit toată chestia asta cu privitul.

Treadway împachetă șase kilograme de făină de grâu și de porumb în plus și speră ca pădurea să fie minunată, întunecoasă și adâncă.

Pe strada principală din Goose Bay era o mică agenție de voiaj. Thomasina se gândea la ea ca la o poartă ascunsă. Agentă, Miriam Penashue, își petrecuse toate verile în pădurile de la granița cu Québecul și nu terminase liceul. Miriam nu terminase nici măcar clasa a VI-a și nu avusese de gând să se mai întoarcă vreodată la școală până când aflase că, dacă făceai un curs de agent de turism la colegiul comunitar din Goose Bay, guvernul îți oferea bani ca să vezi șase destinații turistice. După ce le văzuse, Miriam Penashue nu mai era o agentă de turism obișnuită. Nu afișa postere cu stațiuni din Republica Dominicană și nu oferea pachete pentru Disney World. Agenția ei avea doar o singură reclamă pe ușă; Miriam Penashue o făcuse singură. Pe ea scria: **VINO ȘI VORBEȘTE CU MIRIAM PENASHUE DESPRE LOCUL ÎN CARE ÎȚI DOREȘTI SĂ PLECI.**

După ce Consiliul de Conducere al Școlilor din Estul Labradorului îi trimise Thomasinei decizia de suspendare, ceva din reclama lui Miriam Penashue i se păru atât de lipsit de pretenții și de promițător, încât intră în agenție. Căra o plasă de la Happy Valley Northmart, cu șase grepfruturi în ea, dorindu-și să fi fost niște grepfruturi mai bune. Aveau să fie acceptabile de îndată ce le scotea de tot pielițele, însă în timpul călătoriei lor din California un strat de aer se formase între coajă și fruct. Când primești o scrisoare în care se spune că nu ai acționat în interesul elevilor tăi, e greu să nu te simți rușinat. Thomasina se simțea rușinată și furioasă totodată: rușinată pentru că ar fi trebuit să procedeze altfel. Putea să fie mai discretă, mai răbdătoare, în loc s-o chinuie onestitatea și să-l târască pe Wayne la spital într-un fel care atrăsese atenția unor oameni lipsiți de orice înțelegere. Oameni ca domnul Henry, care prinsese de veste despre drumul la spital și ținuse neapărat să se intereseze îndeaproape la conducerea școlii. Sau directoarea însăși, Victoria Huskins, cu pantalonii albi și stația ei.

„Sunt două motive pentru care nu am altă alegere decât să te sancționez“, spusese Victoria Huskins. „Faptul că ai scos un copil din incinta școlii fără să respecti regulamentul în vigoare. Și un lucru minor, însă nu mai puțin important pentru mine în calitate de persoană care trebuie să mențină o aparență de ordine aici, faptul că mi-ai ridiculizat în public mustrarea la adresa copilului care a făcut dinadins caca pe jos în baie. Murdărie. Ar trebui să fii mai prudentă, Thomasina Baikie. Pentru binele copiilor. Lumea o să creadă că nu ne pasă de copii. Nu pot să tolerez așa ceva în școala mea.“

Rușine – asta simțea Thomasina în ziua când observă reclama lui Miriam Penashue. O rușine nemeritată, însă care își făcea treaba – îi îneca inima, apoi îi mistuia marginile, lăsând înăuntrul ei o învălmășeală de cărbune și foc mâhnit. Din reclama lui Miriam Penashue răzbătea o adiere de libertate: VINO ȘI VORBEȘTE CU MIRIAM PENASHUE DESPRE LOCUL ÎN CARE ÎȚI DOREȘTI SĂ PLECI.

Miriam Penashue se situa undeva între vârsta Thomasinei și cea a elevilor ei de clasa a VII-ea. Purta părul tuns

scurt, mesteca gumă și bea cafea dintr-o cană pe care scria GRENFELL HUSKIES. Nu avea alți angajați și biroul ei era zugrăvit în nuanțe de turcoaz, cu niște resturi de vopsea rămase de la fabrica de pește unde lucra prietenul ei. Ce îi plăcu Thomasinei la ea era că n-avea deloc chef să vorbească cu tine despre locul în care îți doreai să pleci și nici despre cel în care voia să te trimită ea. Părea să nu-i pese dacă îți vindea sau nu vreun bilet undeva.

— Când intri în unele locuri, zise Thomasina, simți să-ți vine să caști și să te așezi într-un fotoliu ca ăla pe care l-ai pus aici.

— Ai grijă la arcul ieșit din spătar.

— Totul pare în ordine.

— Ce mai faci?

— Probabil ai auzit.

— Când o sută de copii răspândesc veștile care încotro, n-ai nevoie de un articol în *Labradorian*. Mai ales dacă e despre rahat. Și ce-i greșit dacă duci un copil la spital? N-avea apendicită? Poate îi plesnea apendicele dacă nu l-ai fi dus. Poate i-ai salvat viața.

— Trebuia să procedez altfel. Victoria Huskins nu e o femeie întreagă la minte.

— Nici un părinte nu te învinovățește. Ar trebui să se ducă la consiliul ăla al școlilor și să ceară să fii repusă în funcție. Dar n-o s-o facă. Vorbesc despre asta, dar n-o s-o facă. În ce fel de călătorie vrei să pleci?

— Când mi-am vândut casa, am luat douăzeci de mii de dolari pe ea.

— E casa în care stă acum familia Michelin, nu-i așa? Cum de-ai vândut-o?

— Am cheltuit patru mii cu colegiul pedagogic. Și încă patru pe călătorii.

— Regreți vreodată c-ai vândut-o?

— La început nu mă gândeam deloc s-o vând.

Thomasina se apucase – imediat după moartea soțului ei, Graham Montague, și a fiicei sale, Annabel – să îndepărteze tot ce-ar fi putut să păstreze amărăciunea între pereții casei. Săptămâni întregi trebăluise prin curte, cu o găleată

de apă cu detergent și un burete, spălând șuruburile, cheile, bușele și ciocanele, pipăindu-le grijulie cu mâinile așa cum trebuie să fi făcut soțul ei orb, însă știind că mâinile ei nu le-ar fi putut niciodată desluși formele așa cum o făcuseră ale lui. Pe de-o parte, voia să păstreze unele unelte: capsatorul lui electric, nivela cu bulă de aer, ruleta de 50 de metri în carcasa ei de piele. Dar nu le păstrase.

— Așa cum nu m-am gândit să vin astăzi aici.

Thomasina intrase în camera fiicei sale înecate și strânsese păpușile, săculețele cu lavandă, cărțile. Miroșise hainele lui Annabel, apoi i le dăduse lui Isabel Palliser să le împartă copiilor care locuiau de-a lungul coastei. Nu păstrase cardiganul roz somon cu nasturi în formă de căței.

— Era o casă pe care n-o puteam goli. M-am gândit că dacă scăpam de ea... Ai crede că o femeie în toată firea are mai multă minte.

— N-aș crede așa ceva. Cred că o mulțime de femei în toată firea ascund o mulțime de feluri diferite de tristețe.

Thomasinei Baikie îi venea greu să accepte consolările.

— Mi-au mai rămas douăsprezece mii și am auzit că există un soi de bilet cu care poți călători în jurul lumii. Te duci la Heathrow și poți să iei avionul spre Portugalia, iar de-acolo poți să pleci unde vrei.

— Dar trebuie să te hotărăști asupra itinerarului. Nu poți să faci cale-ntoarsă. Și trebuie să-ți închei călătoria în douăsprezece luni. Mi se pare că nu prea vrei asta.

— Nu știu ce vreau.

— S-ar putea să vrei să stai într-o piață publică și să te uiți la oameni, o oră într-un loc și o lună într-altul. Se vede după felul cum cojești grepfrutul ăla. Vrei să dispari. Într-un loc unde oamenii duc o viață obișnuită și poți să iei parte la ea. Să te strecorei înăuntru și să servești un castron cu supă chiar în hainele cu care ești îmbrăcată acum. Să te duci la un concert despre care citești pe un afiș prins de un stâlp de telefon. Sunt o grămadă de locuri din astea în lume.

Un mic bărbat adevărat

— **N**u poți să spui nimănui, zise Jacinta.
— Nici măcar lui Wally Michelin?

Wally rămânea mai departe retrasă. Avea cele mai bune note din școală și umbla peste tot strângând la piept testele ei de chimie așa cum strânsese odată *Cantica* lui Fauré.

— Absolut nimănui.

Jacinta se gândea la siguranța lui Wayne. O parte din el știa asta, însă partea de curând descoperită, Annabel, voia să se destăinuie cuiva. Wayne închise ochii în pat și-și văzu partea ascunsă în curtea școlii, într-o rochie cu cordon verde și pantofi roșii de piele, cu puțin toc, ca ai lui Gwen Matchem. Multe lucruri se schimbau dacă erai fată: nu doar tocurele sau felul în care îți pieptănai părul, ci și lucrurile despre care vorbeai și felul în care priveai lumea. Wayne simțea toate astea în valuri.

În clasa a VIII-a costumul de baie cu paiete îi era deja mult prea mic – bretelele îi intrau în carne la umeri, iar chilotul îi era strâmt – și trecuse de mult vremea când mai avea destulă inocență ca să comande altul mai mare. Tânjea să-l poarte, dar îl lăsa mototolit în cutia de sub patul lui. Îi era dor de Wally și se întreba ce s-ar întâmpla dacă i-ar putea spune că erau amândouă fete, cel puțin în parte. Își dorea s-o poată ruga pe Wally să-i spună Annabel. Puteau fi cele mai bune prietene, ca Ashley Chalk și Carol Rich, care își treceau una alteia foaia cu „bătălia navală”¹ în ora

1. În engleză, *battleships-and-cruisers* – joc care constă în trasarea unor semne grafice pe hârtie, asemănător cu „avioanele”.

domnului Wigglesworth și mâncau sticksuri cu nuci pecan pe scara de incendiu. Wally și Annabel.

Dar Annabel fugea.

Unde se ducea? Locuia în trupul lui, și totuși îi scăpa. „Poate îmi iese prin ochi“, se gândi Wayne, „când îi deschid. Sau prin urechi.“ Stătea întins în pat și aștepta. Annabel era îndeajuns de aproape ca s-o poată atinge – era el însuși, și totuși de neatins.

Era un lucru legat de noaptea petrecută de Wayne în spital pe care Treadway nu i-l spusese Jacintei.

Când Treadway pleca la vânat, ai lui nu mai primeau vești de la el, nici el de la ei. Unii bărbați aveau grijă ca soțiile lor să-i poată găsi oriunde. Graham Montague, înainte să moară, îi spunea întotdeauna Thomasinei cum să dea de el dacă trebuia să-i trimită un mesaj în pădure. Soțul Elizei Goudie putea să transmită și să primească mesaje prin radio în cabană. Chiar și Harold Martin, în ciuda amantei sale Innu, se întorsese din pădure în două zile când Joan se alesese cu arsuri de gradul trei pe picior răsturnând oala în care fierbea conservele exact în clipa în care dădea în clocot în jurul borcanelor ei cu carne de iepure. Jacinta nu încercase niciodată să ia legătura cu Treadway.

— Am crezut că știți, îi spuse doctorul Lioukras la o vizită de monitorizare, în timp ce Wayne se afla în laboratorul de hematologie, unde i se luau două eprubete de sânge.

— Nu.

— Soțul dumneavoastră știa. Femeia care era aici în noaptea aia – profesoara lui Wayne, cred – știa și ea.

— Thomasina. Nu ea e mama lui Wayne. Eu sunt mama lui.

— E adevărat că n-am vorbit niciodată cu dumneavoastră despre asta.

— Nu eram aici. Eram la o petrecere stupidă, îmbătându-mă cu prietenele mele.

— Am presupus că știți. Dar n-ar fi trebuit.

— Un soț normal mi-ar fi spus.

— Poate discutați despre asta când ajungeți acasă.

— Treadway n-o să discute nimic cu mine până în primăvară.

Jacinta îl măsură din priviri pe doctorul grec. Era un bărbat care putea să iubească o femeie. Nu o mașinărie tăcută, rece, indescifrabilă. Se lăsă să cadă în scaun. El îi puse o mână pe spate și mâna lui era caldă.

— Știu că era ceva grav.

— Nu i-a spus nimeni lui Wayne?

— Din câte știu eu, nu.

— Să-i spun eu?

— Nu.

— M-am săturat să-i ascund tot felul de lucruri.

— Nu vă pot opri. Dar din experiența mea – deși știu că e limitată – nu e destul de matur ca să înțeleagă.

— Cum ar putea cineva să înțeleagă un lucru ca ăsta? Nici Moise n-ar fi în stare. Aș vrea să văd cum ați reuși să înțelegeți dumneavoastră, dacă vi s-ar întâmpla așa ceva.

— S-ar putea să nu fie la fel de șocat dacă ar fi mai mare.

Jacinta nu își închipui că Treadway avea o amantă Innu, ca Harold Martin. Dar își închipui că începuse să gândească exact ca animalele pe care le prindea în capcană. Începuse să meargă ca ele și să doarmă ca ele. Se sălbăticise și nu era chip să-i trimiți vreun mesaj dacă nu cunoșteai limbajul sălbăticiiei. Prin urmare, trebuia să se lupte singură cu această nouă veste.

Lucrul despre care i-a vorbit Jacinta lui Wayne, rămânând singură toată iarna cu el, n-a fost misterul trupului său. Treadway îi spusese, înainte să plece, că voia ca ea să se apuce să-l instruiască cum să câștige bani și să-i cheltuiască cu chibzuință. „E timpul“, spusese el, „ca Wayne să înceapă să învețe cum să-și câștige traiul. Pentru binele lui. Cât câștigă cu urechile alea de cod?“

„Nu știu sigur“, răspunsese Jacinta, deși știa suma exactă. În vara de dinainte de clasa a VIII-a, Wayne învățase cum să câștige douăzeci și cinci de dolari pe săptămână. Curăța creveți pentru Roland Shiwick și tăia limbi de cod la chermana din Croydon Harbour, vânzându-le din ușă în ușă cu cincizeci de cenți duzina. Cât făcea asta, scotea oasele

albe și drăguțe, în formă de scoică, de pe capul codului, pe care oamenii le numeau urechi, și le muia într-o oală cu apă și câteva picături de Javex. Apoi le vindea cooperativei meșteșugărești de la noul muzeu din North West River, unde se făceau din ele cercei.

„Aș zice că strânge vreo douăzeci și cinci de dolari pe săptămână.“ Treadway se pricepea să aprecieze cât muncea cineva și cât prețuia munca lui. „Lasă-l să strângă jumătate. Dar pune-l să contribuie cu ceilalți cincizeci de dolari pe lună la cheltuielile gospodăriei.“

„Vrei să-i cer bani pentru curentul pe care-l consumă ascultând muzică la casetofon?“

„Poate să înceapă prin a-și plăti propriile cheltuieli. Cărțile și hainele. Poate să pună câte ceva la facturile casei după Crăciun. E vorba de principiu aici. N-o să-i strice deloc. S-ar putea să stau mai mult în pădure în primăvara asta. Acum că a mai crescut, poate să-ți dea și el o mână de ajutor.“

Când Wayne veni acasă cu factura pentru noul manual de chimie, Jacinta îi dădu banii, dar îi spuse:

— Taică-tău vrea să te rog să plătești o parte din el.

— Să-mi plătesc manualele?

— A spus să-ți păstrezi jumătate din banii tăi și să-mi dai mie cealaltă jumătate pentru manuale și haine și pentru cheltuielile gospodăriei.

Toată viața Wayne respectase hotărârile lui Treadway, așa că făcu și acum la fel. Din câte știa el, tații altor băieți le dădeau mai mulți bani pe măsură ce creșteau, nu mai puțini. Tatăl lui Brent Shiwick îi cumpărase acestuia un ATV Arctic Cat, iar tatăl lui Mark Thevenet îi comandase fiului său propriul scuter de apă Sea-Doo, care costa mai mult decât o mașină. Wayne nu se aștepta ca Treadway să se poarte precum ceilalți tați și nu protesta. Sub acoperișul lui se făcea o economie drastică, în parte spirit de sacrificiu și în parte exercițiu moral, iar Wayne fusese educat în spiritul ei. Erau lucruri pe care și le dorea, însă un Sea-Doo nu se număra printre ele.

— Ai nevoie de mai mulți bani, mamă? Cei de la cooperativă mă roagă întruna să-i aprovizionez cu urechi de cod.

— Tatăl tău vrea doar să fii independent. E felul lui de-a...

— E OK, mamă. Pot să câștig mai mulți bani. Roland Shiwick vrea să lucrez mai multe ore. Nu-i place să lase treburile pe mâna lui Brent. Aș putea să scot ușor optzeci și cinci de dolari pe săptămână acum.

— Nu-i nevoie să scoți atâția. Trebuie să-ți vezi de școală...

— E în regulă, mamă. Stau bine cu școala.

Wayne lucra în plus pentru Roland și pielea de pe picioare începu din nou să i se jupoaie, așa cum i se întâmplase în vara de dinainte de clasa a VII-a. Îi spuse lui Roland, care îl lămură că era din cauza creveților.

— De asta nu pot să-i curăț eu. De asta și pentru că durează prea mult și mai am un milion de alte lucruri de făcut. Au în ei o substanță care îmi lasă mâinile roșii și jupuite. Dar e ciudat că îți atacă picioarele. Cred că migrează. Pot să arunc o privire?

Wayne își scoase tenisul. Pielea de pe talpă i se rupsesse în fășii și se încrețise pe margini. Jupui o fășie.

— Aha! E exact la fel, doar că la mine se jupoaie pe mâini.

— Nu doare.

— Pe mine mă dor rău mâinile.

— Păi, pe mine nu mă dor picioarele. Dar mă bucur că am aflat cauza.

Wayne asociase întotdeauna jupuitul picioarelor cu ziua în care Thomasina îl dusesse în grabă la spital. Crezuse că avea pe undeva legătură cu balonarea. De data asta se temuse că toată treaba o lua de la capăt.

— E o ușurare să știu ce se întâmplă. Și că o să treacă după ce termin cu creveții.

— Dacă vrei să te oprești, te înțeleg perfect. Pot să te pun în schimb să tai capetele stâlpilor de gard din stiva de colo.

Jacinta nu-i spuse lui Wayne că Treadway s-ar putea să stea toată primăvara pe continent. Se silea să curețe cartofi, să-i fiarbă, apoi să-i taie și să-i prăjească cu ouă și cârnați de elan, așa cum ar fi făcut pentru toți trei în familie. Dar

când vizitele la doctor încetară și veni luna noiembrie, când se schimbă ora și nopțile se făcură mai lungi, stătea seara până târziu. Wayne trebuia să se trezească dimineată ca să meargă la școală. La început Jacinta se dădea jos din pat și pregătea un mic dejun în toată regula. Apoi îi servi lucruri mai ușor de pregătit: pâine prăjită cu gem sau unt de arahide și lapte. Pe urmă îl lăsă pe Wayne să-și pregătească singur micul dejun. Se trezea la zece, apoi la unsprezece și în cele din urmă la amiază.

Mânca gem, pâine și ceai de la magazin. Din când în când câte un ou fiert. Treadway tăiase bușteni cât pentru trei luni în lemne de foc. După ce se terminară, Jacinta lua fierăstrăul și tăia câteva lemne în fiecare zi. Când Wayne se întoarse acasă într-o zi, focul din sobă era stins, iar după aceea tăia el destule lemne sâmbătă dimineată ca să le-ajungă toată săptămâna. Gospodăria funcționase întotdeauna, ca toate cele din port, pe baza proviziilor strânse la vremea lor și folosite cu economie de-a lungul timpului. Acum începu să funcționeze într-un fel pe care mama Jacintei l-ar fi numit „de pe-o zi pe alta“. Wayne își făcea pâine prăjită și mânca adesea carne de iepure direct din borcan. Își spăla singur cămășile, pantalonii, treningurile și lenjeria în mica mașină pe roți și se uita cum maică-sa devenea la fel de inaccesibilă ca taică-său. Într-o zi o găsi întinsă pe canapea, mânjită cu ceva roz pe față.

— Ce e chestia aia?

— Căpșuni zdrobite. Din congelator.

— De ce stai cu ea pe față?

— Îți face pielea catifelată.

Mai erau niște căpșuni pe masa din bucătărie. Mai târziu în seara aceea o văzu pe maică-sa turnând lapte Carnation peste ele și mâncându-le. Nu se uita la televizor, ci stătea pe scaunul din fața lui și croșeta șervete de vase: verzi cu alb sau albastre cu alb. Făcea asta seară de seară, în timp ce Wayne conjuga verbul *avoir*, își descifra rigla de calcul și se temea pentru ea. Se temea că era vina lui că taică-său pleca mai devreme la vânat și se întorcea acasă mai târziu decât ceilalți tați. Se temea că Jacinta era tristă pentru că,

orice ar fi făcut, n-avea să fie niciodată un fiu ca toți ceilalți. Unul cu două testicule, nu cu unul singur. Un fiu al cărui tată nu trebuia să-și vândă câinele unui om care nu-i plăcea.

— Croșetatul, anunță Jacinta, e ca desenatul. Ai o linie și poți s-o faci să meargă oriunde. Nu trebuie să fie un șervet de vase stupid.

— Parcă spuneai că șervetele alea de vase sunt mai bune decât cele de la J-Cloths.

— N-ai nevoie de o sută. Dacă știi ochiurile de bază și câteva variații, poți să croșetezi orice formă vrei. Poți să croșetezi un trandafir dacă îți pui în cap. Știi trandafirul ăla sălbatic de lângă ușa bucătăriei? Poți să croșetezi toată tufa dacă ai chef. Nu trebuie decât să faci un lanț din trei ochiuri, să-l închizi, iar apoi să croșetezi o petală strânsă în fiecare ochi folosind rânduri de piciorușe mari.

Prin toată casa era ață de croșetat: roz, muștar, verde.

— Poți să croșetezi o ceașcă și o farfurioară?

Jacinta cercetă o ceașcă de pe masă.

— Aș putea să încerc.

Când Wayne își puse ghiozdanul pe masă a doua zi, le terminase deja.

— Poți să croșetezi un cap de cal?

— Dacă mă pricep să desenez așa ceva.

În anul acela școlar împânzise dulapurile, televizorul, pervazurile și șifonierul cu modele de scoici-brici și valve de midii, o cochilie, un păstrăv, un capelin, un somon, șapte arici-de-mare, trei cești cu farfurioare și douăzeci și opt de stele-de-mare. Adora stelele-de-mare.

Jacinta își termină lâna Briggs & Little, apoi trecu la ața de bumbac și pe urmă la una făcută din mătase și alge marine pe care o păstra ca să facă botoșei pentru următorul copil născut în golfuleț. Găsi niște sfoară în magazia lui Treadway și făcu vase din ea. Stăteau singure în picioare. Le umplu cu pietricele și crenguțe de ienupăr, apoi croșetă niște păsărele și le așeză pe crenguțe. Croșetă o rolă de sârmă din alamă și făcu un bol precum cele din catalog, în

care oamenii de la fermele mari de țară își puneau ouăle maro, apoi cumpără ouă de la Esther Shiwick. Se apucă să croșeteze lucruri abstracte. O spirală din lână verde și maro întărită cu sârmă de alamă. Un râu albastru din mărgelile înșirate pe ață. Frunze extrem de detaliate.

— Las ața să-mi vorbească, îi spuse la telefon Elizei Goudie. Nu pot explica toate formele.

Stătea trează toată noaptea și croșeta, iar formele nu mai erau recunoscutibile.

Dacă Jacinta ar fi locuit într-un oraș mare, toate astea ar fi fost în regulă. S-ar fi putut să înțeleagă cineva ce făcea. S-ar fi putut chiar să cumpere una dintre formele ei și s-o atârne în holul de la Bank of Montréal. Wayne avea să se gândească la asta mai târziu în viață. Dar la paisprezece, cincisprezece și șaisprezece ani își dorea ca maică-sa să se întoarcă la stelele-de-mare. Taică-său stătea în pădure mai mult decât acasă. La întoarcere aducea lemne, carne de karibu, somon și capelin și banii luați pe blănuri. Înainte de-a pleca la vânătoare sau la cabana lui de pe Bear Island, îl ducea pe Wayne cu mașina la controale medicale în Goose Bay. Se opreau pe drum ca să-și cumpere burgeri și bere de rădăcini de la restaurantul A&W din Goose Bay și cădeau de acord că burgerul nu era bun fără bacon. Treadway nu întreba niciodată cum îi mergea Jacintei în lunile când era plecat. Vorbeau despre vizuina de castor de la Cotul lui Thevenet, la vreo cincizeci de kilometri de coastă – dacă cumva castorii o părăsiseră sau erau încă acolo, cu aburul ieșind din gaură. Treadway îi dădea lui Wayne dinți de castor când reușea să facă rost de așa ceva. Cei de la cooperativă îi cumpărau cu doi dolari setul, pentru coliere. Vorbeau despre bani, iar Treadway se asigură că Wayne își amintea cum să găsească cheia de la seiful lui în caz că familia avea nevoie de aur în timp ce el era plecat ori în caz că Wayne trebuia să-și consulte lista de medicamente, pe care Treadway o ținea sub testamentul lui, care se afla sub aur.

— Nu poți să rămâi fără medicamente, îl preveni el, și nu poți să le neglijezi.

— În regulă, tată.

— Și, Wayne, nu-ți face griji pentru cât costă medicamentele.

— Nu-mi făceam, tată.

Lui Wayne nu-i trecuse niciodată prin cap că părinții lui trebuiau să plătească pentru medicamente.

— O să ai destul timp să-ți faci griji pentru asta când mai crești.

— Cât costă?

— Sute de dolari, fiule. Dar MCP¹-ul acoperă nouăzeci la sută din sumă până când împlinești optsprezece ani. După aceea acoperă patruzeci la sută până când împlinești douăzeci și unu de ani, dacă nu ești la facultate. Iar după aceea continuă să acopere patruzeci la sută până când împlinești douăzeci și cinci de ani.

— Sute de dolari?

— Bănuiesc că sunt niște medicamente destul de puternice, fiule. Și cred că nu le au în cantitate mare pe stoc pentru o grămadă de oameni.

Wayne își lua pastilele, dar era mereu atent la eventualele simptome: abdomen umflat, durere abdominală de orice fel, apariția țesutului mamar. Orice schimbare a părului facial sau pubian. Dacă se producea vreunul din lucrurile astea, trebuia s-o pună pe Jacinta să-l ducă cu mașina în Goose Bay și să-l consulte imediat pe doctorul Lioukras. Wayne își imagina aproape în fiecare zi că se produsese astfel de schimbări. Era greu să-și dea seama dacă avea o durere reală sau una închipuită. Se simțea atât de ușurat că jupuirea pielii de pe picioare era provocată de creveți și nu de altă criză medicală, încât putea respira mai în voie.

Pe măsură ce taică-său devenea tot mai distant, Wayne curăța pește sau tăia șipci pentru Roland și pentru alți bărbați din golfuleț ai căror fii aveau slujbe cu jumătate de normă sau lucrau la baza militară din Goose Bay și nu voiau să facă muncile tradiționale ale fiilor din Labrador. Vindea urechi de cod, oase pentru cercei și dinți de castor.

1. The Newfoundland and Labrador Medical Care Plan (MCP) – sistemul de asigurări medicale local.

Din când în când soseau turiști din Maine sau Newfoundland și Wayne îi ducea în drumeții sau în plimbări cu rachetele de zăpadă pe potecile de pe lângă Beaver River ori îi ajuta să prindă vreo câțiva păstrăvi folosind muștele pe care Treadway le lăsase etichetate cu grijă pe un fir de lână de oaie prins în cuie de peretele magaziei.

— Wayne îți e de mare ajutor, nu-i așa? o întrebă Eliza Goudie pe Jacinta. Se gândește tot timpul cum să contribuie la cheltuielile gospodăriei. A ajuns un mic bărbat adevărat.

Noaptea balului

La şaptesprezece ani, Wayne dădu jos bordura de tapet din dormitorul lui şi o convinse pe maică-sa să-l lase să cumpere o cutie de vopsea castanie de 4 litri. Îşi petrecea mult timp acolo singur, zdrăgănind la o mandolină pe care o cumpărase de la un tip pe nume James Welland, care sperase s-o ia cu el în caiac într-o expediţie pe care o făcea pentru *National Geographic* pe vechea rută a Minei Hubbard¹. Jurnaliştii de teren încercau tot timpul să meargă pe urmele lui Hubbard şi ale lui George Elson şi erau siliţi să se debaraseze de jumătate din bagaje de îndată ce îşi dădeau seama ce însemna într-adevăr Labradorul.

— Poţi să vopseşti doar trei pereţi, îi spuse Jacinta. Pe celălalt lasă-l alb.

— De ce trei? Ce mare chestie e dacă-l vopsesc şi pe-al patrulea?

— E prea întuneric. Şi vrei să pui spirograful la loc dacă nu-l mai foloseşti?

— Bine.

— Mai e o rotiţă în furtunul aspiratorului. Strânge-le de pe covorul din debaraua ta. De fapt, sunt o grămadă de chestii pe jos prin debaraua aia la care nici măcar nu te mai uiţi. În primul rând, toate desenele tale.

— Nu mai da cu aspiratorul prin camera mea.

1. Mina Hubbard (1870-1956) este prima femeie albă care a explorat şi a cartografiat Labradorul.

— Două farfurioare cu brânză și murături sub pat. Brânza avea deja un strat de mușcăi pe ea. Dacă nu intru acolo...

— Bine.

— Mai vrei spirograful ăla? Odată îți plăcea grozav.

Îi plăcuseră pixurile sale mov și verzi și roțițele plate, cu găuri și zimți, folosite pentru a desena cercuri care se răsuceau și se intersectau într-un număr infinit de modele simetrice.

— Tușul s-a uscat de mult, mamă.

Cumpărase mandolina cu șaptezeci și cinci de dolari și, de îndată ce se apucase să cânte la ea, aruncase vechiul costum de Elizaveta Kirilovna. Puteai să faci același lucru cu notele mandolinei fără să devii ridicol. Ciupea notele și lăsa un spațiu în jurul fiecăreia. Făcea modele cu ele. O notă era ca un înotător de sincron: elegantă în sine și în același timp parte dintr-un limbaj minunat când răsuna împreună cu celelalte. Nimeni n-ar fi putut ghici, când încercai sunetele, că aveai un trup de fată ascuns înăuntrul tău. Nimeni nu s-ar fi gândit că era ceva ciudat în a cânta la un instrument. Brent Shiwick și Mark Thevenet exersau la chitară în magazia familiei Shiwick în fiecare vineri seara. Știau să cânte toate melodiile de pe prima față a albumul *Running on Empty* de Jackson Browne și lucrau la partea a doua. O mandolină putea să pară neobișnuită pentru Croydon Harbour, însă primul ei proprietar, James Welland, apăruse în ziar și oamenii îl socoteau un tip normal. Sora Donnei Palliser îi făcuse chiar brișe cu mac pentru călătorie.

Wayne putea să cânte la mandolină în camera lui și nimeni n-ar fi bănuț ce îi trecea prin minte. Nimeni n-ar fi știut că stătea treaz, închipuindu-și ce s-ar întâmpla cu trupul lui dacă nu și-ar mai fi luat pastilele: oasele mâinilor s-ar fi remodelat, alungindu-se și subțindu-se; umerii ar fi devenit mai fragili în loc să arate ca scheletul unui zmeu mare. Talia i s-ar fi alungit și sânii lui ar fi căpătat forma pe care voiau s-o împrumute cu câțiva ani mai devreme, înainte să ia alți hormoni. Mărul lui Adam n-ar mai fi urcat și coborât de-a lungul gâtului de fiecare dată când înghițea. Picioarele i-ar fi încăput în pantofi cu tocuri înalte ca ai lui

Gwen Matchem și nimeni n-ar fi zis nimic dacă ar fi vrut să danseze.

Wayne dansa în camera lui, la lumina felinarului din stradă. Dacă se uita la umbra lui în balta aurie pe care felinarul o revărsa pe peretele încăperii și dacă își răsucea trupul în anumite feluri, ar fi putut fi trupul unei femei.

Nimeni din Croydon Harbour nu știa că-și conturase ochii cu creionul dermatograf al maică-sii sau că, dacă întorcea fața într-un anumit fel, pomeții lui arătau aproape ca ai lui Wally Michelin, de departe cea mai frumoasă fată din școală, după părerea lui Wayne. La șaptesprezece ani s-ar fi putut îndrăgosti foarte ușor de ea. Nu conta dacă erai băiat sau fată. Te-ai fi putut îndrăgosti oricum de ea.

Dar Wally nu se întorsese la el. Nu-i spusese când primise prin poștă noile partituri de Gabriel Fauré și nu părea să-i fie dor de Wayne, deși lui îi era atât de dor de ea încât, când o vedea acum, își simțea pieptul ca pernuța pentru ace a maică-sii, cu un ac de stopat înfipț în ea.

Wally Michelin plutise în noul ei univers. Era un băiat înalt, Tim McPhail, al cărui tată devenise noul pastor al bisericii anglicane St. Mark când vechiul reverend, Julian Taft, se întorsese în Kent ca să crească trandafiri premiați. Wally era singura, fusese întotdeauna singura, cu care Wayne voia să-și petreacă timpul. Dar ea stătea în fața vestiarului lui Tim McPhail, cu un exemplar din *Curcubeul* lui D.H. Lawrence în mână. După părerea lui Wayne, Tim McPhail n-ar fi fost în stare să o deosebească de *Password to Larkspur Lane* de Carolyn Keene¹, pe care o văzuse pe Gracie Watts citind-o în autobuz. Wayne citise *Curcubeul*. Citise *Fii și îndrăgostiți*. Wally Michelin îi amintea de Gudrun. Purta aceeași ciorapi deschiși la culoare; Wayne era sigur că Tim McPhail n-avea nici cea mai vagă idee. Tim lua note mari la fizică și juca șah. Părea aproape destul de bun pentru

1. În traducere, *Pașaport spre Larkspur Lane* – cel de-al zecelea volum din seria povestirilor de mistere *Nancy Drew*, publicat prima oară în 1933, sub pseudonimul Carolyn Keene, și scris de fapt de Walter Karig.

Wally Michelin, dacă îl compara cu toți ceilalți, dar mai puțin decât merita ea. Poate că nu pierdea vremea pe la intrarea fumătorilor cu Brent Shiwick, punând la cale cum să se culce cu cineva în noaptea absolvenților, dar se gândea cu siguranță la asta. Wayne îi auzea pe băieți vorbind. Pentru băieții din Croydon Harbour, noaptea absolvenților însemna să bea bere, să fumeze iarbă, să se mozolească în mașină, să reușească să desfacă bridele sutienelor și să îmbete fetele ca să facă sex cu ele. Le auzea și pe fete vorbind. Pentru fete, însemna să se îndrăgostească și, înainte de asta, să găsească rochia potrivită.

Gracie Watts îl invitase pe Wayne să meargă cu ea la dansul absolvenților.

Din două în două zile îl întreba dacă promitea să poarte la butonieră o floare care să se asorteze cu rochia ei. Wayne se săturase să audă de asta și își dorea să-i fi spus că nu venea la noaptea absolvenților. Dar trebuia să vii. Anul ăsta, Donna Palliser anunțase că trebuiau să-i spună bal, ca în State.

Rochiile sosiseră la magazinul Hudson's Bay îndată după Crăciun. Bătrâna Eunice White, care avea un semn roșu din naștere ce îi acoperea jumătate de față, le atârname pe stenderile circulare din partea din spate, folosită pentru depozitarea mărfurilor de sezon. În fiecare an rochiile aveau ceva nou. Într-un an erau nuanțele de verde: toate rochiile erau în tonuri de lămâie verde, *chartreuse*¹, pădure, mentă și smarald. În alt an fuseseră paietele cusute sub straturi de tul ca să scânteieze precum solzii unui pește de vis sau să strălucească precum aripile unei libelule. În '84, rochiile avuseseră tăieturi în bie și tivuri asimetrice, care îl făcuseră pe Wayne să se simtă stânjenit. Anul ăsta se uită, într-un fel în care n-o făceau alți băieți, să vadă ce căra Eunice în partea din spate după ce scosese de-acolo ultimele ghirlande de Crăciun și serpentine decorative pentru Anul Nou.

1. Culoare între verde și galben, care își datorează denumirea asemănării cu lichiorul franțuzesc omonim.

El știa cu ce avea să se îmbrace. Fiecare băiat de clasa a XII-a din Croydon Harbour închiria un smoching din cămăruța cu uși glisante pe care o avea Eunice în partea din spate a magazinului. Pentru băieți, singurul lucru care se schimba în fiecare an era culoarea brăurilor; cu un an înainte avuseseră unele violet – o grea dezamăgire pentru fratele mai mare a lui Brent Shiwick și toți prietenii lui. O culoare pentru fătălai. Anul ăsta erau stacojii și puteai să-ți iei unul din pânză de in mată cu o dungă neagră, cum voia toată lumea, sau unul din satin. Dacă aveai o rochie întreagă de culoarea și textura brăurilor din satin, se gândea Wayne, atunci aveai o rochie pe care merita s-o porți.

Încercă să n-o lase pe Eunice să-l vadă cercetând rochiile de pe stendere, una câte una, ca să găsească rochia pe care ar fi ales-o pentru el însuși într-o lume perfectă. Dacă Eunice se apropia de el cu bățul ei cu un cârlig în vârf ca să dea jos o geantă World Famous sau o vestă reflectorizantă de pe raftul de sus, se prefăcea că se uită la seturile pentru muște artificiale. O clipă se uita la voaluri și dantele, iar în clipa următoare la pene și mărgelile de sticlă. Puteai să agăți unele dintre materialele pentru muște artificiale pe rochii și ar fi arătat destul de bine.

Se produsese o revoluție undeva prin centrul Americii, unde inima țărâmului balurilor își aștepta prințul, și rochiile de anul ăsta erau scurte. Fetele se simțeau înșelate.

— De fapt, anunță Donna Palliser în curtea școlii, rochiile scurte erau la modă acum doi ani. Atâta le-a luat ca să ajungă în Labrador. Mama mi-a comandat ceva după ultima modă: o rochie de seară de culoarea lămâii din California. E exact de culoarea lămâilor care cresc în livezile de la sud de San Francisco, unde creatoarea își are casa de vacanță. Mătură podelele. Trebuie să porți tocuri de zece centimetri dacă nu vrei să calci pe ea. Rochiile scurte sunt de fapt din 1983.

Dar lui Wayne îi plăceau rochiile scurte. Nu numai că erau scurte, dar una mai ales avea o croială, un material și o culoare foarte sobre. Nu avea voal, nici paiete sau mărgelile. Rochia era maro și avea o panglică de satin verde pe tiv, pe care o puteai vedea doar dacă întorceai marginea și

te uitai. Era un verde închis, lucios, cu maro prin el. Rochia avea un corset asortat și se deosebea de celelalte prin faptul că nu avea mâneci, scurte sau clopot, sau orice alt fel de detalii care umflau și stricau croiala celorlalte rochii. Rochia maro cu tiv verde ascuns era elegantă. Materialul era rece la atingere și puteai să-l boțești în mână și să-l ții acolo, atât era de neșifonabil.

— Te interesează rochia aia, Wayne? îl întrebă Eunice a treia oară când se uită la ea. Pentru partenera ta?

— S-ar putea.

Eunice îndreptă cutele pe care Wayne i le făcuse drăgăstos. Puse bățul jos și o atârână de încheietura mâinii.

— E o rochie drăguță.

— Mda.

— Are ceva din anii '20 în ea.

Semnul din naștere al lui Eunice avea forma Africii și era cam de mărimea Africii de pe globul din clasa domnului Ollerhead. Părul ei castaniu înspicat cu alb era mai rar pe alocuri.

— Ai purtat vreodată așa ceva?

— Nu sunt atât de bătrână, Wayne. Mă gândeam la mama mea. Ea ar fi purtat o rochie ca asta când ieșea la dans cu tata, înainte să mă nasc eu. Doar că a ei n-ar fi fost din satin. N-ar fi avut atâtea bani. Cât o costa asta?

Căută eticheta cu prețul.

— O sută nouăzeci și nouă și nouăzeci și nouă.

— Destul de scumpă. Prietena ta și-ar putea-o cumpăra pe asta, zise arătând spre o rochie roz din poliester cu o centură de dantelă. Nu-ți place, așa-i?

— Nu.

— Adevărul e că fiecare lucru își face banii. Cu cine mergi?

— Persoana cu care merg nu e de fapt cea la care mă gândeam. Pentru rochia asta.

— A, zise Eunice ținând rochia lipită de trup, ți-ai dori să mergi cu altcineva.

Wayne se bucura că era cam întuneric în magazin. Voia ca partea din el care era Annabel să încerce rochia. Dorea

cu ardoare s-o ia acasă și s-o lase să danseze în ea, măcar o singură noapte.

— Ei, nu te-apuca să-i frângi inima fetei care vrea să meargă cu tine numai de dragul uneia care n-o să vrea niciodată. Eunice îl privi de parcă întreaga viață avusese parte de povestea asta. Vrei s-o pun deoparte?

Oare Eunice îl văzuse ascunzând rochia în celelalte rân-duri când intrase s-o vadă? O atârname sub o haină de iarnă de pe stenderul cu haine la reducere.

— Ca să-i poți spune fetei la care te gândești să vină și să se uite la ea?

— Nu chiar.

— Cu cine mergi? Dacă nu te superi că te-ntreb.

— Cu Gracie Watts.

— Gracie Watts! Eunice ținu rochia cu brațul întins și o privi cu atenție. N-o văd deloc pe Gracie Watts în rochia asta.

Nici Wayne n-o vedea. O vedea pe Gracie în rochia roz cu dantelă sau în cea verde mentă identică.

— Adevărul e că... – Eunice spunea asta tot timpul. Adevărul e că mazărea fără nume e făcută la aceeași fabrică cu mazărea Aylmer. Adevărul e că până ajunge laptele proaspăt aici mai sunt doar două zile și se înăcrește. Adevărul e că coacăzele din Québec or fi ele de două ori mai mari decât ale noastre, dar nu sunt nici pe jumătate atât de aromate. Acum termină astfel – ... că nu văd pe nimeni din clasa ta în rochia asta. Fata care ar putea să poarte rochia asta ar trebui să aibă ceea ce eu numesc un stil propriu. Una pe care să n-o deranjeze că nu merge împreună cu turma. Una elegantă ea însăși. O artistă care joacă în piese de teatru. Ar trebui să fii de-a dreptul frapantă, cum se spune, ca să pui pe tine rochia asta. Pe Gracie Watts ar arăta de parcă ar fi îmbrăcată cu o ciupercă. Nu că Gracie Watts n-ar fi o fată drăguță. Adevărul e că mi-e nepoată de-a doua. O să se descurce bine la școala de asistente. Păcat că taică-său e alcoolic. Știi cui i-ar sta bine cu rochia asta? Lui Wally Michelin. Wally Michelin ar putea-o lua într-o clipită. Adevărul e că a reținut-o deja pe asta de-aici.

Eunice deschise dulapul din spatele tejghelei și scoase un braț de satin roșu care strălucea în penumbră exact ca brăurile.

Wayne nu era pregătit pentru transformarea suferită de fete în noaptea balului. Fetele, bineînțeles, făcuseră pregătiri luni de zile, ungându-se din belșug pe piept cu loțiune auto-bronzantă și încercând droturi, piepteni cu strasuri și floarea-miresei. Luară o cină cu piept de pui umplut, piure de cartofi și fasole verde în sala de sport, urmată de discursul de absolvire al Donnei Palliser, apoi luminile scăzură și Rodney Montague se jucă vreo jumătate de oră la echipamentul disco înainte să răsune Joe Cocker și Jennifer Warnes, cântând melodia din care Donna Palliser extrăsese tema balului din anul acesta – Donna și comitetul ei de organizare a balului decoraseră sala de sport cu bannere pe care scria PROMOTIA '85: WHERE EAGLES FLY¹.

Gracie îl conduse pe ringul de dans. Îi puse brațele în jurul ei, acolo unde și le dorea, apoi și le strecură pe ale ei în haina lui și lăasă să-i alunece ceva ca un lingou înghețat în buzunarul care avea pe el o etichetă cu HAINE BĂRBĂTEȘTI SUPERIOARE TURINA FABRICATE ÎN ROMÂNIA. Știa că era butelca metalică de brandy pe care îi spusese că o s-o aducă. Wayne se miră cât de subțire părea rochia ei la atingere, cât de grosolane îi erau cusăturile, ca marginile unuia dintre sacii cu mâncare pe care taică-său îi cumpărase ca să-i ia la vânătoare. Trupul ei robust presa materialul exact ca făina, totuși avea o talie subțire. Măinile lui păreau mari strângând-o. Mâna lui Gracie, după ce-i strecură sticla, alunecă pe sub haina lui și-i încălzi rinichii. O simțea lipită de pubisul lui. Din cauza rochiei sale, cu atâtea straturi de material, nimeni nu-și dădea seama cât de aproape stăteau; îi simți căldura trupului și se excită, lucru care îl nedumeri, pentru că nu se gândise că Gracie ar avea vreo legătură cu

1. În traducere, „unde zboară vulturii” – citat modificat din melodia *Up Where We Belong* (1982), cântată de Joe Cooker și Jennifer Warnes.

sexul. Venise aici cu ea pentru că îl invitase; toată lumea mergea la dans, iar Gracie îl invitase fără sentimentalisme pe coridor, cu fața ei mică perfect calmă, în caz că o refuza. Puteai să te exciți doar atingând o față, chiar dacă nu simțeau nimic special pentru ea? Asta îl neliniștea, dar era la fel de încins și excitat și nu se gândea să-și desprindă trupul de al ei. Îi simțea parfumul. În întreaga sală de sport plutea un miros greu, ca acela grețos al crinilor pe care o familie i-i adusese băiatului de lângă el în noaptea pe care o petrecuse la spital. Gracie își mută cealaltă mână pe pieptul lui și se jucă cu florile pe care le purta la butonieră. Inima îi bătea tare sub ele, iar ea o găsi și își așeză mâna pe ea; știa exact unde să-l atingă. Mâna ei pe inimă aproape că-l făcea să plângă. Nu-și dăduse seama cât așteptase inima lui să o atingă cineva, concret, cu o mână puternică, așa cum era a lui Gracie. Parcă îi dăduse cineva o broșură despre cum să înmoaie un băiat. Fusesse neliniștit în legătură cu noaptea aceea: ce să facă, cum să danseze. Cu Gracie, tot ce avea de făcut era să stea acolo și să se miște firesc pe muzică, fiindcă ea se ocupa de tot ce ținea de strânsul în brațe sau lucrurile despre care să vorbească.

— E „plâng“, zise ea acum.

Ridică fața, atingând ușor cu obrazul gâtul lui Wayne.

— Plâng?

— E unde vulturii „plâng“. Nu „zboară“. Nimeni nu observă măcar. Comitetul de absolvire a hotărât că cuvintele reale sunt prea triste pentru temă, așa că le-a schimbat. Plâng. A plagiat jumătate din cântec în discursul ăla al ei.

— Chiar așa?

— Drumul e lung, munți ni se ridică în cale, dar urcăm câte o treaptă în fiecare zi. Bla-bla-bla. N-ai observat?

Gracie spuse asta de parcă faptul că era cam prostuț ar fi fost o trăsătură adorabilă a lui Wayne. Îi atinse bărbia și își lăsă mâna să alunece pe ea; Wayne simți fâșia de carne dintre testicul și anus contractându-se și destinzându-se. Își aduse aminte cum îi povestise, în timpul jocului de-a „învârte sticla“ din clasa a VII-a, că sărutase o grămadă de băieți de când avea patru ani. Vârfurile buzei sale de

sus erau încă ascuțite, iar în adâncitura dintre ele se zăreau încă cei trei pistrui mici, stele dincolo de munți.

— Te-ai dat cu aftershave, zise trăgând cu lăcomie parfumul în nări. Hai să mergem în spatele școlii și să bem brandy-ul.

Părinții și câțiva profesori se oferiseră să-i supravegheze, dar nu intraseră încă în acțiune. Vorbeau mai departe între ei, mâncând pătrățele de curmale și fixând baloanele care se desfăcuseră din banda lor de scotch. Unii dintre profesorii bărbați dansau cu fetele mai îndrăznețe care erau în echipa de volei sau în comitetul de absolvire și care îi bătuseră la cap în legătură cu dansul ăsta luni de zile.

— Cum și-a făcut părul așa? întrebă Wayne când Donna Palliser se învârti pe lângă ei în brațele domnului Ollerhead, care părea flatat și fascinat. Părul Donnei avea noi bucle platinat, ridicate deasupra unei fâșii lucioase de păr pieptănat care urma linia capului ei ca blana unei foci. Cum stau buclele acolo și ce le face așa de înfoiate?

— E o meșă. Și-a făcut-o la Magazinul de Accesorii și Decorațiuni din Goose Bay. A trebuit să doarmă cu ea azi-noapte.

— Cum?

— Folosești două perne și o cutie goală de Javex. Trebuie să faci un fel de mulaj și să dormi în el, nu poți să te miști toată noaptea.

Wayne se uită la buclele făcute în casă ale lui Gracie, ridicate și ele în vârful capului, dar fără mulaj, lac de păr sau spray Sun-In.

— Îți place mai mult părul ei?

— Arată cam artificial.

— Dar îți place?

Wayne îl admira fiindcă era apogeul a ceea ce încercau să realizeze toate fetele din încăperea, însă în admirația lui nu era nici umbră de sentiment, dorință sau năzuință.

— Arată puțin ca desprins dintr-un film din anii '50.

— I-ar plăcea grozav să te audă spunând asta. Care? Cu Elvis, Gidget sau Beach Boys... care?

Wally Michelin intrase în sala de sport cu Tim McPhail, în rochia ei de satin. Wayne observă acum că era mai lungă

decât rochiile scurte, dar mai scurtă decât creația de culoarea bezelei de lămâie a Donnei Palliser. Rochia lui Wally venea chiar sub genunchi, iar pe umărul fără mânecă purta un trandafir alb. Tim McPhail nu-și comandase smochingul de la Eunice, Wayne își dădu seama imediat. Al lui avea revere din satin subțire, iar brăul lui se asorta cu trandafirul lui Wally.

— Oh!

Gracie se dezumflă văzându-l pe Wayne cum se uita la perechea ce părea să plutească, deși nu începuse încă să danseze. Joe Cocker se termină și Rodney Montague trecu la Kenny Loggins și Stevie Wonder. Gracie dansă fără tragere de inimă, apoi îi spuse lui Wayne că trebuia să se ducă la baie. Când se întoarse, părea mai energică. Îl conduse afară pe ieșirea de incendiu, care era proptită cu un scaun ca să rămână deschisă. Stătură printre scaieți. Ea luă o gură zdravănă de brandy și îi întinse sticla. Ce mai pusese Rodney acum? Basul duduia sub melodia înăbușită și o voce se tânguia. Bowie. Wayne se așeză în scaieți. Aerul era proaspăt aici, stelele apropiate și totuși îndepărtate.

— Ce-i așa de interesant la Wally Michelin? Nici măcar nu deschide gura vreodată. Ai de gând să-ți întinzi haina pe jos pentru mine?

— Haina?

— Ca să stau pe ea. De ce-ai dori-o pe ea?

El își scoase haina, iar ea își aranjă rochia astfel încât să cadă pe căptușeala hainei și nu pe pământ. Wayne se sprijini de perete. Nu-și dăduse seama până atunci cât de zgrunțuroase erau cărămizile. Îi agățau cămașa de fiecare dată când ridica sticla. Ce dorea, deși nu îi spuse asta lui Gracie, era să vorbească cu Wally, la nesfârșit.

— Nu o doresc.

— Chiar arătai de parcă ai fi dorit-o. Arătai de parcă ai fi vrut să alergi acolo ca un cățeluș, să te așezi în poala ei și să-i lingi mâna.

— Nu voiam asta.

— Vrei să dansezi un *slow* cu ea?

Poate ar fi o idee bună. Nu să simtă căldura trupului lui Wally Michelin în felul în care o simțise pe-a lui Gracie.

Nu asta. Dar dacă ar putea dansa un *slow* cu Wally Michelin, acesta ar rupe tăcerea. Știa acum, după ce dansase cu Gracie, că puteai să spui orice când erai atât de aproape. Reținerea firească ce te făcea rezervat dispărea în cele câteva minute ale cântecului; asta făcea muzica, prin întunericul și apropierea ei. Dacă ar fi putut să ajungă atât de aproape de Wally Michelin, doar un singur dans. Asta însemna un dans, înțelegea acum, însemna să vă poarte pe amândoi în lumea voastră. Puteai să faci orice din lumea aceea. Puteai s-o faci oricât de îndepărtată voiai, totuși celorlalți din încăperea le-ar părea că sunteți încă acolo. N-ar avea nici cea mai vagă idee că ați dispărut amândoi.

Acum auzea susurul râului, mai aproape decât melodiile cântate de Bowie sau Billy Ocean sau de Joan Jett și The Blackhearts. Black River curgea prin spatele școlii și pe lângă Mealy Mountains, chiar pe la poale. Șerpuia kilometri întregi printre mesteceni și molizi negri și rămânea tot timpul scăzut. Văzuse adesea câte o frunză plutind pe Black River fără să rupă tensiunea de suprafață, iar mintea lui plutise împreună cu ea până când dispăruse din vedere. Acum susurul râului era ademenitor: să pleci de-aici într-o călătorie, modestă și intimă, fără sfârșit. Așa ar fi dansul cu Wally Michelin, doar că mai scurt, din păcate. Sentimentul că pătrunzi într-un mister și că înaintezi nu doar cu trupul. Râuri subterane hrănindu-ți mintea. Ați pune întrebări și ați dispărea împreună.

— Ce speri să obții de la ea? Ce nu ți-aș putea oferi eu.

— Nu știu.

— Trebuie să știi, altfel n-ai gândi-o. Simt că asta gândești.

Îi desfăcu nasturii de sus ai cămășii și își așeză mâna pe locul de deasupra inimii lui, liniștind totul. Era uimitor cum mâna ei cunoștea punctul acela sensibil. Îi mai dădu să bea din brandy. Wayne luă o gură zdravănă și căldura acesteia se scurse în locul unde stătea mâna ei, așa că era încălzit și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Încercă să-i explice.

— Îți amintești ultimul poem pe care l-am studiat la engleză?

— Cel pe care nu l-a înțeles nimeni?

— Da, de John Donne.

Brent Shiwick se plânsese că cuvântul „sublunar“ nici măcar nu se găsea în dicționar. Dar nu era adevărat. Wayne îl căutase.

— Iubirea îndrăgostiților apatici, sublunari, al cărei suflet e sens...

— Wayne?

— Mda?

— Astea-s cuvinte, așa-i? Un poem.

— Mda?

— Scris de un tip mort. Simți mâna mea?

— Mda.

— Simți asta?

Îi atinse bărbia, șoldul. Nu îi asaltă imediat centrul ființei, ci găsi locurile despre care știa că vor transmite un semnal centrului și îl vor trezi. Wayne opuse rezistență și ea spuse:

— Nu vreau să merg până la capăt, înțelegi. Dacă asta te îngrijorează. Nu sunt proastă.

Era iunie și pe Mealy Mountains nu se topise încă zăpada. Vântul sufla pe deasupra ei înainte să coboare până acolo și cămașa lui era subțire. Alcoolul începea și el să-și facă efectul. Toată treaba asta nu era ce-și dorea. Frigul, scaietii. Dinții începură să-i clănțăne.

— Trebuie să fac pipi.

— Ține. Gracie scoase ceva din rochie și se temu o clipă că era un prezervativ, dar era un pachet de Sen-Sens. Ai grijă să nu te miroasă domnul Ollerhead. O să merg și eu la baie.

Lui Wayne nu-i venea să facă pipi. Îl zări la cantină pe partenerul lui Wally Michelin cumpărând un Sprite și un Pepsi. Se asigură cu avea nasturii încheiați și își puse o bomboană Sen-Sens sub limbă înainte de-a o invita pe Wally Michelin la dans. Nu era un *slow* – Cindy Lauper cânta *Girls Just Wanna Have Fun*. Nu reuși deloc să creeze momentul pe care și-l dorea și se simți ca un idiot. Fără îndoială, Wally își dădea seama că era beat. Muzica te asurzea și, în loc să-i accepte invitația la dans, ea rămase rezemată de perete și spuse ceva ce el nu auzi, așa că strigă.

— Nu-i nimic dacă nu vrei să dansezi cu mine, strigă el. Voiam doar să te salut.

Wally deschise din nou gura, însă nu era chip să audă ceva, iar asta îi aminti de o după-amiază cumplită de vară, din luna aceea de iunie după ce ea își pierduse vocea.

Wayne se dusesese dincolo de mărul înflorit din spatele magazinei lui Treadway ca să citească *My Darling, My Hamburger*¹ în iarba înaltă. Dar florile de măr îl ademeniseră înapoi sub copac. Stătea tolănit cu cartea pe piept, ascultând zumzetul albinelor, apoi forfota găzelor prin iarbă, apoi ciripitul măcăleandrului care își făcuse cuib în fereastra spartă a magazinei, apoi trilurile păsărilor din întregul sat. Odată ce prindeai un sunet, acesta te conducea spre alte sunete pe care le producea un loc. Țipetele pescărușilor din depărtare, de obicei atât de stridente, erau mai blânde în ziua aceea de sâmbătă, totul la pescăruși e mai blând în miezul unei zile senine. Pescărușii, care sunt răgușiți și flămânzi într-o zi cu lapoviță din noiembrie, devin cu totul alte păsări la soare: se rotesc albi și aurii, se avântă în spirale spre înalt – nici nu-ți vine să crezi cât de sus – și par aproape translucizi, soarele scânteind prin aripile lor. Apoi, sub copac, Wayne auzi un alt sunet: de vietate rănită, de animal beteag sau furios. Un sturz pitic își clincheti clopoțeiii glasului subțire peste vârfurile copacilor, apoi sunetul acela dogit se auzi din nou, aproape uman. Wayne își lăsă cartea sub copac și se apropie cu grijă, fără zgomot, de locul de unde venea sunetul. Era o poiană. Wally Michelin stătea acolo singură, deschizând gura și scoțând acel sunet îngrozitor. Sunetul se stinse de îndată ce-i ieși dintre buze și căzu pe pământ. „Cântă“, își dădu seama Wayne. „Se chinuie să-și aducă aminte melodia lui Fauré.“ Roși de rușine și stânjeneală. Se retrase, uitând de carte, una împrumutată de la bibliotecă, pe care avea s-o ude ploaia de a doua zi, fiind astfel silit să-i plătească bibliotecarei opt dolari ca să comande un nou exemplar. Se retrase, sperând

1. Roman pentru adolescenți al scriitorului american Paul Zindel, publicat în 1969.

că ea nu-l văzuse. Stătea cu spatele la el, însă cu Wally nu puteai să știi niciodată.

Și acum iată-l aici, îndrugându-i numai tâmpenii. Voia doar s-o salute? Ce prostie! Nu voia nici pe departe s-o salute. Voia s-o întrebe dacă îl văzuse în ziua aceea în poiană. Voia să-i audă din nou glasul, chiar dacă nu putea să cânte. Voia s-o audă vorbindu-i, numai lui, chiar dacă nu erau în stare să spună mai mult decât *salut*. Poate că *salut* era cheia vechii lor lumi. Cheile sunt mai mici decât lucrurile pe care le deschid, iar unele nu arată deloc a chei. Treadway își închidea magazia cu o piatră ascunsă în spatele unei găuri strâmte din scânduri. Dacă vârâi un băț în gaură și trăgeai în jos, piatra desfăcea zăvorul. Unde era piatra pe care Wayne ar fi putut să i-o dea acum lui Wally? Tim McPhail își făcu loc prin mulțime, ținând în echilibru Sprite-ul lui Wally și Pepsi-ul lui, coatele sale reușind să iasă în afară cu stângăcie și eleganță în același timp. Lui Wayne îi veni în minte gândul nebunesc că i-ar putea da lui Wally Michelin brâul lui. Îl desfăcu din copcile de la spate, mototoli materialul sub forma unui trandafir de satin strivit și îl strecură în mâna ei.

Cufărul

— Cum poate o vedere, o întrebă Wayne pe maică-sa, să facă cinci luni până aici?

— O vedere e un lucru atât de mărunț, răspunse Jacinta. E o minune că ajunge vreuna până aici, mai ales de peste ocean.

Podul de pe vederea Thomasinei din București era doar o jumătate de pod. Începea în mijlocul unui câmp și se sfârșea în aer. Nu era frumos și nu putea fi terminat pentru că nu erau destui bani sau pentru că inginerii nu luaseră în calcul faptul că, din cauza înălțimii, avea să se întretaie cu firele electrice în capătul îndepărtat, sau amândouă, împreună cu alți factori care făceau din oraș un amestec de măreție și haos.

Thomasina își dădea seama cum putea cineva să devină dependent de călătoriile în jurul lumii. O luai de la capăt într-un loc nou și întregul oraș, în cazul ăsta Bucureștiul, era o deschidere spirituală. Oamenii erau minunați. Nu mai conta că te-ai simțit atât de singur la Paris, încât ai început să vorbești cu cedrii din parc. Acum nu mai erai în Paris, cu mirosul lui de Gitanes și viorele, erai în București. „N-am mai văzut în viața mea“, îi scria ea lui Wayne, „atâția pantofi interesanți. Atâția oameni zoriți, tot pe fugă și iar fugă.“

După Paris, cu fiecare colț de stradă și fiecare balcon meticulos aranjate, Bucureștiul i se părea haotic și sălbatic.

„Îmi plac părțile urâte“, scria Thomasina, „blocurile vechi de beton, zgomotul și murdăria, faptul că în jumătate din oraș se fac săpături pentru reparații. Îmi plac toate astea

și bulevardul principal, cu pietrele sale de pavaj și casele sale înșiruite foarte vechi și impunătoare.“

Pe trotuar zăcea o grămadă de cărți de care se împiedicase în timp ce admira sculpturile de pe frontoane.

„Mi s-a părut minunat“, îi scria ea lui Wayne. „Un târg de cărți. Bineînțeles, mi-am dat seama că nu eram în stare să citesc nici una din ele. Cărțile începeau de la ușă și coborau pe trepte, umpleau curtea, se revărsau dincolo de poartă și se împrăstiau pe trotuar... arătau de parcă cineva ar fi deschis ușa dimineța, iar cărțile ar fi mărșăluit afară și s-ar fi tolănit confortabil unde aveau chef. Mă apucasem să scotocesc prin cărți când am zărit, lipit de gard, un bărbat sfrijit care fuma. Nu numai că era înconjurat de cărți, întreaga față îi era cufundată într-o carte. Nu puteai să-l distingi printre cărți. Era să dau peste el. Am răs tare și nu s-a mișcat deloc. Mi l-am închipuit ridicându-se la asfințit, urcând scările și spunând: «E timpul să ne retragem pentru noapte», iar cărțile și-ar găsi somnoroase drumul înapoi în casă ca să tragă un pui de somn... și s-ar revărsa vesele pe ușă în dimineța următoare ca s-o ia de la capăt.“

Patru luni – atât putea Thomasina să stea într-un loc nou și să se lase în voia euforiei pe care o simți când explorezi străzi pe care nu le-ai mai văzut niciodată, când auzi o limbă necunoscută și încerci mâncăruri inedite. Curiozitățile Bucureștiului ținură destul, însă apoi le umbriră alte lucruri. Nu scrise o a doua vedere când se întâmplă asta. Nu îi spuse lui Wayne că Bucureștiul era plin de oameni care purtau aceleași haine pe care le puteai cumpăra de la Avalon Mall din St. John's, sau că aceleași lanțuri de fast-food erau prezente și aici, sau că aceiași pescăruși înghițeau cu lăcomie resturi de cartofi prăjiți prin parări. Nu îi vorbi despre oamenii obezi, despre sărăcie, despre ravagiile soarelui asupra pielii oamenilor – toată lumea avea alunițe uriașe. Când se sătura de un loc, când sorbea în întregime poleiala de frumusețe care i se oferea, Thomasina își făcea iar valiza micuță și lua trenul spre altă destinație. Erau momente când tânjea să facă ceva simplu cu mâinile, un lucru pe care l-ar face oricine avea o casă de pe pământ, chiar dacă soțul orb și fiica

roșcată a acelei persoane se înecaseră de mult. Ceva simplu, de pildă să amestece făină, grăsime și apă rece ca gheața într-un castron cu o lingură de lemn, apoi să le frământa într-un aluat de plăcintă și să umple aluatul cu mere feliate.

Wayne își dorea să-i poată răspunde Thomasinei. Își dorea ca vederile ei să aibă scrisă pe ele adresa expeditorului și să nu facă atât de mult până acolo. Vederea din București era din aprilie, iar acum se aflau deja în septembrie. Ce folos că aveai prieteni, oricât de mult ar fi ținut la tine, dacă nu puteai să ajungi la ei? Nu putea să ajungă la nici unul dintre oamenii de care ar fi trebuit să fie apropiat. Taică-său își petrecea mai multă vreme ca oricând în pădure. Maică-sa stătea ore în șir în bucătărie, croșetând sau nefăcând nimic. Singura persoană pentru care ar fi renunțat la toți ceilalți prieteni, Wally Michelin, era mai departe de el ca oricând. Părinții o trimiseseră să stea cu verișoara ei din Boston și să lucreze la magazinul mătușă-sii. Multă lume pleca la Boston în ultima vreme. Locul trezea în oameni o anumită exaltare. Dacă te duceai acolo, erai în America, însă aceea era partea elegantă și liniștită a Americii. Sigur, era un loc al noilor începuturi, dar nu se putea compara cu Vestul Sălbatic. Dacă plecai la Boston, oamenii de-acasă, din St. Anthony sau Croydon Harbour, își dădeau seama că aveai planuri de viitor serioase.

Tinerii – mai ales băieții – se risipiseră din satul Croydon Harbour ca frunzele de mesteacăn de-a lungul golfulețului, acum că existau și alte oportunități în afară de pus capcane și de vânatoare. Mulți băieți mergeau la colegiul militar din New Brunswick, atrași de strălucirea soldaților de la baza americană din Goose Bay. Tim McPhail, băiatul cu care venise Wally Michelin la balul absolvenților, plecase la universitatea St. Francis Xavier să studieze ingineria. Rubrica lui din anuarul școlii menționa că era pasionat de fizică, însă orice băiat știa că trebuie să-ți pui speranțele în ceva practic, deși nu în vânatoare sau în pus capcane. Vechile căi de a-ți câștiga existența fuseseră de-ajuns pentru tații și bunicii lor, care le considerau o formă de libertate

și nu înțelegeau ce i-ar putea face pe fiii lor să-și dorească să poarte haine de lucru pe care trebuia să le cumperi de la supermarketul din Goose Bay în loc de haine și cizme din piele de focă sau de karibu. Treadway nu era singurul tată care nu-i înțelegea pe noii fii al Labradorului, dar era singurul care nu se plângea de asta împreună cu ceilalți bărbați. Dacă se plângea, o făcea în singurătate, la vânătoare, sau se sfătuia cu animalele din sălbăticie. Singurul prieten adevărat pe care Wayne îl avea în Croydon Harbour era Gracie Watts, iar prietenia asta îl îngrijora.

Tatăl lui Gracie era genul de alcoolic care devine primejdios și se face roșu la față, cruzimea lui fiind egalată doar de lașitatea și de scârba de sine pe care le simțea când nu era beat. Mama lui Gracie ținea casa curată lună. Nu era mobilă mai deloc în ea, fiindcă Geoffrey Watts distrugea tot ce avea picioare sau bare. Uitându-te la mama lui Gracie, ai fi crezut că e pioasă și severă. Ai fi crezut că hotărâse să-și trăiască viața ca o femeie zgârcită, că alesese să fie nefericită. Părea evlavioasă, însă nu era așa de pioasă când o cercetai îndeaproape: căsătoria îi răpise orice bucurie. Gracie fusese martoră la toate astea și avea de gând să plece de-acolo. Îl rugase pe Wayne să-i facă un cufăr și el i-l făcuse. Trecea adesea pe la ea după ce taică-său se prăbușea mort de beat pe canapea, în camera din spatele bucătăriei, și maică-sa se închidea în cămăruța pe care o folosea ca atelier de croitorie. Casa lor era atât de tăcută în clipele acelea, încât ai fi crezut că domnul și doamna Watts erau niște siluete de hârtie sau niște umbre.

Wayne își făcea griji în legătură cu cufărul. În Croydon Harbour erau multe perechi de tineri, de vârsta lui și a lui Gracie, care păreau să stea împreună mai degrabă împinși de forța unei maree decât de dorință sau de vreo decizie conștientă. Ieșeau de câteva ori la dans împreună și, pe nesimțite, tatăl unuia sau al celuilalt curăța locul din capătul îndepărtat al proprietății familiei pentru o casă nouă. Apoi, din nou pe nesimțite, bărbații din Croydon Harbour săpau o fundație și turnau ciment, iar fata rămânea însărcinată

și, parcă într-o clipită, mica familie de curând întemeiată era aranjată în căsuța ei nou-nouță.

Acum Gracie stătea jos și încercuia numărul de ordine al unui prăjitor de sendvișuri Panasonic, care era la reducere și costa numai 16,99 dolari, într-un catalog Canadian Tire.

— Aici spune că ondulează pâinea și îi mărește suprafața, așa că un sendviș se prăjește în jumătate din timpul obișnuit.

— Nu vreau să fiu ca Archie Broomfield și Carol Rich, zise Wayne.

Privise burțile fluturilor care se așezaseră pe partea din afară a ferestrei, blindate și ostile. Aripile erau delicate, dar mecanismul care le hrănea și le punea în mișcare era urât.

Wayne îmbinase în coadă de rândunică marginile cufărului lui Gracie și îi făcuse fundul din cedru ca să țină moliile la distanță de fețele ei de pernă și de o față de masă pe care mama ei o festonase cu satin. Cufărul era mic, la fel și lucrurile din el, dar se temea că aveau un soi de putere de care trebuia să se păzească. Știa că Gracie cumpăra tacâmuri de argint, câte unul pe rând, din catalogul Eaton's și că numele mărcii era Sambonet.

Erau momente în care Gracie îi trezea dorința, ca atunci când îl făcuse să se înmoaie și să se simtă protector față de ea cu o singură atingere a mâinii, la balul absolvenților. Ultimele pastile pe care i le dăduse doctorul Lioukras aveau efecte cumulative: de-a lungul timpului îi crescuseră masa musculară și reușiseră să-l facă să arate ca orice alt băiat din Croydon Harbour. Avea o voce de bărbat și era mai puternic decât o fată. Din afară, el și Gracie arătau ca un cuplu.

Fiindcă își dorea o casă mai mult decât orice pe lume, Gracie venea pe la el când Wayne nu lucra. Îl scotea la plimbare și îl săruta prin pădure. Se sărutase cu o grămadă de băieți înainte și credea că Wayne sărută ca un băiat obișnuit. Nimic nu-i dădea de înțeles altceva, însă nu putea să nu simtă că el avea rețineri.

— Nu vrei să faci dragoste cu mine?

— Ba da.

Era adevărat. Când Gracie se apropia de el și parfumul ei Evening in Paris îi intra în nări sau simțea cât de catifelată

îi era pielea de la încheieturile mâinilor, când îl atingea în felul ei lacom – da, voia. Dar când stătea singur în cameră, gândindu-se la viața lui și la cursul pe care își dorea să-l ia, își dădea seama că n-o iubea pe Gracie. Nu aprindea în el nici o pasiune, deși corpul lui fizic răspundea la faptul că ea îl dorea. Nu era același lucru ca atunci când pasiunea ți-e aprinsă prin corpul energetic și corpul imaginar, însă doi oameni puteau să rămână multă vreme împreună din cauza dorinței puternice a unuia dintre ei. O viață întreagă chiar, iar asta îl îngrijora.

— Nici eu nu vreau să fiu ca Archie Broomfield și Carol Rich, spuse Gracie. Mai întâi, nu vreau să rămân însărcinată. Și-apoi, am de gând să-mi câștig banii mei. O să fac cursul de paramedici din Goose Bay. O să fac ceva util. O să conduc ambulanța cu 170 de kilometri la oră, o să car oamenii cu targa și-o să le fac transfuzii de sânge în caz de urgență. O să am serviciul meu, salariul meu și contul meu în bancă.

Oare îi spunea asta ca să nu se teamă că va trebui să câștige destui bani pentru amândoi? În timp ce colegii lui de clasă își aleseseră cariere obișnuite, el continuase să vândă limbi de cod, uneori fileuri și cutii cu creveții pe care i-i dădea Roland Shiwick. Vindea lucrurile astea, făcea pe ghidul pentru turiști și tăia lemne pentru femeile ai căror soți erau plecați la vânat și ai căror fii plecaseră să muncească în altă parte. Știa că era un mod aleatoriu de a-ți câștiga existența. Dar nu știa ce altceva să facă. Cum reușiseră colegii lui de clasă să fie atât de siguri de ce voiau să facă după terminarea liceului? Lui lumea i se părea mare și mică în același timp. Exista Croydon Harbourul, cu tot ce știa, și apoi lumea din afara Croydon Harbourului, despre care nu știa nimic. Cum ajungeai să știi ceva?

— Nu știam că Carol Rich e însărcinată.

— Ei bine, este. În cinci luni. De-aia tatăl și frații ei le-au construit pe jumătate casa dincolo de mlaștină. Trebuie s-o termine până când se naște copilul, în ianuarie viitor. De ce credeai că o construiesc?

— Nici nu știam despre asta.

— Să nu-ți închipui că Carol Rich a rămas însărcinată din întâmplare. Să nu-ți închipui nici o secundă că eu vreau așa ceva. Ți-am spus, am de gând să-mi câștig banii mei și nu vreau să fac copii până când nu am cel puțin douăzeci și cinci de ani. Adică abia peste șase ani.

„Dar cum plănuiește să-și petreacă acești șase ani?“, se întrebă Wayne. Observase că ținea capacul cufărului deschis. Nu-și putu înăbuși gândul că semăna cu o gură deschisă și flămândă. Răspundea la atingerea ei fizică, însă foamea ei mentală îl înspăimânta și nu știa cum avea să scape de ea. Se simțea cuprins de milă de fiecare dată când se uita la Gracie, cu declarațiile ei hotărâte despre cum o să oprească sângele și o să bandajeze victimele traumatismelor în ambulanța ei. O să aibă o stație radio prin care se anunțau urgențele pe timpul nopții: răni, atacuri de cord, intoxicații. Gracie îi spusese c-o să-i placă grozav toate astea. O să-i placă triajul, cauterizarea de urgență, administrarea oxigenului. Voia să fie persoana capabilă în mijlocul panicii și crizei: cea de care toată lumea avea nevoie, cea care salva vieți. Asta o să fie munca ei, după care o să vină acasă, unde o să fie liniște și pace. Ideea asta de liniște și pace îl îngrijora pe Wayne. În frica lui de staza domestică semăna cu taică-său mai mult decât și-ar fi închipuit.

Acum o urmărea pe Gracie cum întorcea pagina 17 și sublinia un cuțit de tăiat carne cu numărul A00C94. Oare de ce trebuiau să fie fluturii atât de respingători? Noaptea le învăluia trupurile portocalii lipite de fereastră. Gracie întorcea încet paginile și sublinie un fier de călcat și un aspirator mic, cu un rezervor pe care puteai să-l scoți și să-l pui la loc.

— Știi ce-mi place? Că modelul ăsta nu are saci. Urăsc sacii de aspirator. Niciodată nu poți să găsești unii potriviți. Mama caută de cincisprezece ani un sac pentru Electrolux și încă n-a găsit nici unul. N-am de gând să las să mi se întâmple și mie așa ceva.

Potârnichea polară

Vederea trimisă de Thomasina din Londra ajunse în numai două săptămâni.

„Cred că vine un moment“, scria în ea, „când picioarele îți spun clar că nu vor să te poarte mai departe. Nu vor să te poarte mai departe în această călătorie singuratică. A trebuit să mă duc la o farmacie Boots și să-mi cumpăr niște pernuțe. Le pui pe călcâiele pantofilor. Londra e preferata mea, Wayne, dintre toate locurile în care am fost, ca spațiu de locuit. Dar e foarte scumpă. Nu pot să trec peste faptul că, în clipa în care te așezi pe o bancă în Kensington Gardens, un bărbat vine și-ți cere zece penny. Trebuie să plătești ca să stai jos în parc. Se pare că trebuie să mai câștig ceva bani dacă nu vreau să ajung ca George Orwell și să trăiesc doar cu ceai, pâine și margarină. Consiliul de Conducere al Școlilor m-a anunțat că pot să suplinesc la Liceul Goose. Sosesec în Goose Bay pe 16 septembrie, iar Nelson Meese îmi caută un apartament pe care să-l pot închiria pe timpul iernii. Tatăl tău a primit scrisoarea pe care i-am trimis-o din București? Când i-am dat-o funcționarei de la poștă, a aruncat-o într-o cutie care arăta de parcă ar fi fost din Evul Mediu.“

Era 13 septembrie. Cartea de telefon din Labrador avea 15×20 centimetri și mai puțin de jumătate de centimetru grosime, cu tot cu paginile aurii. Wayne hotărî să-i telefoneze lui Nelson Meese junior. Dar ar fi trebuit să-i telefoneze celui alt Nelson Meese.

— E tatăl meu, zise Nelson Meese junior. Dar știu despre cine vorbești. A dus-o acolo joi. Stă la apartamentele Daniel Lavallee din Michelin Street.

Wayne se sui în camioneta tatălui său. Trebuia să împacheteze momeală și provizii pentru trei membri ai Camerei Comunelor care mergeau la pescuit în Rigolet. Se dădeau în vânt după carnea conservată de prin partea locului și nu le plăcea să rămână fără băutură. Trebuia să se ducă la Roland Shiwick să cumpere cârnați de karibu, dar trebuia să ajungă și în Goose Bay după rom. Avea s-o viziteze pe Thomasina și să cumpere romul atunci.

Însă ea nu era acasă. Stătu pe palierul clădirii cu patru apartamente și se uită pe fereastră la parcare micuță, unde ambalaje de Kit Kat și pungi de chipsuri Hostess se loveau de gardul de sârmă ce mărginea scurtătura dintre Liceul Goose și strada principală. Celelalte uși aveau plăcuțe cu nume, însă ușa celui de-al patrulea apartament nu avea așa ceva. Bătu la celelalte uși, dar nu-i răspunse nimeni. Clădirea părea moartă și se simți dezamăgit. Se duse la magazinul de băuturi alcoolice și cumpără o navetă de El Dorado pentru membrii Camerei Comunelor. Era ora trei. Hotărî să meargă până la școală și să aștepte în parcare. La trei și zece văzu cum toți elevii liceului se revărsau pe ușile de la intrare. Se simți mult mai bătrân decât ei, deși terminase liceul doar cu un an înainte. Așteptă până când se urcară pe rând în autobuzele școlii, apoi continuă să supra-vegheze ușa. Dar ar fi putut ieși pe altă ușă. Opri motorul camionetei și intră. Cancelaria era în capătul celălalt al coridorului, lângă peretele cu trofee la hochei și baschet, și păși înăuntru.

— Thomasina Baikie predă astăzi aici?

— Cine? zise secretara.

Dar un bărbat, un profesor tânăr, o văzuse.

— A fost aici ieri. E suplinitoare. N-am văzut-o astăzi.

Încerca să scoată hârtia blocată dintr-un copiator. Ușa de la biroul directorului era deschisă, însă nu era nimeni înăuntru. Profesorii intrau și ieșeau grăbiți, căutând capsatoare sau harta lumii pentru clasa a XI-a. Oare și liceul lui

dădea senzația asta de dezorganizare? Wayne simțea că pășise într-o lume în care oamenii abia dacă se observau unii pe alții. Alergau care-ncoțoro, nemulțumiți că trebuiau să se afle acolo, și nu erau în stare să găsească nici cele mai simple lucruri, de pildă perforatorul cu trei găuri care trebuia să fie prins cu un lanț de catedră.

— Pot să dau un telefon? o întrebă Wayne pe secretară.

— E un telefon cu fise în hol.

— Aveți să-mi schimbați?

— Banii pentru prânz au fost trimiși la Beaver Foods și îi rog de șase zile pe cei de la Contabilitate să ne aprovizioneze cu mărunțiș. Îi întinse receptorul unui telefon fix. Firul era cam scurt, dar îl trase spre el. Ce număr?

Wayne îi dădu numărul lui Nelson Meese junior și ea îl formă, însă nu răspunse nimeni. Când se întoarse la camionetă, cineva spărsese geamul și naveta de El Dorado dispăruse. O sută treizeci și șapte de dolari. „Ar fi trebuit să încetez s-o mai caut“, își zise. „Ar fi trebuit să-mi dau seama încă din clădirea cu apartamente că n-o să dau de ea astăzi.“

Plecă în excursie la Rigolet cu membrii Camerei Comunelor și aproape că îl pierdu pe unul dintre ei în mlaștină. Bărbaților le plăcea să creadă că plecaseră în sălbăcie fără Wayne. Le plăcea să nu țină seama de sfaturile lui, astfel încât, când se întorceau în Camera Comunelor, să se poată lăuda în fața colegilor că prinseseră peștele ajutați doar de propria ingeniozitate. De data asta, în ziarul *Telegram* din St. John's a apărut un articol despre cum unul dintre ei își văzuse moartea cu ochii. Nu se menționa nimic despre faptul că Wayne îi salvase viața. Dar dacă și-ar fi pierdut-o, Wayne ar fi fost cu siguranță menționat. Făcuse o împletitură din crengi de molid negru, se întinsese pe ea și îl târâse pe membrul Camerei Comunelor la loc sigur, însă articolul din *Telegram* sugera că acesta apelase la aceleași resurse care făcuseră din el un mare maestru al pescuitului. Toată lumea spunea că munca de ghid în sălbăcie era una dintre noile slujbe importante din Labrador. O adevărată șansă pentru oricine își dorea așa ceva. Wayne nu era atât de sigur.

Când se întoarse în Croydon Harbour, facturile de utilități zăceau grămadă lângă prăjitorul de pâine. Printre ele se afla și o scrisoare de la Thomasina, din București, dar nu era pentru Wayne. Scrisoarea îi era adresată lui Treadway.

— Nu vrei s-o deschizi? o întrebă Wayne pe maică-sa.

Nici facturile nu le deschisese. Wayne deschidea facturile și se ocupa de plata lor în lunile când taică-său era în pădure. Maică-sa nu voia nici măcar să se uite la scrisoare. În ultima vreme nu voia să se uite la nimic în afară de serialul *As the World Turns*, difuzat pe canalul șase, despre care îi spusese întotdeauna că era patetic.

„Să te uiți la emisiunile din timpul zilei de la televizor e ca un soi de moarte“, îi spusese. „Nu știu cum poate cineva care se pretinde a fi viu să suporte așa ceva.“ Dar acum se uita întruna la televizor și spunea: „Taică-tău poate să deschidă scrisoarea și s-o citească singur, dacă se hotărăște vreodată să se întoarcă acasă“.

În fiecare seară, după știrile de la ora șase, se difuza o reclamă la Minute Auto Glass, care promitea reparații chiar în aceeași zi, însă Wayne nu auzise să-și fi reparat cineva vreodată un geam de camionetă la franciza din Goose Bay în mai puțin de cinci zile. Apărea întotdeauna ceva care făcea din geamul tău obiectul unei comenzi speciale. Trebui să se ducă de trei ori la Goose Bay până să-i repare camioneta, iar a treia oară – când promisese că avea să fie ultima sau aveau să-i facă reparațiile la jumătate de preț – îl rugară să aștepte încă două ore. Intră la A&W-ul de peste drum, se așeză lângă fereastră cu inelele de ceapă și Teenburgerul special și tocmai atunci o văzu pe Thomasina Baikie trecând pe stradă cu câte o plasă ShopRite în ambele mâini.

În clasa a VIII-a, Thomasina i se păruse lui Wayne o femeie solidă. Acum se împuținase. Având aproape cincizeci de ani când o văzuse ultima oară, acum ajunsese la menopauză și ceea ce li se întâmplă multor femei i se întâmplase și ei. Puteai foarte bine să spui că era o persoană complet diferită. „Ce li se întâmpla femeilor“, se întrebă Wayne, „și de ce li se întâmpla numai unora dintre ele?“ Dacă n-ai fi cunoscut-o pe Jacinta, de pildă, și te-ai fi uitat la o poză

de-a ei din ziua când se măritase cu Treadway și apoi la una recentă, n-ai fi fost în stare să faci vreo legătură între ele. Dacă te-ai fi înscris la un concurs și ai fi putut să câștigi un milion de dolari recunoscând-o pe Jacinta din tinerețe și pe Jacinta de la bătrânețe, n-ai fi putut să câștigi decât dacă aveai noroc. Thomasina era mult mai ușor de recunoscut, totuși exista o schimbare când Wayne se uita la fața ei. Schimbarea dintre „Cine e străina asta?” și „Acum îmi recunosc prietena în străina asta”. „Are aceeași pieptănătură. Aceeași căldură în ochi. Dar fondul s-a schimbat. Oare ce vedea Thomasina”, se întrebă Wayne, „când se uita la el?”

Într-un Teenburger special sunt de fapt doi Teenburgeri, iar Thomasina acceptă oferta lui Wayne de a-l lua ea pe al doilea. Îi mai cumpără o bere de rădăcini. O auziră pe sora lui Mark Thevenet întrebând în microfonul pentru drive-in dacă voia cineva garnitură de cartofi prăjiți.

Wayne văzu pe chipul Thomasinei lucruri pe care nu le văzuse în clasa a VII-a. Văzu ziua în care Graham Montague cel orb ieșise cu canoea împreună cu fiica ei roșcată. Văzu frunzele fragede ale plopilor tremurători aplecați peste Beaver River, cu dosurile lor argintii.

— Ai primit vederile mele?

— Au fost grozave. Nu știu dacă le-am primit încă pe toate. Unele au ajuns foarte greu până aici.

Știa că era o prostie să-i spui Teenburger¹ unui burger. Oricine putea să mănânce așa ceva, nu numai un adolescent. Dar nu se putea abține să-i treacă prin minte că Thomasina n-ar trebui să mănânce ceva care se numea Teenburger. Își dorea să fi cumpărat altceva pe care să i-l ofere, de pildă o tartă cu mere caldă.

— Scrisoarea mea a sosit?

— E o scrisoare de la tine pentru tata.

— A citit-o?

— E la vânatoare. Acum e tot timpul acolo.

— A citit-o cineva?

1. Cuvânt compus, alcătuit din *teen* („adolescent”) și „burger”.

— A sosit abia de câteva zile. Mama n-a vrut s-o deschidă.

— Tu ai deschis-o?

— Nu.

— Crezi că aş putea s-o primesc înapoi?

Ultima oară când Wayne făcuse drumul de la Goose Bay la Croydon Harbour, ea conducea şi el îşi închipuia că are un răspuns pentru toate. Acum nu mai era așa. Geamul nou era solid şi curat. Aşa îşi dădu seama că celelalte trebuiau spălate. Dădu drumul la radio ca să acopere tăcerea. De ce ar vrea cineva să ia o scrisoare înapoi după ce a trimis-o? Vederile pe care i le trimisese Thomasina vorbeau despre podurile şi oraşele pe care le văzuse, însă aflase din auzite unele lucruri despre viaţa ei personală, deşi acestea erau la fel de fragmentare ca şi vederile.

„A mers prea departe“, îi spusese Treadway soţiei sale în pat după ce Consiliul de Conducere al Şcolilor o concediasse pe Thomasina. „Doar nu mai are douăzeci şi unu de ani, abia ieşită de pe băncile facultăţii.“

„Încerca doar să-l ajute pe Wayne.“

„Dacă Thomasina Baikie ar face numai cum o taie capul, am lua-o cu toţii razna. Wayne n-ar mai fi bun decât de balamuc.“

„Şşşt. Uşa camerei lui e deschisă.“

„Nu spun decât că femeia nu ştie când să se oprească.“

Din radioul camionetei se revărsa o voce – ca argintul-viu. Era un sunet ce te atrăgea spre el.

— Nu auzi des o voce ca asta, zise Thomasina.

Vocea era înaltă, dar minunată. Era greu să faci așa ceva, Wayne ştia bine. Îi spusese Wally Michelin. Puteai să ridici vocea şi să pierzi consistenţa sunetului.

— Ți-o mai aminteşti pe Wally Michelin? o întreabă el.

— Poate am fost plecată prea mult timp, dacă poţi să mă întrebi așa ceva, Wayne. Nu mă gândesc la ea ca la o amintire. Wally Michelin îşi are locul ei în inima mea, ca şi tine. Voi doi mai păstraţi legătura?

— Nu.

— Ştii că există o clinică în Londra, Harley Street Clinic, unde sunt tratate tot felul de leziuni ale corzilor vocale?

Wally Michelin strânge fiecare cent pe care îl câștigă în magazinul mătușii ei din Boston ca să poată merge acolo.

— Ai vești de la ea?

— Am vorbit la telefon, Wayne, și i-am scris, așa cum ți-am scris și ție.

Wayne se gândi la vederile care traversaseră Atlanticul de la Thomasina până la el și apoi la cele care plecaseră de la Thomasina – din Anglia, Paris și București – spre Wally Michelin în Boston. Văzu cele două linii de-a latul oceanului, trasate parcă cu creionul, ducând la Wally Michelin și la el. Apoi încercă să traseze în închipuire o a treia linie, o linie care să facă legătura între el și Wally Michelin, dar nu erau decât Bostonul, și coasta estică, și golful St. Lawrence întinzându-se pe lângă țărmul vestic al Newfoundlandului, apoi Blanc-Sablon și Pinware și Battle Harbour, și pământul dintre aceste așezări din Labrador și Croydon Harbour: pământul pe care îl vedea în acest moment, pentru prima oară, ca pe o pustietate. Iar el se afla acum pe acest pământ.

Cântecul de la radioul din camionetă continua și frumusețea lui intra în legătură cu liziera bine conturată a pădurii ce se perinda pe lângă geamuri în felul acela în care muzica devine o coloană sonoră când străbați împreună cu ea un peisaj.

— Scrisoarea aia, Wayne, știu că pare ciudat că o vreau înapoi. Chestia e că am scris-o după ce băusem vreo trei pahare cu vin.

— E OK.

— Și de fapt, cu toate că i-am scris-o tatălui tău, conținea ceva ce voiam să-ți spun ție. Acum mă uit la tine și îmi dau seama că... ai crescut. Nu mai e nici o nevoie să vorbesc cu tatăl tău.

Se apropiiau de o parte a drumului de unde se zăreau malurile nisipoase printre care curgea Hamilton River și o fâșie din Mealy Mountains, aproape la fel de străvezie ca și cerul, împodobită cu zăpadă. Era singura parte a drumului care îți dădea o senzație de înălțime și perspectivă, iar Wayne opri camioneta ca s-o poată admira.

— L-am rugat, zise Thomasina, l-am rugat pe tatăl tău în scrisoare să-ți spună un lucru. I-am scris că, dacă nu ți-l spune, vreau să ți-l spun eu.

— Ce lucru?

Wayne opri motorul.

— La spital, în noaptea în care te-am dus acolo. Îți mai aduci aminte ceva, Wayne?

— Nu știu.

— Nimic-nimic? Culoarea pereților?

— Verde.

— Altceva?

— În patul de-alături era un băiat cu o farfurie cu șnițele de pește. Puteam să le simt mirosul.

— Și apoi?

— Doctorului i s-a făcut frică. Fața lui. Nu-i plăcea să-l murdăresc de sânge. A fugit la chiuvetă și și-a spălat mâinile. Credeam că doctorii își murdăresc tot timpul hainele de sânge. Credeam că sunt obișnuiți. Credeam că au o rezervă serioasă de haine în dulap și că nu contează.

— Nu contează.

— Uită-te deasupra mesteacănului de colo. (Lui Wayne nu-i plăcea să-și reamintească noaptea petrecută la spital. O potârniche polară stătea pe o creangă de jos și acum coborâse și mergea pe pământ.) Caută insecte. Probabil că puii lui au ieșit târziu din ou.

— Nu e o ea?

— E un mascul. Sunt vegetariene, în afară de momentele când își hrănesc puii, și potârnicile polare sunt singura specie la care tatăl are grijă de pui.

Treadway îl învățase asta, împreună cu mii de alte lucruri despre păsările, mamiferele și peștii din Labrador. Își amintea mai multe decât și-ar fi închipuit tatăl lui, dar ceva din știința asta îl făcea pe Wayne să se simtă singur acum.

— Ce altceva îți mai aduci aminte, Wayne?

— Cuvântul *hermafrodit*. Cum l-a rostit unul dintre doctori. Cum m-am întrebat: De ce vorbește despre miturile grecești pe care le-am învățat la ora ta? N-am știut despre ce vorbea

până când mi-a explicat doctorul Lioukras. Chiar și după asta, n-am știut într-adevăr. Mult după asta.

Voia să spună acum. Voia să spună că lucrurile nu prinseseră contur nici acum. Se uită la mâna lui de pe volan. La brațul lui. După ultima tură de hormoni, semăna mai mult cu brațele altor tineri, însă în școală brațele îi fuseseră subțiri, iar trupul deșirat. Se străduise să ascundă această fragilitate de tatăl lui, care își dorise mereu să fie robust. Mersese cu brațele depărtate de corp, de parcă ar fi înconjurat cu ele un băiat mai mic. „Nu-i nevoie să mai faci asta“, se gândea acum. „Poți să mergi ca un bărbat.“ Dar trebuia să-și reamintească tot timpul lucrul ăsta. El era băiatul mai mic, băiatul-fată, în mintea lui.

— Îți aduci aminte că tatăl tău a venit la spital și că ne-am certat?

— Ați avut o discuție aprinsă. Pe coridor. Nu semăna cu alea dintre mama și tata. Vocea ta e mult mai joasă decât a mamei. Tata a fost mai răutăcios decât e acasă. Apoi ai plecat.

— Așa e.

— Tata s-a așezat sub o fereastră, pe un calorifer cu elemente și vopseaua uscată în dăre pe-o parte. N-a vorbit deloc. Nu ți-ai luat la revedere. După ce-ai stat tot timpul cu mine. Nu te-am mai văzut după aceea.

Wayne se uită după femela de potârniche polară. Trebuia să fie pe undeva prin tufișuri.

— Ceea ce o să-ți spun s-ar putea să te oripileze, Wayne. S-ar putea să-ți dea coșmaruri îngrozitoare. Știu că mie mi-a dat. Și vreau să-ți spun că îmi pare rău. Îmi pare rău că s-a întâmplat și că știu de ani de zile și nu ți-am spus. I-am scris tatălui tău că voiam să-ți spună el. Dar o să-ți spun acum, pentru că e posibil să se întâmple din nou și s-ar putea să fie altfel. S-ar putea să trebuiască să faci ceva.

Potârnichele trăiau în perechi. Se așezau pe ramuri alăturate și, când una umbla după mâncare, cealaltă era întotdeauna undeva prin apropiere. Dar Wayne nu vedea femela. Oare o doborâse vreun vânător?

— Când te-am dus la spital, ți-au găsit înăuntru sânge menstrual. Știai asta.

— Mi-am dat seama. Nu prea înțelegi prima oară. Ce înseamnă de fapt așa ceva. Chiar și atunci când ți se explică, nu înțelegi. Știu termenii medicali. Știu că trebuie să iau pastilele albe și pastilele galbene, iar acum – o pastilă verde mare. Totuși sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știu. Se pare că nimeni nu le știe. Nici măcar doctorii.

— Da, ți-au găsit înăuntru sânge menstrual. Dar pe lângă asta, Wayne, prins într-una din trompele uterine... n-ar fi trăit niciodată... Era un făt.

Potârnichea piuia și scotea strigăte scurte, furioase, ca un om care țipa întruna „Plecați! Plecați!” către pădurea tăcută.

— Asta se poate întâmpla în interior, Wayne. Când organele reproducătoare masculine și feminine sunt alăturate înăuntrul aceluiași corp. N-a fost de vină ceva ce ai gândit sau ai făcut. Nu are nici o legătură cu masturbarea sau ejacularea sau cu orice altceva și-ar putea închipui oamenii. Fătul nu s-ar fi putut dezvolta niciodată în acel loc. Doctorul Lioukras l-a scos împreună cu restul de membrană, lichid și sânge. L-am întrebat care sunt șansele ca asta să se întâmple din nou și mi-a răspuns că nu știe. Mi-a spus că n-ar fi trebuit să se întâmple. L-am întrebat dacă, în cazul în care s-ar întâmpla din nou, fătul ar muri întotdeauna sau s-ar putea dezvolta.

Iat-o pe femela de potârniche polară, în negura de sub ramurile joase ale molizilor. Masculul i se alătură și se pierdură în întuneric cu mișcările lor scurte și sacadate, ca de găină, cu trupurile lor rotunde, care le făceau atât de ușor de împușcat. Dar deocamdată erau în siguranță. Plecară să-și hrănească puii. Albul de pe burtă începuse deja să li se întindă spre piept. În iarnă n-o să mai poată fi deslușite în zăpadă.

— Doctorul Lioukras n-a putut să-mi răspundă, Wayne. N-a putut să spună da sau nu.

Wayne dădu drumul la radio și porni motorul camionetei. O duse pe Thomasina la casa părinților lui și-i înapoie scrisoarea nedesfăcută. Nu-i spuse mamică-sii nimic despre asta, ci doar că Thomasina venise să arunce o privire la locurile de odinioară, iar după ce-i înapoie scrisoarea, o conduse afară și o plimbă prin Croydon Harbour. Încetini când trecură

pe lângă vechea ei casă, unde părinții lui Wally Michelin mai locuiau încă, apoi o duse pe plajă, unde își ținea canoea pentru excursiile în sălbăticie, de parcă ar fi fost o ocazie obișnuită de a-i arăta cuiva împrejurimile, dar se gândea la făt.

— De ce am tot timpul senzația, zise Gracie în seara aceea, că nu ești aici chiar când stai lângă mine?

Jucau *cribbage*. Wayne știa că are șeptarul de cupă, fiindcă un colț era rupt. Nepotelul ei îl mâzgălise cu markerul. Gracie împrumutase trei cărți de la verișoara ei, al cărei prieten făcuse cursul de paramedici pe care voia să-l urmeze ea, și acestea erau stivuite pe pervaz. Wayne citise titlurile și se minunase că Gracie voia într-adevăr să știe tot ce scria în cărțile alea. *Cursul de anatomie* al lui Hollinshead. O carte mare și scumpă de fiziologie medicală scrisă de un oarecare Arthur Guyton, despre care Gracie spunea că avea poliomielită și că scrisese cartea după ce își dăduse seama că boala îl împiedica să devină chirurg. *Farmacologia de bază și clinică* de Bertram G. Katzung. Wayne se uită la cărți, urmărind-o pe Gracie cum pune jos dama de pică pentru două puncte, și își aminti ce strigase potârnichea polară. „Plecați! Plecați!“ Se întrebă dacă în cărțile acelea era prezentată în vreun fel propria lui psihologie, propria lui anatomie. Gracie avea oare să ajungă la pagina 217 sau 499 și să vadă o digramă cu un om în corpul căruia organele reproducătoare feminine și masculine erau la fel de bine dezvoltate? Urma să dea peste vreo diagramă cu secțiunea transversală a unui bărbat care avea un uter sau o trompă uterină cu un fetus prins înăuntru? „Plecați! Plecați!“

Acasă, întins în patul lui, își aminti lumea roșie. Felul în care sala de spital, cearșafurile, ustensilele și chirurgii dispăruseră sub roșeața dinăuntru pleoapelor sale. Își aminti fețele cu măști, membrana translucidă, cuvântul *sânge*. Apoi roșul, roșul întunecat, roșul portocaliu. Apoi vârtejul, o baltă roșie rotitoare, iar el se afla sub apă, și mai fusese ceva acolo cu el. Da, își amintea asta. Mai fusese ceva acolo, privindu-l și încercând să vorbească, iar el nu știuse ce era. Deodată îi trecu prin minte că tatăl lui știuse. Tatăl lui

știuse tot timpul că doctorii găsiseră un făt. Unde era Treadway Blake acum? Dispăruse în aceeași pădure ca și potârnichele polare. Unde era fătul acum? Avusese ochi și ochii aceștia îl priviseră. Fusese în lumea roșie, iar el și fătul se uitaseră unul la celălalt. Voise oare să-l salveze? Dacă nu l-ar fi pierdut, dacă ar fi devenit o persoană, cine ar fi acea persoană acum?

„Ceea ce o să-ți spun s-ar putea să te oripileze“, îi zisese Thomasina. Dar nu-l oripilă. I se păru cel mai trist lucru din lume. Îi zisese că avea să-i dea coșmaruri. Dar nu se întâmplă așa, pentru că nu dormi deloc.

Până dimineață hotărâse să urmeze sfatul potârnicheii polare și să plece din Labrador.

Nu-i venea greu să-i spună lui Gracie. Ea avea cursurile ei. Avea pumnul ei mic și puternic plin de cărți pe care era hotărâtă să le joace chiar dacă erau rupte și mâzgălite cu markerul. Cu maică-sa urma să-i fie cel mai greu. Lui Wayne nu-i plăcea s-o lase singură pe Jacinta. Dar avea s-o părăsească oricum, iar tristețea lui din această pricină nu era fără margini, ca tristețea din pricina fătului.

Tristețea lui Wayne din pricina Jacintei era tristețea pe care o încearcă orice fiu sau fiică atunci când feribotul se pune în mișcare și părinții rămân pe chei, făcând cu mâna și micșorându-se tot mai mult. O tristețe care îți trece ca un junghi prin inimă, apoi se topește în vântul puternic.

PARTEA A PATRA

Băcânia Caines

Dacă Thomasina și-ar fi petrecut iarna în Croydon Harbour și nu în Goose Bay, ar fi putut să suie dealul, să urce cele trei trepte până la pragul Jacintei, să bată la ușă cu o plăcintă cu mere în mâini și să aștepte până când aceasta ar fi răspuns. Thomasina și-ar fi dat seama imediat că lucrurile nu stăteau cum trebuie. Ar fi prins-o pe Jacinta de umeri, făcând-o să se întoarcă, ar fi băgat ceștile de ceai murdare în apă cu detergent și ar fi deschis câteva ferestre. Thomasina ar fi spălat o mașină de rufe și ar fi strâns marea de ață încurcată ce acoperea podeaua livingului. Ar fi ajutat-o pe Jacinta să-și spele părul și i l-ar fi pieptănat, ar fi ținut-o în brațe și ar fi ascultat-o.

Multe lucruri pot s-o ia razna într-o casă singuratică, de-a lungul unei toamne singuraticice și la începutul iernii, fără ca alți oameni din sat să prindă de veste, mai ales dacă satul acela se mândrește cu spiritul lui independent. Vecinii Jacintei nu puteau să vadă, pe pervazul ei, o păpușă de mărimea unui deget pe care o făcuse din niște lut din pivnița pentru rădăcinoase, pe care îl amestecase cu apă folosind o lingură de supă. Nu puteau să vadă nici capoatele și puloverul descheiat pe care le purta toată ziua și toată noaptea pe timpul iernii. Budinca de pâine era un lucru pe care Jacinta îl mâncase în copilărie. Mama ei păstrase un sertar din bucătărie special pentru cojile de pâine. Erau coji lăsate în farfurii de cei din familie. Unele aveau gem pe ele. Fărâmițai cojile într-o cratiță cu lapte și unt, nucșoară, un ou și niște zahăr și coceai budinca. Dacă erai copil și

mama ta nu era atentă, iar ție îți era foame între mese, deschideai sertarul și furai o coajă uscată cu gem pe ea. Nu prindeau mucegai, pentru că sertarul era aerisit, și o coajă uscată cu gem pe ea ți se părea crocantă și delicioasă între mese. Tocmai asta mânca Jacinta acum și găsea o alinare în a savura niște bunătăți din copilărie. Puteai să trăiești mult timp cu coji de pâine și ceai, iar în felul ăsta îți rămâneau multe ore ca să te gândești la fiul tău care avea o fată ascunsă înăuntrul lui.

Oare băieții nu aveau momente de duioșie, momente de o tandrețe mult mai uimitoare decât fetele? Cine putea să le deosebească unele de altele? De multe ori, în copilăria lui Wayne, un vânt suflase printre buzele Jacintei. Lumea respirase prin ea și îi destăinuise că fiul ei era deopotrivă o fiică. De ce îl pusese la îndoială? Vântul acesta suflase printre buzele ei când dorise. Într-o dimineață, Wayne se năpustise pe ușă în echipamentul de hochei și vântul se năpustise odată cu el. Suflase printre buzele Jacintei și ea văzuse că pielea și părul lui Wayne aveau textura, substanța și transparența celor ale unei fete. Îi dăduse să bea un Kool-Aid și să mănânce un sendviș și îi spusese să-și facă temele. Jacinta lăsase pala de vânt să sufle prin ea și nu reacționase, dar se simțise cuprinsă de o tristețe mai mare pentru fata pierdută decât dacă fata aceea pierdută ar fi fost chiar ea.

Dacă Wayne ar fi crescut ca o fiică și nu ca un fiu, Jacinta i-ar fi povestit despre copilăria ei în St. John's. I-ar fi destăinuit locurile mărunte unde putea să meargă: Snow's, la capătul de est al străzii Duckworth, înțesat de lumânări cu violete și crinolone de pe vremea când mama Jacintei era ea însăși o copilă. Magazinul lui Lar, împodobit cu șiruri de luminițe, chiar cum urcai Barters Hill, cu piramide de mere caramelizate – cum reușea oare Lar să le facă să lucească atât de tare? Băcănia Caines, unde bulgării de zăpadă Lee's erau cinci cenți. Toate se schimbaseră, Jacinta știa, poate chiar dispăruseră, dar i-ar fi povestit lui Wayne despre ele, dacă ar fi trăit viața lui Annabel. Astea erau lucrurile la care se gândea Jacinta în Croydon Harbour, singură în casa solitară, pe când Treadway era plecat la vânatoare.

Și era adevărat, St. John's nu mai arăta ca pe vremea când Jacinta era mică. În prima lui zi acolo, Wayne urmă sfatul unei femei de pe feribot și se duse la gara de pe Water Street ca să se uite la un panou cu anunțuri la pensiuni și apartamente, dar nu cunoștea nici una dintre străzile pe care se aflau. Se plimbă pe Duckworth Street, sperând să găsească vreun magazin care avea hărți de vânzare, dar nu trecu decât pe lângă cabinete de avocatură, un magazin ce vindea boabe și semințe în borcane mari de sticlă și pe lângă tribunal. Trecu pe lângă câteva cafenele mici și, numai după ce ajunse aproape de hotelul Newfoundland, zări băcănă Caines – exact genul de loc unde puteai să găsești harta de care aveai nevoie. Era deja disperat să se ducă la toaletă și i-ar fi plăcut să se așeze undeva și să se odihnească, fiindcă sacul din spate era greu și se simțea obosit de-atâta uitat atent în toate părțile, căci totul era nou pentru el.

Oceanul mirosea cu totul altfel decât în Labrador. Apele menajere erau deversate în port în șuvoaie – pescărușii se roteau pe deasupra gurii de scurgere – și le simțeau de departe mirosul. Dar erau și alte mirosuri – de alge, de pește cu cartofi prăjiți și de oțet de la o dubă din stradă. Casele erau vopsite în nuanțe mai deschise de galben, roșu și verde decât cele din Labrador și erau înalte, înguste și lipite unele de altele. Aveau o înfățișare luminoasă, însă destul de severă, iar aerul era atât de limpede, încât culorile parcă țipau la el și se simțea strivit de forța tuturor colțurilor și liniilor ascuțite ale șindrilelor.

Zări un stand de ziare cu *Evening Telegram* și *Newfoundland Herald*, niște pliante cu proprietăți imobiliare și alte broșuri și hărți stradale cu întreaga rețea de drumuri din Newfoundland și Labrador, însă nu vedea nicăieri vreo hartă numai cu orașul St. John's. Un bărbat vorbea cu o femeie care venise la casă cu două cutii de macaroane cu brânză și o plasă cu mere. Îi întindea ceva, un cec. Nu i se adresa pe nume.

— Cred, zise el, că ați completat probabil greșit cecul ăsta ultima oară când ați fost pe-aici, fără să vă dați seama că nu va putea fi încasat.

Spuse asta cu amabilitate. Purta un șorț de băcănie, pătat cu urme de degete și de sânge de la galantarul cu carne, însă Wayne simțea că nu era un vânzător. Avea părul alb și îi vorbea femeii cu un glas blând. Femeia nu putea să se certe cu el. Scoase niște bani din poșetă și se pregătea să pună la loc merele și macaroanele, dar bărbatul îi spuse că era în regulă.

— Puteți să le luați, zise el, și să le achitați data viitoare când veniți.

O lăsă să plece convinsă că nu credea c-ar fi putut să scrie dinadins un cec fără acoperire pentru magazinul lui. Apoi bărbatul se întoarse spre Wayne, iar el simți că putea să-l întrebe tot ce avea nevoie.

— Caut un loc în care să stau și am nevoie de o hartă. Și aș mai vrea să folosesc toaleta, dacă aveți.

Toaleta se afla în capătul de sus al celei mai strâmte scări pe care o văzuse Wayne vreodată. Când coborî, bărbatul – care se prezentă drept domnul Caines – îi spuse că scara avea o sută de ani vechime și că mâine urmau să vină doi oameni să o dărâme și să ridice una nouă, cu trepte care să nu se îndoiaie sau să scârțâie, o scară cu cincisprezece centimetri mai lată.

— Ei, tocmai ai văzut o relicvă pe cale de dispariție. Sunt curios cum o să facă, zise domnul Caines deschizând o nouă cutie cu batoane Caramel Log și așezându-le lângă lemnul-dulce. Mi-ar plăcea să văd cum o demontează.

Nu avea nici o hartă de vânzare, însă avea harta lui cu centrul orașului St. John's în spatele tejghelei și o desfăcu, arătându-i lui Wayne cum King's Bridge Road dădea într-o stradă numită Forest Road, din spatele hotelului Newfoundland.

— Apartamentele din Forest Road, zise el, sunt locul cel mai potrivit pentru cineva ca tine, de curând sosit în oraș. O să-ți găsești un apartament curat și n-o să fie foarte scump, iar pe deasupra e la douăzeci de minute de mers pe jos de centru... Steve!

Un băiat care punea sendvișuri cu ou într-o vitrină frigorifică se apropie de ei. Domnul Caines însemnă drumul de

trei ori cu creionul, încercând să se asigure că Wayne știa cum să ajungă acolo, apoi zise:

— Steve, mergi cu omul ăsta până în capătul de est al străzii Duckworth și arată-i cum să ajungă în Forest Road.

Domnul Caines căută numărul de telefon al lui Chesley Outerbridge, informându-l că el era proprietarul Apartamentelor din Forest Road și că avea să-l ajute dacă îi spunea că domnul Caines îl trimisese la el.

Steve avea aproape cincisprezece ani și Wayne se întrebă de ce nu era la școală.

— Forest Road nu-i bună de nimic, îi zise el lui Wayne. Ar trebui să te duci în Battery, unde stau eu. Știu pe puțin patru locuințe de închiriat pe-acolo și o să te scoți mult mai ieftin, pe lângă asta e și mult mai interesant. În casa lui Katie Twomey nu locuiește nimeni și un perete e făcut numai din piatră, iar apa curge într-o mică baltă pe podea, așa că poți să bei din ea.

— Steve, zise domnul Caines, i-am spus lui Wayne despre Apartamentele din Forest Road pentru că mulți oameni veniți de curând în oraș se duc acolo. Sunt niște blocuri de apartamente foarte bune pentru nou-veniți. Apoi i se adresă lui Wayne: Battery e în regulă dacă te-ai născut acolo sau dacă ești profesor universitar și dă-râmi una dintre casele vechi ca să-ți construiești una nouă. Dar jumătate din casele alea nu au apă și canalizare, e un loc destul de primitiv.

Scrise numărul lui Chesley Outerbridge și i-l dădu lui Wayne, apoi îl rugă pe Steve să facă ce-i spusese și să-i arate drumul, iar după aceea să se întoarcă și să termine de umplut vitrina frigorifică.

Wayne cumpără niște sticksuri cu *pepperoni* și o cutie de batoane cu graham și ciocolată și îi mulțumi domnului Caines. Băiatul ieși împreună cu el.

— Pot s-o găsesc și singur.

Wayne se întrebă dacă era ceva în înfățișarea lui care îl făcuse pe domnul Caines să creadă că n-ar fi în stare să găsească singur Forest Road după o hartă care era absolut clară. Se temu că domnului Caines i se păruse cam neghiob. Dar când ajunseră la sensul giratoriu din King's Bridge

Road, Wayne se bucură că-l avea lângă el pe Steve, fiindcă strada o lua razna de tot. Puteai s-o apuci în cinci direcții: în jos pe King's Bridge Road, pe Military Road, Gower Street, Ordnance Street și prin Fort William Place, ce ducea spre hotel. Forest Road era chiar dincolo de acest cerc, în dreapta, dar Wayne n-ar fi găsit-o fără Steve. Acesta îi spuse că numele lui de familie era Keating și că nu era la școală fiindcă trecuse de ora trei. Dar abia aștepta să termine școala, pentru că era un chin, și pe deasupra mai era și inutilă. Steve Keating spuse lucrurile astea, însă Wayne își dădu seama că era un puști isteț. După felul în care îi dădu ultimele îndrumări și pentru că toată ființa lui Steve Keating clocotea de entuziasm, deși nu făcea decât să se întoarcă la băcănia Caines ca să umple vitrina frigorifică cu sendvișuri și plăcinte cu mere.

Stofe și articole de galanterie

Thomasina îi scrisese lui Wally Michelin din București o vedere cu totul diferită de cea pe care i-o trimisese lui Wayne. Când îi scrisese vederea lui Wally se afla deja în București de luni de zile. Nu-i mai plăceau haosul, zgomotul și murdăria sau blocurile vechi de beton și hotărâse să-și rezerve bilete de tren și de vapor pentru Anglia.

„Vreau să mă duc și să mă așez pe-o bancă într-un parc din Londra“, îi scrisese. „Pot să stau la pensiunea Cale Street toată luna august și jumătate din septembrie pentru mai nimic și, când mă satur de tinerii excursioniști australieni, am de gând să încerc să-mi iau camera 118 de la Cadogan Hotel de pe Sloane Street. O să mă coste aproape o sută de lire pe noapte, dar vreau să petrec măcar o noapte în camera în care a fost arestat Oscar Wilde, iar apoi aş putea să mă mut la un alt hotel de lângă Poets' Corner și să mă duc să vizitez monumentele ridicate în memoria vechilor mei prieteni, surorile Brontë și Wordsworth. Mi-aș dori să aibă un monument și pentru sora lui Wordsworth, Dorothy. Dacă nu se uită nimeni, s-ar putea să las un mic omagiu pentru ea prin vreo crăpătură veche. O petală de la unul dintre trandafirii reginei sau o viorea de la vreuna din țigăncile din Trafalgar Square. Cineva trebuie să lase ceva în memoria lui Dorothy.“

Wally Michelin nu fusese îndrăgostită de Tim McPhail, băiatul care o invitase la balul de absolvire a liceului. Fusese îndrăgostită de compozitorul francez Gabriel Fauré și de studiile ei de muzică. Atunci când sosise în Boston, după absolvire, ca să lucreze la magazinul mătușii ei, aceasta se

purtase frumos cu ea. Îi dăduse lui Wally fosta cameră a fiicei sale, îi cumpărase un pick-up și îi spusese că se putea duce la magazinul Conservatorului Berklee de pe Boylston Street dacă voia să cumpere cărți sau discuri. Tocmai la magazinul acela, pe panoul cu anunțuri, citise Wally despre Harley Street Voice Clinic din Londra.

Mătușa ei Doreen avea un magazin de stofe și articole de galanterie pe Brattle Street, iar lui Wally îi plăcea. Îi plăcea precizia cu care învăța să taie metri de pânză sau jerseu din valurile mari de material, folosind un metru de pe tejgheaua lungă. Îi plăcea când mătușa ei o învăța cum să scoată un singur fir din țesătură, astfel încât să te poți lua după lipsa lui la tăiat. I se părea o scamatorie abilă și fermecătoare. Îi plăcea și zidul de care era agățată o colecție de unelte misterioase: mosoare pentru mașini de cusut Singer, ace lungi și ace de găurit cu mâner de sidef pentru trecerea modelelor de pe hârtie pe pânză. Îi plăcea și Bostonul, atât de liniștit și mohorât. Ar fi părut sumbru, se gândea ea, dacă n-ar fi fost studenții care se revărsau pe străzi la sfârșitul lui august, însuflețind cărămizile roșii și unghiurile ascuțite ale soarelui când roiau prin Harvard Square și pe străzile înconjurătoare cu brațele pline de manuale și cu fețele lor tinere și vioaie, pe care se citea deopotrivă dragostea pentru aventură și pentru studiu.

În anii de liceu, profesorii lui Wally Michelin și consilierul ei de orientare încercaseră să-i arate calendare universitare și îi dăduseră teste care dovedeau că avea aptitudini academice într-o mulțime de direcții. Nu făcuseră asta pentru fiecare elev, dar o făcuseră pentru cei despre care simțiseră că aveau inteligența și banii necesari ca să meargă în diverse locuri. Lui Wally nu-i plăcuse deloc asta și se întrebase de ce o aleseseră pe ea și pe alți câțiva, printre care Tim McPhail, în timp ce elevi precum Wayne Blake erau ignorați și lăsați să se descurce singuri. Una dintre profesoare o rugase pe Wally să scrie o listă cu rudele pe care le avea în Boston, de parcă acestea ar fi făcut parte din calificările care îi confereau aptitudini academice speciale. Răspunsese că nu avea nici un fel de rude în Boston, numai ca să-i închidă gura profesoarei,

și minciuna ei funcționase în ziua aceea: profesoara plecase dezamăgită. Ceea ce profesoara nu știuse, iar Wally nu-i spusese consilierului de orientare și nimănui altcuiva, era că dacă nu putea să studieze muzica, n-avea de gând să studieze nimic altceva. Avea să lucreze în magazinul mătușii ei și să învețe să deosebească panglica franțuzească de cea americană și să-și dea seama care nasturi erau rezistenți și scumpi și care erau ieftini, iar în timpul liber avea să asculte muzică la pick-up sau să meargă la concerte gratuite pentru elevi și să asculte muzica pe care o făceau alții.

Mama lui Wally și mătușa ei Doreen erau surori, însă lui Wally mătușa ei i se părea mai veselă decât maică-sa. Își coafa părul mai des și își făcea pedichiura. Unghiile ei de la picioare erau vopsite într-un trandafiriu cald. Pentru ea nu era mare lucru să meargă la restaurant de trei ori pe săptămână. Wally o auzise pe maică-sa spunând că magazinul și soțul lui Doreen aduceau mai mulți bani decât ar fi putut ea să cheltuiască și se întreba acum dacă lucrurile stăteau așa pentru că mătușa ei era mai prosperă sau pur și simplu mai veselă din fire. Livingul avea un bovindou și înăuntrul lui era un coș căptușit cu satin, iar în el se afla o cățea pudel cu cinci cățeluși. Mai era și un pian, iar pe un raft Doreen avea o colecție de păpuși care nu erau jucării, ci erau îmbrăcate în haine sofisticate. Wally știa dintr-un catalog pe care mătușa ei îl ținea într-un sertar al bufetului cu porțelanuri că păpușile costau mai mult de o sută de dolari bucata, unele aproape trei sute și chiar mai mult. Numai pantofii lor erau niște mici opere de artă.

Dar nu era numai faptul că mătușa ei avea un pian, cățeluși de rasă, magazinul ei și păpușile; mătușa ei Doreen era interesată de tot felul de lucruri. Știa când venea în oraș vreo stea a operei sau când rula vreun nou film italian la cinema și îi plăcea să fie tot timpul la curent cu noutățile, să reflecteze la ele și să vorbească despre ele cu însuflețire. După liniștea din Croydon Harbour, lui Wally îi plăceau agitația și activitatea febrilă din Boston, cât și felul vesel în care mătușa ei transforma fiecare lucru banal al vieții într-un eveniment. Când sosi prin poștă o vedere pentru

Wally de la Thomasina din Paris, apoi alta din București, Doreen făcu din asta un eveniment, așezând-o pe masa din hol, rezemată de vaza care era întotdeauna plină cu garoafe și iriși albi. Din casa ei nu lipseau muzica și cărțile și tot timpul te aștepta câte o prăjitură într-o cutie de la magazinul Modern Pastry de pe Hanover Street.

Mătușa Doreen era o persoană cu care puteai vorbi și, în ziua când văzu anunțul despre Harley Street Voice Clinic, Wally îi spuse despre asta. Prăjitura din acea zi era o ruladă elvețiană umplută cu gem și presărată cu nucă-de-cocos, iar Wally se minuna cât era de pufoasă în timp ce mătușa ei tăia câte o felie pentru fiecare, ca s-o servească împreună cu ceaiul turnat în ceștile englezești.

Dacă nu știai că Wally avusese o leziune la corzile vocale în gimnaziu, ai fi crezut că era o fată cu o voce puțin mai slabă decât ar fi fost normal. Ai fi putut crede că vocea ei avea o anumită frumusețe, că se frângea într-un fel îmbietor pentru ureche. Într-o lume a vocilor stridente, vocea deteriorată a lui Wally era liniștită, însă lucrul ăsta nu era o binecuvântare pentru ea, iar mătușa ei știa.

Harley Street Voice Clinic, spuse Wally, nu se afla deloc pe Harley Street, ci pe o stradă numită Wimpole Street. Avea o echipă de doctori care nu făceau altceva pe lumea asta decât să repare corzi vocale care aveau noduli pe ele sau care fuseseră prea solicitate sau rupte sau deteriorate într-un fel sau altul. Făceau asta pentru oameni care își dedicaseră viața cântatului, însă nu puteau cânta pentru că le deteriorase ceva instrumentul. Vocile erau instrumentele lor. Wally îi spuse asta mătușii ei, iar mătușa Doreen – care își dorise să cânte la pian, dar nu avusese posibilitatea să învețe cât era destul de tânără – înțelese ce voia să spună. Mătușa ei știa totul despre leziunea lui Wally și despre ce i se întâmplase la petrecerea Donnei Palliser cu ani în urmă. Toți din familie știau.

— Presupun, zise Wally, că e scump să mergi să te tratezi acolo. E așa de departe. Poate că există vreo clinică din asta în Boston.

— Dacă ar exista vreo clinică din asta în Boston, cei de la Berklee College of Music n-ar afișa informația despre clinica

din Londra pe panoul cu anunțuri din magazin. O afișează acolo fiindcă știu că ăsta e locul unde trebuie să mergi.

— Mi-aș dori să nu fie tocmai în Londra. Dacă ar exista așa ceva aici, aș putea să mă sui într-un autobuz și să mă duc s-o vizitez, să văd cu ochii mei.

— Dacă am cunoaște pe cineva în Londra, l-am putea ruga să meargă până acolo și să arunce o privire. Atunci ai ști. Ai ști ce impresie îți lasă Harley Street Voice Clinic. Dacă par serioși, dacă sunt în stare să facă ce spun c-ar fi.

— Thomasina Baikie zicea că se duce la Londra în ultima ei vedere, mai ții minte? Era sătulă de București și abia aștepta să ajungă în partea ei preferată din Londra, să mănânce pește cu cartofi prăjiți și să stea la pensiunea aia sau în celălalt loc.

— Adu vederea ei de pe masă.

Citiră din nou vederea.

— E acolo acum, zise mătușa Doreen. Dacă a făcut ce spunea că are de gând să facă, e încă acolo. E la pensiunea aia sau la unul dintre hoteluri. Putem să telefonăm și să-i lăsăm un mesaj să ne sune.

— Să ne sune din Anglia!

Lui Wally nici nu-i trecea prin cap s-o deranjeze pe Thomasina rugând-o să sune la mii de kilometri peste ocean. Dar mătușa ei era plină de exaltare. Era o femeie care se entuziasma ușor, iar asta o făcu să ia cățelușii în brațe să le dea să mănânce bucățele de prăjitură.

— Cu taxă inversă, prostuțo! zise ea. O să-i lăsăm un mesaj în care îi spunem să ne sune cu taxă inversă și atunci putem s-o rugăm pe ea să se ducă în vizită pe Harley Street.

— Wimpole Street. Harley Street Voice Clinic se află pe Wimpole Street, la numărul treizeci și cinci.

— Bine, Wimpole Street. Iar ea o să se ducă. Sigur o să facă asta pentru tine. O să se ducă să verifice. O să vorbim cu ea și o să-i dăm informațiile exacte din fișa pe care ți-a trimis-o doctorul când ai venit aici, iar ea o să le-o poată arăta doctorilor din Wimpole Street, pentru ca ei să-i spună ce cred. Și atunci vei ști.

Regele francizelor

Forest Road era elegantă la început, deși pe ea se aflau penitenciarul și stadionul scos din uz. Era mărginită de case cu două etaje, ce aveau lucarne, verande cu vitralii, ciocănele de bătut în ușă în formă de dragoni, brândușe de toamnă, ilice și ardezie din Bell Island. Avea parapete, tise bătrâne și tăcere. Dar se lărgea, întinzându-se în josul dealului spre lacul Quidi Vidi, și pe această dezamăgitoare fâșie golașă își construise Chesley Outerbridge apartamentele din cărămizi monotone, unde locuiau operatori de call-center, însă multe dintre apartamente erau goale sau folosite ca spații care erau orice altceva decât locuințe. În parcare, Wayne observă un anunț de vânzare pe o dubă albă pe a cărei portieră scria: STOCKLEY'S: EXCELENȚĂ ÎN CONTROLUL DĂUNĂTORILOR DIN 1971. Prin spatele clădirii se întindea poteca de lângă lac, ce adăpostea iubitori de jogging zeloși, alge descurajante și găște schilodite de cârlige de undiță și de sarea presărată pe drumuri. În cea de-a treia seară petrecută în clădire, o pizza pe care n-o comandase sosi la ușa lui Wayne.

— Echoes?

Tipul de la Venice Pizza se uită în carnețel și pe urmă la Wayne.

— Nu.

— Cum te numești?

— Wayne Blake.

— Aș putea să arunc o privire? întrebă arătând spre cartea de telefoane a lui Wayne, care zăcea pe podea. Pagini aurii, zise el. La escorte.

Deși împărțea palierul cu familia Echoes, Wayne nu văzu niciodată pe nimeni ieșind de-acolo. Auzea oameni urcând scările și se întreba ce-i cu ei. Își petrecea zilele stând pe covor, lângă valiza deschisă. Avea în ea tot ce adusese din Labrador: blugii, câteva cămăși preferate, un dosar în care pusese toate schițele sale de poduri și vederile de la Thomasina și câteva perechi de șosete de lucru de la magazinul Hudson's Bay.

„Ia-ți șosete de aceeași culoare“, îi spusese Treadway. „Așa n-o să mai trebuiască să te încurci cu perechile la spălat.“ Țsta fusese singurul sfat pe care taică-său i-l dăduse când plecase de-acasă.

În dosarul cu vederile și schițele, pusese și fotografia alb-negru a lui Wally Michelin din albumul liceului. La legendă, aleasă de Donna Palliser și de comitetul ei pentru album, scria: „Se spune că iubirea se ascunde după fiecare colț. Ei, atunci probabil că se învâрте în cerc!“. Stătea lângă valiză și se uita pe fereastră la tufele de coacăze de pe dealuri.

Dealurile ilustrau perfect cât de sălbatic poate să ajungă un lucru dacă nu miști un deget ca să-l faci mai blând sau mai frumos. Apartamentul ăsta, i-ar fi spus mama lui Wayne unei fiice, era cel mai prost pe care l-ar fi putut găsi o fată care stătea pentru prima oară în St. John's. Unei fiice, Jacinta i-ar fi spus: „Ai putea foarte bine să cauți ceva în Waterford¹⁴. Dar nu i-ar fi spus asta unui fiu. Un fiu ar putea să se uite la dealuri, însă ar cumpăra ghetе cu câptușeală de fetru și ar vedea ce poate face ca să cumpere duba din parcare. Știa că avusese dreptate s-o lase pe Gracie Watts în urma lui, dar se întreba dacă ar fi în regulă s-o sune acum, doar ca să vadă ce credea despre ideea de-a cumpăra duba aia și ca să-și mai alunge urâtul. Dacă ar fi luat-o cu el, Gracie l-ar fi ajutat să-și găsească ceva de atârnat la ferestre. Ar fi făcut rost de niște vase. Unele vesele, cu spice de grâu pe margini. Câni roșii. O solniță în loc să-și toarne sare în palmă din cutia pe care chiriașul dinainte o lăsase acolo și

1. Waterford Valley – cartier din partea de vest a orașului St. John's.

pe urmă să arunce jumătate în chiuvetă. Știa că n-ar fi putut-o lua pe Gracie cu el, dar își dorea să poată vorbi cu ea acum.

În fiecare dimineață, un ciripit de pasăre pătrundea pe fereastra dinspre Forest Road ca un ac. Noaptea, covorul îi rodea fața lui Wayne și lumina lunii îi străpungea pleoapele. De ce nu bătuse pur și simplu străzile când ajunsese în St. John's și nu-și găsisese un apartament pe Gower Street sau deasupra magazinului cu mâncare la pachet Tan Tan de pe Colonial Street? În vreun loc cu pisici pe prag și jardiniere la ferestre. Chiar dacă în jardiniere creșteau lobelii încâlcite și părăluțe smulse de pe terenurile virane. Până și părăluțele erau ceva. În fiecare zi se ridica de pe podea, își turna un pahar cu lapte și mânca din batoanele cu graham și ciocolată pe care le cumpăraseră de la Caines. Poate că domnul Caines știa cum să conducă o băcănie, însă cu siguranță nu știa cum să îndrume pe cineva spre un apartament în care să se simtă măcar pe departe ca acasă.

Nu voia s-o sune pe maică-sa, pentru că și-ar fi făcut griji, dar trebuia să vorbească cu cineva și în cele din urmă o sună pe Gracie. O sună seara, când știa că studiază din cursurile ei pentru paramedici și că mama și tatăl ei nu erau în bucătărie.

— Gracie?

— Wayne? Ce mai faci?

— Mă gândesc să cumpăr o dubă.

— Ți-ai găsit deja o slujbă?

— Poți să ai afacerea ta dacă ai o dubă.

— Deci nu ți-ai găsit o slujbă?

— Oamenii care nu au dube nu-și dau seama de potențialul lor. E în regulă dacă vorbim câteva minute?

— Trebuie să învăț, Wayne.

— Ce înveți în seara asta?

— Învăț despre cum unele bacterii au o minte proprie.

— Bacteriile au minte?

— Pot să gândească independent. Pot să producă singure idei noi. Au creier.

— E ceva.

— Wayne?

— Mda?

— Trebuie să învăț. Pe brânci. Nu pot să stau să pălăvrălesc la telefon, înțelegi?

— OK.

— Și trebuie să mă protejez. Trebuie să acționez ca și cum aș fi o persoană însărcinată să aibă grijă de Gracie Watts și să fac anumite lucruri ca să mă asigur că ea va fi bine. Înțelegi ce vreau să spun?

— Așa cred.

— Ești bine?

— Mda.

— Nu pari să fii prea bine. Ți-ai făcut vreun prieten? Dar cu banii cum stai?

— Asta spun. Sper să lucrez cu duba.

— Nu pot să vorbesc despre dube, Wayne. Nu acum. Ai sunat-o pe maică-ta?

— Nu încă.

— Păi, ar trebui. I-a telefonat mamei la ora unu noaptea ca să-ți afle adresa. Mama zice că nu-și dădea seama cât era ceasul.

— I-am trimis adresa mea.

— Atunci trebuie s-o fi pierdut. Mama a spus că n-ar trebui lăsată singură, Wayne. A spus că sâmbătă căra un sac cu cartofi de la magazin îmbrăcată într-o rochie de vară. Era foarte frig și n-avea haină.

— Mama n-are nevoie de cartofi. Are o cămară plină cu cartofi albaștri de fiert și cu Yukon Gold de prăjit.

— Ei, sâmbătă a cumpărat un sac de nouă kilograme și l-a cărat acasă în brațele goale. Poate ar fi mai bine s-o suni.

Wayne formă numărul de-acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Mâncă un baton Mars și se uită pe fereastră la dubă. Se gândi la ea și într-una din plimbările sale până la marginea orașului. După ce bătea opt kilometri într-o plimbare ca asta uitai unde te afli și cum ai ajuns acolo. Dacă aveai ghete și haine potrivite, putea să plouă și tu mergeai mai departe și te gândeai încotro ar trebui s-o ia viața ta, acum că ai lăsat în urmă lucrurile care te derutau, care te defineau

ca bărbat, deși nu erai bărbat. Nici fiul pe care și-l dorea tatăl tău. Nici un fiu care să ducă mai departe tradițiile familiei. Nici un vânător cu capcane, curajos și cultivat, singuratic, dar știind cum să conducă un grup. În schimb erai ambiguu, feminin, nehotărât. Ai avut chiar un copil care începea să crească înăuntrul tău și te întrebai neconținut cât de mare ar fi crescut înainte să moară, gândindu-te la ochii lui. Wayne era bucuros că Gracie nu încercase să-l țină mai mult la telefon. Bucuros că era mai puternică decât el, deși bănuia că se forțase să spună că nu voia să stea de vorbă cu el.

Colindând kilometri întregi prin oraș, străbătând cartierele din centru, trecând dincolo de Rennies Mill River, urcând pe Kenmount Road până la firmele cu neon, concesionurile de automobile, barierele sonore, lanțurile de restaurante care vindeau costițe la găleată și salată de varză la jumătăți de kilogram, puteai să te hotărăști cum să-ți câștigi existența într-un oraș nou, unde nimeni nu te cunoștea. Asta era una din privințele în care gândea la fel ca tatăl lui. Treadway îi insuflase de mic ideea că puteai să fii independent. Wayne trecu pe lângă frânhii cu stegulețe albastre și argintii care fluturau în vânt. Automobile Chevrolet, GM, Ford. Uzate sau noi. Dacă aveai o dubă erai independent. Puteai să vinzi ceva cu ea.

Wayne ajunsese în locuri în care nici un amator de plimbări n-ar trebui să încerce să pună piciorul. Canalul de scurgere dintre fabrica Wonder Bread de pe O'Leary Avenue și Avalon Mall. Era mai mult decât un canal, era un întreg sistem de terenuri virane, garduri de sârmă, curți pline cu cherestea pentru construcție, cutii imposibil de identificat, barăci Quonset, colaci de sârmă izolată, gropi de gunoi, mormane de asfalt și grămezi de moloz cu înfățișare sinistă. Wayne se plimbă prin acest peisaj de deșeuri și prin Parcul Industrial Donovan's, unde îl găsi pe Frank King, care căuta un șofer ca să vândă carne tocată, șuncă, cotlete de porc, costițe de miel și file de cod dezosat din ușă în ușă pe la casele mari din centru. Ușa depozitului său era deschisă și Frank striga prin ea la niște oameni care ridicau paleți cu cireșe învelite în ciocolată.

Un poster de pe ușă făcea reclamă la prăjiturile pentru ceai Tunnock's. Bălțile de prin întreaga parcare oglindeau un cer albastru ca un ou de măcăleandru, cu nori pufoși ce se mișcau iute. Câteva remorci de tractor zăceau nefolosite și aerul duhnea a motorină.

— Wayne Blake. Ai mașină?

Biroul lui Frank King era văruiat într-o nuanță de muștar.

— Mda.

— Unde?

Frank cercetă capul, cămașa, pantalonii și ghetetele lui Wayne. Îi cercetă cu atenție fața, de parcă ar fi avut ceva straniu, și Wayne se întrebă ce vedea Frank King. Nu părea să fie cel mai fin observator, însă chiar și o persoană care nu observă multe poate să te surprindă cu o pătrundere uimitoare.

— Sunt pe care s-o cumpăr.

— E curată?

— O duc la revopsit săptămâna asta.

— Pe dinăuntru și pe dinafară? Ți trebuie o mașină fără pată, Wayne.

Frank King avea forma unui ou. Pielea îi lucea și mâinile îi erau încărcate de inele. Avea o mustață pe care o potrivea la vârfuri. Purta un lanț de aur și, când voia să sublinieze ceva, arăta cu degetul.

— Nu-mi pun lăzile frigorifice decât în locuri igienice. Nu mi se spune degeaba Regele Francizelor. Îmi privesc fiecare șofer ca pe-o franciză. Și toate francizele, prietene, au standarde. De-asta e franciza franciză, Wayne. Standardele.

Wayne luă autobuzul cu numărul 7 până acasă. Șase etiopieni coborâră la sediul ziarului *Evening Telegraph*. O femeie de pe locul din față ținea în mână un pieptăn roz cu jumătate dintre dinți lipsă. Își pieptăna primii centimetri de păr. Restul arăta de parcă nu mai fusese pieptănat din copilărie. Când autobuzul ajunsese în Empire Avenue, își trase o căciulă peste partea pieptănată, acoperind-o în întregime.

Duba pentru controlul dăunătorilor avea paisprezece ani vechime și trei cauciucuri dezumflate. Anunțul spunea: **INTERESAȚI-VĂ LA ATELIERUL MECANIC AL LUI TONY, ÎN SPATELE FARMACIEI ELIZABETH.**

Tony alunecă afară de sub un Buick pe un cărucior-pat.

— Duba aia Vandura, îi zise el lui Wayne, e a lui cumnatu-meu. Pot s-o trag în magazin. O să ai nevoie măcar de o podea și de o curea de transmisie noi la ea, și de pedale de frână, și probabil de câteva racorduri cu bilă dacă vrei să treci de revizie. Probabil o să te coste între cinci și șapte sute de dolari s-o poți scoate pe drum.

— Vreau să acoperi „controlul daunătorilor“ cu vopsea. Mă gândesc s-o folosesc pentru carne.

— Vrei s-o revopsești toată?

Tony arăta de parcă să acoperi „controlul daunătorilor“ cu vopsea i s-ar fi părut un lucru frivol.

— Ce-ai zice să faci tot ce poți de banii ăștia?

Wayne se scotoci în buzunarul blugilor și îi întinse lui Tony vreo șase bancnote de-o sută de dolari.

Tony se ridică în capul oaselor și se uită la ele.

— De unde le ai?

— De la Bank of Montréal din Goose Bay.

Tony ridică una spre becul cu apărătoare ce lumina transmisia Buickului. Apoi îl privi pe Wayne în ochi. Era o privire de care o femeie nu avea parte de obicei.

— Pari băiat de treabă, dar trebuia să întreb.

Băgă banii în buzunarul blugilor.

— Știu tipi care au saci de gunoi plini cu bancnote de-o sută care nu valorează mai mult de douăzeci fiecare.

Între timp, Wayne se informă despre carnea pe care avea s-o vândă cu duba. Coastele erau cel mai apreciat articol, apoi veneau cotletele de porc și pulpele de miel. Bătrânele care se învârteau vorbind singure prin casele mari de pe Circular Road voiau plămâni, inimi, limbi și ficați, iar Wayne îl convinse pe Fred King să-l lase pe el să le vândă în loc să le trimită la fabrica Morrison din Southside ca să fie amestecate cu resturi de pește și să se facă din ele mâncare pentru animale.

Se făcea tot mai frig, iar Wayne trebuia să care coaste, cotlete și inimi pe cărări pe care proprietarii le făcuseră cu lopata, să le care în brațe ca pe niște copii, doar că nu erau

copii, erau lespezi de carne și sânge: roșii, marmorate de grăsime. Se întreba dacă mai vedea altcineva carnea așa cum o vedea el, dură și puternică, având forța să păstreze calde corpurile vii prin vânt și gheață. Căra carnea pe lângă grilaje negre, pe lângă vreo coroană agățată de ușă, pe lângă luminițele atârinate de-a lungul unui bovindou. Femeile îi luau carnea din mâini; o îmbrățișau și o purtau pe holuri până în inimile luminate ale propriilor case. Wayne se întreba cum era să fii o astfel de femeie. Frigeau carnea și o mâncau, le-o dădeau soților și copiilor lor – se gândeau la ea ca fiind puternică și importantă? După fețele lor, Wayne era convins că nu și se simți mai singur ca niciodată, așa că se duse în Water Street.

Merse până la Bowrings și cumpără un pasator din inox, ca acela prin care Jacinta trecea merele coapte ca să separe sucul de mere de sâmburi și miez. Apoi se duse la Woolworth, trecând pe lângă bărbatul cu ochi triști ce căra un sac înnegrit cu ziare *Telegram* pe umăr, pe lângă automatele cu gumă de mestecat unde copiii se rugau de mamele să le dea o monedă de cinci cenți ca să poată câștiga bila de gumă neagră, pe lângă chioșcuri portocalii și mese cu blat laminat unde puteai să-ți iei pește, cartofi prăjiți și salată de varză sau un sandwich special Woolworth Steak-Umm. Ajunse în locul din care se cumpărau vase și caserole Tupperware, răzători și teluri de bătut ouă și își cumpără o solniță mică de sticlă fabricată în Franța.

Fondanta

Vântul din St. John's nu semăna cu cel din Labrador. Era umed. Se strecura pe sub geaca lui Wayne și îl vlăguia până când se oprea să bea o cafea fierbinte la Shelley's. În locuința din Forest Road nu se simțea ca acasă și, pe măsură ce iarna înainta, regreta că o închiriase. Casa lui, când termina de făcut livrările din ziua respectivă, deveni Shelley's All-Day Breakfast, dintre George Street și William's Lane; sau Ship Inn, unde asculta vechi cântece fără acompaniament miercuri seara; sau Afterwords Books, peste drum de tribunal, unde parfumul tămâii Nag champa se amesteca îmbietor cu aromele cafelei gratuite și cu mirosul de praf al exemplarelor din *How Green Was My Valley*¹ și *By Grand Central Station I Sat Down and Wept*². Acasă însemna aleile pe care Wayne se întorcea pe jos în Forest Road, uitându-se la ferestrele luminate ale altor oameni, prin care zărea copii, vase cu floarea-soarelui așezate pe podea și șemineuri unde odinioară arseseră cărbuni, însă acum aveau foi de tablă prinse în șuruburi pe ele și mici radiatoare electrice în vatră.

Primăvara mai mult te întristează pe Forest Road, de cum treci de casele de turtă dulce. Nu vezi urmă de blândețe în martie sau aprilie. Ambalaje de batoane Oh Henry în rigole. Mormane înnegrite de zăpadă cu găuri pline de bășici. Orice

-
1. „Ce verde era valea mea“ (1939) – roman al scriitorului scoțian Richard Llewellyn.
 2. „Lângă Marea Gară Centrală am șezut și-am plâns“ (1945) – roman al scriitoarei canadiene Elizabeth Smart.

rahat de câine făcut peste iarnă sfârșește pe marginea trotuarului, acoperit și el de bășici. Orice lucru care se topește face bășici. Nu vrei să pășești pe crusta de bășici, însă locuitorii orașul nu curăță trotuarele. Lui Wayne nu-i rămânea decât să sfărâme sub picioare murdăria când făcea ture între Forest Road și port, unde măcar erau bărci, macarale, femei pe tocuri înalte, bărbați cu serviete, oameni ai străzii care stăteau și cerșeau în pragurile cafenelelor, alături de câinii lor cu eșarfe de cowboy la gât.

Își văzu singurătatea reflectată pe stradă, unde clienții obișnuiți se amestecau cu oamenii care lucrau în magazine, bănci și cabinete de avocatură. Se uită să vadă cine le dădea bani cerșetorilor și cântăreților ambulanți și cine nu. Se uită cum polițiștii evacuaau colțurile în care oamenii cântau la muzicuțe crăpate. Află nume. Caroline Yetman stătea și cânta la o chitară Sears la baza treptelor tribunalului. Paul Twomey ședea pe haina lui groasă cu glugă, în față la Gypsy Tearoom și făcea portrete cu niște culori pastel rupte. Betty Flanagan își împingea căruțul de cumpărături de la poșta din partea de est a orașului către vechea clădire a magazinului Woolworth cocoțată pe o pereche de pantofi cu platformă argintii.

— Ai fost în Corner Brook? îl întrebă Betty pe Wayne. Pe vremuri predam la școală în Corner Brook. Am predat șaptespe ani la Broadway School.

Bill Boschetarul stătea pe George Street, citind din Dostoievski.

— N-am cerșit niciodată, îi spuse el lui Wayne după ce-i ceruse o monedă de 25 de cenți, bani de la vreo femeie. Și n-o să cerșesc niciodată.

Joanne Dohaney, chelnerița cea mai în vârstă de la Shelley's, îi dădea în fiecare zi lui Bill Boschetarul trei cafele, un sendviș cu șuncă, salată și roșii și o găleată de supă de orz cu legume.

— Bill ăla, îi spuse Joanne lui Wayne, n-a făcut o dată baie în toți anii de când îl văd pe Water Street. Nu știu cum poți să stai de vorbă cu el.

— Nu prea am cu cine să stau de vorbă.

— N-ai prieteni? Un tip drăguț ca tine – dacă ți-ai pieptăna părul și ți-ai băga cămașa aia în pantaloni. Pari să poți vorbi despre orice poftești. Ești mai deștept decât mulți de

pe-aici. Cum de nu faci mai multe cu viața ta? Ai putea să pui mâna pe o fată isteată la universitate.

— N-a fost decât cu o singură fată cu care îmi plăcea să vorbesc.

— La asta mă gândesc când te văd. La cineva de la universitate. Dar nu ești student, așa-i? Ce fată?

Pe Joanne n-o deranja să-i întrebe pe clienți absolut orice. Ăsta o să plece de pe capul ei după al doilea rând. Doar nu era silită să stea și să-l asculte toată ziua.

— Când eram puști. O chema Wally Michelin. Voia să fie cântăreață de operă.

— Mda, păi, și eu voiam să fiu Zâna Fondantelor¹.

Joanne ridică o tavă plină cu ceainice din inox și dispăru pe ușile batante. Avea în jur de cincizeci de ani, însă își răsucea cumva expresiv încheietura mâinii. Wayne nu-și amintea să fi auzit vreodată pe cineva vorbind despre frumusețea încheieturilor. Despre osul acela micuț ca al gleznei. Îl observă din nou când ea se întoarce.

— Chiar voiai să fii dansatoare?

Joanne își dădu ochii peste cap, luă sticla goală de Heinz, o deschise, turnă în ea niște ketchup nou din sticla-mamă de la bucătărie și apoi șterse capacul cu o cârpă de vase.

— Dansez singură în bucătărie când nu-i nimeni prin preajmă. Dacă ai putea vedea înăuntrul caselor de peste tot de prin St. John's și de peste tot din Newfoundland, la drept vorbind, și dacă tot te-ai apucat, de peste tot din lume, cred, ai vedea femei dansând singure. Bărbații nu știu asta. Acum ești probabil unul din cei treizeci, patruzeci de bărbați care știu. Pentru că ți-am spus eu. Dar nu ești încă decât un băiat. O să uiți.

Wayne simți un miros de clor, transpirație și săpun Ivory venind dinspre uniformă lui Joanne.

— Chiar voiam să fiu Zâna Fondantelor. Credeai că glumesc, nu-i așa?

1. Aluzie la „Dansul Zânei Fondantelor“ din baletul *Spărgătorul de nuci* de Ceaikovski.

Wayne nu-i spusese că el dansase întotdeauna singur în camera lui, pe muzica de la radio, și că mai făcea asta și acum, în apartamentul din Forest Road. Că dansa și privea umbrele lăsate de trupul lui pe perete, că încerca să le armonizeze cu frumusețea muzicii. Felinarele își revărsau lumina prin ferestrele din Forest Road. Strălucirea lor îi scălda cămașa, iar în întuneric nu puteai vedea că era o cămașă bărbătească. Vedeai doar că se plia, că era din bumbac, că atârna.

Ce era frumusețea? Nu fragilitate, nu subțirime. Wayne își privi brațele și încercă să și le închipuie strângând-o pe Joanne, care îl înlănțuia cu încheieturile ei expresive. Așa erau membrele îndrăgostiților. După ce luase hormoni atâția ani, devenise colțuros și îi trecu prin minte că își dorea să poată să nu-i mai ia. Își dorea să nu-i mai înghită în fiecare zi și să nu-i mai lase să-i transforme trupul din ceea voia să fie în ceea ce dorea lumea să fie. Voia să arunce pastilele în closet aici, la Shelley's All-Day Breakfast, unde oricum nu-l știa nimeni, dacă n-o puneai la socoteală pe Joanne, iar ea nu știa cu-adevărat nimic despre el. Voia să arunce pastilele, după care să aștepte și să vadă ce avea să se întâmple cu trupul lui. Cât din imaginea lui corporală era corectă și cât era o invenție în care ajunsese să creadă? Încercă să-și privească trupul obiectiv.

Dacă își mijeia ochii, putea să pară mai delicat. Dacă nu mai lua pastilele, sânii aveau să-i înmugurească din nou, așa cum i se întâmplase la pubertate? Îi era teamă să aibă sânii? Dar oare sânii erau frumoși? Putea să-i spună cineva? Noaptea, când dansa, trupul lui voia să fie apă, dar nu era apă. Era un trup de bărbat, iar un trup de bărbat e înghețat. Wayne era înghețat, iar eul feminin închis înăuntrul lui era rece. Nu știa ce putea face ca să topească bărbatul înghețat.

Nu-i spusese lui Joanne de la Shelley's All-Day Breakfast nimic din toate astea. Nu avea pe nimeni căruia să-i poată spune ceva. Pe Circular Road stătea o bătrână nostimă care, când își făcea livrările, îl ruga adesea să intre în casă și s-o ajute la tot soiul de lucruri care n-aveau nici o legătură cu livrarea cărnii. L-a pus să repare un stâlp rupt al balustradei și l-a rugat să schimbe apa dintr-un agheasmatar de sub

scară. A trebuit să curețe agheasmatarul cu o cârpă pe care bătrâna o folosea special pentru asta și să toarne în ea niște apă sfințită proaspătă pe care pastorul i-o adusese într-o sticlă de sherry Harvey's Bristol Cream. Avea câțiva clienți din ăștia, care transformau livrările de carne în ceva ce semăna mai degrabă cu o vizită medicală la domiciliu sau cu un soi de vizită amabilă de întrajutorare socială. Asta îl încetinea și-l făcea să câștige mai puțini bani pe oră decât ar fi trebuit, dar se lăsa reținut de la treburi fiindcă prietenii mai apropiați decât ei nu avea. Clienții aceștia îi vorbeau și întâlnirea cu ei era un eveniment pe care îl aștepta cu nerăbdare în săptămâna lui de livrări solitare. Oamenii aveau familii, nu-i așa? Oamenii aveau pe cineva care își amintea de ei de la o săptămână la alta.

Ca să meargă acasă de la Shelley's All-Day Breakfast, Wayne trebuia să treacă prin cimitirul anglican, unde fagii masivi aveau noduri mari cât niște fețe, iar acestea deveneau răutăcioase. Wayne știa că nu erau decât rodul imaginației lui, însă așa se întâmpla – prindeau viața dintr-odată, se preschimbau în spirite malefice și, când trecea pe lângă ele, trebuia să se uite în altă parte, de teamă să nu-i fure mințile. Știa că e periculos să gândească așa și încerca să-și aducă aminte cum se strecurau încheieturile lui Joanne prin ușile batante. Pe când trecea pe lângă fagii din cimitir, copacul care i se părea cel mai răutăcios se înălța drept înaintea lui: de o forță mânioasă, cu un ochi mărginit de scoarță aurie și înzestrat cu o pupilă de lemn crăpat. Singurătatea care ne este dată fiecăruia dintre noi în cantități diferite, ascunsă sau diluată, își arăta chipul. Avea puterea să-l prindă pe Wayne de globii oculari și să-i întoarcă înăuntru.

Auzi un Metrobus oprind pe Chalker's Hill, țipătul unui copil care alerge peste morminte, pe maică-sa strigând: „Ashton! Ashton! Ieși de-acolo, treci încoace!“. Uruitul și scrâșnetul parapetelor. Casele se răreau și iarba cheală împrejmuia lacul, presărată cu ambalaje de Coffee Crisp și Aero și inele de la cutiile de Pepsi. Iată parcare clădirii lui Wayne, cu cărămida monotonă și acoperișul ei plat și cu dărele de rugină care porneau de la streșini. În cutia poștală era o scrisoare.

Bocancii îi păcăneau pe marginea de plastic a treptelor. Pentru a deschide ușa, Wayne trebuia s-o împingă cu putere peste covor. Pe mica lui consolă cu blat laminat era un castron cu ou care se închega. Avusese de gând să-și facă o omletă. Puse scrisoarea pe masă. Așternuturile și perna lui zăceau sub fereastra livingului.

Wayne încălzi mica lui solniță de sticlă pe aragaz și se întinse pe jos împreună cu ea, prefăcându-se că era o parte din trupul ființei iubite. Dar cine era ea? Închise ochii și apăsă sticla caldă de vaginul adânc ascuns ce îi aparținea lui Annabel. Asta îi produse un orgasm, adânc înăuntru, mult mai adânc decât orice simțise cu Gracie Watts. Se cutremură și strigă după ființa care-i făcuse lucrul ăsta, care descoperise trupul lui Annabel înăuntrul lui, însă era singur. Ledul telefonului clipea. Era telefonul chiriașului dinainte și clipea de când se mutase acolo. Privi afară pe fereastra bucătăriei la lambriul din vinil al unui bungalow din apropiere. Peticul de cer de deasupra acoperișului său era o părticică de nemărginire. Wayne simți că se suprapusese la întâmplare peste un oraș care s-ar fi descurcat la fel de bine și fără el. Ridică receptorul, apăsă câteva taste și ascultă. Un bărbat voia ca Lucinda să-i ia gumă de mestecat Clorets și ochelari de citit de la farmacia Lawtons. Bărbatul se așezase pe ochelarii cei vechi în mașină și îi spărsese. Wayne șterse mesajul și își aminti de scrisoare.

Economie

Oamenii observă când o vecină nu e în apele ei, însă multă vreme nu intervin. Timpul e atât de înșelător, încât o clipă te gândești că nu ai mai văzut-o pe cutare sau cutare persoană de câteva zile, iar a doua oară când gândul ăsta îți trece prin minte, s-a făcut deja primăvară. De-a lungul iernii în care Jacinta fusese singură, Joan Martin și Eliza Goudie se gândiseră de multe ori la ea. Eliza decupă un articol din numărul pe ianuarie al revistei *Chatelaine*, care descria exact cum putea o femeie să-și privească bărbatul între două vârste cu o pasiune romantică reînnoită, și îl puse sub delfinul de bronz de pe consola din hol ca să i-l dea Jacintei, dar în primăvară era încă acolo. Joan sună de mai multe ori acasă la Jacinta ca s-o anunțe că aveau vechiul soi tradițional de garofițe de grădină în catalogul cu semințe Vesey, pentru că ea îi spusese că era singura floare pe care și-ar fi dat oste-neala să o comande prin poștă, însă Jacinta nu răspunsese la telefon. Joan comandă un pachet cu semințe în plus pentru ea, însă nu sosiseră încă până în aprilie.

Treadway Blake nu scria des scrisori. Adresa lui, trecută cu pixul, era tremurată și intimă, însă scrisoarea era scurtă și la obiect. În același plic cu ea mai erau două scrisori: una de la Direcția de Înmatriculare a Vehiculelor și alta de la MCP, care era planul de asigurări medicale al provinciei. Cea de-a doua fusese deschisă îngrijit cu un cuțit. Așa deschidea taică-său scrisorile.

Dragă Wayne, scrisese Treadway. Iată cererea de reînnoire a permisului de conducere. Trebuie să rezolvi treaba asta.

Am primit și o scrisoare de la stat despre asigurarea pentru medicația ta. Nu știu ce să fac cu ea și sunt niște părți din care nu pricep o iotă, așa că ți-o trimit ție, poate găsești tu pe cineva care să arunce o privire peste ea pe-acolo. Trebuie să fie cineva la sediul confederației care să știe despre ce-i vorba. Mama ta și cu mine suntem bine, însă când m-am întors de la vânat am găsit-o cam confuză. O să încerc să gălesc pe cineva care să treacă pe la ea când plec din nou peste o săptămână sau două. Cu dragoste, tata.

Wayne se uită la scrisoarea de la stat. Conținea formulare și rubrici, iar Treadway era rugat să completeze formularele pentru ca statul să ia o hotărâre în privința sumei. Treadway trebuia să plătească pentru medicamentele lui Wayne de acum și până când împlinea douăzeci și unu de ani; apoi mai era un formular referitor la anii de după acea dată. Se pare că voiau să știe dacă Wayne mergea la vreo universitate și erau atâtea liste numerotate că nu reușea să priceapă mai multe din formular decât pricepuse taică-său. Dar mai era un lucru de care putea să-și dea seama, și anume că medicația lui hormonală costa mult mai mult decât își închipuise. Era o cifră pentru contribuția MCP din anul trecut și încă una pentru contribuția părinților.

Singurul moment în care îl putea prinde pe taică-său la telefon, Wayne știa bine, era la cinci dimineața. Atunci își lua Treadway micul dejun și era singurul moment în care puteai fi sigur că e în casă. Wayne stătu treaz jumătate de noapte gândindu-se ce avea să-i spună lui taică-său.

— Tată?

Treadway era un om căruia nu-i plăcea să vorbească la telefon. Pentru el, telefonul era ca să faci să circule informații care nu puteau fi transmise altfel. Era noua formă a telegramelor.

— Ai priceput ceva, băiete? Ai reușit să vezi exact ce vrea MCP-ul?

— Te sun ca să-ți spun că mai bine ai economisi niște bani.

— Ce zici tu acolo, Wayne?

— Mă tot gândesc de ceva vreme că iau întruna pastilele astea și nu-mi place.

Wayne observase atent oamenii. Observa atent bărbații și femeile care treceau pe lângă el ca să-și ia supă de mazăre de la Shelley's la ora prânzului sau cornuri de la noua brutărie de peste drum de Bank of Montréal. Strada mirosea a țigări, parfum și cafea, iar Wayne vedea că fețele, trupurile, hainele și pantofii bărbaților și femeilor care treceau pe lângă el fuseseră divizate și subțiate. Partea bărbătească sau femeiască din ei fusese atenuată sau exagerată. Erau ori una în cel mai înalt grad, ori alta. Femeile târau după ele mânuși fine și mergeau pe tocuri grotești, în timp ce bărbații, cu perciunii stufoși și servietele lor maro, păreau plictisitori ca niște copoi pitici ce alergau după același iepure. Descrui un copac și nu vezi ce este; acesta devine numele lui. La fel se întâmplă și cu „femeie“ și „bărbat“. Oriunde s-ar fi uitat, Wayne vedea una sau alta, partea bărbătească sau partea femeiască, abandonată de cealaltă. Singurătatea acestui lucru despica strada în două. Ar fi putut oare suporta cele două jumătăți ale ei să-l privească pe Wayne cum pășește peste fisură și să nu spună că e o bestie?

Treadway nu știa că Thomasina Baikie îi spusese despre făt, iar Wayne nu voia să discute despre asta acum. Nu voia să se explice deloc față de taică-său. Nu voia să vorbească despre bestie, sau despre fisură, sau despre ce simțea. Taică-său știuse anumite lucruri și i le ascunsese. Ținuse față de el secrete pe care nu era treaba lui să le țină, secrete care nu erau numai ale lui.

— Ce tot spui acolo, băiete?

— Spun că m-am gândit să renunț treptat la medicamente. Mă gândeam oricum la asta înainte să primești formularele.

— Să renunți la ele?

— Da. Și acum îmi dau seama cât costă...

— Nu renunți la ele, băiete, oricât ar costa.

Treadway era categoric, ca și când ar fi avut asupra subiectului o autoritate pe care Wayne n-o avea.

— Tată, nu te-am sunat să discutăm despre asta. Îți spun doar fiindcă m-am hotărât deja.

Nu se hotărâse. Nu definitiv. Hotărârea asta îl speria. Dar simțea nevoia să fie categoric cu Treadway. Nu voia

să-și explice sentimentele întortocheate, nu voia ca tatăl lui să le plătească, nu voia ca Treadway să mai dețină autoritatea asupra acestui subiect.

O clipă se lăsă tăcerea, ceea ce îi dădu lui Wayne un sentiment mult mai neplăcut decât dacă taică-său ar fi protestat.

— Nu ți-aș fi spus nimic, tată, dacă n-ai fi tu cel care plătește.

— Mă bucur că vorbești despre economie, Wayne. E un subiect important. Mă bucur că te-ai gândit la asta. Dacă vrei, pot să-ți trimit direct ție banii pe care o să-i strâng când n-o să mai iei medicamentele.

Era ceva atât de calculat în felul în care Treadway zisese asta, încât Wayne simți că taică-său nu spunea ce gândea. Simți că de fapt taică-său încerca să-l sperie în vreun fel.

— Nu, tată. Nu vreau să faci asta.

— Lumea e plină de rezultatele cumplite ale economiei. Probabil că ai văzut câte ceva prin St. John's.

Wayne nu era sigur că înțelege ce voia să spună taică-său.

— Vorbești despre tipuri diferite de cartiere și de oameni?

Wayne își dădea foarte bine seama de diferențele dintre Circular Road și un loc ca Livingstone Street, unde văzuse o femeie cu un ochi învinețit și cu câte un copil pe fiecare braț. Oare asta voia să spună tatăl lui sau Treadway Blake se referea la altceva?

— Ce vreau să spun e că probabil te-ai gândit la toate implicațiile de natură economică ale hotărârii tale. Probabil ai văzut oameni care nu se ridică la nivelul așteptărilor societății și te-ai gândit cum o să te descurci cu asta.

Oare cum reușea taică-său? Treadway nu spusese nimic clar despre dificultăți, și totuși evocase în mintea lui Wayne bestia care îi era teamă că avea să devină.

Bestia era nestrunită. Mergea iute și nu voia să dea înapoi. Dacă era lovită în piept de brutalitatea stârnită în stradă, mergea mai departe. Avea o rezistență ridicată la durere. Nu era frumoasă. Umbla după pradă, ca un animal, necivilizat. Colinda toată noaptea.

Nu avea un limbaj. Se uita cum făceau toți ceilalți. Cât de domesticiți erau, trăind în același vânt, aceeași noapte, aceeași sălbăcie în care ea vâna și era vânată.

— Tată?

— Da, băiete?

— Nimic din ce fac cu economiile n-o să schimbe ceea ce sunt.

— Nu, n-o să schimbe ceea ce ești. Dar o să afecteze în mod direct cât de grea o să-ți fie viața. Oamenii care au o viață grea – probabil i-ai văzut. Asta vreau să spun. În St. John's. Vorbesc despre sărăcie. Vorbesc despre cum e să te usuci pe picioare cât ești încă tânăr. Să nu fii în stare să-ți permiți o masă ca lumea, să-ți cadă dinții și, Wayne, să te afunzi în latura abjectă a vieții. Toate astea îi așteaptă pe oamenii care nu s-au gândit la aspectele economice. Ai nevoie de ceva pregătire dacă ai de gând să locuiești la oraș. Trebuie să fii econom și să privești în viitor. Și trebuie să-ți planuiești cu grijă acțiunile.

Ceva din discursul ăsta îl făcu pe Wayne să-și amintească de casă: mirosul fumului de lemn deasupra satului Croydon Harbour, simțindu-se mai pregnant aproape de valuri.

— Crezi că ar trebui să mă întorc acasă?

— Nu și dacă renunți la pastile. Cauți necazul cu lumânarea dacă încetezi să le mai iei, Wayne. Și n-o să-ți fie mai ușor într-un loc mic ca acasă.

Wayne se întrebă din nou dacă taică-său chiar spunea ce gândea. Se întrebă dacă nu cumva o parte din Treadway Blake pur și simplu nu putea face față faptului că avea în casă un fiu care se transforma deschis în ceva ce nu putea să explice, nici lui însuși, nici altcuiva din comunitate.

— N-o să-ți fie ușor nici în St. John's. Plătești chiria la apartament. Te întreții. Ai nevoie de slujba aia pe care-ai găsit-o. Ai s-o pierzi dacă nu ești atent.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu știu, Wayne.

— Tată, s-ar putea să nu fie așa de rău că renunț la medicamente. Numai că nu știu exact cum o să mă privească ceilalți oameni.

— Tocmai asta mă îngrijorează, băiete.

— Dacă încep să arăt prea ciudat, pot să lucrez după ce apune soarele. Pot să intru pe aleile oamenilor la asfințit, cu gluga trasă pe cap, și să port o geacă largă, așa n-o să observe nimeni.

Se lăsă din nou tăcerea și Wayne simți mâhnirea scurgându-se prin firul telefonului. Mâhnirea tatălui său. Nu o voia. Voia să vadă ceva vesel. Nu avusese de gând să înceapă să-i explice lui taică-său sentimentele sale, însă începuse oricum, iar acum își dorea să n-o fi făcut. Când puse receptorul în furcă, se duse la toaletă, luă pastilele verzi care-i mai rămăseseră, le aruncă în closet și trase apa. Făcu asta pentru că erau cele mai mari. Trebuia să ia în fiecare zi câte o pastilă verde și, dacă n-o tăia în două, i se înțepenea în gât. Ura pastilele verzi. Celelalte, cele galbene și capsulele albe, erau mai mici. Cele galbene erau micuțe de tot. Avea să ia câte una pe zi în loc de două, până când le termina. Îi mai rămăseseră destule cât să-i ajungă o lună sau șase săptămâni, iar dacă schimbarea nu era destul de lentă, trebuia să facă față, orice s-ar fi întâmplat.

Battery

Orașul deveni apăsător. Nu hainele protocolare de la Model Shop îl deranjau pe Wayne, rochiile de domnișoară de onoare și smochingurile care îi aminteau de parodia de la propriul bal de absolvire, ci oamenii fără adăpost. Simțea că îl priveau curioși, de parcă ar fi recunoscut ceva în el. Se așteptase să aibă mai mult timp pentru a se obișnui cu modificările din trupul lui. Dar trupul lui prinse imediat ocazia de-a deveni mai puțin masculin și mai feminin. La o săptămână după ce redusese pastilele, simți că sânii îi devin mai sensibili și încep să se umfle, de parcă fuseseră comprimați și acum puteau să se dezvolte. În cursul unei zile obișnuite nu prea avea motive să vorbească cu cineva, în afară de a saluta un client sau a-i răspunde scurt, cu da sau nu, lui Frank King când întreba despre vânzarea unei cutii cu cârnați, însă își dădea seama că exista o schimbare în vocea lui. Vocea i se frângea ca atunci când avea paisprezece ani și uneori, când încerca să spună ceva, din gură nu-i ieșea nici un sunet, așa că trebuia să respire adânc și să vorbească cu o forță ce părea nefirească pentru a scoate un fir de voce.

Wayne se privea în marmura lucioasă de la Bank of Montréal și zărea o umbră neclară, cu un păr care îi flutura în jurul feței ca pletele unei fete. Putea arăta ca o fată într-o astfel de oglindă – o suprafață de piatră șlefuită. Dar cum arăta într-o oglindă adevărată?

O parte din el tânjea după siguranța din Croydon Harbour, dar era într-adevăr siguranță? Taică-său lăsase să se înțeleagă că nu. Însă St. John's era alcătuit numai din unghiuri.

Era tot numai colțuri, intersecții și panouri de sticlă și, de fiecare dată când trecea printr-unul din spațiile sale bine definite, simțea că nu se potrivea cu ele. Trupul lui, sau ideea de trup, devenise amorf și uriaș.

Era un sigur loc în St. John's a cărui sălbăticie îi făcea oarecum bine lui Wayne: Battery. Merse acolo pentru că și-l aminti pe puștiul ăla de la băcănia Caines, Steve Keating, spunând că o să-i placă. Puteai să te plimbi printre casele sale învălmășite, pe la periferia cartierului și de jur împrejur, pe poteca de pe Signal Hill. Sau puteai să rămâi în centrul lui și să privești casele construite ca niște ambarcațiuni, sau să te uiți în jos spre apă și să urmărești vapoarele și remorchererele din port care le ghidau. Battery era, ca și el, în parte un lucru, în parte altul. Era oraș pur, mergând din miezul centrului până în camerele principale ale inimii, portul din St. John's, casele sale fiind parte din căptușeala pântecelui orașului-port. Dar semăna și cu o micuță comunitate de pe coastă. Era nesistematizat, cea mai mare parte nu avea canalizare, cum spusese domnul Caines; plin de pisei și copii pe care nu-i revendica nimeni de cele mai multe ori. O grădină, sau mai curând un petic de pământ plin de mazăriche și bolovani, era la fel de probabil să fie împodobită cu cearșafurile din săptămâna aceea și cu izmene ca și cu ghirlande de becuri sau sticle de bere aliniate la soare. Battery era tărâmul porumbeilor și pescărușilor, iar casele și cherhanalele de lângă port se sprijineau pe piloni pe jumătate putreziți, acoperiți de alge. Noaptea, nimeni din impozantul cartier comercial din St. John's nu avea parte de priveliștea încântătoare de care se bucurau adolescenții ce stăteau și beau pe debarcader: luminile vapoarelor din Portugalia, Polonia, Spania și Rusia pluteau ca un vis scânteietor. Dacă un vapor avea coca ruginită sau ducea pasageri clandestini lihniti de foame, nimic din toate astea nu conta noaptea. Noaptea în Battery era o salbă de lumină plutitoare, o lume de vis, în parte oraș și în parte ocean, un hibrid, la fel ca Wayne, între lumea obișnuită și acel loc de la periferie unde respiră și trăiește tot ce-i misterios și vag.

Wayne se plimba pe-acolo seara doar ca să privească lumina și nu vorbea cu adolescenții care beau pe debarcader la poalele Battery-ului de jos. La colțul dintre Duckworth Street și Battery-ul de jos era un magazin numit Jack's Corner Shop, unde bătrânii zăboveau fumându-și țigările. Tocmai în magazinul acela, pe când cumpăra doi hotdogi cu optzeci și nouă de cenți de la aparatul cu role argintii ce făceau crenvurștii să arate mai delicioși decât erau în realitate, Wayne se întâlnește cu Steve Keating, care lua o cutie de lapte Carnation pentru maică-sa.

— Hei! Ești tipul pe care l-am cunoscut la Caines, nu-i așa?

Steve Keating se uită sub gluga hanoracului lui Wayne.

La muncă, Frank King deja își exprimase îndoielile în privința înfățișării schimbate a lui Wayne. De fapt, îi spusese că ar face bine să se spele sau o să fie nevoit să renunțe la el. „Ești îngândurat“, zăbierase Frank. „N-ai pic de vlagă. Abia te aude omul.“ Frank se trăsesese un pas înapoi ca să-l vadă mai bine. Avea senzația că zărește ceva în ochii lui Wayne, de parcă trecuse de capătul răului sau binelui și ieșise de cealaltă parte. „Nu inspiri deloc încredere, amice. Nici nu știu cum ai reușit să vinzi vreo bucată de carne.“ Era adevărat că unii dintre clienții lui Wayne încetaseră să mai comande produse de la el. Începuse să facă livrări mai târziu, pentru ca majoritatea lor să se petreacă pe întuneric, așa cum îi spusese tatălui său că s-ar putea să fie nevoit să facă.

— Arăți altfel, zise acum Steve Keating. Dar porți aceleași ghetete și aceeași geacă și mersul ți-e exact la fel. Vrei să mergi să te uiți pe fereastra din față a lui Katie Twomey? Pot să-ți arăt cascada din casa ei.

Merșeră prin Battery-ul de jos și Steve se duse acasă să-i dea mamei lui cutia cu lapte în timp ce Wayne aștepta afară. Casa lui Steve era un bungalow vopsit în crem, cu două ferestre micuțe, și dedesubtul ei era numai stâncă neregulată care ducea spre debarcaderul unde stăteau adolescenții. Wayne îi văzu uitându-se la el, felinarele cu sulf de pe țărnamă și rându-le fețele în portocaliu. Erau mai mari decât Steve. Când Steve ieși iar din casă, unul dintre ei strigă:

— Hei, Keating! Pe cine ai acolo?

— Nu-l băga în seamă, zise Steve. E doar Derek Warford. Vino! zise începând să urce dealul. O să te duc la cascada privată a lui Katie Twomey.

— Hei! strigă Derek Warford. Keating! Răspunde când te-ntreb ceva, nenorocit mic ce ești.

— Așteaptă aici, îi zise Steve lui Wayne și coborî până la Derek Warford, care pornise deja spre ei.

Wayne așteptă. Nu voia să coboare și să-l lase pe Derek Warford să-l cerceteze prea atent. Îl văzu pe Steve vorbind cu el și întinzându-i niște bani, apoi Derek Warford se întoarse la debarcader, scoase trei beri dintr-o cutie și i le dădu lui Steve.

— Ține.

Steve îi întinse lui Wayne una dintre sticle.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus c-ai căuta casa lui Archibal White.

— Cine-i Archibald White?

— Un profesor englez care a construit conacul ăla de lângă Battery Hotel. I-am spus lui Waterford că te-ai rătăcit și că-ți arăt cum s-ajungi acolo.

— De ce i-ai spus asta?

— Ca să nu ne deranjeze. Hai!

Urcară niște trepte și trecură prin spatele unor grădini până ajunseră la o casă neluminată. Avea o verandă micuță, iar Steve se așeză pe ea, deschise o bere și se apucă s-o bea. Nu încercă să se uite pe fereastră sau să-i arate lui Wayne ce era înăuntru. Părea să fie una dintre primele nopți când vântul nu era destul de rece încât să te pătrundă. Wayne se așeză. Lemnul nu era cald, dar răceala lui nu-i pătrunse prin blugi. Întregul port nocturn se întindea la picioarele lor. Lumina sulfuroasă a felinarelor dezvăluia burțile pescărușilor care se roteau pe deasupra unui vas belgian de cercetare și a unui vapor rusesc ruginit. Dacă aveai binoclu, te puteai uita direct prin hublouri și, chiar și fără binoclu, Wayne se gândi cât de fascinante păreau întotdeauna hublourile rotunde, luminate, oricât de avariat ar fi arătat un vas în timpul zilei.

Steve desfăcu cu zgomot cea de-a doua bere a sa și spuse că-i părea rău, însă nu avusese bani decât pentru trei beri. Derek Warford îi lua trei dolari de bere, iar cei de la magazin

nici nu s-ar fi uitat la el dacă ar fi cerut așa ceva. Steve se holba întruna la Wayne și în cele din urmă întreabă:

— Cum de ai fața așa de umflată acum?

Dacă Steve Keating l-ar fi întrebat asta pe un ton agresiv, sau răutăcios, sau jignitor, Wayne nu i-ar fi răspuns, însă Steve n-avea pic de răutate în el. Era pur și simplu curios, cu un soi de jovialitate care lui Wayne îi plăcea. Nu întâlnise pe nimeni în St. John's căruia să-i poată spune ceva. Nu putea vorbi cu nici unul dintre clienții lui, nici măcar cu cei care îl rugau să le repare balustrada scărilor sau să îndepărteze chitul cu o daltă ca să poată deschide geamurile de la cămară primăvara și cu siguranță nu putea vorbi cu patronul lui, Frank King.

Primăvara silise florile de podbal să scoată capul din pământ pe toate terenurile virane de prin St. John's. Între Church Hill și Cathedral Street era o fâșie de pământ îngustă, îngrădită, unde zambilele înfloriseră de curând și Wayne se aplecase să le miroasă. Știa că toată lumea se deschidea la apropierea verii, însă el rămânea închis în sine. Era nevoit să păstreze secretul și să-și acopere trupul din cauza a ceea ce ar fi putut gândi alți oameni ca Frank King sau clienții lui sau gașca lui Derek Warford de la debarcader. Nu-l cunoștea pe Steve Keating, nu erau prieteni, însă Wayne simți că voia să-i spună unele lucruri. Nu numai că fața lui Wayne părea umflată, cum spusese Steve. Burta îi era plină de lichid, exact cum fusese la pubertate. Purta cămăși lălâi ca s-o acopere și își lăsa nasturele de sus al blugilor desfăcut, dar începea deja să-i fie teamă. Îi era teamă că ceea ce se întâmplase înainte în trupul lui s-ar fi putut întâmpla din nou.

— De fapt, zise Wayne, probabil ar trebui să mă duc la doctor.

— Ești bolnav?

Wayne simțea că lui Steve Keating puteai să-i împărtășești orice problemă și el avea s-o privească fără prejudecăți morale sau sociale.

— Steve, știi ce-i acela un hermafrodit?

— Mda. Caii-de-mare sunt hermafrodiți. Tata și cu mine prindem câțiva în fiecare toamnă. Nu vin atât de departe

în nord în nici o altă perioadă. Dar așa sunt caii-de-mare. Pe jumătate masculi, pe jumătate femele.

— Ai auzit vreodată de vreun om care să fie așa?

— Nu.

Steve luă o gură zdravănă de bere, ridică din sprâncene și făcu ochii mari la cer, de parcă ar fi vrut să le spună norilor: „Ce glumă bună“. Dar nu era nici un fel de dezaprobare sau de batjocură în gesturile lui. Se uită la Wayne cu o curiozitate vie, arzând de nerăbdare să audă ce avea să spună mai departe.

— Ei, eu sunt. Așa m-am născut. Dar n-am știut multă vreme, fiindcă nimeni nu mi-a spus și am fost operat și silit să iau o grămadă de pastile. Însă acum am renunțat la ele. Și singurul lucru care mă îngrijorează e ceva ce n-ai crede în ruptul capului.

— Aș crede dacă ar fi adevărat. Aș fi nevoit, nu-i așa?

— Singurul lucru care mă îngrijorează e că trupul meu are înăuntru tot ce-i trebuie ca să rămână gravid. Pun pariu că n-ai mai auzit nici un tip spunând așa ceva până acum.

Steve se uită la el impresionat. De jos, dinspre docuri, se auzeau zgomote. Macaragii din tura de noapte descărcau containerele de pe un vapor care venise pe fluviul St. Lawrence din Québec. Erau două macarale. Lui Wayne îi plăcea grozav să le vadă brațele reticulare luminate pe cerul nopții și să le urmărească cum se mișcau, încet, dar sigur, coborând containerele pe cablurile lor. Modelul reticular semăna cu al podurilor care îi plăcuseră atât de mult și pe care le desenase în copilărie; ceva din înfățișarea macaralelor îi amintea de frumusețea podurilor și de muzica demodată pe care voise s-o cânte Wally Michelin. Felul cum stătea acum pe veranda șubredă cu Steve Keating îi aminti de vara pe care el și Wally și-o petrecuseră pe podul construit împreună cu taică-său. Era intim și în apropiere se înșiruiau o mulțime de luminițe, iar lumea era ținută puțin la distanță, așa că nu se năpustea asupra celor doi oameni care stăteau împreună, detașați de lucrurile obișnuite precum Jack's Corner Shop, dubă, Frank King și tot ce avea vreo legătură cu singurătatea și cu vândutul cărnii.

— Avem un bebeluș fals la ora de dinamică umană, zise Steve. Vrei să întreb dacă-l pot împrumuta? E ca să ne demonstreze cât de rău e să fii nevoit să te trezești noaptea și să ai grijă de el. Să ne sperie de moarte.

— Eu sunt speriat și fără bebelușul fals, Steve.

— Moira Carew era gravidă în cinci luni și nici măcar nu și-a dat seama. Vrei să-ți cumpăr un test de sarcină? Domnul Caines le ține ascunse în magazinul lui, sub cotletele de porc din frigiderul din spate. Când Moira a născut, domnișoara Tavernor – profesoara noastră de dinamică umană și de sport – a pus-o să ia acasă bebelușul fals, chiar dacă avea deja unul adevărat.

— Asta e o cruzime.

— Păi, a pus-o oricum. Și Moira l-a omorât. E programat să moară dacă nu-l îngrijești cum trebuie. E electronic. Tu l-ai păstra pe-al tău?

— Ce să păstrez?

— Bebelușul tău, dac-ai avea. L-ai păstra?

— Dumnezeu!

Wayne începea să regrete că-i spusese toate astea lui Steve Keating. Steve era prea tânăr și, dacă se exalta, părea să nu se mai poată opri din vorbit.

— L-ai da spre adopție? Ai ciclu?

— Nu am nici un loc prin care să iasă sângele. Mi s-a făcut o operație, pe care mă gândesc s-o modific la loc. Drept să-ți spun, sunt îngrozit.

— Deci e ascunsă acolo înăuntru, zise Steve atingând abdomenul lui Wayne.

Era prima oară când cineva îi atingea trupul de când venise în St. John's.

— Mda.

— În plus, ai putea fi gravid.

— Sper că nu. Dar de asta mă tem.

— Pot să te duc la spital. Iau tot timpul mașina maică-mii când se duce în josul coastei la sora ei. Știi cum faci? Trasezi niște semne cu creta pe alee, chiar lângă cauciucurile din spate. Apoi o parchezi în același loc când te întorci. La milimetru.

— Am duba mea, Steve.

— Da? Atunci sunt omul tău. Dă-mi-le.

— Ce să-ți dau?

— Cheile.

— Nu prea cred.

— Ei, hai!

— Aș vrea să fii ceva mai mare.

— De ce?

— Ca să pot vorbi rațional cu tine.

— Știi ce-ar trebui să faci?

— Ce?

— Ar trebui să-ți dai jos gluga. S-o dai jos, să te speli pe față și să-ți cumperi niște haine potrivite. E ciudat – aveai aceeași geacă pe tine când te-am văzut data trecută și acum pari mai gras, însă geaca ți-e foarte mare. E ca și când te-ai mărit și te-ai micșorat în același timp.

— E vorba de masa musculară, Steve. Hormonii îmi dădeau mușchi de bărbat, iar acum aceștia dispar și totul e mai subțire.

— Dă-ți jos gluga ca să-ți văd fața.

Wayne nu vru să-și dea jos gluga, așa că Steve i-o trase de pe cap. Se bucura că era întuneric, deși știa că Steve putea să-i vadă fața, fiindcă el o putea vedea pe-a lui, în lumina vapoarelor și a felinarelor de la docuri. Steve se uită la el și se încruntă, forțându-se să-i studieze fața cu obiectivitate.

Wayne livrase o rață în Old Topsail Road mai devreme și o fetiță îl privise din cadrul ușii în timp ce maică-sa se dusesse după bani. Fetița se zgâise la el și apoi strigase de-a lungul holului: „Mamă, e femeie sau bărbat?”.

Simți lichidul din abdomen, însoțit de o durere neîntreruptă, și își aminti de fătul care se formase înainte înăuntrul lui. Își imaginează ochii lui, își imaginează cu ușurință fața lui care îl privea. Dacă se întâmplase înainte, ce împiedica lucrul ăsta să se întâmple iar? Ce-l împiedica să fie bântuit de o altă pereche de ochi, aidoma primei?

— Ce mă îngrijorează cel mai tare acum, îi zise lui Steve Keating, nu e fața mea.

Lotusul

Wayne nu se aștepta, mergând la Grace General Hospital, să fie tratat de doctori ca un model după care să-și instruiască studenții. Își dădu seama pe urmă, însă asta nu ușură cu nimic situația.

Grace General Hospital era aproape de centru. Pe o porțiune din Military Road aflată la începutul pantei ce ducea spre port. Avea grilaje negre precum bisericile, coșuri impozante din care răbufnea un fum alb și mii de ferestre oarbe, întunecate, înguste și mici precum ferestrele unui castel pe care l-ar desena un copil, însă nu un castel frumos. Peste drum erau un restaurant Subway, o stație de taxiuri, un magazin aflat chiar pe colț și alte firme fără etaj care arătau ca niște barăci pe lângă clădirea imensă, crem cu cenușiu. „Ce se ardea în spital“, se întrebă Wayne, „de scotea tot fumul ăla alb?“ Gracie Watts îi spusese odată că spitalele se deba-rasau constant de deșeurile periculoase și se întreba dacă asta se ridica acum sub formă de fum pe deasupra semafoarelor și a chioșcului cu hamburgeri cu șindrila uzată. Se întreba ce fel de pericole se ascundeau în fum.

Trebuia să dea o groază de explicații încercând să le lămu-rească pe recepționeră și pe asistente de ce venise. Trebuia să facă nu una, ci șapte vizite la spital până când cei de-acolo înțeleseseră cazul lui sau crezură că-l înțeleg. Aduse formulele trimisesse de taică-său, precizând medicamentele pe care trebuia să le ia și costurile lor și le dădu numele doctorilor care îl trataseră în Goose Bay sau cel puțin pe acelea pe care și le amintea. De câteva ori în timpul acestui proces

își pierdu curajul și se gândi: „Oamenii ăștia n-o să fie nici-odată în stare să mă ajute“. Se uita la ceilalți pacienți de pe culoare și îi venea s-o ia la fugă. Un bărbat cu gura tot timpul deschisă zăcea pe un pat, lângă o găleată cu apă cenușie și un mop în ea. De la o cantină de undeva din măruntaiele clădirii venea miros de supă alfabet și plăcinte cu carne. Când doctorii îl ascultară în sfârșit, stând într-o anticameră și ținând niște mape în mâini, Wayne își dădu seama că nu erau deloc doctori, ci niște oameni care te intervievau înainte să te vadă doctorul. Îl interviuează în amănunt, apoi îl lasară să aștepte multă vreme singur în încăpere.

Suportă toate astea fiindcă îl speriau balonarea și moli-ciunea abdomenului său. Când, după câteva vizite, fișele sale medicale sosiră în sfârșit din Goose Bay, un doctor pe nume Haldor Carr intră în încăpere împreună cu alți doi colegi și cu șapte interni. Acești observatori urmăreau totul cu atenție, sperând să învețe o grămadă de lucruri de la Haldor Carr despre un gen de caz cu care cei mai mulți interni nu se întâlneau niciodată.

Prima consultație propriu-zisă se rezumă la faptul că doctorii îi spuseră că n-ar fi trebuit să facă ce făcuse. Erau nemulțumiți că încetase să mai ia pastilele verzi, capsulele albe și micuțele pilule galbene. Ar fi trebuit măcar să se sfătuiască cu ei mai întâi și să cadă de acord asupra unui orar. N-ar fi trebuit să ia lucrurile în propriile mâini. Acum nu mai puteau garanta pentru nimic. De acum înainte nu mai puteau garanta siguranța nici unei intervenții medicale și, dacă Wayne s-ar fi gândit la asta înainte să acționeze atât de pripit, ei n-ar fi acum într-o poziție atât de riscantă. Nu numai sănătatea pacientului era în pericol aici, zise Haldor Carr.

Wayne își dădu seama că nu mai vorbea cu el, ci cu internii lui. Haldor Carr era profesor doctor și acum preda. Wayne era un exponat. Îi venea să iasă din cabinet, însă dacă făcea asta nu mai exista altă cale de-a afla dacă trupul lui procrease din nou. Se temea că da, așa că rămase în cabinet cu toată gloata aceea de oameni, dintre care nici unul nu îl privea drept în ochi, în afară de o fată, o internă asiatică, micuță și serioasă.

Wayne n-avea habar ce era în stare să facă doctorul Haldor Carr în numele profesoratului și al medicinei. Se putea să-i îndepărteze penisul sau uterul. Îl auzea vorbind despre aceste posibilități. Sau doctorul Haldor Carr putea să nu facă nimic altceva decât să redeschidă vaginul lui Wayne și să roage fiecare intern să introducă în el o mână înmănușată și să-i palpeze colul uterin, să-i simtă poziționarea și distanța față de orificiul vaginal.

Wayne asculta toate astea, simțindu-se neputincios și furios. Își dădea seama că doctorul nu știa ce era bine sau ce nu era bine să facă și că motivele care stăteau la baza deciziei sale nu erau aceleași cu ale lui. Haldor Carr ținea frâiele puterii, în timp ce Wayne se simțea lipsit de orice control. Stătea culcat, dar se sili să se ridice în capul oaselor și să se folosească de singurul lucru cu oarece influență pe care-l avea: glasul. Acesta nu voia să iasă din ascunzătoarea lui, dar știa că trebuie să-l folosească, altminteri Haldor Carr avea să aleagă una dintre cele două operații și s-o pună în aplicare.

— Când mă operați de data asta, zise Wayne, și scoateți lichidul, nu vreau să-mi închideți vaginul la loc. Vreau să fie lăsat deschis. Și nu vreau să îndepărtați nimic.

Așa, se gândi Wayne, o să devină cine era când se născuse. Măcar un lucru o să aibă – adevărul ființei sale, cine era în realitate.

Doctorul nici nu vru s-audă de-așa ceva.

— Dacă nu sunteți de acord, zise Wayne, atunci o să părăsesc spitalul.

Nu voia deloc să părăsească spitalul. Dar o zise cu o mare siguranță de sine.

Wayne vorbise răspicat și acum, după ce o făcuse, știa că vorbise cu toată ființa lui: cu glasul lui Annabel, nu doar cu cel al lui Wayne. Dacă Haldor Carr voia să-și instruiască internii, nu-i rămânea decât să facă ce-i cerea Wayne.

Pe când Haldor Carr scotea sângele strâns înăuntrul, cu duhoarea lui de fier și drojdie, Wayne nu se putea gândi decât la un singur lucru – dacă exista un al doilea făt captiv în trupul lui. Dar Haldor Carr nu vorbea cu el. După ce internii terminară de curățat sângele, doctorul își reluă lecția.

— Aici – îl atinse pe Wayne cu o baghetă metalică rece ca gheața – țesuturile latente și manifeste au aceleași caracteristici. Penisul acesta are un aspect ambiguu. În absența medicației pe care trebuia s-o ia pacientul, a revenit la ceea ce am putea considera drept un clitoris alungit. Dar am putea să-l considerăm și ca fiind un penis, deși unul redus. Așa se întâmplă când un pacient refuză tratamentul.

Wayne încercă să-l întrerupă.

— Ce e cu trompa uterină?

Haldor Carr se apucă să scrie în carnețel de parcă Wayne n-ar fi spus nimic, iar internii se înghesuiră să vadă care erau părerile sale. Stăteau cu spatele la Wayne. Însă fata micuță și serioasă îl auzi.

— Ce-ai zis?

— Data trecută în trompa uterină era un făt.

Ea își așeză mâinile pe abdomenul lui Wayne și apăsă, dar nu tare. Îl atingea cu grijă. Ceilalți interni îl ascultau pe Haldor Carr, care le spunea tot ce știa despre hermafroditism. Despre falometre și testicule necoborâte în scrot. Despre trasarea nivelelor de testosteron, estrogen și progesteron. Despre cum, cu douăzeci de ani în urmă, lui Wayne nu i se îndepărtase chirurgical singurul ovar sau uterul și uite în ce hal era pacientul acum. Se mutară ciorchine în partea cealaltă a încăperii. Interna amabilă își introduse cu grijă degetele înmănușate în corpul lui Wayne și îi făcu un examen intern. Era o studentă bună și o făcu conștiincios.

— Ai uter. Ai col uterin. Ai un ovar. Ai o trompă uterină. Totul e curat și nu e nici un făt înăuntru. Totul e în regulă.

Doctorul și ceilalți interni stăteau cu spatele la Wayne. Se uitau la un grafic.

În timp ce interna își scotea mânușile și se spăla pe mâini la chiuvetă, Wayne își atinse deschizătura din spatele penisului și simți cum dorința țâșnește dinăuntrul durerii. Dorința era o veche amintire. Nu o amintire proprie, ci amintirea unor femei și a dorinței lor latente, gata să izbucnească.

Interna amabilă se întoarce și zise:

— E mai bine să nu atingi nimic înainte ca locul să se vindece.

Dar aprinsese centrul trupului său, ceea ce nimeni nu făcuse: nici Gracie Watts, nici el însuși. Își aminti de Wally Michelin, care atinsese oarecum acest centru, dar într-un fel care ținea de minte, de suflet, de imaginație. Există un lotus înăuntrul oricărei persoane, iar o altă persoană putea să-i împărtășească atmosfera, parfumul, chiar și dacă acei doi oameni nu se atingeau. Wayne nu înțelegea de ce-ar trebui să se gândească la Wally Michelin într-un asemenea moment, în afară de faptul că exista fericire în cunoașterea acestui centru al lumii și că avea de-a face cu legătura strânsă cu o altă persoană.

— Te gândești, îl întreabă interna amabilă, cum ar fi fost viața ta dacă ai fi fost crescut ca femeie?

— M-ar fi chemat Annabel.

— Annabel. E un nume frumos.

— Dar uită-te la mine.

— Te văd. Văd că s-a născut o fetiță și numele ei e Annabel, dar nimeni n-o cunoaște.

Interna spuse lucrul ăsta și Annabel, înăuntrul lui Wayne, îl aștepta de atâta vreme. Îl auzi din ascunzătoarea sa.

— Poți să-i iei numele, zise interna. Nu ai nici un prieten căruia să i-l spui?

— Am avut o prietenă, răspunse Wayne chinuit de dorul după Wally Michelin. Dar am pierdut-o.

Incizia pe care i-o făcuse Haldor Carr începea să-l doară, chiar rău de tot, și Wayne nu-și dorea decât să doarmă.

— Nu ai pe nimeni?

Steve Keating se rugase întruna de Wayne să-l lase să-l ducă cu mașina la spital. Se rugase de el aproape până în ultima clipă. Steve se arătase foarte interesat de toată povestea acelei părți a lui Wayne care era în realitate femeie.

— Cred că am un prieten, zise el.

Dar numele acela, Annabel, era un cuvânt magic, care-l făcu pe Steve Keating să-și schimbe atitudinea.

Steve ținuse secrete informațiile științifice legate de Wayne – îl fascinau îndeajuns ca să nu simtă nevoia să le împartă cu altcineva. Dar când Wayne se întoarse de la spital și îi spuse noul lui nume, Steve Keating nu reuși să-l

digere așa cum digerase celelalte date. Nu că Wayne l-ar fi rugat să-l strige pe noul lui nume. Doar i-l spusese și cuvântul acela, Annabel, plutea ca un nufăr prin mintea lui Steve. Îi răsări în minte, surprinzându-l, în seara în care se îndrepta spre Derek Warford și spre amicii lui de pe debarcader.

— Keating, zise Derek Warford. Unde ți-e prietenul în seara asta? Noul tău amic. Sunteți destul de apropiați, nu-i așa?

— Las-o moartă.

— Cum îl cheamă, apropo?

Steve îi plăti lui Warford pentru o bere din baxul lui de șase. Apoi mai cumpără câteva. După ce le bău pe toate, zise:

— Îl cheamă Wayne Blake. Și știi ceva?

— Ce naiba mai vrei, Keating?

— Tocmai a făcut o operație de schimbare de sex.

Steve nu știa cum s-o numească altfel.

— Fugi de-aici!

— Și-a schimbat numele în Annabel.

— Las-o moartă!

— Uită-te mai bine la el data viitoare când ai ocazia.

— Numai minciuni îndrugi, Keating. Ți-ar trebui vreo câteva șuturi zdravene în coaie. Ar fi o operație de schimbare de sex perfectă pentru tine, nu-i așa, băieți?

La Jack's Corner shop era un raft cu conserve de tomate Hunt's, ravioli Chef Boyardee și lapte condensat Carnation. Un alt raft cu prosoape de hârtie, suluri de hârtie igienică, absorbante, tampoane și saci de gunoi. Un stand cu chipsuri și Cheezes, un raft cu baterii, abțibilduri de călcat și spray-uri WD-40 și unul cu farfurii de carton, cuțite, furculițe, linguri de plastic și lumânări aniversare în formă de numere. Lângă aparatul de hotdogi se aflau niște pastramă uscată de vită, prăjiturile cu mere de la Jane's Bakery, un borcan cu ouă murate și un altul cu crenvurști în saramură, niște bilete de loterie, iar în spatele tejghelei era un feliator cu care soția lui Jack, Josephine, și fiica lui, Margaret Skaines, feliau ruladă de curcan și salam în valoare de trei sute de

dolari pe săptămână. Băieții din Battery se duceau acolo după țigări și salam Maple Leaf și tocmai asta făcea Derek Warford în seara când îl zări pe Wayne, care stătuse jumătate de oră după muncă în locul pe care i-l arătase Steve – veranda lui Katie Twomey – privind luminile de pe apă. Wayne își parcase duba peste drum de Jack's Corner Shop și urcase dealul. În ultimele nopți nu-l mai văzuse pe Steve. Dar nu-l deranja să privească singur luminile în liniște. Steve avea obiceiul să vorbească întruna.

Derek se sprijini de teighea în timp ce Josephine îi împacheta feliile de salam în hârtie cerată și se uită lung la Wayne.

— Cum îți merge?

— Binișor.

— Mă bucur să aud asta.

Margaret îi dădu pachetul și Derek îi plăti un dolar și patruzeci și nouă de cenți, apoi își cumpără câteva batoane Sweet Marie pe care Jack le avea la reducere cu șaiszeci și nouă de cenți. Desfăcu pachetul, apucă prima felie de salam, îi smulse învelișul de plastic cu litere roșii și albastre, îl aruncă pe jos și mușcă din carnea rozalie, după care se apropie. Wayne îi văzu urmele de dinți de pe felia de salam și ridurile maronii pe pielea de deasupra mărunții lui Adam și simți un fior de teamă. Derek Warford măsură cu privirea pieptul lui Wayne, văzându-l într-o lumină nouă.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale, Wayne.

— Poftim?

— Am auzit că ai făcut o operație. Sper că nu-i nimic serios. Sper să nu fi fost cancer de prostată sau ceva.

Wayne își dădu seama că Steve îi spusese ceva lui Derek.

— Nimănui nu-i place să ajungă sub cuțit, continuă Derek cercetând felia de salam pe ambele fețe, foarte atent la muște și fire de praf. Pe mine, unul, nu m-ai prinde nici măcar prin preajmă. Ce ți-au făcut? N-ai pierdut nimic, așa-i?

Derek se aplecă destul de mult să scape de urechile agere ale lui Margaret Skaines, care ștergea mașina de carne cu un prosop de hârtie și spray cu lămâie. Wayne simți mirosul vaporilor de lămâie și pe cel de salam din răsuflarea lui Derek când acesta șopti:

— Sper că nu ți-ai pierdut biluțele.

Wayne ieși din magazin și se sui în dubă. Nu-i venea să urce din nou până la veranda lui Katie Twomey, însă nici n-avea chef să se întoarcă acasă. Voia să privească luminile de pe apă, fiindcă îl linișteau, așadar conduse până pe Signal Hill Road și lăsă duba în parcare de sub Cabot Tower, unde își lăsau mașinile turiștii și îndrăgostiții. Pe partea cu oceanul nu se vedea nimic, ceața era prea deasă. Nici măcar nu-ți dădeai seama că era vreun ocean acolo, doar o pâclă fumurie care îți bloca vederea. Dar pe partea cu portul ceața se subția, atârând în fâșii zdrențuite, ca niște degete, și luminile verzi, roșii și portocalii ale vapoarelor și luminile macaralelor, ale autostrăzii, ale bisericilor și ale întregului oraș se întindeau până departe, așa că Wayne se uită la ele. Nu știa că Derek Warford îl urmărise cum urcă pe Signal Hill Road și, când șase oameni deschiseră portierele dubei și se urcară înăuntru, îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că erau Derek Warford și gașca lui.

— Hei, fetițo, zise Warford.

Ținea în mână o sticlă de bere, fluturând-o spre fața lui, și Wayne își dădu seama că fundul îi era spart.

— Hai, fetițo, du-ne până la Heleșteul Mortului.

— Unde vine asta?

— Băieți, fetița noastră nu știe unde-i Heleșteul Mortului.

Sticla îi pluti pe deasupra feței, iar Wayne se gândi la frumusețe și la cum îl ocolise ea întotdeauna, dându-și seama că în tot timpul ăsta sperase s-o capete. Nu voia multă, doar ceva acolo. Cât să se uite o dată în oglindă și să vadă un chip frumos, chiar dacă frumusețea lui era abia perceptibilă. Chiar dacă nimeni altcineva în afară de el n-o putea vedea. Nici măcar nu trebuia să fie frumusețe, se mulțumea cu o față drăguță. Fără pori dilatați. Cu piele catifelată. Fără vreo urmă din mărușul lui Adam. Se mulțumea cu o frumusețe banală, ca aceea a lui Margaret Skaines de la Jack's Corner Shop, sau a femeii de pe Old Topsail Road a cărei fetiță întrebase dacă Wayne era bărbat sau femeie. Nu, femeia aceea fusese într-adevăr frumoasă. Wayne n-avea nevoie de atâta frumusețe. Ar fi însemnat să se lăcomească.

— Nu te-a mai dus nimeni până acum la Heleşteul Mortului, fetițo?

Derek Warford ținea sticla spartă deasupra feței lui Wayne.

— Asta-i clar, tocmai ai trecut pe lângă el în drum spre Signal Hill. Cele mai multe fete de pe-aici, la nici jumătate din anii tăi, știu unde-i Heleşteul Mortului. Pornește duba, așa, întoarce-o, coboară pe unde-ai venit, drept înainte și când ajungi... nu, ușurel acum... jos pe stânga, așa; ai nevoie de cauciucuri bune pe-aici, îți spun eu. Chiar aici, intră și dă înapoi, dă-i, dă-i, asta e, oameni buni, în ascunzătoarea asta micuță și drăguță. Parchează mai încolo, mai în spate. Dă drumul la radio. Ce rahat de post ascuți acolo? Ce-i sunetul ăsta de rahat?

Sticla spartă era frumoasă. Avea pe ea un cerb cu coarne ramificate, iar eticheta avea o bordură aurie și o parte verde ca o fundă care se desface. Warford ținea sticla destul de aproape pentru ca Wayne să poată citi cuvintele mici și aurii de sub cerb. VERITAS VINCIT. „*Veritas*“, se gândi el, „trebuie să însemne «adevăr». Dar ce însemna *vincit*? Avea oare vreo legătură cu «invincibil»? Însemna «putere»?“

— Dă dracului pe KIXX Country, zise Warford. Pune niște Conway Twitty¹. Niște Cunny Titty². Băieți, ne-am ales cu o fetiță care n-a mai fost pe-aici până acum. Am auzit că are o pereche de țâțe strașnice. Și o păsărică grozav de interesantă. Vrea careva s-o mângâie pe păr? De cele mai multe ori, când o fată vine aici, cineva o mângâie puțin pe păr, ca s-o stârnească. Fetelor le place chestia asta. Hei, Broderick, ocupă-te tu de păr. Joacă-te puțin cu el. Stârnește fetița.

— Las-o baltă, omule. Nu m-ating de părul ăla.

— Du-te dracului, Broderick. (Derek Warford îi trase lui Wayne gluga de pe cap.) Vezi părul ăsta? (Derek prinse în

1. Harold Lloyd Jenkins (1933-1993), cunoscut sub numele de scenă Conway Twitty, este un cântăreț american de muzică pop, country, rock'n-roll și R&B.

2. Joc de cuvinte cu conotație sexuală: numele Cunny Titty este format prin alăturarea a doi termeni argotici diminutivi, *cunny* (păsărică) și *titty* (țâțișoară).

mână un mănunchi din părul lui Wayne și îl răsuci.) Drăguță coamă, dacă fetița noastră ar mai pieptăna-o din când în când. (Derek scoase o sticlă din buzunarul blugilor și o trecu celorlalti.) Îți place vodca, fetițo? Nu-ți miroase deloc răsuflarea. Când te întorci acasă, la prietenul tău, Steve. Ei, doar nu vrei să afle c-ai fost cu noi, așa-i? Unde-i în seara asta? Știi ce? Cred că l-am văzut pe la casa lui Katie Twomey, chiar după ce-ai plecat tu. Cred că stă și-așteaptă pe verandă să vii să-ți petreci încă o noapte cu el. Ce drăguț! Nu-i așa că-i drăguț, băieți? Ți-o pui cu Steve, fetițo? O faceți pe scândurile vechi de pe veranda lui Katie Twomey? Bine c-a plecat în vest la Brian și nu vede ce faceți tu și cu Steve pe proprietatea ei. Acum scoate-ți sutienul să te vedem, fetițo. Unele copci de la sutienele astea noi sunt greu de desfăcut dacă nu e al tău. Cum, n-ai sutien? OK, băieți, avem nevoie de-un voluntar. Fifield, ce-i cu tine? Scoate-ți... aha, scoate-i cămașa fetiței. Aha. Măiculiță, ce avem noi aici? Mă-ntreb: o fi vreun fir de păr pe țățele alea afurisite? Băga-mi-aș ceva în curu' lui să-mi bag. Fifield, desfă-i cureaua. Dă-mi raportul despre ce găsești.

„Frumusețea a dispărut“, se gândea Wayne. „Frumusețea a dispărut și nu se mai întoarce niciodată, cu toate că nici n-a trecut încă pe-aici.“ Pățea exact ca Wally Michelin, care dorise să cânte *Cantica lui Jean Racine* când abia ieșiseră din copilărie. Un lucru poate să dispară înainte să fi ajuns cu-adevărat la tine. Erau și lucruri din astea. Cantica era unul, frumusețea altul.

— La naiba, Warford, niște faruri.

Luminile se arcuiră pe deasupra tufișurilor și scânteiară pe sticla zimțată pe care Warford o ținea deasupra ochilor închiși ai lui Wayne. Dacă deschidea ochii, o să fie silit să înceteze să se gândească la frumusețe și să înceapă să se gândească la vedere. Dacă voia s-o piardă sau nu. Warford putea s-o facă într-o clipită. După aceea nu mai conta dacă frumusețea dispărea pentru totdeauna. Numai pleoapele lui Wayne și un strat subțire de aer cât încă o pereche de pleoape stăteau între sticla spartă și ochii lui.

— Naiba să le ia de faruri.

— Ce naiba te-a apucat, omule? E doar muistu' ăla de Jesus Graham Morrissey, ce știe el? Are capul vârât până la umeri în pășărica Tinei Payne, așa că nu-i pasă de nici o fetiță pe care-o avem noi aici. De nici o afurisită de fetiță monstruoasă cu țâțe păroase și... acolo jos ce are, Fifield? O pășărică sau ce? Păcat că n-avem aparat de fotografiat. Vezi tu, ce mă interesează pe mine e care dintre noi are coaie să i-o tragă fetei noastre.

— Nu te uita la mine.

— Tu ce zici, Broderick? Hai. Dezmorțește-ți degetele. Poți să lucrezi cu degetele mai întâi și după aia să-ți scoți scula. Hai.

— Du-te naibii.

— Sau cu un baton din ăstea Sweet Marie. Ce zici? Hai, Fifield, ce te-a apucat? Păcat că n-am luat un știulete din ăia negri din fața ușii lui Mary Fifield – ar fi ca o sculă zdravănă de negrotei pe care-am putea-o folosi. Du-te și adu unul, Fifield, e ușa mătușă-tii. Băga-mi-aș, chiar o sculă zdravănă de negrotei.

— Termină odată, Warford.

— Asta vrea și ea.

— Las-o baltă.

— Adică, de ce-ar vrea cineva să fie fetiță când nu-i nici o nevoie, dacă nu ca să și-o tragă?

— Termină odată.

— Despre asta-i vorba, oameni buni. Țsta-i jocul. Ascultați la mine, băieți, aveți aici o ocazie de-a dreptul unică în viață.

Garderoba

Catifeaua de un verde întunecat, aproape negru, capta lumina de pe tavanul garderobei, dar mai erau și muselină și dantelă, o parte din ea lucrată de mână. Wally Michelin învățase diferitele tipuri de materiale în magazinul mătușii ei și îi plăcea să le știe numele și calitatea. Înainte de-a veni să lucreze în Boston nu se gândise niciodată dacă hainele ei, sau ale maică-sii, sau ale vecinilor și colegilor ei de clasă fuseseră făcute bine sau cusute prost. Nici măcar rochia pe care o purtase la bal, cu croiala și satinul ei roșu, nu semăna deloc, își dădea seama acum, cu rochiile de satin de aici. Acestea erau mult mai grele și mai reci la atingere. Mai avea încă rochia de satin de la bal. Atârna în debaraua ei în Croydon Harbour, învelită într-un sac de la curățătorie. Mai avea și trandafirul alb, uscat și prins de bucata lui de ferigă, în sertarul de sus al biroului ei, lângă brâul roșu pe care i-l dăduse Wayne Blake în seara aceea. Știa de ce i-l dăduse. Simțea că era felul lui de a-i spune că-i părea rău pentru tot ce se întâmplase. Îi părea rău că tatăl lui distrusese Ponte Vecchio și îl chinuia gândul că Donna Palliser distrusese vocea și visurile lui Wally și nu știa cum să i le redea, deși își dorea să i le redea cu o ardoare dincolo de cuvinte. Dar acum brâul era pus deoparte într-un sertar plin de lucruri din trecut și aici, în această încăpere cu multe texturi, se afla prezentul.

Garderoba nu era mare, dar conținea toate rochiile și accesoriile folosite în spectacolele puse în scenă de secțiile de teatru și muzică de la Conservatorul Berklee. Încăperea

era mult prea mică și, în timp ce Wally își făcea loc printre costume, care atârnavă de barele prinse de tavan, catifeaua și dantela îi atingeau fața, umerii și mâinile, făcând-o să se simtă ca un personaj din *O mie și una de nopți* care intră într-un cort vaporos, magic, luminat de stele. Lucra aici din aprilie, câte două ore pe săptămână în zilele de sâmbătă, făcând inventarul costumelor din vreme, pentru ca școala să poată începe în toamnă. Trebuia să se uite după rosături în coate, tivuri zdrențuite, cusături desfăcute sau orice altceva care se cerea reparat și mai trebuia să dea deoparte costumele care erau prea uzate și să le eticheteze pentru casare. Mătușa ei îi făcuse rost de slujba asta, fiindcă o cunoștea pe costumiera școlii, care venea regulat la magazinul ei, căutând accesorii și instrumente de croitorie. Wally învățase repede în magazinul mătușii ei și costumiera o plăcea. Nu era plătită, însă Wally câștiga credite pentru taxele școlare, așa încât, dacă voia să se înscrie la cursuri la Berklee din septembrie, putea să o facă plătită o sumă mai mică decât costurile normale.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse mătușa ei. Dacă vrei să urmezi cursurile lor fără să muncești acolo, putem să te înscriem la câteva. Dacă am reușit să te ducem în Wimpole Street din Londra, putem să te ducem și în Boylston Street.

— Dar vreau, răspunse Wally.

Știa că interpreții purtaseră costumele pe scenă. Notele muzicale se impregnaseră în material, iar trupurile cântărețelor atinseseră rochiile și își imprimaseră formele în umerii și corsajele lor. Atingând catifeaua și dantela, simțea o apropiere de ceea ce ea însăși își dorise să devină și nu putea refuza șansa de-a ține în mâini costumele purtate de studenții care cântau, chiar dacă ea însăși nu putea cânta.

Thomasina Baillie se dusesse, în prima săptămână de septembrie din anul trecut, la Harley Street Voice Clinic, așa cum o rugaseră Wally și mătușa ei. Dăduseră de ea nu la pensiunea de pe Cale Street, nici la Cadogan Hotel, ci la un alt hotel, unul de lângă Poets' Corner din Westminster Abbey, un hotel pe care Thomasina nu-l menționase. Mătușa lui

Wally se interesase telefonic și afluase numele a vreo zece hoteluri situate în apropiere de Poets' Corner, apoi sunase la șapte dintre ele. La George Hotel, administratorul îi promisese să-i transmită Thomasinei mesajul lor de cum avea să sosească, pe 29 august, și se ținuse de cuvânt.

Thomasina merse la Harley Street Voice Clinic, care era o clinică privată absolut impecabilă, după cum le raportă ea lui Wally și mătușii ei. În holul de la recepție se afla un tablou original de J.M.W. Turner și sub lucarnă – o sculptură de Henry Moore. Doctorul care se uită peste informațiile prezentate de Thomasina din partea lui Wally nu promise că îi va putea reda vocea. Nu avea destule informații, spuse el, despre vătămarea corzilor ei vocale și trecuse deja mult timp. Ar avea nevoie de o ecografie și ar trebui s-o examineze el însuși pe Wally.

Wally și mătușa ei își făcuseră programare în februarie. Din săptămâna în care începuse să lucreze în magazinul mătușii ei, Wally strânsese banii câștigați și, în februarie, avea destui pentru biletul până în Anglia și pentru consultație, dar nu și pentru un eventual tratament.

„Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta“, îi zisese mătușa ei, iar Wally își amintise cum maică-sa spunea întotdeauna că Doreen și soțul ei aveau împreună atâția bani, încât nu știa ce să mai facă cu ei. Se scăldau în conturi și investiții, spunea Ann Michelin, Doreen nici măcar n-avea nevoie să țină magazinul dacă nu voia. Putea să renunțe la el chiar mâine și să trăiască tot restul zilelor mâncând numai caviar. Wally n-o văzuse niciodată pe mătușa ei mâncând caviar, iar pe unchiul ei nu-l văzuse deloc. Dar aveau o menajeră care venea în fiecare miercuri. Wally o văzuse din ușa dormitorului mătușii ei cum schimba lenjeria, cearșaful nou, alb-albăstrui, umflându-se în briza ce intra pe fereastra deschisă.

Costumele date la casare din garderobă aveau garnituri ce trebuiau păstrate și, pentru a le recupera, costumiera îi dăduse lui Wally o cutie cu unelte de croitorie care conținea un desfăcător de cusături cu mâner de sidef, niște lame și o foarfecă finlandeză. Avea o cutie cu despărțituri pentru nasturi, butoni din argint, catarama de bronz, țințe, copci,

ciucuri, șireturi și bucăți de buzunare, manșete sau betelii împodobite cu broderii lucrate manual. Lucrurile acestea puteau fi refolosite, la fel și bucățile de material din părțile neuzate ale costumelor. Wally stătea pe un scaun cu spătar, sub un bec, și tăia toate astea, le împăturea și le aranja după culoare și după tipul de material, ca să poată fi folosite la costumele noi care se croiau întotdeauna jos. Era o muncă plină de satisfacții și frumusețea ei o încânta, iar uneori se gândea că s-ar putea uita prin calendarul de la Berklee College ca să vadă ce alte cursuri mai aveau în afară de cele de canto. În acele momente se gândea că ar fi bine să tragă un folos de pe urma orelor de muncă și să-și plătească astfel cursurile, așa cum îi propusese costumiera. Însă alteori își amintea de vechea ei hotărâre: dacă nu putea să studieze cantoul, atunci nu voia să studieze nimic.

Doctorul de la Harley Street Voice Clinic îi spusese că nu prea erau șanse să-i restabilească vocea așa cum ar fi fost dacă Donna Palliser n-ar fi aruncat cioburile globului de sticlă. Intervalul de timp dintre accident și examenul medical era prea mare, îi spusese el, și chiar dacă n-ar fi trecut atâția ani, chiar dacă Wally ar fi venit imediat la el, probabil că n-ar fi putut face mai mult decât se oferea să facă acum. I-ar putea probabil restabili vocea atât cât să vorbească bine, îi spusese. Ar putea s-o facă mai puternică, iar Wally poate ar reuși chiar să cânte. Poate ar reuși să cânte într-un cor, însă nu garanta lucrul ăsta. Sigur ar fi putea să cânte pentru propria plăcere, iar dacă avea ureche muzicală, reușea să cânte după melodicitatea urechii ei. Cât despre forța vocii pentru cântat sau orice altceva care să se apropie de o carieră solo profesionistă, nu i se părea un rezultat rezonabil.

„Atunci nu vreau să faceți nimic“, îi răspunsese Wally.

Nu voia ca mătușa și unchiul ei să plătească mii de dolari americani ca să cânte ea pentru propria plăcere. Îi spusese lucrul ăsta mătușii ei la telefon.

„Dar propria plăcere“, îi răspunsese Doreen, „e uneori singura plăcere de care ai parte în viață. Acum ești acolo. Ești în Anglia. Profită cât poți.“

Doctorul făcuse tot ce-i stătea în puteri și îi spusese lui Wally să-și odihnească vocea șase săptămâni. Apoi, dacă voia să cânte pentru propria plăcere, putea să înceapă ușor, cu exercițiile vocale pe care i le stabilise. Îi spusese din nou că s-ar putea să reușească să cânte într-un cor dacă voia.

„Nu e nevoie să te pricepi să cânți solo ca să fii într-un cor“, îi spusese. „De fapt, corul are ceva care strânge laolaltă imperfecțiunile vocilor și le folosește ca să creeze un lucru nou, ca o infuzie din diferite tipuri de frunze de ceai. Poate să fie ceva foarte frumos.“

Era un om bun, iar Wally îi simțise bunătatea, cu toate că nu făcuse ce-și dorea ea să facă și nu spusese ce spera din toată inima că avea să spună.

Cartofi de sămânță

Unora li se părea că Jacinta Blake își pierduse energia pe care-o avea pe vremea când fiul ei locuia încă acolo și când soțul ei petrecea mai mult timp cu ea. Mergea mai rar la magazinul Hudson's Bay și nu călcase pe la biserică toată iarna, nici măcar la înmormântarea lui Kate Davis, care fusese asistentă-șefă la spitalul din Goose Bay și la a cărei înmormântare luase parte toată lumea, chiar și viceguvernatorul Newfoundlandului, care venise cu elicopterul de la Casa Guvernului din St. John's. E adevărat că de-a lungul toamnei, iernii și primăverii de când fiul ei era plecat, Jacinta nu mâncase bine și pierduse șirul zilelor, dar din punctul ei de vedere nu ea se retrăsese din viață.

Își amintea, sau credea că-și amintește, vremea când soțul ei stătuse acasă mai bine de o săptămână sau două la rând și se uitase la ea când vorbea în loc să se uite la sobă, sau prin ușa deschisă afară la surcele, sau mai departe, la cer și la pescărușii, rațele negre și celelalte păsări care zburau în văzduh. Încerca să-și amintească acea intimitate. Fusese oare o iluzie? Era convinsă că nu. Și nu era o iluzie nici că acum plutea printr-o existență în care ea rămânea neatinsă. Nimeni nu-i atingea trupul, iar de când Wayne plecase, nimeni nu-i atingea sufletul. Devenise ireală, se gândea Jacinta, pentru oricine altcineva în afară de ea însăși. Drept urmare, își pierdeă conștiința propriei influențe asupra lumii. Avea o influență asupra ceainicului dacă îl puneă pe plită. Fierbea. Își făcea niște ceai. Dacă trăgea perdelele, acestea rămâneau trase. Nu o deranja să aibă o influență asupra perdelelor.

Papucii ei rămâneau acolo unde îi lăsase ultima oară, la fel și paharele, ceașca și farfurioara ei. Cât despre influența asupra lumii mai largi, pe care o avusese ca mamă și pe care nu simțea că o avea ca femeie ce trăia practic singură, influența aceea își pierduse puterea.

Când se întoarse acasă în primăvară, Treadway observă că nu știa sigur dacă era miercuri sau sâmbătă – atunci îi scrisese lui Wayne că i se părea cam confuză. Dar nu era confuză, nu în mintea ei. Îl urmări pe Treadway cum deretica prin casă, cum trăgea perdelele și deschidea ușile și geamurile. Spălă chiar ferestrele, lucru care o surprinse. Le spălă cu Windex, la fel de metodic cum făcea toate lucrurile, folosind un sistem care cuprindea trei tipuri de cârpe. Când merseră la culcare, o sărută de noapte bună pe obraz de parcă ar fi sărutat de rămas-bun o nepoată sau un nepot în gară, apoi se întoarse cu spatele la ea și aproape imediat începu să sforăie ușor. N-o deranjase niciodată sforăitul lui, care devenise pentru ea ca un fel de muzică, însă era sigură că-și amintea o perioadă a căsniciei lor când a fi cu Treadway când dormea nu i se părea același lucru ca a fi cu el când era treaz.

Acum făcea alte treburi care se cereau făcute în luna mai. Urcă pe scară până pe acoperiș și curăță coșul, apoi coborî în pivnița de rădăcinoase și aduse cartofii moi din anul trecut ca să-i folosească drept cartofi de sămânță în grădină. Nu știa că ea cumpărase cartofi de la magazin cât fusesse el plecat pe traseul cu capcane. Făcuse asta pentru că era mai plăcut să te plimbi pe-afară la lumina zilei și să cumperi cartofi curați, neîncolțiți, decât să cobori treptele până în pivniță și să cari sus niște cartofi care trebuiau spălați și curățați de lăstarii ca niște tentacule albe și a căror coajă se zbârcise. Așa că rămăseseră o mulțime de cartofi de sămânță, iar Treadway îi puse grămadă pe alea din față și se apucă să-i taie în bucăți ca să-i poată planta înainte să plece. În anii trecuți, era ceva firesc ca el să rămână acasă pe timpul verii. Noul lui stil de viață, dorința lui de-a fi plecat tot timpul în sălbăticie, rămase nedisputat.

Stătea pe tăietor, un butuc de mestecăn pe care îl rostogolise din stiva de lemne. Soarele strălucea pe coaja lui

zdrențuită, poleind-o într-un auriu-roșcat, și când Treadway se apucă să taie cartofii cu briceagul lui, îndeletnicirea i se păru îmbietoare Jacintei. Faptul că Treadway cărase cartofii de sămânță afară de la întuneric, îi răsturnase într-o grămadă îngrijită și își încropise un scăunel pe care să stea în timp ce-i tăia, o făcu pe Jacinta să simtă că-și dorea să-i taie ea însăși. Grămada de cartofi se bucura de o grijă și o atenție umane din partea lui Treadway, iar acum soarele strălucea și o încălzea și mai tare. Treadway umplu o găleată cu cartofi tăiați și se duse în magazie să aducă alta, iar ea îi luă locul pe tăietor și se apucă să taie singură cartofii. Când se întoarse cu găleata, Treadway i-o așeză la picioare și o privi lung câteva clipe. Părea să fie cea mai lungă discuție pe care o aveau după multă vreme, deși nici unul din ei nu spunea nimic cu glas tare; apoi el plecă să aranjeze lemnele din stivă, care scăzuse peste iarnă, ca s-o poată clădi la loc pe o bază solidă.

Când termină de tăiat cartofii de sămânță, îi lăsa să se usuce la soare pentru ca mucegaiul să nu-i atace înainte să apuce să ncolțească, apoi se duse la chiuvetă să-și spele pământul de pe mâini, de pe încheieturi și de sub unghii. Frecă până când pielea începu s-o furnice, după care hotărî să facă o baie și să-și schimbe hainele. Treadway trebuia să se ducă cu camioneta până în Goose Bay să schimbe niște piese la burghiu ca să-și poată repara snowmobilul și îl întrebă dacă putea să meargă cu el. Așteptă în Atelierul Mealy Mountain cât vorbi el cu proprietarul. Trase în nări mirosul de calafat, pânză și pilitură de la mașina de tăiat chei și îl întrebă ce părerea avea dacă se duceau la Mom's Home Cooking să mănânce hotdogi cu cartofi prăjiți și să bea câte o cafea. Lui Treadway îi plăceau hotdogii cu ceapă, iar Mom's Home Cooking era singurul loc din Goose Bay unde aveau un bol cu ceapă tăiată pe tejghea, lângă ketchup, muștar și condimente, fiindcă asta le plăcea americanilor care lucrau la baza militară, și Georgina Hounsell băgase de seamă.

Treadway zise:

— N-am mai fost acolo de o groază de timp.

Observă că ea se uita la mănușile de grădinărit colorate, rămase de la Ziua Mamei, ce atârnavă în stand cu un preț redus

pe ele. Ținea în mână piesele pentru burghiu, împreună cu o cutie cu mănuși de lucru din bumbac și un pachet cu șmirghel.

— Vrei să-ți cumpăr o pereche de mănuși din astea?

— Nu.

— Au niște flori drăguțe.

— Nu-mi plac mănușile de grădinărit cu flori. Dacă mă apuc să lucrez în grădină, vreau niște mănuși simple, ca alea pe care ți le-ai luat tu.

Mănușile lui de lucru erau din bumbac alb și o cutie cu douăzeci de bucăți costa cât o pereche de mănuși de grădinărit pentru femei. Știuse asta despre Jacinta, că-i plăcea să folosească mănușile lui albe și-i plăcuse întotdeauna, însă era unul dintre lucrurile pe care le uitase.

— N-am nevoie de toate, zise el, poți să iei jumătate din ele.

Zicând asta, își aminti că împărțiseră adesea o cutie cu mănuși, însă nu în ultimii ani. Alt lucru pe care îl făcuseră era să mănânce la restaurant când veneau în Goose Bay și s-o roage pe chelneriță să le toarne cafelele în pahare de carton după ce terminaseră de mâncat. Luau paharele cu ei în camionetă și conduceau până la panorama de pe drumul de întoarcere spre Croydon Harbour pe autostradă, apoi opreau camioneta și-și beau cafelele uitându-se la Mealy Mountains.

Astăzi, după hotdogii de la Mom's Home Cooking, făcură asta din nou și se simțiră amândoi bine, iar când ajunseră acasă, Treadway zise:

— Nu trebuie să plec imediat în pădure. Șindrila de pe partea veche a casei s-a desprins și, dacă tot mă sui pe acoperiș, aș putea să arunc o privire și la izolație.

Jacinta își puse mănușile de lucru, scoase lopata cu lamă îngustă din magazie și săpă grădina, pregătind-o pentru plantarea cartofilor. Apoi își perie părul și se îmbracă cu o rochie roșie, peste care își luă haina de lână verde, își schimbă cizmele de iarnă cu niște pantofi și plecă la magazinul Hudson's Bay să cumpere semințe de morcov, păstârnac și mazăre și, dacă tot se pornise, măzăriche, pe care o planta nu pentru păstăi, ci pentru florile cu volane care creșteau și doi metri dacă știai unde să le sădești. Nici unele dintre ele nu puteau fi plantate

mai devreme de două săptămâni, dar era plăcut să-ți petreci tot timpul acesta cu pachetele de semințe pe pervazul bucătăriei, imaginându-ți cum scot mlădițele capul din pământ.

Roland Shiwick împrumutase roaba lui Treadway în toamna trecută și n-o adusese înapoi. Acum, când Treadway se duse s-o ceară, Roland îi spuse că o zărise pe Jacinta săpând pământul din grădină.

— Ei, asta-i un lucru pe care nevastă-mea nu l-ar face în ruptul capului, zise Roland. Te admir că ai o femeie care poate să muncească din greu și în același timp să arate bine.

Roland o văzuse pe Jacinta în haina verde și în pantofi. Nu știa unde era roaba, lucru pe care Treadway nu putea să-l înțeleagă. Nu pricepea de ce un om în toată firea ar împrumuta roaba altuia în loc să-și cumpere una a lui și chiar mai puțin cum putea cineva să piardă o roabă și să nu știe unde dispăruse. Pe deasupra, ceva în felul în care Roland Shiwick spusese că nevasta lui arăta bine nu-i plăcu deloc lui Treadway. Era ca și când Roland ar fi dat glas unui lucru pe care Treadway nu avea curajul să-l rostească cu glas tare, deși Jacinta era nevasta lui. Dacă Treadway, care era căsătorit cu ea, nu putea să-l rostească, atunci cum de avea Roland Shiwick tupeul să comenteze despre felul în care arăta Jacinta? Și ce nu-i plăcea la felul în care arăta nevasta lui Roland? Melba Shiwick arăta ca o femeie obișnuită. Nu era deloc urâtă. Poate doar ștearsă, din câte își dădea seama Treadway, și nu pricepea de ce Roland se apucase să comenteze acum despre Jacinta.

Treadway n-ar fi numit gândurile astea trecătoare gelozie, totuși întorcându-se acasă se gândi într-adevăr că era un lucru bun că hotărâse să nu plece încă în pădure.

Jacinta puse la spălat o mașină plină cu cămășile ei de noapte vapoaroase, cele care îi amintiseră inconștient lui Treadway de stelele încețoșate din vremea când citea Cartea lui Iov în cabana de vânătoare. Le întinse pe sârmă, unde briza de sfârșit de mai le făcea să danseze deasupra grădinii săpate de curând și a peticelor de zăpadă rămase.

Specialistul în machiaj

Steve Keating își făcu apariția la ușa apartamentului din Forest Road – căința întruchipată. Arăta, îi trecu prin minte lui Wayne, de parcă ar fi avut doisprezece ani în loc de cincisprezece și îi oferă un prânz de la băcănia Caines.

— E o mâncare rece.

Steve îi întinse punga și Wayne scoase din ea o farfurie de carton învelită în folie de plastic, plină cu genul de mâncare pe care clientele obișnuite ale domnului Caines o cumpărau pentru soții lor sâmbăta, înainte să-și părăsească bucătăriile ca să meargă la sala de bingo. Două felii de șuncă fiartă, două de curcan, niște salată de varză cu spaghete, o chiflă și niște salată de cartofi colorată în vișiniu cu zeamă de sfeclă murată și extrasă cu o cupă de înghețată.

— Ți-am zis eu, spuse Steve.

— Ce mi-ai zis?

— Că după ce o s-ajungi să mă cunoști n-o să-ți mai placă de mine.

— Nu mi-ai zis niciodată așa ceva.

— Ba da.

— Nu prea cred, Steve.

— Ei, atunci am gândit-o. Of, dacă mi-aș fi ținut gura! Nu mi-a trecut o clipă prin minte să trăncănesc despre tine cu Warford, să mă trăsnească Dumnezeu dacă nu-i așa. Maică-mea zice că nu sunt în stare să-mi țin gura și că n-ar mira-o dacă mi-ai lua capul după ce-am făcut.

Wayne nu se mai dusese la muncă în zilele care trecuseră de la atac. Avea o tăietură urâtă chiar lângă ochi și o grămadă

de răni pe care i le făcuseră Derek Warford și gașca sa când își băteau joc de trupul lui, însă nu se dusesese la doctor și nu suflase nimănui o vorbă despre cele întâmplate. Cumpăraseră de la farmacie niște alifie pe eticheta căreia scria că era răcoritoare și cicatrizantă și că putea fi folosită și pentru bebeluși și se dăduse cu ea prin toate locurile unde îl dureau și la care putuse ajunge. Când Steve își făcu apariția la ușă cu prânzul, lui Wayne îi era foame. Nu avea nimic în frigider în afară de jumătate de conservă de fasole și niște pâine. Când sunase ca să-l anunțe că era bolnav, Frank King îi spusese să se întoarcă repede la muncă, fiindcă altfel avea să fie înlocuit, iar acum îi era frică să se ducă acolo, pentru că nu arăta bine deloc și știa că Frank King o să aducă repede vorba despre înfățișarea lui. Pe Signal Hill, Derek Warford pomenise întruna de sânii lui, bătându-și joc de ei, și Wayne își dădu seama, cercetându-și trupul în oglindă, că dacă Frank King nu-i observase deja, mult n-avea să-i ia.

— Nu te-aș putea învinovăți dacă m-ai urî acum, zise Steve.

— Nu te urăsc, Steve.

— Poți s-o faci dacă vrei.

— Odată ce-ți place cineva, continuă să-ți placă, orice-ar face.

— Așa ne spunea și domnișoara Cramm, care era profesoara mea înainte să plece. Mă lăsa să fac pălării pentru piesa de la școală și în felul ăsta mă scutea să mai joc în ea, ceea ce era bine, fiindcă nu sunt în stare să învăț replicile pe de rost. Dar acum o am pe domnișoara Fiander, care nu mă poate suferi. Nu lucrezi azi?

Wayne născocise un plan ca să se poată duce să-și încarce duba fără să-i vadă Frank King tăietura de pe față. Știa că Frank făcea o pauză de prânz în fiecare zi și mergea să mănânce la Wendy's. Voia să-și facă livrările după lăsarea întinericului, însă luna iunie se apropia cu pași repezi și în fiecare seară se întunea tot mai târziu.

— Am o problemă, îi spuse lui Steve, cu treaba aia despre care ți-am povestit. Că vreau să-mi fac livrările după lăsarea întinericului. Aseară era încă lumină pe la ora nouă și nimeni nu vrea să vină vreun om cu livrările mai târziu de-atât.

— Pot să fac eu livrările! strigă Steve, încântat că putea să se răscumpere față de Wayne. Mama servește cina la cinci și jumătate, după ce mă întorc de la Caines, așa că la șase pot să vin încoace și să pornim împreună cu duba – eu intru pe alei și tu rămâi înăuntru. Oricum, nu arăți așa de rău, dacă te duci și-ți cumperi niște haine care să nu atârne în halul ăsta pe tine.

Wayne îl lăsă pe Steve să facă livrările. Să intre pe alei cu carnea și să se întoarcă la dubă cu banii. Se duse în fiecare zi la depozitul lui Frank King să-și încarce duba între 12.40 și 1.30, când știa că șeful lui era tocmai în Thorburn Road, mâncând un cheeseburger dublu și un cartof fiert cu cașcaval ras și sos de brânză pe deasupra la Wendy's, pentru ca acesta să nu-l vadă.

Dar într-o zi Frank se întoarse mai repede, fiindcă cei de la Wendy's nu mai aveau sos de brânză, și îl zări pe Wayne.

— Hotărât lucru, trebuie să acorzi mai multă importanță înfățișării, zise el cercetându-i blugii, cămașa și ghetete. Trebuie să fii curat, curat, curat ca lacrima.

Frank îi dădu ocol și în clipa aceea Wayne înțelese că nu hainele, ci trupul lui îl scotea din sărite.

— E ceva în înfățișarea ta care nu merge... nu știu să spun ce anume, mustăci Frank. Du-te la Croitoria lui Tony și roagă-l să-ți ajusteze cămașa asta. Nu-ți ia mai mult de șapte dolari. Clienții vor să arăți mai curățel decât când ai venit aici. Altfel o să-ți arunce doar o privire și o să-nchidă ușile.

Seara târziu, după ce încheiara livrările, Wayne îl lăsă pe Steve acasă și conduse până pe chei ca să privească macaralele. Uneori le privea din dubă, însă poliția stătea tot timpul cu ochii pe cei care zăboveau pe lângă docuri și nu voia să fie silit să le explice ce făcea acolo la miezul nopții. Așa că în nopțile de iunie se ducea și se așeza pe pământ, sub podul din Southside, și privea macaralele de-acolo, bigile lor reticulare cu luminițe galbene și portocalii, ascultând

plescăitul apei care se lovea de docuri și zgomotele de deasupra, de pe Water Street, strigătele bețivilor de pe George Street, claxoanele taxiurilor, zumzetul mașinilor care treceau printre hoteluri, restaurante și baruri deschise până târziu în noapte.

Stătea sub pod și vedea bărbați bând dincolo de șoseaua ce trecea prin spatele complexului Murray Premises, dar și alte lucruri, lucruri care îi aminteau de ceea ce spusese taică-său la telefon despre ce li se întâmpla oamenilor care nu-și plănuiau cu grijă acțiunile, care locuiau în oraș și nu aveau nici o pregătire, care nu se gândiseră la aspectele economice și nu priviseră spre viitor, care se afundaseră în latura abjectă a vieții, ce îi aștepta cu brațele deschise. Se uita la podul de deasupra lui, cel din Southside, și se gândea la toate podurile pe care le desenase și le studiasse, la faptul că nu semăna cu nici unul dintre ele. Era o construcție utilitară, cu totul lipsită de frumusețea unui pod italianesc sau măcar de urâtenia marelui pod londonez. Avea propria urâtenie, ce venea din faptul că nimănui nu-i păsa cum era proiectat atâta vreme cât mașinile puteau să ajungă de pe Water Street, din capătul ei estic, pe Southside Road. Sub el zăceau aruncate sticle de bere, prezervative și cutii de Coca-Cola, iar podul în sine era prevăzut cu un parapet galvanizat, cu bare ruginite, însă nu avea nici arce, nici vreun fel de stil.

Evident, se gândea Wayne acum, lumea era un loc căruia nu-i prea păsa de frumusețe. Derek Warford și gașca lui îl trataseră ca pe-un gunoi pe care voiau să-l folosească și apoi să-l arunce. Îi cretaseră fața cu o sticlă spartă. Se vorbiseră să-l omoare și să-i azvârle trupul din vârful stâncii celei mai înalte de pe Signal Hill. Dar scăpase. Acum, singura frumusețe pe care o cunoștea stătea în simetria macaralelor, în bigile lor reticulare și mișcarea lor lentă și în felul în care lanțurile și mufele lor cu cârlig grele coborau încet containerele într-o linie dreaptă ca un fir cu plumb. În toate astea erau deopotrivă tehnică și frumusețe, iar el își petrecea ore întregi privindu-le. După-amiaza, înainte să-și facă livrările, se plimba îndelung, observând în același timp că îi

plăceau străzile în pantă lăturalnice, ca Nunnery Hill, și cele cu nume paradoxale, ca Long Street, care era cea mai scurtă stradă din St. John's, sau Road de Luxe, care n-avea absolut nimic luxos.

Road de Luxe era o străduță povârnită și ciudată, care te ducea din Waterford Bridge Road la Village Mall, în Topsail Road. Era doar un delușor amărât cu un nume ce îți crea așteptări înalte. Pe ea se afla un magazin numit Valu Best Convenience, care arăta de parcă ar fi fost acolo cu mult înainte ca strada să-și capete numele. Plicuri stăteau alături de chibrituri, lumânări pentru situații neprevăzute și mănuși elegante de damă. Zări o cutie cu piepteni cu dinți rari și se gândi cât de lungi îi ajunseseră pletele. Nu se mai tunsese în ultima vreme, pentru că nu voia să intre într-o frizerie și să îndure privirile sfredelitoare ale frizerului în timp ce-l întreba cum prefera să-l aranjeze la spate și pe părți. Data fiind fragilitatea trupului său, sânii proeminenți și noua formă a lui Annabel, o tunsoare bărbătească ar fi arătat mai ciudat decât părul lung, care îi oferea oarecare libertate. Nu avusese niciodată nevoie să se bărbiească așa cum făcea tatăl lui, cu regularitate în fiecare dimineață, și nu îi crescuse niciodată o barbă țepoasă sau ceea ce lumea numea „umbra de după-amiază“. Fața îi fusese întotdeauna netedă, deși dacă nu s-ar fi bărbierit, i-ar fi crescut pe bărbie un puf auriu și moale. Cumpără un aparat de ras și un pieptăn. Dacă avea să capete fragilitatea lui Annabel, nu voia să aibă barbă sau să fie tuns scurt. Nu știa ce vrea, dar știa că nu mai voia să se prefacă în continuare că era bărbat. Ajungând în vârful pantei din Road de Luxe, hotărî să traverseze Topsail Road spre mall. Intră cu aparatul de ras și pieptănul în toaleta bărbaților de lângă zona de restaurante și fast-fooduri și își bărbieri puful aproape invizibil de pe bărbie – nu mai mare decât cel de pe fețele multor fete. Săpunul din dozator mirosea a chimicale. Părul lui, când folosi pieptănul nou, îi aminti de ferigile catifelate care, la vremea asta din an, își ridicau capetele de-a lungul pârlului din spatele casei părinților lui. Oare fața lui fusese vreodată o față de bărbat?

Își cercetă mărul lui Adam înghițind. Era la fel de pronunțat ca al unui bărbat? Bănuia că răspunsul era fie da, fie nu. Wayne își dorea să-și poată da seama, însă propria față îi era prea familiară. Un bărbat intră să folosească pisoarele și se uită la el bănuitor. Își ținea portofelul în buzunarul de la spate, în jurul căruia materialul blugilor se decolorase. Bărbatul se încheie la șliț și îi aruncă lui Wayne o privire în care se citeau deopotrivă dezgustul și teama. Poate că Frank King nu se înșelase prea mult.

Mallul îi dădea întotdeauna lui Wayne senzația că încerca să-l convingă de o iluzie pe care n-o prea înțelegea. Anume că lumea era un loc plin de lumini scânteietoare. Că puteai să-ți arăți dragostea pentru cineva dăruindu-i o cană nouă cu un ursuleț alb înăuntru. Intrase o dată să-și cumpere niște șosete și descoperise că, în cele 116 magazine ale mallului, nu exista nici măcar o singură pereche pe care taică-său ar fi purtat-o. Acum se uita în vitrinele acelor magazine și încerca să se privească de parcă s-ar fi uitat la un străin. Încerca să vadă, în reflexiile transparente ale siluetei sale ce trecea pe lângă standurile cu blazere, bluze fără spate, veselă și tacâmuri cu design italianesc, ce vedeau alți oameni când se uitau la el. Umerii îi erau lăsați? Vru să-i îndrepte, dar asta îi scoase pieptul în afară într-un fel care-l dezamăgi. În vitrina de la Fairweather era expus un pulover ce arăta de parcă avea aceeași culoare ca atunci când lâna nu era încă tunsă de pe oi. Era un pulover pentru femei, însă de ce arăta așa? Intră în magazin să-l cerceteze. Trase de guler ca să vadă ce mărime era. Un 36. O vânzătoare îl întreabă dacă putea să-l ajute. Se simți stânjenit. Voia să știe cum ar arăta puloverul pe el.

- Aveți o mărime mai mare?
- Ce mărime ați dori?
- Cum funcționează chestia asta cu mărimile?
- Treisasele e cam de mărimea mea.
- Îmi trebuie pentru cineva mai mare.
- Cineva mai solid sau mai înalt?
- Mai înalt.

Wayne își dădea cu presupusul. Bănuia că vânzătoarea nu voia să spună „gras“. Nu era deloc gras.

— Puteți să-l aduceți înapoi dacă nu se potrivește. Trebuie să-l returnați în paisprezece zile, nepurtat și cu eticheta intactă. Ați vrea să încercați un 40 sau un 42?

— Un 42.

Wayne se întrebă cum putea să-și dea seama vânzătoarea dacă un articol de îmbrăcăminte fusese purtat. Cât puteai să porți un lucru înainte ca faptul că l-ai purtat să devină vizibil. Plăți puloverul și intră într-un magazin de încălțăminte. Pantofii pentru femei erau mici. Dar nu era numai asta. Aveau tălpi subțiri. Luă în mână un pantof negru cu toc. Era ușor ca o felie de pâine prăjită. Nu se putea imagina stând pe el fără ca întregul edificiu să se prăbușească. Avea un metru optzeci și șaiszeci și opt de kilograme – știa că existau femei cu aceeași înălțime și greutate care erau considerate normale. Dar pantofii aceia nu i se păreau în stare să-i susțină greutatea. Oare kilogramele masculine erau mai dense decât cele feminine?

O vânzătoare îl văzu stând acolo cu pantoful în mână. Wayne zări niște pantofi cu șireturi pe un raft de jos. Arătau mai promițător, însă aveau botul ascuțit.

— Aveți cumva mărimea 42 la pantofii aceștia? întrebă.

Își aminti că, pe când erau copii, Wally Michelin avea picioarele cam la fel de mari ca ale lui, însă purtau mărimi diferite la pantofi.

— Nu avem decât 41. Dar s-ar putea să vă vină. Depinde cum sunt făcuți.

— Puteți să-mi arătați?

Vânzătoarea îi aduse pantofii ceruți și, împreună cu ei, unii verzi care îi plăcură mult lui Wayne. Aveau culoarea frunzelor de mestecăn și își cumpără o pereche. La Suzy Shier zări niște fuste uni, cu un șliț ce trecea puțin de genunchi la spate, dar nu se putu hotărî să-și cumpere o fustă. După ele erau niște pantaloni făcuți din același material: pantaloni pentru femei. De ce erau așa ceva? Luă o pereche și îi cercetă cusăturile. Erau mai fine decât cele de la pantalonii bărbătești. Pantalonii pentru femei erau însăși lați mult mai lejer.

Plăti 29 de dolari, sperând că nu aveau să se destrame. O reclamă anunța o ofertă specială: trei perechi de șosete trei sferturi la 10 dolari. Din câte se spunea, erau un articol care nu trebuia să lipsească din garderoba nici unei femei, așa că Wayne își cumpără și el câteva.

Vru să se schimbe la toaletă, însă știa că nu se poate duce la toaleta bărbaților să facă asta. Una dintre ușile toaletelor avea desenat pe ea un scaun cu roțile albastru, iar când o deschise, văzu că era alcătuită dintr-o singură încăpere, cu un vas de toaletă, o chiuveță și o oglindă, așa că intră. Își puse puloverul, pantalonii și pantofii verzi. Apoi își băgă cămașa, blugii și ghetele de lucru vechi în sacoșa de la Fairweather și în cea de la magazinul de încălțăminte. Stătu mult timp acolo, verificând din când în când dacă ușa era încuiată. Se privi în oglindă. Era bărbierit, avea pantalonii pe el și pantofii în picioare, totuși îi era imposibil să spună dacă arăta sau nu ca o femeie. Bănuia că nu. Nu putea să vadă cum îi stăteau pantofii decât dacă ridica genunchiul foarte sus și își așeza piciorul pe postamentul din fața oglinzii. Pantoful avea un toc mic, de vreun centimetru și jumătate, și o înclinație convingătoare, piciorul îi stătea înclinat în pielea verde, întocmai ca picioarele femeilor. Nu scăpa din ochi mânerul ușii și, când acesta se mișcă, încercă să pună piciorul înapoi pe podea, dar își pierdu echilibrul și și-l scrânti. Își dădu jos pantalonii și își puse iar blugii, păstrându-și șosetele noi pe sub ei. Însă apoi se răzgândi încă o dată. Își puse din nou pantalonii și pantofii. Pantofii îl strângeau. Își dorea să fi găsit o pereche cu un număr mai mare. Își dorea să se vadă cumva de la spate. Dacă se vedea din spate, s-ar putea să aibă o altă perspectivă. S-ar putea să-și dea seama dacă trupul lui avea un aer feminin sau nu. Mallul era un loc în care veneau mii de oameni și nimeni nu-l cunoștea. Putea să se plimbe prin el și să vadă cum se simțea. Hotărî să meargă la farmacie și să-și cumpere o oglindă de mână, ca să se poată vedea din spate. Nici nu-și amintea când își văzuse ultima oară spatele în oglindă sau dacă și-l văzuse vreodată.

Era greu să găsești un lucru atât de mic ca o oglindă de mână în mulțimea de produse din farmacie. Căutând, dădu peste un raft cu ciorapi și hotărî să-și cumpere unii extrafini pentru o persoană de un metru optzeci, cântărind între 66 și 73 de kilograme. Pantofii s-ar putea să fie mai comozi cu ciorapi decât cu șosete. Pe când trecea cu ciorapii în mână pe lângă un stand pe care erau stivuite o grămadă de cutii de machiaj, un bărbat i se adresă. Era mai înalt decât Wayne, cu niște plete până la umeri. Avea o față blândă. Ținea în mână un pămătuf cu mâner auriu.

— Dorești o consultație?

— Poftim?

— Sunt din partea firmei Lancôme. Dacă vrei, pot să-ți arăt cum să aplici culorile care se potrivesc cel mai bine cu fața ta. Nu ești obligată să cumperi nimic. Dacă nu ai timp, te înțeleg perfect.

Bărbatul avea o față blândă, ca Robin Williams. Părea genul de om care mergea cu motocicleta printre dealuri împreună cu băiețelul lui, într-un film. Filmul ar fi despre cum încerca să aibă grijă de fiul lui în împrejurări cumplite. Acum se uita la Wayne și îi oferea o consultație de machiaj fără urmă de ironie. Nu se citea nici un fel de batjocură pe chipul lui. Ori credea într-adevăr că Wayne e femeie, ori hotărâse să-l trateze cu demnitate. Wayne nu putea să-și dea seama. Sub o lampă era un scăunel și Wayne se așeză pe el.

— Frumusețea femeilor merge dincolo de aparențe, zise bărbatul care arăta ca Robin Williams. E o emoție aflată chiar la suprafața pielii tale.

— Nu m-am machiat niciodată.

— Noi credem că fiecare femeie e frumoasă. N-o să-ți supun fața la chinuri sau s-o fac să arate nefiresc.

— N-aș ști cu ce să încep.

— Începem cu un strat de fond de ten.

Specialistul în machiaj îi puse puțin fond de ten pe față. Lui Wayne îi venea greu să nu rădă la gândul stratului de fond de ten întins pe fața lui. Procedura îi amintea de văruiul pereților. Însă specialistul în machiaj avea o figură atât de

simpatică și era atât de grijuliu în mișcări, încât Wayne nu voia să-l jignească.

— O să întind fondul de ten pe jumătate din față și o să-ți arăt.

Wayne închise ochii și îl lăsă pe specialistul în machiaj să-i întindă fondul de ten cu pământul pe obraz, pleopă, frunte și bărbie. Se întrebă care era numele real al specialistului. Îi era teamă că i-ar putea spune Robin din greșeală. Era grozav de relaxant să stai pe scăunel sub lumina albă și să-ți fie periată fața cu atâta blândețe. Wayne se întrebă dacă specialistul în machiaj avea idee cum era să te bucuri de munca lui.

— Dacă ieși undeva, zise specialistul, și începe să plouă sau chiar dacă te duci să înoți, e în regulă. Machiajul n-o să se șteargă și culorile n-o să intre una în alta. Nici măcar dacă plângi. Viața e viață la urma urmei și s-ar putea să plângi.

Zise lucrul acesta cu bunătațe, iar Wayne simți că lumea era un loc unde toți aveau necazuri la fel ca și el, pe când înainte de-a sta aici cu Robin Williams, lumea fusese un loc unde majoritatea oamenilor se descurcau mai bine ca el. Wayne și-i închipui pe toți în ploaie cu necazurile lor, ascunse și personale, de toate soiurile, iar Robin William le studiase pe toate. Oare fiecare femeie se simțea așa odată ce accepta o consultație de machiaj gratuită sau specialistul ăsta era unic? N-avea idee. Se gândi la numele de Robin, cât de albastre erau ouăle de măcăleandru¹ primăvara și cum pasărea asta îți aducea în suflet o oarecare speranță.

Specialistul îi spuse lui Wayne că trebuie să te machiezi cu nuanțe opuse culorii ochilor tăi. Îi arată cum să-și facă o rezervă de ruj care să-i ajungă toată viața folosind un borcânel cu pudră de față ca pigment și amestecând-o cu orice gloss transparent.

— Dacă îți cumperi pudra asta pentru femei cu tenul închis la culoare, poți s-o întinzi până la linia genelor cu un pământ și un borcânel îți ajunge toată viața.

1. În engleză, *robin* înseamnă „măcăleandru“, dar este și un nume destul de frecvent.

— Mulțumesc, zise Wayne când Robin Williams îi arătă noua lui față în oglindă.

Se întrebă dacă culoarea din jurul ochilor îl făcea să pară chinuit. Nu era sigur. Hotărî să aibă încredere deocamdată și cumpără borcănelele. Nu avu senzația că Robin era lipsit de scrupule sau că se afla acolo doar ca să vândă.

— Am aplicat toate astea cu un pămătuș Lancôme, dar poți să folosești ce vrei. Nu trebuie să cumperi un pămătuș Lancôme, care costă 24 de dolari.

Specialistul în machiaj se afla cu siguranță acolo ca să vândă borcănele cu machiaj, însă Wayne simțea că îi păsa de ceea ce făcea. Robin William credea că viața era ceva în care puteai oricând să plângi și îi conferea fiecărei femei demnitate conturându-i gura, ochii și pielea cu mâinile lui blânde.

Ieși din nou în mall, bucurându-se că era aglomerat. Se gândi că i-ar plăcea să revină acolo cândva, pur și simplu ca să se plimbe sau să stea în zona cu restaurante și fast-fooduri știind că nimeni nu e interesat de el. Acolo nu erau nici un Frank King și nici un Derek Warford. Nu-i plăcea mallul și nici nu găsea nimic frumos la el. Era urât, cu-adevărat urât, la fel de impersonal și anost ca orice mall din America de Nord, însă asta îi dădea sentimentul că se ascundea, doar pentru un timp, de lumina zilei și de privirile cercetătoare. În St. John's, lumina zilei era necruțătoare, amplificată de mările de pe Signal Hill și de pe dealurile din Southside. Nu aveai cum să te ascunzi de ea în centru sau în Battery. Dar în mall deveniai anonim, puteai să-ți tragi sufletul.

Stătea în zona cu restaurante și fast-fooduri, cu o ciocolată caldă într-un pahar de carton în față, gândindu-se dacă să-și ia tăiței de la China Hut sau pui *teriyaki* de la Koya Japan, când zări pe cineva cunoscut. La început speră că nu era cine credea că este. Nu voia ca persoana aceea să-l vadă îmbrăcat în hainele pe care le cumpăraseră de la Fairweather. I se mai păruse în câteva rânduri că zărește oameni pe care-i cunoștea din Labrador. Se mai întâmpla asta când mergeai într-un loc nou, însă când te apropiai, îți dădeai seama că nici măcar nu semănau cu acea persoană. Lui Wayne i se întâmplase de câteva ori. O dată i se păruse

că-l vede pe taică-său, dar bineînțeles că nu era el. Însă femeia asta semăna tot mai mult, cu cât Wayne se apropia de ea, cu directoarea de la vechea lui școală, Victoria Huskins, femeia care dojenise cu asprime un copil de grădiniță pentru că avusese un accident la toaletă. Femeia care era responsabilă de suspendarea Thomasinei Baikie atunci când îl dusesese la spital, în clasa a VII-a. Ieșise din farmacia unde Robin Williams îi machiasese fața, intrase în zona cu restaurante și fast-fooduri, iar acum se uita în jur, la standuri, așa cum făcuse și el, încercând să se hotărască ce avea chef să mănânce, și Wayne încă aștepta clipa în care putea să-și spună cu siguranță cu nu era Victoria Huskins, ci o străină, când ea îl recunoscuse.

Prietena mea dragă

Cum de o femeie ca Victoria Huskins putea să arate mai tânără după pensionare? Fără să spună un cuvânt despre înfățișarea lui, îl salută cu o căldură aparent sinceră, îl întreabă dacă era liber să stea la palavre cu ea în timp ce-și lua prânzul și își lăasă sacoșele lângă masa lui cât se duse să-și ia un cheeseburger Dairy Queen și o înghețată cu caramel. Când se întoarse, nu desfăcu cheeseburgerul din ambalaj, ci se apucă să mănânce înghețata.

— Iau întâi desertul.

Părul îi era drept, nu tuns în formă de cască, cum îl purta pe când era directoare, și îl lăsase să crească, așa că îi încadra frumos fața.

— Ce mai faci, Wayne?

Se simți demascată și se sili să-și spună că lucrurile nu stăteau ca pe vremea când îi era directoare. Lăsase de mult în urmă clasa a VII-a. Dispăruse treptat din viața lui, iar în liceu avusese altă directoare. Însă acum simțea că, dacă nu-și controla sentimentele, avea să se transforme sub ochii ei în Wayne Blake cel de la treisprezece ani și ea avea să capete asupra lui autoritatea unei directoare.

Își spuse în sinea lui că crescuse și lăsase în urmă școala, de fapt lăsase în urmă Croydon Harbour, și că nu trebuia să se simtă rușinat că stătea acum dinaintea Victoriei Huskins arătând ca o tânără femeie în loc să arate ca un bărbat. Avea măcar o înfățișare feminină? Luminile din zona cu restaurante și fast-fooduri nu erau prea puternice. Dar, chiar dacă ar fi fost, ar fi arătat ca Annabel sau ca Wayne? Singurii

oameni care îi dăduseră ideea asta fuseseră bărbatul pe care îl văzuse mai devreme la toaletă și care se uitase ciudat la el – dar oare nu i se păruse lui? – și specialistul în machiaj care arăta ca Robin Williams, iar acesta fusese atât de drăguț și înțelegător, încât Wayne încă nu-și dădea seama, în acel moment, cum apărea în ochii cuiva ca Victoria Huskins. Și chiar dacă arăta mai mult ca Annabel decât ca Wayne, de ce-ar trebui să-i fie rușine de Victoria Huskins? În clipa aceea își dori ca întreaga lui viață să nu fi fost un secret și să existe o mulțime de oameni ca el, în loc să fie singur într-o lume în care toți aveau locurile lor sigure, ca bărbați sau femei. Tocmai singurătatea lui îl făcea să se simtă rușinat și nu înțelegea de ce trebuie să fie așa. O privi pe Victoria Huskins în timp ce ea aduna ultimele rămășițe de caramel în lingurița de plastic și își dădu seama că nu era cine crezuse el. Nu semăna deloc cu ideea pe care și-o făcuse despre ea în copilărie. I se părea mult mai umană.

— Bine, răspunse Wayne. Dar dumneata?

— Ieșirea la pensie îmi priește de minune. Mi-am petrecut cea mai mare parte din iunie în grădina de legume, după care am venit înapoi să-mi văd surorile și vechile prietene din facultate, râdem tot timpul și vorbim despre testamente biologice și planificări pentru când vom fi bătrâne și nepuțincioase, și odată ce fac toate astea și mai pictez câte-un pic, așa cum mi-am dorit întotdeauna, abia dacă îmi mai rămâne timp pentru dansul din buric sau pedalatul pe bicicletă. De fapt, s-ar putea să fiu nevoită să vând bicicleta și să mă concentrez asupra dansului.

Wayne își aminti că Joanne, chelnerița de la Shelley's All-Day Breakfast, îi spusese că toate femeile din lume dansau. Dansau singure, în feluri neștiute de nimeni. Vru s-o întrebe pe Victoria Huskins: „Unde stătea ascuns dansul din buric când erăți directoare la grădiniță și la clasele I-VII în Croydon Harbour?”. Dar n-o făcu. Putea citi pe chipul ei că descoperise o libertate pe care el n-o avea. Cumva, femeia asta inflexibilă devenise maleabilă și căpătase o frumusețe la care el nu putea să ajungă, cu toate că era bătrână. Se întrebă dacă își imagina noua ei flexibilitate. Se întrebă dacă era aceeași

persoană dură care părea să fie în vremea copilăriei lui și dacă el înghețase sau încremenise într-atât, că până și Victoria Huskins era acum mai blândă și mai umană decât el. Nu știa ce devenise și iat-o acum pe Victoria Huskins rugându-l să-i spună ce făcea în St. John's.

— Ești la facultate, Wayne? La Memorial? Spune-mi ce studiezi. Ai fost întotdeauna foarte bun la matematică și științele naturii, și la desen. Mi-aduc aminte când am pus pe perete desenele cu viața din oceane, ai făcut cel mai bun desen din școală. Un fel de anemonă, nu-i așa?

— Era o anemonă Tealia.

Wayne era surprins că Victoria Huskins își amintea desenul lui. Lucrase mult timp la el până când îi ieșise simetria.

— Mi-au plăcut întotdeauna proiectele pentru științele naturii. Acum studiezi vreo știință?

— Nu.

— Chiar așa? Mă gândeam că sigur o să te îndrepti spre știință sau inginerie. Dar erai bun și la desen. Studiezi cumva designul sau desenul tehnic?

— Nu sunt la Memorial.

— Ești la unul din colegiile tehnice?

— Nu sunt la nici un fel de colegiu. Lucrez.

Victoria Huskins desfăcuse burgerul din ambalaj, însă acum se uită la el, îl împachetă la loc și îl puse în geantă.

— Lumea nu știe asta, zise ea, dar poți să încălzești un burger în cuptorul cu microunde și să fie chiar mai bun decât când era proaspăt. Ce lucrezi, Wayne?

— Lucrez pentru unul dintre angroșiștii din Thorburn Road.

— Ce fel de angrosist?

— Unul care vinde mâncare. Am propria mea dubă frigorifică și fac livrări peste tot prin St. John's și o parte din Mount Pearl.

— Ce livrezi, Wayne?

— Carne. Pește. Diferite sortimente de cârnați.

Victoria Huskins îl privi drept în ochi. Nu zăbovi cu privirea asupra părului, hainelor și machiajului său.

— Deci vinzi carne dintr-o dubă.

Nu-l întrebase nimic despre înfățișarea lui. Erau la 1600 de kilometri de Croydon Harbour. Aștepta să-i spună mai multe, dar nu părea curioasă în privința masculinității sau a feminității lui.

— Nu m-am gândit niciodată să merg la Memorial, zise el. Deocamdată mă strădui să înțeleg multe alte lucruri.

Expresia feței ei se schimbă.

— Ce fel de lucruri?

Wayne își simți vechea poveste adunându-se ca norii de ploaie. Nu putea s-o exprime coerent. Voia să vorbească cu cineva, dar nu știa cum, fiindcă într-un fel faptele, cu etichetele lor ordonate și termenii lor medicali, îi reduceau întreaga ființă la ceva ce nu voia să fie. Cum ar putea să stea aici și să-i spună Victoriei Huskins ce etichetă îi puseseră doctorii fără să se reducă pe sine la statutul unui desen ca acela despre care vorbise ea: planșa cu anemona nord-atlantică Tealia? Nu se simțea în stare să explice, stătea acolo fără cuvinte. Nu știa dacă poate avea încredere în ea și, chiar dacă ar fi putut, nu era în stare să-și explice întreaga ființă prin cuvinte. Norii urcară înăuntrul lui și îi ajunseră în gât, unde se opriră ca un dop de plumb dureros. Îi simțea ca pe un nod ce amenința să-l amuțească.

— Stai aici de parcă ți s-au înecat corăbiile, zise Victoria Huskins. Știu ce s-a întâmplat la spital, Wayne. Când erai cu mine în școala generală. Știai asta?

Wayne nu se gândise niciodată că fusese „cu“ Victoria Huskins în școala generală. Nu se gândise niciodată că știa ceva. Taică-său îi spusese întotdeauna răspicat să nu sufle un cuvânt despre starea lui nimănui din Croydon Harbour.

— Știu tot ce s-a întâmplat în ziua și în noaptea aia, fiindcă mi-am dat interesul să aflu. Slujba mea îmi impunea să știu tot ce mișcă. Totul a fost confidențial, dar știu într-adevăr ce s-a întâmplat și cum te-au dus toate astea unde ești acum.

— De unde ai aflat?

— Am întrebat o prietenă, Wayne. O prietenă care a lucrat multă vreme la spital. Am întrebat-o pe Kate Davis. A fost asistentă-șefă acolo toată viața și o prietenă foarte apropiată înainte să moară în iarna trecută. Kate era prietena mea

dragă, așa că am rugat-o să-mi facă o copie a fișei tale medicale, fiindcă trebuia să știu ce se petrecea. Trebuia să știu ca să-mi pot da seama cum să procedez cu tine ca elev, dar și cu Thomasina Baikie.

— Păi, ai concediat-o pe Thomasina.

— Nu am concediat-o, Wayne. Consiliul de Conducere al Școlilor din Estul Labradorului voia s-o concedieze, fiindcă a văzut-o cineva împreună cu tine la spital în timpul orelor de curs și ea nu-i anunțase pe părinții tăi și nu urmase nici una dintre procedurile corecte.

Glossul aplicat de bărbatul care semăna cu Robin Williams începuse să-l deranjeze pe Wayne.

— I-am convins să o suspende doar temporar. Le-am spus că, deși încălcase regulamentul, o făcuse fiindcă era vorba de o situație de urgență și nu le-aș fi putut spune asta dacă n-aș fi crezut-o eu însămi.

Glossul i se părea acum lipicios. Luă un șervețel și îl șterse, apoi se gândi la machiajul pe care i-l aplicase specialistul pe față și pe pleoape. Îl simțea pe piele.

— De-asta trebuia să văd fișa ta medicală, Wayne. Dar nu mai contează acum. Ce contează acum e de ce nu ești la facultate sau la vreun colegiu și nu faci nimic cu mintea și talentele tale.

Wayne avea întinse pe față două straturi de machiaj: fondul de ten și pudra de finisare, și începea să simtă că pielea i se sufoca sub ele.

— Tinerețea te-a purtat până aici. Asta spun despre toți copiii care trec prin școala mea.

Wayne își aminti că nu știuse ce să creadă despre fardul de pleoape când specialistul i-l arătase în oglindă. Se întrebă dacă îi dădea o înfățișare de ființă hăituită, un soi de falsă vulnerabilitate care îi invita pe oameni să se uite la fața lui altfel decât se uitase toată lumea când se prezenta drept bărbat. Toate lucrurile astea îi treceau prin cap acum, în timp ce Victoria Huskins îl întreba despre mintea și talentele lui, și nu știa ce să-i spună sau ce să-și spună lui însuși. Tot ce știa era că trebuia neapărat să ajungă la o chiuvetă și să-și spele machiajul de pe față. De ce se numea oare

„machiaj“? Pretindea oare că acoperă vreun defect ascuns înăuntrul unei persoane, iar dacă pretindea într-adevăr așa ceva, cum putea această pretenție să fie altceva decât o fațadă și o minciună? Machiajul amplifică ceva. Wayne nu-și dădea seama clar ce anume. Amplifică ceva și în același timp diminua ceva, iar pantofii verzi începuseră să-l strângă. Se simțea de parcă picioarele i-ar fi crescut cu fiecare clipă, iar trupul la fel, presat de cusăturile pantalonilor noi. Știa că trupul lui nu creștea cu-adevărat, însă știa și că nu mai voia să fie închis în noua carcasă pe care și-o găsisese la mall sau s-o asculte în continuare pe Victoria Huskins, a cărei voce îl învăluia ca un al treilea strat dintr-o substanță cleioasă și necunoscută, pe deasupra machiajului și a hainelor. Știa că nu avea intenții rele, așa cum nu avuseseră nici specialistul în machiaj sau vânzătoarea de la Fairweather. Dar își aminti de cămașa de bumbac și de blugii lui preferați de-acasă, dacă locul acela se putea numi casă, de pe Forest Road, și tânjea să meargă acolo, să-și spele masca de pe față, să se îmbrace în bumbac și să-și lase pielea să respire.

— Pornești în viață cu tot potențialul, zise Victoria Huskins, și ești tânăr. Dar iată că într-o bună zi te trezești, Wayne, și potențialul e de domeniul trecutului.

Nu voia să audă lucrul ăsta, pentru că îl știa deja. Mai mult, simțea că, dacă în alți elevi ai Victoriei Huskins existase un potențial, nu era probabil nici o șansă să existe unul și în el. Sau era? Simțea că taică-său nu crezuse niciodată în el. Maică-sa sperase, dar trăise sub un strat de tristețe toată copilăria lui. Singura persoană care știa dacă avusese vreodată vreun potențial de orice fel, singura care îi spusese vreodată adevărul, era Thomasina Baikie. Nu voia să mai stea acolo și să vorbească cu Victoria Huskins. Voia s-o vadă pe Thomasina.

Aurul lui Treadway

— Tată?

— Wayne, o să-ți descriu locul în care sunt și sper că o să-ți dai seama unde se află.

— Tată?

— Nu m-am rătăcit, dar sunt într-un loc din care nu înțeleg încotro trebuie s-o apuc.

Wayne auzi claxoane de mașini în spatele tatălui său. Auzi motorul unui camion, apoi o sirenă și pe cineva strigând: „Gary! Ne întâlnim la Fountain Spray“.

Treadway Blake umblase toată viața prin pădurile din Labrador și nu se rătăcise niciodată. Putea să meargă într-un loc din pădure în care nu mai fusese niciodată și să-i pătrundă adânc taina, întâlnind în cale pâraie care șerpuiau și reve-neau apoi la albia lor. Putea să se abată de la cărarea lui și să urmeze firul pâraielor și nu conta câte opturi făcea poteca lui sau câți kilometri se îndepărtase de teritoriul pe care îl cunoștea – își găsea întotdeauna drumul către casă. Trebuia doar să se uite la vârfurile copacilor și să vadă cum fuseseră modelate de vântul ce bătea acolo sau la direcția în care curgea un pârâu, sau la cerul de deasupra copacilor și la traiectoria soarelui pe el, sau la mersul lunii și al stelelor. Sălbăticia Labradorului era casa lui și putea să exploreze mii de kilometri acolo fără să-și facă griji că s-ar rătăci. Dar cu cei optsprezece kilometri pătrați din centrul orașului St. John's era altă poveste.

Știa că centrul e mic pentru că văzuse mare parte din el de pe terasa din Military Road, mai jos de bazilică. Cobora

ca o vedere în relief, plin de turlle și case colorate ce duceau către catargele vapoarelor din port. Însă faptul că era mic nu-l ajuta pe Treadway să-și găsească drumul în ceea ce i se părea a fi un labirint. Singura zonă care nu-i dădea lui Treadway un sentiment de claustrofobie era ieșirea în formă de clepsidră spre port, la a cărui fâșie de orizont se uita ca să se orienteze, iar când se uita la ea, simțea că putea să respire din nou. Pe țărm erau păsări marine care semănau cu cele de-acasă. Era și un șoim – îl văzuse de pe Military Road rotindu-se peste Signal Hill. Era un șorecar cu coadă roșie sau unul încălțat? Îi urmărise zborul, însă de la distanță nu reușise să-și dea seama. Apoi se uitase din nou la stradă și la poziția lui pe ea, sperând că-l vor călăuzi spre adresa din Forest Road unde știa că fiul lui închiriasse un apartament.

Treadway Blake primise două vizite: una din partea fostei directoare a lui Wayne, Victoria Huskins, cealaltă din partea Thomasinei. Nu știa ce să înțeleagă din prima vizită. Nu-și putea imagina că fiul lui arăta așa cum spusese Victoria Huskins și oricum nu știa dacă se putea încrede în părerile ei. Cu Thomasina Baikie era altă poveste. Ea venise să-l vadă după un telefon primit de la Wayne.

Wayne o rugase să vină să-l vadă; avea o slujbă și se oferise să-i plătească drumul. Exista un loc între stânci, spunea el, numit Observatorul Doamnelor. Acolo era o uriașă lespede de piatră pe un petic de iarbă, înconjurată de stânci ce se deschideau către mare. I-a spus Thomasinei că în fiecare seară după muncă se uita la macaralele din port, apoi se ducea la Observatorul Doamnelor și stătea singur acolo. I-a povestit ce i se întâmplase pe Signall Hill, cu Derek Warford în dubă, și i-a mărturisit că uneori se întreba ce s-ar întâmpla dacă, în loc să stea pe lespede de la Observatorul Doamnelor și să privească oceanul, ar fi stat și s-ar fi relaxat în întuneric, iar apoi și-ar fi lăsat trupul să cadă peste margine. Nu credea că i s-ar putea întâmpla ceva mai rău decât ce i se întâmplase deja.

Thomasina i-a pus întrebări amănunțite despre ce îi făcuse Derek Warford și el i-a răspuns imediat. Îi povestea toate

astea, spunea el, nu pentru că voia s-o supere, ci pentru că ea îl întrebase și pentru că era singura persoană, credea el, care ar putea ști ce era de făcut. Îi părea rău că-i povestea toate astea și și-a cerut scuze.

„Și mie îmi pare rău că-ți povestesc toate astea“, i-a spus Thomasina lui Treadway. „Dar nu știu ce altceva să fac.“

N-a vrut să intre în detalii, însă Treadway nu i-a dat voie să lase nimic pe dinafară. Apoi a rămas tăcut, iar ea nu știa la ce se gândea.

„Aș putea să mă duc eu acolo“, a spus ea. „I-am zis că voi fi acolo în trei zile. Dar am fost să mă plimb prin pădure și, gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că ar trebui să afli și tu. Poate vrei să te duci tu acolo în locul meu. N-am vrut să fie ca data trecută.“

Vorbea despre acea zi în care-l dusese pe Wayne la spital când era la gimnaziu. Nu știa dacă nu se amestecase prea mult atunci și nu voia să riște din nou. S-ar duce dacă Treadway nu dorea. Însă dacă el voia să se ducă să-și ajute fiul, atunci ea simțea că era datoria lui și nu a ei.

Întins în pat, Treadway nu reușea să doarmă. Nu putea să-i povestească Jacintei ce se întâmplase; era singur cu închipuirile din mintea lui. Imaginile îi veneau în minte iar și iar și nu putea să le facă să dispară sau să le preschimbe în unele mai puțin chinuitoare. Vedea întruna portiera dubei deschizându-se, apoi șase tineri urcându-se în ea, ținând bucăți de sticlă spartă deasupra feței fiului său și umilindu-l. Vedea iar și iar cu ochii minții silueta neclară a unuia dintre ei rupând nasturii de la cămașa lui Wayne, desfăcându-i pantalonii și holbându-se la trupul lui, trupul fiicei lui Treadway sau al fiului său, asta nu mai conta. Ce conta era că nu fusese nimeni acolo să-l ajute pe Wayne. Treadway nu fusese acolo și nu era nici acum.

Închise ochii, dar scenele se derulau la nesfârșit și nu putea să le oprească. Nici unul dintre tineri nu avea un nume în aceste scene, iar Treadway ne le putea vedea fețele. Dacă ar fi știut un nume sau ar fi zărit un chip, s-ar fi putut agăța de asta. Ar fi fost o informație de care s-ar fi putut folosi ca să înțeleagă scena aceea, s-o oprească, să spună

„stai puțin“, s-o întrerupă sau poate s-o schimbe. Treadway stătea întins în pat și se gândea că nu va fi niciodată în stare să schimbe scena aceea. Știa că trecuse și că singurul lucru pe care-l putea face acum era să se ducă la St. John's și să ia timpul în mâinile sale, timpul care nu trecuse în mod irevocabil, ca scena pe care o vedea acum iar și iar.

Exista viitorul, iar Treadway avea acces numai la el. Era tot ce putea face și nici nu știa dacă ar însemna ceva, dar cam știa ce i-ar putea face un tată unui destrăbălat care era în stare să-i chinuie astfel copilul sau copilul altcuiva pe viitor. N-ar mai exista viitor pentru acea persoană și pentru faptele sale dacă Treadway Blake s-ar amesteca. Țsta era singurul gând care putea să oprească scena să se deruleze întruna, singurul gând care putea să spargă tiparul imaginilor pe care le vedea iar și iar cu ochii minții. Nu spărgea în întregime tiparul, dar sărea peste anumite lucruri. Îi domolea suferința de tată.

Ceea ce-l inducea în eroare pe Treadway Blake la străzile din centrul orașului St. John's erau fundăturile. O apucau pe o stradă care semăna la început cu toate celelalte, însă apoi dădea peste niște trepte, iar treptele te duceau în ceea ce părea a fi o alee între curțile din spate ale caselor și, înainte să-ți dai seama, ajungeai într-un spațiu închis, înconjurat de garduri înalte, unde te întâmpinau ochii luminând ca niște faruri ai unui cotoi negru ce stătea pe un dâmb acoperit cu iarbă și nu mai puteai decât să faci cale-ntoarsă. Apoi era felul ciudat în care casele, fiindcă erau toate diferite – stacojii, albastre, violete cu borduri galbene, cafenii cu câte o jardinieră cu mușcate la fereastră – începeau după un timp să semene una cu alta, așa că nu știai dacă ai dat peste o nouă jardinieră cu mușcate sau dacă te-ai învârtit în cerc și-ai ajuns iar la aceeași jardinieră. Aproximarea caselor, felul în care erau înghesuie, mult mai înghesuie decât cele din Labrador, îl făceau să se simtă sufocat de clădirile din jur. Era ca și cum acestea ar fi avut umeri și ochi și s-ar fi închis deasupra lui, așa încât simțea că St. John's îl înghițise și era pierdut în măruntaiele lui, iar măruntaiele erau

străzile ce șerpuiau și se încurcau exact ca mațele de elan și karibu pe care le curăța după ce-i vânase, doar că aici, în centrul orașului St. John's, Treadway nu era un mare vânător. Nu era în stare nici măcar să-și găsească propriul fiu, a cărui adresă o avea în buzunar, scrisă pe coperta interioară a libretului de economii. Degeaba tot scotea libretul și se uita din nou la adresă, asta nu-l ajuta să găsească Forest Road. „De ce oare“, se mira Treadway, „strada se numea Forest Road, când nu se zărea nici o pădure prin preajmă?“ Dacă ar fi existat măcar urmele unei păduri, ar fi știut ce să facă. Dar peste tot în încălceala de străzi ce se-mpleteau erau numai case țipătoare.

Se uita iar și iar la libret, apoi îl băga la loc în buzunar, de frică să nu-l piardă. În el era trecută o cifră care-i plăcea și care-l dezamăgea în același timp. Era suma totală de bani pe care Labrador Credit Union din Goose Bay acceptase să i-o dea în schimbul aurului său. Cifra aceea îi plăcea pentru că era mult mai mare decât suma pe care o plătitise la început pentru aur, dar îl dezamăgea pentru că știa că acum, convertită în bani, cifra aceea n-avea să mai crească.

Cuvântul era *lichidare*. Treadway își transformase aurul în bani și acum cifra avea să se micșoreze, pentru că banii se cheltuie, nu se economisesc. Regretul pe care-l simțea nu era numai pentru el.

Treadway voia să-i dea libretul de economii și banii care erau pe el fiului său. Regreta doar că suma nu mai avea cum să crească și că puterea ei era nesigură: când va fi cheltuită, s-ar putea ca fiul lui să-și fi croit deja un drum în viață sau dimpotrivă. Treadway regreta că nu era în stare să vadă viitorul și să afle cu siguranță dacă faptul că-i oferea acești bani lui Wayne avea să dea roade sau nu. Rodnicia s-ar putea să fie un concept învechit, își zise el. S-ar putea să fie un lucru pe care îl citise în coliba de vânătoare din Facere și din Evanghelia după Matei. S-ar putea să fie un lucru pe care pământul și animalele unui loc precum Labradorul îl înțelegeau, însă nu și un oraș ca St. John's. Rodnicia era ceva care venea de la semințe, plante și de la viața animală. Era un lucru care se întâmpla în mod firesc în sălbăticie.

Dar s-ar putea să fie uitat aici, în acest loc unde trăia fiul lui acum. Vânzarea aurului și transformarea lui în bani nu era deloc rodnică, iar Treadway știa asta și își dădea seama, în ziua în care se pierduse în oraș, că aurul putea fi ca multe din străzile sale. Aurul putea fi o fundătură moartă, pe când lucrul de care fiul lui avea într-adevăr nevoie era viața.

— Tată? Ești aproape de Fountain Spray?

Wayne auzise pe cineva strigând ceva despre Fountain Spray în zgomotul din fundal. Fountain Spray era un magazin de pe Military Road, lângă parcul Bannerman.

— Nu știu, băiete, sunt peste drum de o biserică albă cu gri.

— E biserica St. Thomas?

— Nu pot să văd de-aici. Sunt într-o cabină telefonică și văd doar cinci străzi care merg toate în direcții diferite.

Tată, poți să vezi hotelul Newfoundland?

— E un hotel mare și frumos în dreapta.

— Se pare că ești la sensul giratoriu de pe King's Bridge Road. Poți să vezi cumva indicatoarele străzilor? Poți vedea Military Road sau Ordnance Street?

— Nu pot să văd indicatoarele de-aici, dar tocmai am mers pe Military Road.

— Bun, stai acolo și te găsesc eu.

— Spune-mi doar pe unde s-o iau, băiete.

— E OK, tată. Nu-i departe, dar e încurcat. Și pe mine m-a derutat intersecția aia când am venit prima oară aici. Ar putea zăpăci pe oricine.

Wayne nu suporta gândul că taică-său era pierdut într-o cabină telefonică din sensul giratoriu de pe King's Bridge Road. Puse telefonul în furcă și o luă la goană în jos pe Forest Road și pe King's Bridge Road, iar când zări în depărtare cabina, între mașini, camioane, semafoare și hotel, totul zumzăind în jurul tatălui său, care stătea în fața ei cărând un sac de dormit făcut sul, se gândi cât de pierdut părea Treadway, cât de mic și de îndesat, ca o bufniță sau ca o rață marină care fusese abătută cu vreo mie cinci sute de kilometri din drumul ei, departe de habitatul natural.

Când văzu cât de gol era apartamentul lui Wayne, Treadway zise:

— Am făcut bine că mi-am adus sacul de dormit.

Dar nu insistă asupra acestui lucru și nu-i dădu de înțeles în nici un fel lui Wayne că apartamentul n-ar fi fost potrivit. Dormise în condiții mult mai rele, așa că se mulțumi cu dușumeaua, cum făcea și fiul lui. Apartamentul avea un dormitor, iar Treadway își rula haina în chip de pernă și spuse că dușumeaua era ca a unui palat. Când îl auzi pe taică-său spunând așa ceva, Wayne își dădu seama că Treadway putea fi nostim, lucru pe care nu-l știuse până atunci. Treadway despături sacul de dormit și scoase un alt sac, unul dintre sacii aceia de pânză pentru îngrășămintă pe care îi folosea de obicei ca să aducă rumeguș de la gaterul lui Goudie ca să-și acopere morcovii din magazia de iarnă. Din sacul acela, scoase o bobină de sârmă pentru capcane, periuța de dinți, trei perechi de șosete și trei de chiloți, iar Wayne își dădu seama că ăsta era tot bagajul lui.

— Să mergem la Ches's să mâncăm niște pește cu cartofi prăjiți.

Treadway împături sacul pentru îngrășămintă și îl vârî sub bata pantalonilor. Wayne era surprins că tatăl lui știa de Ches's.

— E faimos, zise Treadway. Toată lumea a auzit de el.

De fapt, îi spuse Wayne, Leo's era mai bun decât Ches's. Nu era la fel de faimos, dar prăjeau peștele de două ori și aluatul era pufos ca un nor, iar peștele era mai bun. Treadway zise că era mort de foame, așa că meraseră împreună înapoi pe Military Road și după aceea în sus până la capătul străzii Long's Hill, unde erau braseriile cu pește și cartofi prăjiți. Pe drum, Treadway continuă să-l surprindă pe Wayne cu lucrurile pe care le știa despre străzile locale, despre arhitectură și alte detalii ale orașului.

— Au adus pietrele tocmai din Galway, zise Treadway pe când treceau pe lângă bazilică. Mă rog, calcarul, în orice caz. Granitul l-au adus de la Dublin.

Se uita la toate și părea interesat de orice. Când ajunseră la Leo's, Treadway se așează, râcăi pardoseala cu picioarele și spuse:

— Nu se mai fac prea multe pardoseli din mozaic.

Wayne fusese la Leo's de multe ori, dar nu observase pardoseala. Abia acum se uită la ea.

— E veche și crăpată, zise Treadway. Nu mai găsești pe nimeni care s-o repare în ziua de azi. Dar e frumoasă.

Erau câteva lucruri pe care Treadway voia să le facă, îi spuse el lui Wayne, cât stătea în St. John's. Rămânea acolo trei zile și voia să vadă expoziția de unelte, obiecte casnice și haine ale indienilor Beothuk și Inuit de la Muzeul Newfoundland de pe Duckworth Street. Era un cuțit pentru sculptat pe care voia neapărat să-l vadă și mai era o haină de blană a unui copil, cu o parte din coada animalului intactă.

— Și aș vrea să-mi spui, zise Treadway, cum îl cheamă pe cel care te-a atacat. Iar dacă e vreo băcănie prin apropiere, aș vrea să cumpăr ceva de-acolo.

Era prima oară când Treadway pomenea pentru ce venise într-adevăr: suferința și tristețea fiului său. Nu spusese nimic despre înfățișarea lui Wayne, ci o acceptase și nu păruse șocat sau supărat din cauza asta. Wayne fusese întotdeauna mai grațios decât alți băieți, din câte își amintea el. Avusese întotdeauna un chip delicat și înfățișarea lui nu arătase prea diferit de cum era în acest moment, cu toate că avusese mușchi acolo unde acum nu era decât suplețe. Wayne purta o cămașă uni și niște blugi ca aceia pe care îi purtase mereu, iar Treadway îi observase sânii de față pe pieptul lui și înainte. Nu era ceva nou pentru el, iar sânii erau mici. Puteai să nu-i vezi dacă nu te uitai atent. Însă Treadway se uita foarte atent.

Își scoase briceagul și tăie peștele cu el, continuând să observe totul în jur, chiar și ce tip de motor avea autobuzul care trecea pe lângă fereastra de la Leo's sau lucrătura nemțească a ceasului de pe stația de pompieri de vizavi, de pe Harvey Road.

— Tată, nu-mi închipuiam că știi atâtea despre St. John's.

— Nu știu nimic despre St. John's.

— Ba da. Știi din ce fel de piatră sunt făcute bisericile și de unde a fost adusă, știi despre pardoseala de aici și despre motoarele autobuzelor, știi și ce expoziții sunt la muzeu. Eu nici nu știam că există un muzeu aici.

— L-ai fi observat mai devreme sau mai târziu. Și nu știu din ce fel de piatră sunt făcute toate bisericile, doar bazilica și Catedrala Anglicană, și unele castele din Anglia și Scoția, pentru că am citit despre ele. Tot ce știu am aflat citind, chiar și o mulțime de lucruri despre cum se pun capcanele. Învăț multe din cărți.

Wayne își dădu seama că-l văzuse adesea pe tatăl lui citind. Știa că avea cărți în coliba de vânătoare și că acasă ținea întotdeauna cărți lângă pat. Nu se gândise că acele cărți ar putea avea darul de a-l ajuta pe tatăl lui să se orienteze în St. John's sau în oricare alt oraș străin. Acesta era un gând nou pentru Wayne. Taică-său putea să se piardă în drum spre apartamentele din Forest Road, dar nu era pierdut în lumea pardoselilor din mozaic, a ceasurilor nemțești sau în istoria strămoșilor săi, și asta pentru că citea.

— Am avut mult mai mult timp decât tine ca să citesc. Și mult mai puține greutăți de înfruntat în viață decât ai avut tu. Ce-aș vrea să știu acum, Wayne, e numele celui care te-a atacat.

— Derek Warford. De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea să stau puțin de vorbă cu el. Și aș vrea să văd locul unde s-a întâmplat. Heleșteul Mortului despre care mi-a vorbit Thomasina.

— Tată.

— De fapt, aș vrea să mi-l arăți acum. Dar înainte de-a porni spre Signal Hill, aș vrea să intru într-o băcănie și să cumpăr o portocală cu adevărat frumoasă.

Wayne îl duse pe taică-său la Parade Street Dominion, iar după aceea o luară pe Harvey Road și urcară treptele spre Long's Hill. Merseră pe Gower Street și, când se aflau în dreptul gardului de sârmă ce înconjură Powers' Salvage, în capătul estic al străzii Duckworth, Treadway îi dădu lui Wayne libretul de economii. Nu era nimeni altcineva în preajmă să-i vadă, în afară de pescărușii care se roteau pe deasupra

gurii de scurgere de la canalizarea orașului. Stăteau lângă uriașa piramidă de sare pe care comunitatea o strânsese ca s-o împrăștie pe drumuri în iarna următoare, și în jur mirosea a alge. Ceața se apropia de oraș, dar nu îl învăluisese încă, se auzeau țipetele pescărușilor, hurelul macaralelor și izbiturile răsunătoare ale containerelor depuse pe docuri, scârțâitul scripetilor și, din când în când, câte-un bărbat strigând. Oamenii, cu căștile lor de protecție, păreau mici de la distanță. Wayne se uita la ei prin gard și nu pricepu de ce îi dăduse taică-său libretul de economii până când nu-i explică – era aurul lui.

— Aurul pe care-l țineai tot timpul în debara?

— Vreau să iei tu libretul. Pune-l în buzunar, iar mâine o să mergem la societatea de credit și-o să trec contul pe numele tău. Vreau să folosești banii ca să faci ceva pentru tine. Nu mă interesează ce, însă vreau să te gândești la asta. Du-te și vezi diverse locuri dacă vrei, locuri în care poți învăța ceva ce vrei să știi. Trebuie să fie ceva care te interesează. Iar asta – îi întinse lui Wayne un plic – e un bilet pe care m-a rugat Thomasina Baikie să ți-l dau.

Wayne băgă libretul de economii în buzunar și desfăcu plicul. Înăuntru era un bilet la un spectacol de cântece folk americane, interpretate de Boston Downtown Community Choir. Biletul costase cinci dolari, iar data spectacolului era 25 august, adică peste șase săptămâni.

— Thomasina vrea să te duci să-ți vezi fosta prietenă. Călătoria n-o să coste mult și, chiar dac-ar costa, pentru ce sunt făcuți banii?

— Tată, nu vreau să-ți iau aurul.

— Cum am spus, băiete, ai avut mult mai multe greutăți de înfruntat în viață decât am avut eu vreodată. Vreau să iei libretul. Mama ta și cu mine vrem să iei banii și să-i folosești în așa fel încât să nu mai fie nevoie să ne facem griji că nu poți să-ți câștigi existența. E pur egoism din partea noastră.

— Mama știe?

— Ce să știe, băiete?

— Știe că am renunțat la medicamente? Și ce mi-a făcut Derek Warford? Știe de asta?

— Nu. Nu i-am spus nimic despre Derek Warford. Maică-ta n-ar fi suportat să audă așa ceva.

— Știu.

— Dar știe de medicamente. Maică-ta – cel puțin în adâncul sufletului – și-a dorit întotdeauna să fii cel care ești acum. Ea și-a dat seama mereu că medicamentele s-ar putea să nu fie potrivite pentru tine. Încă de când erai copil. Așa că, bineînțeles, i-am vorbit despre asta. Și s-a bucurat.

Se aflau la intersecția care ducea în sus spre Signal Hill și, spre est, în cartierul Battery.

— S-a bucurat?

— Păi, plângea, dar a zis că se bucură. Aproape c-am uitat să-ți dau asta. Sper să n-o fi îndoit. Mă omoară dacă am îndoit-o.

Treadway scoase un pătrat mic din buzunar. Erau două bucăți de carton care nu măsurau mai mult de 5x7 centimetri, legate cu un elastic, iar când desfăcu elasticul, Wayne văzu că era o fotografie. Era o tăietură din ziar ce înfățișa momentul în care Elizaveta Kirilovna câștigase medalia de aur la înot sincron, pe când Wayne avea opt ani. Jacinta o decupase atunci și se uitaseră împreună la ea, simțind bucuria Elizavetei Kirilovna.

— Dar asta nu-i hârtie de ziar, se miră Wayne. E o fotografie adevărată.

Elizaveta Kirilovna făcea cu mâna, iar fața îi era udă. Puteai vedea o picătură de apă din bazin pe buzele ei. Wayne îi spusese Jacintei – când avea opt ani – că aproape-și putea imagina că Elizaveta Kirilovna îi făcea din mână numai lui.

— Maică-ta a dus-o la Sooter's, în Goose Bay, și le-a cerut s-o retipărească pe hârtie fotografică. Pot face asta acum. Pot să-ți facă și un poster dacă vrei. Dar maică-ta a vrut-o mică. M-a rugat să merg la S.O. Steele, pe Water Street, și să-i fac o ramă frumoasă din argint pentru tine, dar n-am mai ajuns acolo. Ai putea să faci tu asta, băiete? Nu-i nevoie să știe maică-ta. Nu-i spun totul și uneori am senzația că și ea îmi ascunde unele lucruri.

Trecură pe lângă mănăstire și pe lângă casele colorate ce se întindeau în susul dealului și se răreau înainte să

ajungi la hotelul Battery, cu fațada lui albă-albă înălțându-se pe coasta dealului ca un vas de croazieră, cu toate că în spate era dărăpănat. Ajunseră la povârnișul cel mai abrupt al dealului și, dincolo de el, se ivi Cabot Tower.

— Uite, aici e Heleșteul Mortului, zise Wayne arătând către tufișuri.

Erau tufe de coacăz care aveau încă flori, niște clopoței roz, și fructe noi, verzi, albe și violet pal, iar în unele dintre ele una sau două coacăze se albăstriseră deja. Apa se zărea printre tufe și văzura arbuștii doborâți la pământ acolo unde oamenii se apropiaseră cu mașinile de heleșteu. Wayne nu știa de ce voise taică-său să vină aici și se simțea stânjenit. Nu mai fusese aici de la atac și nu voia să vadă heleșteul.

— Acum aș vrea să mă lași singur.

— De ce?

Wayne se temea că ar putea să vină cineva să-l provoace pe tatăl lui. Știa că era puțin probabil ca Derek Warford să-și facă apariția pe-acolo în timpul zilei, dar asta nu-l împiedică să-și închipuie așa ceva. Nu știa ce avea taică-său de gând să facă și nu-i plăcea să-l lase singur acolo.

— Vreau să cercetez locul cu atenție și apoi trebuie să fac ceva singur aici. Am cheia pe care mi-ai dat-o și o să intru cu ea în apartament după ce termin.

Știa că Wayne trebuie să plece la muncă. După-amiaza era aproape pe sfârșite. Wayne stătu pe marginea drumului și-l privi pe taică-său cum se strecoară printre tufe și se apleacă să mănânce câteva coacăze, așa cum ar fi făcut printre arbuștii din jurul casei. Observă cât de mari erau mâinile lui Treadway pe lângă coacăze, dar degetul mare și arătătorul nu întâmpinau nici o greutate în a prinde boabele delicate și a le culege.

— Bine, tată, zise Wayne fără să se clintească din loc.

— Du-te, băiete.

După ce se porni să coboare înapoi în oraș, Wayne nu se mai întoarse să arunce nici o privire spre taică-său, cu toate că își dorea asta, și-și simți spatele descoperit și sensibil, de parcă ar fi fost un ecran gol pe care era proiectată imaginea tatălui său singur la Heleșteul Mortului.

Șoimul roșcat

Pământul de sub tufele de coacăz, se gândi Treadway, era mai uscat decât cel de sub arbuștii din Labrador, iar boabele aveau un parfum diferit. Dar heleșteul semăna cu unul de-acasă, care se numea Heleșteul fără Fund¹. Acesta era numit Heleșteul Mortului, își închipuia el, pentru că un mort putea să dispară în adâncurile lui pentru multă vreme. Firește, Heleșteul fără Fund de acasă avea un fund, la fel ca și acesta, însă era foarte adânc. Treadway putea să spună cât de adânc era după forma lui, după sedimentele pe care le zărea printre rădăcinile arbuștilor, după suprafață și după culoare.

Nu se putuse opri să nu vadă ceea ce îi povestise Thomasina că se întâmplase aici cu fiul lui. Dar acum, că era aici, scena se schimbă, așa cum se schimbă toate scenele atunci când vedem decorul real. Își imaginase că arbuștii călcați în picioare acolo unde veneau mașinile erau pe malul celălalt al heleșteului și nu crezuse că terenul putea fi atât de abrupt. Merse în jurul lui, căutând locul unde malul se povârnea cel mai mult și heleșteul ajungea la cea mai mare adâncime, și-l găsi lângă niște bolovani, în partea de nord. Scoase un bolovan mai mic din cuibul în care stătuse probabil sute de ani și-l rostogoli către marginea heleșteului, până dispăru în apă. Apoi se așază pe unul dintre bolovanii mai mari și se gândi la ce plănuise să facă.

1. În original, Bottomless Pond.

Vânase de nenumărate ori pe pământuri care nu erau cu mult diferite de acesta. Cercetă cărarea, crenguțele de pe ea, uscăciunea lor și felul în care trosneau. Cercetă ceilalți bolovani și dimensiunile lor, diametrul tufișurilor și ascunzătorile de sub ele. Simți direcția vântului și se bucură că era un vânt rece și că în vuietul lui se deslușea o singurătate adâncă. Se bucură că locul era la fel de singuratic pe cât își închipuise. Zări urme de animale mici și baligi de elan.

Treadway nu voia să revadă în minte discuția pe care o avusese cu Thomasina, însă era genul de discuție care îl obsedează pe un tată. Deși nu-l numise niciodată pe Wayne altfel decât fiul lui, știa – știuse mereu – că înăuntrul lui se ascundea o fiică. O văzuse ziua trecută în St. John's. O văzuse pe Annabel pe chipul lui Wayne și ținuse să vină la Heleșteul Mortului pentru a vedea dacă, venind aici, unde se întâmplase lucrul acela, s-ar răzgândi sau și-ar întări convingerea că voia să elimine pentru totdeauna posibilitatea ca Derek Warford să-i mai facă așa ceva fiului său, sau fiicei sale, sau fiicei oricărei alte persoane. Putea să elimine posibilitatea, își dădea seama acum, uitându-se la peisaj. Într-o asemenea sălbăticie, nu era mare diferență între a prinde un animal în capcană și a vâna un om. Treadway putea să facă lucrul ăsta în mai multe feluri. Putea să folosească o capcană ca acelea pe care le folosea acasă, dar asta ar fi însemnat că trebuia să se ducă s-o cumpere și nu voia să intre în magazinul cu echipament de vânatoare Wilson's de pe Water Street și să dea ochii cu vreunul dintre membrii familiei Wilson, ca să-și amintească de el. Ce se gândise să facă, iar asta i se părea cel mai cuminte, era lucrul pe care-l făcuse într-o iarnă când dăduse peste un râs viu prins într-o capcană de-a lui Roland Shiwick.

Sacul pentru îngrășămintă în care-și adusese șosetele, lenjeria și periuța de dinți putea fi folosit în multe scopuri. Era ușor de purtat, ceea ce îl făcea numai bun pentru căratul rumegușului, și totuși destul de rezistent pentru a ține douăzeci și ceva de kilograme de îngrășământ 15-30-15, și chiar o greutate mai mare la nevoie. Treadway păstra sacii pentru îngrășămintă, așa cum păstra și sârma sau sfoara de orice

fel, și îl luase pe acesta la St. John's pentru că încăpea ușor în sacul de dormit, cu tot cu îmbrăcămintea lui înăuntru, și pentru că știa ce altceva putea să facă cu el.

N-ar fi greu să-l găsească pe Derek Warford și să apeleze la vanitatea și la portofelul lui.

„Cei de la magazinul din colț mi-au spus“, se închipuia el zicând, „că dintre toți tinerii de pe-aici tu cunoști cel mai bine împrejurimile. Aș vrea să văd locurile pentru care vin turiștii aici: Cabot Tower și cărarea peste stânci, însă astea le pot găsi și singur. Ce vreau eu este să ies de pe șosea.“

Excursia asta de recunoaștere nu avea alt scop decât acela de-a vedea dacă lucrurile pe care se gândise să le facă erau realizabile, și erau. Treadway scoase sacul pentru îngrășămintă de sub bata pantalonilor. Pe malul cel mai jos al heleșteului găsi o piatră mare. Puse piatra în sac și îl ascunse în tufișuri, însemnându-și locul în minte. Trebui să folosească turla bisericii St. Andrew drept unul dintre punctele de reper, iar pentru celălalt – vârful unui turn de transmisie de pe dealurile din Southside. Nu-i stătea în obicei să se servească de indicatori făcuți de mâna omului atunci când pune capcane și se gândi că asta mergea doar până când aceiași oameni care construiseră clopotnița și turnul se hotărâu să vină să le dărâme, ceea ce nu se putea întâmpla cu un munte sau cu cotul unui râu sau cu oricare dintre reperele de care se slujea când vâna în Labrador.

Ascunse sacul și piatra și-și aduse aminte de râs. Roland Shiwick era un om care nu se prea îngrijea de capcanele lui, după părerea lui Treadway. Și el prinsese în capcană mulți râși, dar se-ntâmplase foarte rar ca vreunul să rămână în viață. Folosise întotdeauna tipul de capcană potrivit cu terenul, în timp ce Roland Shiwick se mulțumea cu înlocuitori, și de aceea râsul lui Roland era înnebunit când l-a găsit Treadway. Nu avea pușca la el atunci, însă avea sârmă pentru capcane și un sac ca ăsta și se afla într-o parte a ținutului unde erau bolovani și un râu cu repezișuri care avea și o bulboană adâncă. Orice fel de felină se liniștește imediat dacă îi tragi un sac pe cap, chiar și un râs rănit, și atunci poți să legi traista cu sârmă de gâtul animalului,

iar dacă ești destul de norocos să te afli lângă o apă adâncă, poți să duci râsul către bulboană și, dacă ai legat sârma ca lumea, iar piatra din traistă e destul de mare, poți să-l îneci, și astfel să pui capăt unuia dintre chinurile mărunte care năpăstuiesc cotloanele ascunse ale pământului.

Asta se gândise Treadway să-i facă lui Derek Warford. Avea îndoieli, cum avusese și atunci când înecase râsul lui Roland Shiwick. Dacă sacul tras pe cap nu-l liniștea pe râs? Dacă râsul sfâșia sacul cu ghearele înainte ca piatra să-l tragă la fund? Dacă râsul, sau Derek Warford, era mai puternic sau mai inteligent decât își închipuia el?

Dar Treadway știa din instinct că Derek Warford nu avea inteligența unui râs și mai știa că, deși se apropia de șaiszeci de ani, puterile îl ajutau încă la nevoie, iar cineva ca Derek Warford, care nu pusese capcane în Labrador și nu-și petrecuse singur în sălbăticie luni, ani și chiar decenii din viață, nu știa să lupte ca el și nu s-ar aștepta ca Treadway să facă ce-și pusese în minte. Totuși, își dădea seama că era posibil ca Derek Warford, fiind mai tânăr, să-l pună la pământ.

Se gândi îndelung la acea posibilitate, iar apoi la problema ranchiunei: exista în mintea lui vreun strop de ranchiună împotriva acelei persoane, Derek Warford? Chibzui la asta și hotărî că nu exista. Nu voia atât să-l pedepsească pe Derek Warford, cât să-l elimine. Un om ca el, un om în stare să facă ceea ce Derek Warford îi făcuse lui Wayne, trebuia scos din scenă. Asta era tot. Nu voia decât să scape acest colț de lume, Battery, de cineva care săvârșise o asemenea mârșăvie și care n-ar ezita probabil s-o facă în continuare. Asupra unui asemenea lucru Treadway Blake nu voia să se consulte cu poliția sau cu altă instituție de același gen. Gândul ăsta nici nu încăpea în mintea lui – gândul la secțiile de poliție, la formulare și la explicațiile despre ce i se întâmplase fiului său ori la faptul că ar fi fost nevoit să explice feminitatea acestuia. Dar era cineva pe Signal Hill cu care Treadway voia într-adevăr să se consulte.

Când se afla pe Military Road, Treadway zărise un șoim rotindu-se peste Signal Hill, plonjând asupra prăzii, apoi înălțându-se și rotindu-se iar. Îl urmărise până își dăduse

seama unde sălăşluia, așa că acum urcă pe culme, scoase din buzunar portocala pe care-o cumpărase de la Parade Street Dominion și o așază pe un smoc de iarbă mai izolat de pe deal.

Stătu așa câteva ore, portocala fiind singurul lucru bătător la ochi din iarbă. Când se ivi, șoimul nu se lăsă pe pământ. Era un șoim cu coadă roșie și pene arămii în rest. Plutea prin văzduh, iar Treadway îi vorbi așa cum vorbea cu bufnița boreală și cu celelalte animale sălbatice din Labrador. Nu era nevoie să vorbească tare, ci doar să-i înfățișeze pe tăcute ideea lui de-a scăpa lumea de Derek Warford. Treadway știa că șoimul e un animal fără milă. Știa că, dacă o femeie se afla din întâmplare cu copilul pe Signal Hill, culegând coacăze sau merișoare, trebuia să fie cu băgare de seamă, mai ales dacă era un nou-născut, pentru că șoimul putea să i-l răpească. Probabil că se mai întâmplase așa ceva, cu acest șoim roșcat, și avea să se mai întâmple: șoimul e carnivor și poate să apuce o pasăre mare sau un bebeluș și să le omoare. Treadway văzuse odată un șoim luând cel mai mare cocoș al lui Graham Montague. Nu se aștepta ca un șoim să arate vreo milă față de un om ca Derek Warford.

Dar Treadway citise tomurile lui Pascal, Biblia, eseuri filosofice și poeme și, împotriva voinței sale, șoimul îi amintea de unele lucruri citite. Poate că nu-i vorbea ca în sălbăticie, își zise, pentru că petrecuse prea mult timp rotindu-se peste turlă, biblioteci și muzee ce închideau în ele gândurile oamenilor civilizați. Nu se gândise că un șoim ar face asta. Plonjând și rotindu-se în jurul lui pe ruta obișnuită dintre piscurile de pe Signal Hill și oceanul de dedesubt, unde-și găsea prada – capelin, cod tânăr și arici-de-mare cu icre de culoarea piersicii –, șoimul îi spunea un lucru de demult, iar și iar. Însă nu asta voia Treadway să audă.

— Mi-ar plăcea grozav, îi spuse Treadway șoimului, să-l termin pe Derek Warford așa cum am plănuț.

Soarele apunea, iar portocala strălucea în iarbă. Șoimul nu spusese încă ce aștepta Treadway. Sperase să primească o binecuvântare. Crezuse că șoimul avea să înțeleagă uciderea și răzbunarea. Credea că, dacă putea cineva să-nțeleagă ce

simțea în sufletul lui gândindu-se la ce îi făcuse Derek Warford fiului său sau fiicei sale în dubă, atunci șoimul era acela. Poate că șoimul văzuse cu ochii lui ce se-ntâmplase și știa mai bine decât Treadway dacă Derek Warford merita să fie aruncat, cu o piatră de gât, în abisul unei ape fără fund. Dar nu spunea nimic din toate astea. Nu se cobora să ia portocala sau să se așeze lângă Treadway. Doar plutea în văzduh. Plana prin fața lui și îi amintea iar și iar de aceleași vorbe din Deuteronom, din Epistola către Romani și Epistola către Evrei din Biblia pe care Treadway o ținea în cabana lui de vânătoare: „A mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul“.

— Când? întrebă Treadway. Când se gândește Domnul să-l doboare? Fiindcă eu pot s-o fac până mâine la ora asta.

Dar șoimul se folosi de un argument pe care îl folosisese și Treadway de multe ori când Jacinta îi cerea să explice sau să justifice o hotărâre luată. Șoimul se folosi de argumentul unei singure declarații urmate de tăcere, iar Treadway își dădu seama, în acea tăcere, că putea să protesteze oricât, tot n-o să aibă câștig de cauză.

Lumina îndurării tale

Când se urcă în trenul de la Portland la Boston, Wayne simți exact ce-i spusese taică-său că va simți.

„Nu te duce cu duba“, îi zisese Treadway. „Las-o și urcă-te în autobuz la Port-aux-Basques. Ia feribotul către North Sydney, dar nu te urca în tren acolo. Du-te la Yarmouth și ia feribotul spre Portland, atunci vei fi aproape în Boston. Nu cred că vrei să fii în dubă pe mare.“

Treadway studiasse cu atenție harta pe care-o cumpărase din magazinul de suvenire de la hotelul Newfoundland. „Cred că vrei să stai comod și să vezi totul pe fereastră. N-ai vrea ca drumul să fie doar un șir de semne de circulație și un labirint de pasaje rutiere. Trenurile și feriboturile îți vor oferi o adevărată călătorie până la Boston. Duba e o responsabilitate. Navigația e o treabă grea. Dar un tren va face să dispară povara lumii.“

Trenul trecea printre ceea ce lui Wayne i se păreau a fi fragmente tainice din viața oamenilor obișnuiți: balcoane și curți dosnice în care lopeți erau sprijinite de garduri, iar hainele atârnavă în vântul umed ce le făcea să tremure, de parc-ar fi fost însuflețite. Pe balcoane erau scaune: cele mai multe de lemn și câteva capitonate, de care nimeni nu se sinchisea dacă le lăsa în ploaie. În unele balcoane se zăreau măsuțe, iar oamenii care locuiau acolo lăsaseră pe ele carafe și ibrice de cafea, și asta nu de mult, așa încât balcoanele, în timp ce Wayne trecea cu trenul prin dreptul lor, dădeau impresia că frânturi de conversație pluteau încă în aer. Florile agățate pe spaliere la periferiile orașelor americane creau

o senzație năucitoare, iar clematitele albastre sau fasolea cățărătoare cu flori purpurii pe fundalul cărămizilor roșii răspândeau un sentiment de pace care lui Wayne i se păru de neînțeles, totuși îl simțea când se uita pe fereastra trenului. Tatăl lui avusese dreptate.

Mătușa lui Wally Michelin, Doreen, răspunsese la telefon și îi spusese lui Wayne să vină la ei. Avea o cămăruță liberă. Wally era emoționată pentru că fusese acceptată în Boston Downtown Community Choir. Da, biletul fusese pentru Thomasina, dar nu, pe Wally n-o deranja că Thomasina i-l dăduse lui Wayne.

„Thomasina ne-a scris și ne-a spus“, zisese Doreen. „Ne-a rugat să avem grijă de tine.“

În săptămânile de după vizita lui Treadway vara pălise. Nici o frunză nu-și schimbase culoarea, însă cerul nu mai era același. Acum era argintiu-plumburiu și înfățișa culorile de dedesubt altfel decât cerul verii. Acesta înghițea culorile, dar cerul de august târziu le răsfrângea înapoi pe pământ și toate clădirile și bordurile, chiar și frunzele copacilor sau florile de balsamină de pe răzoarele din toate orașele prin care trecuse Wayne ca să ajungă la Wally Michelin aveau tivuri strălucitoare. Cu cât se apropia de Boston, cu atât lumina devenea mai strălucitoare și se temea tot mai tare că făcuse rău venind acolo. Una era să ai în buzunar un bilet pentru spectacolul unui cor. Asta-ți permitea să intri în teatru și să-ți ocupi locul. Dar îți permitea oare și să reintri în viața unei prietene dragi după ce amândoi ați lăsat în urmă această prietenie?

Doreen, mătușa lui Wally, îi spusese că ea se bucura că venea, dar pe măsură ce trenul se apropia de Boston, Wayne își făcea griji în legătură cu noua lor întâlnire. Se uită din nou la haina de lână ușoară cu care era îmbrăcat, la fularul subțire și la pantalonii din catifea reiată de culoarea laptelui cu malț ce captau lumina de pe fereastră, părând deschiși cu dungi întunecate. Nimeni nu se uita atent la el în tren. Avea o tunsoare care-l făcea să arate ca orice alt tânăr. Se

dusesse la un salon de cofură de pe Duckworth Street, pentru bărbați și femei, și-i spusese coafezei să-i facă o tunsoare care să se potrivească cu fața lui. În trenul de Boston erau o mulțime de studenți, iar Wayne arăta ca unul dintre ei.

Trenul așteptă o oră în afara orașului, pentru că apăruse o problemă la macazuri. Un conductor anunță că trebuiau schimbate manual. Când taxiul îl duse la adresa lui Wally, mătușa ei, Doreen, îl întâmpină singură.

— Wally s-a dus la repetiția corului. Ți-e foame?

— Am mâncat un sendviș în tren.

— Ți-am pregătit un castron cu supă. Mănâncă și pe urmă o să te duc să vezi restul repetiției, iar după aceea, când vă întoarceți amândoi acasă, o să luăm masa cum se cuvine.

Mătușa lui Wally, descoperi Wayne, era o femeie amabilă, care te privea în ochi și vedea dincolo de ei. Era în stare să vadă unele lucruri pe care alți oameni nu le vedeau. Se simțea în largul lui cu ea, însă îl cuprinsese neliniștea când se opriră în fața clădirii unde repeta Wally și mătușa ei îi spuse să intre singur.

Edificiul fusese o biserică, dar nu mai avea nici o legătură cu așa ceva. Biserica și clădirile din jurul ei erau în ruină, însă un grup numit Asociația Appleton Street se străduia să reînsuflească locul. Wayne citi asta pe o placă din vestibul. Putea auzi hârșăitul scaunelor pe podea îndărătul ușilor duble care aveau câte-un geam micuț și, uitându-se pe unul dintre geamuri, văzu corul pe scenă, apoi pe dirijor și un pianist. Erau într-o pauză între cântece, iar dirijorul le vorbea despre puritatea consonanțelor. Wayne așteptă până când corul începu să cante din nou, astfel încât să existe între ei un zid sonor. Nu era prea multă lumină, iar asta îl bucură când intră pe nesimțite. Dirijorul pornea și oprea întruna muzica. Le spunea coriștilor să sară peste unele pagini, iar ei săreau uneori la o melodie cu totul diferită, pe care se apucau s-o cante, dar n-o duceau până la capăt. Lui Wayne i se părea că întreaga repetiție descompunea melodiile în bucăți și le repeta ca și cum n-aveau să mai aparțină vreodată melodiei originale, ca și cum dirijorul își dorea doar fragmente muzicale. O zări pe Wally Michelin în rândul din

spate, era a treia din capăt. O recunosc nu după trăsături, pe care nu le putea desluși, ci după felul în care stătea, același dintotdeauna, după pletele revărsate pe umeri și după forma feței. Se gândi că Wally cânta, deși i se spusese că nu va mai cânta niciodată, și se minună de asta, cu toate că nu-i venea să creadă, fiindcă vocea lui Wally nu era singură, ci făcea parte din sunetul corului.

Când repetiția se încheie, Wally se apropie de locul lui ca și cum ar fi știut că va fi acolo, ca și cum ar fi fost ceva obișnuit să fie în Boston cu ea. Se așează lângă el și era atâta forfotă în jurul lor – oameni scoțând din genți pachete de curmale și sendvișuri de la magazinul de delicatese, desfăcându-le și mâncându-le în timp ce vorbeau despre nepotul Lindei și despre vacanța lui George în Florida, ceea ce însemna că George nu va ajunge la concert –, încât Wayne simți că el și Wally erau singuri într-o mare de sunete.

— Ai venit.

— Nu te deranjează?

— Nu. Mă bucur c-ai venit.

Nu era singur cu ea, însă se simțea ca și cum ar fi fost. Avea sentimentul că se înțelegeau într-un fel în care nimeni altcineva nu-i înțelesese vreodată. Alții puteau să se uite la el, dar nu erau în stare să vadă ce vedea Wally Michelin și poate că alții vedeau în ea ceea ce vedea el, însă nu era convins de asta. Între ei nu existau limite. Când ești cu o persoană obișnuită, poți să tragi o linie în jurul spațiului pe care îl ocupă fiecare, iar Wayne descoperise că acel spațiu era destul de mic de obicei. Era mai mic decât o țară, mai mic decât un oraș, uneori mai mic decât o cameră. Dar această cameră în care se aflau ei nu exista cu adevărat. Nici Bostonul nu exista neapărat, cu toate că Wayne îl putea simți, cu efervescența luminilor, parcurilor și străzilor lui necunoscute, dincolo de ușile sălii de repetiție. Prezența lui Wally îi dădea senzația că în acel moment viața înflorea înăuntrul lui, în loc să somnoleze ca de obicei. Simțea prezența electricizantă a propriei vieți și își dorea ca acel sentiment să nu piară niciodată, deși știa că pierise în trecut și că va pieri din

nou. Ea îi șopti la ureche, iar răsuflarea ei era caldă, cu margini răcoroase.

— Deocamdată n-o să pot folosi ce mi-a trimis tatăl tău, zise. Nu în concertul de săptămâna asta. Dar l-am întrebat pe Jeremy dacă a dirijat vreodată așa ceva și dacă am putea s-o includem într-un alt concert, iar el mi-a spus că e una dintre bucățile lui preferate și că s-ar putea s-o cântăm primăvara viitoare.

— Ce ți-a trimis tata?

Wayne habar n-avea că Treadway Blake comandase altă partitură pentru a înlocui copia pierdută a lui Wally după *Cantica lui Jean Racine* de Gabriel Fauré. Dar Wally Machelin nu uitase de asta și o scoase acum din mapa ei neagră. Avea pe ea numele editorului, Albert J. Breton, iar Wayne observă că hârtia era îngălbenită și că Wally lipise în multe locuri *post-it*-uri verzi. Wally deschise partitura, iar el văzu că subliniasse multe pasaje și că făcuse însemnări pe margini, exact ca în versiunea originală, cea pe care Treadway o pierduse pe când aveau amândoi doisprezece ani.

— N-a fost scrisă ca piesă solo, spuse Wally, a fost întotdeauna o piesă pentru patru voci, pentru cor, și asta-i doar unul dintre lucrurile pe care nu le-am observat.

— Tata ți-a dat asta?

În tot acest timp Wayne crezuse că lui taică-său nu-i păruse niciodată rău. Nici de pod, nici de partitură, de nimic.

— Ți-amintești cum cântai partea alto ca să mă ajuți să repet?

— Da.

Se aplecă și-i fredonă la ureche. Fredona partea alto, cea pe care o cântau împreună pe pod. Wayne observă că avea încă pistrii. Wally era pentru el așa cum fusese când aveau doisprezece ani și stăteau pe pod, privind cerul printre stâlpii lui. La început fredonă melodia încet. În jurul lor membrii corului forfoteau zgomotos, deschizând și închizându-și mapele, iar cineva se juca la pian: o larmă care începea să capete ecouri pe măsură ce oamenii din mulțime ieșeau la mașinile lor. Sub această zarvă, vocea lui Wally se situa

pe o lungime de undă diferită. Nu avea putere, dar avea căldură în ea în timp ce cânta unele cuvinte.

— *Répand sur nous le feu de ta grâce...*¹ Nu pot cânta încă partea sopranei, însă mi s-a spus că nu voi mai putea cânta niciodată nimic și uite că pot cânta deja partea altistei... *De la paisible nuit nous rompons le silence...*²

Melodia se insinua pe sub celelalte sunete, dar acesta era singurul din încăperea care ajungea la urechile lui Wayne. Wally Michelin cânta melodia pe care-i spusese mereu lui Wayne că o va cânta într-o zi.

Viața lui Wally în Boston, îl observă Wayne a doua zi și în următoarea, pe măsură ce se apropia seara concertului, era plină de animație. Era tot timpul în mișcare, împărțindu-se între micul dejun, înregistrări, vizita la campusul în care urma să stea, garderoba unde salvase metri întregi de satin și olandă, oferindu-le o nouă viață, două repetiții în costume și apoi concertul în sine. Înainte de-a veni la Boston, crezuse că cel mai interesant lucru pe care-l făcea Wally Michelin era concertul, dar se înșelase. A doua zi, ea îi arătă locul unde avea să urmeze un curs de istoria muzicii, două de teorie muzicală și un al patrulea care era o introducere în exersarea corectă a vocii.

Wayne avea sentimentul, pe când ea îl conducea prin curtea pătrată, pe urmă la primul și al doilea etaj al bibliotecii și iarăși afară, în grădină, unde studenții stăteau pe iarbă, studiind hărți ale campusului și încercuind numerele cursurilor, că se afla într-un soi de pustiu, ca atunci când era în pădure cu tatăl lui. Avea sentimentul că soarele ardea cu putere și că nu exista nici urmă de viață domestică pe kilometri întregi. Orice aventură ți se întâmpla era pentru că porniseși într-un fel de explorare ce semăna cu vânatoarea. Studenții din jurul lui se lansau într-o călătorie cu final deschis, ca și călătoriile tatălui său dincolo de perdelele de la bucătăria maică-sii și într-o imensitate ce rămânea fără

1. Revarsă asupra noastră lumina îndurării tale... (în fr., în orig.).

2. Noptii liniștite îi tulburăm tăcerea... (în fr., în orig.).

nume. Dacă cineva îi dădea un nume, puteai să-l ignori. Nu existau ziduri în jurul terenului. Îi trecu prin minte că lui taică-său i-ar fi plăcut un loc ca ăsta, și-și dori ca Treadway să fi venit cu el ca să-l poată vedea.

Alt lucru pe care-l observă Wayne a fost faptul că printre studenți nu se simțea nelalocul lui din cauza ambiguității sexuale, așa cum se simțea pe străzile din centrul orașului St. John's. I se părea că mulți dintre studenți puteau fi ca el: fie bărbați, fie femei. Nu exista aceeași delimitare a sexualității ca în lumea obișnuită din afara campusului. Erau fete care arătau ca el, dar erau și băieți care arătau la fel și erau fără îndoială studenți sau studente care nu se machiau și aveau o frumusețe simplă, dată de perspicacitate și inteligență, ce nu avea nici un gen. Simțea că se afla într-o lume liberă, căreia ar fi vrut să-i aparțină, și se întrebă dacă toate campusurile erau așa.

În tren, pe drumul de întoarcere la Boston, se gândi întruna la asta. Taică-său îi dăduse bani. Nu știuse ce putea să facă cu ei când Treadway îi întinsese libretul de economii, lângă mormanul de sare pentru drumurile din St. John's. Dar acum știa. Wally Michelin îl ajutase să afle asta, la fel și tatăl lui, și Thomasina Baikie, iar acum nu mergea cu trenul pe aceeași rută pe care venise. Între granița Vermontului și feribotul de Newfoundland erau cinci școli pe care Wayne le găsisese în broșuri și calendare universitare, ajutat de Wally Michelin și de mătușa ei. Plănuia să se oprească la fiecare dintre ele. Nu știa încă în ce lume voia să fie, dar începuse să arunce câte o privire înăuntrul lor.

Trenul trecea din nou pe la periferiile orașelor și Wayne observă scene de viață casnică asemănătoare cu cele care-l emoționaseră când venise s-o viziteze pe Wally Michelin. Frângerii de rufe cu scripeți scârțâitori, bărbați și femei care locuiau lângă calea ferată și văzuseră mii de trenuri trecând. Era o lume frumoasă, cea din interiorul caselor, unde ceainicele fierbeau pe flăcările de gaz albastrii ca niște flori, dar se bucura că nu făcea parte din ea, iar în privința asta semăna cu taică-său.

Se gândi la podurile pe care avea să le traverseze trenul și la poduri care nu fuseseră încă imaginate. Acum știa că existau școli unde învățai să proiectezi poduri ce urmau să fie construite, poduri care să fie frumoase. Asta voia să facă. Avea în buzunar libretul de economii de la Labrador Credit Union, care conținea echivalentul aurului lui Treadway. În tren, își dădu seama că felul lui de-a gândi nu era foarte diferit de al tatălui său. În iarna ce se apropia, taică-său avea să meargă la vânat către locuri fără nume, iar Wayne avea să pornească spre un peisaj care pentru el era la fel de fascinant și de întins ca Labradorul.

Epilog

Teatrul Capitoles din Québec era o relicvă din anii '20, când nu urmăreai vreun spectacol, te uitaai la decorul fastuos. Locurile nu erau dispuse în rânduri englezești strâmte, ci în arcuri largi, cu scaune strânse în jurul unor măsuțe negre pe care încăpea doar câte un martini de spectator. Până la pauză, fumul de țigară plutea în fuioare albastre atât de dense, încât aveai noroc dacă vedeai fața interpretului ridicându-se deasupra sa, ca aceea a unui semizeu mitologic. Thomasinei îi plăcea asta. Rezervase două bilete cu locuri foarte bune, în primul rând al celei de-a doua loji. Îi spusese lui Wally Michelin că avea să vină împreună cu Wayne.

Thomasina se dotase cu o mașină mică, dar rezistentă. Când ai patruzeci sau cincizeci de ani, poți să iei autobuzul sau trenul. Dar când ai trecut de șaizeci, e important să ajungi acolo unde-i nevoie. Nu trebuia să te oprești în Bridgewater dacă voiai să ajungi pe Spring Garden Road din Halifax, unde Wayne își termina cel de-al patrulea an de studiu la Universitatea Tehnică Nova Scotia. Studia nu numai proiectarea podurilor, ci și arhitectura, designul și proiectarea de orașe întregi și, pe când trecea cu Thomasina prin Québec, privea orașul cu ochii cuiva care începuse să înțeleagă nu numai suprafețele, ci și dedesubturile înfățișării unui oraș: urâtenia sau, în acest caz, măreția și frumusețea lui.

Teatrul Capitoles fusese renovat. Totul era roșu ca focul, albastru și auriu. Wayne și Thomasina se așezară pe scaunele de cabaret acoperite cu catifea. Mirosul biftecurelor bine rumenite pe care spectatorii le mâncau cu furculițe cu doi dinți se împletea cu acela de țigări Gitanes și de săpun scump. Programul serii era compus din mai multe piese de

Schubert, interpretate de Conservatorul Berklee din Boston și de Școala Juilliard din New York.

— Wallis, citi Wayne în program, Wallis Michelin.

Wally Michelin purta o diademă ce sclipea și arunca scânteii stelate prin tot teatrul. Era îmbrăcată cu o rochie de seară cu mâneci în clopot și un bolero care o făcea să arate, avu Wayne impresia, gata pentru o bătălie sub valuri cu Poseidon și o oaste de pești superbi. Când începu să cânte, Wayne își dădu seama că nu era vocea fetei pe care o ascultase sub mărul din Croydon Harbour. Era a unei ființe diferite, o ființă care învățase cum să-și clădească vocea pe ruine, o ființă care pierduse totul și o luase iar de la capăt cu mai puțin decât nimic. O ființă care nu renunțase să creadă că într-o zi va putea cânta, că muzica își va deschide porțile înaintea ei pentru că asta își dorea, pentru că trebuia să și le deschidă, și care făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să se-ntâmpale așa.

— Coborâ în foaier, îi spuse Thomasina la sfârșitul programului. O să te-aștept aici.

Wayne ținu piept valului de spectatori ce părăseau teatrul, apoi coborî scările, trecu de coloane și o luă pe un coridor până la cabina lui Wally. Bătu la ușă, ținând florile în mână.

Înăuntru era o oglindă de machiaj cu becuri de jur împrejur și o grămadă de cutii cu fard pe ea. Wally își dăduse jos costumul, rămânând doar în maiou și slip, și-și îndepărta machiajul cu un burete. Își scosese ciorapii și-i atârănase pe speteaza unui scaun nevopsit. Și alți spectatori îi aduseseră flori: trandafiri roșii, galbeni, albi sau galben lămâie cu margini roșietice. Era și o pasăre a paradisului înconjurată de frezii. Dar florile pe care Wayne i le oferi lui Wally Michelin erau plante din Labrador și Thomasina le păstrase proaspete înfășurându-le cozile în bucăți de lichenii renilor îmbibate cu apă: rozmarin sălbatic cu puful lui portocaliu pe dosul frunzelor și florile lui alburii, rododendron sălbatic cu purpuriul lui asimetric pe o tulpină lemnoasă; roua-cerului și cănișoare, carnivore și amenințătoare, dar frumoase într-un fel pe care numai cineva din Labrador îl sesiza. Primul lucru pe care îl făcu Wally cu florile a fost să rupă o frunză de

rozmarin, pentru ca parfumul lui, care învăluie întregul ținut, să se împrăstie peste amândoi. Frunzele cănișoarelor, întocmai ca niște cupe mici, aveau încă pe ele furnici și musculițe împotmolite în substanța lipicioasă pe care planta o secreta ca să le prindă. Unele viețuitoare scăpau din capcana lor, dar altele nu. Cănișoarele prindeau și alte lucruri. Prindeau lumina schimbătoare a dimineților și primăverilor din Labrador sau strălucirea zăpezii, dar prindeau și sunete, precum măcăitul rațelor arlechin și al rațelor polare sau trilurile sturzilor, unele sunete erau socotite frumoase, iar altele nu, dar cupele cănișoarelor le prindeau oricum.

Rozmarinul sălbatic cu același miros creștea netulburat pe malurile lacului din inima Labradorului, lacul acela fără nume din care râurile o luau fie spre nord, fie spre sud. Aceleași insecte intrau în cănișoarele ucigătoare și același cer privea în jos; unii ar fi spus că era un cer fără milă. Și din când în când, în apa din cupele cănișoarelor călătorea câte-un nor sau stoluri de rațe în zborul lor primăvărat.

Treadway Blake venea în locul acela așa cum făcuse mereu, locul nașterii anotimpurilor, al smeltului și karibuului alb, al unei cunoașteri adânci, pe care n-o găseai în lucrurile făcute de mâna omului. Doar în vântul ce suiera pe deasupra ținutului, Treadway găsea libertatea pe care fiul lui avea s-o caute în altă parte. Treadway era un om al Labradorului, însă fiul lui plecase de-acasă, așa cum pleacă fiii și fiecele, ca să caute libertatea în care tații n-au nevoie să sălășluiască, pentru că ea sălășluiește în ei.

Mulțumiri

Mulțumesc iubitei mele familii și tuturor prietenilor dragi, mai ales soțului meu, Jean Dandenault. Mulțumesc membrilor cenaclului meu: „mașinistelor“ Danielle Devereaux, Lina Gordaneer, Julie Paul și Alice Zorn. Mulțumiri lui Agnes Hutchings. Mulțumesc minunatului meu agent, Shaun Bradley. Mulțumesc lui Sarah MacLachlan și echipei de la House of Anansi Press. Mulțumesc lui Lynn Verge și amabilei echipe de la Biblioteca Atwater din Montréal. Mulțumiri speciale redactorei mele, Lynn Henry, pentru marea ei pricepere și pentru implicare. Mulțumiri și ție, dragă cititorule.

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
---------------------	---

PARTEA ÎNTÂI

1. Lumea Nouă	13
2. Beaver River	20
3. Thomasina lângă biserică	31
4. Falometrul	38
5. Botezul	46

PARTEA A DOUA

6. Plăcinte cu carne	55
7. Elizaveta Kirilovna	63
8. Wally Michelin	76
9. Sendviș cu salată verde	89
10. Altista	105
11. O veche iubire	117

PARTEA A TREIA

12. General Electric	131
13. „Învârte sticla“	142
14. Doctorul Lioukras	152
15. Bufnița boreală	165
16. Despărțirea	176
17. Un mic bărbat adevărat	193
18. Noaptea balului	203
19. Cufărul	218
20. Potârnichea polară	225

PARTEA A PATRA

21. Băcănia Caines	239
22. Stofe și articole de galanterie	245
23. Regele francizelor	250
24. Fondanta	258
25. Economie	264
26. Battery.....	270
27. Lotusul.....	278
28. Garderoba.....	289
29. Cartofi de sămânță.....	294
30. Specialistul în machiaj.....	299
31. Prietena mea dragă.....	311
32. Aurul lui Treadway	317
33. Șoimul roșcat	329
34. Lumina îndurării tale	335
Epilog.....	343
<i>Mulțumiri</i>	347

La EDITURA POLIROM

au apărut:

Naghib Mahfuz – *Teba în război*
Haruki Murakami – *1Q84* (vol. I-III)
Kjell Espmark – *Béla Bartók contra celui de-al Treilea Reich*
Carlos Ruiz Zafón – *Luminile din septembrie* Edgar Allan Poe –
Masca Morții Roșii și alte povestiri
Jack Kerouac – *Oceanul e fratele meu*
Sofi Oksanen – *Purificare*
Kate Williams – *Plăcerile bărbaților*
Ryū Murakami – *Hituri celebre din epoca Showa*
Yann Martel – *Viața lui Pi*
John Steinbeck – *Nehotărâții sorți ai bătăliei*
David Grossman – *Până la capătul pământului*
Patrick McGuinness – *Ultimele o sută de zile*
Francisco Goldman – *Rostește-i numele*
Patrick deWitt – *Frații Sisters*
Amélie Nothomb – *O formă de viață*
Siri Hustvedt – *O vară fără bărbați*
Emir Kusturica – *Unde sunt eu în toată povestea asta?*
Philip Ó Ceallaigh – *Și te trezești râzând*
Carlos Ruiz Zafón – *Prizonierul cerului*
Philippa Gregory – *Doamna apelor*
Kathleen Winter – *Annabel*

în pregătire:

Eowyn Ivey – *Copila de zăpadă*
Günter Grass – *Între Germania și Germania*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Filat
Coperta: Laurențiu Midvichi
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: iunie 2011. Apărut : 2011
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail : office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro

PRINT
multicolor

SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Str. Bucium nr. 34 Iași
tel.: 0232/ 211225
fax: 0232/ 211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA